DAISY GOODWIN

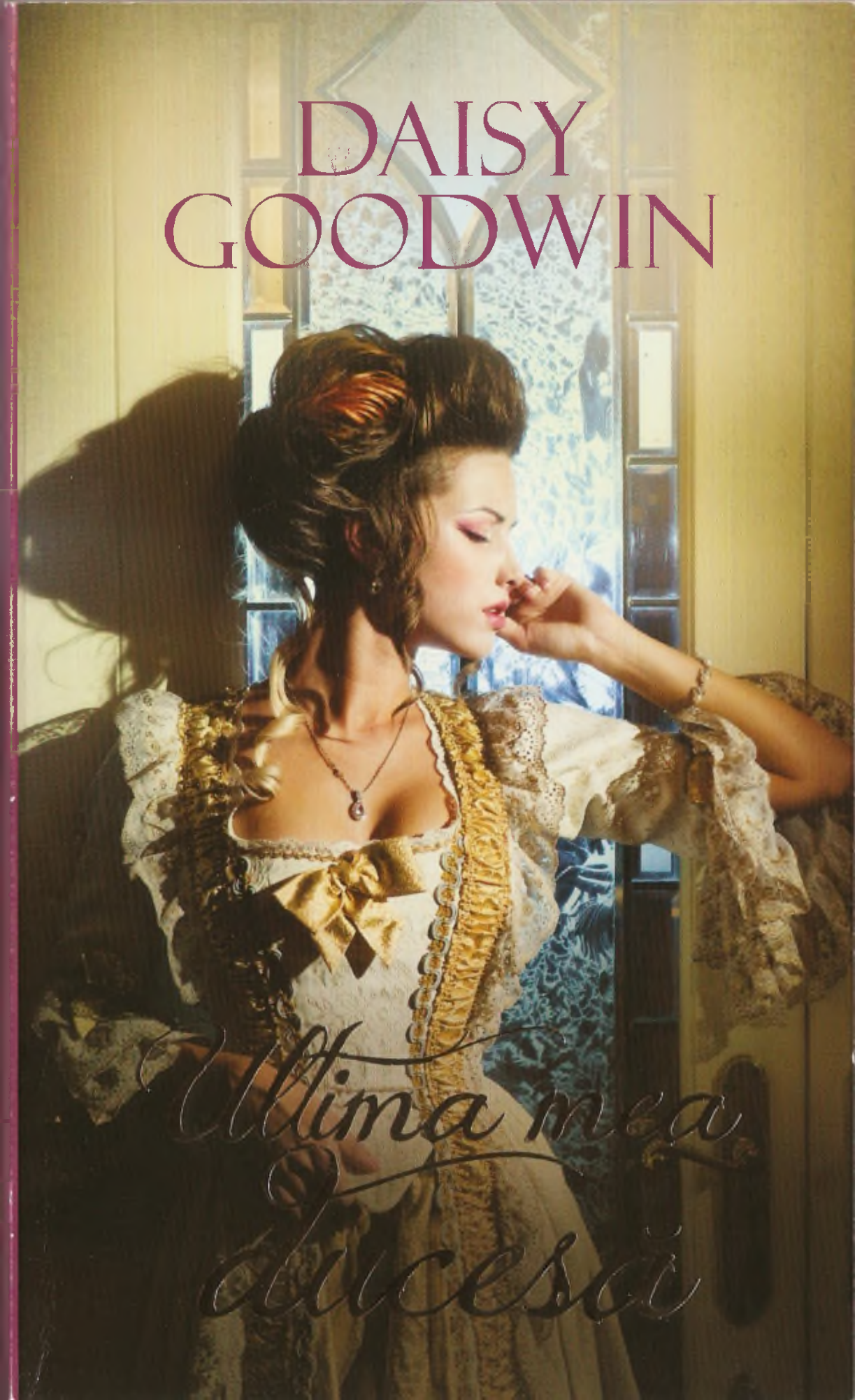

Ultima mea ducesă

My Last Duchess
Daisy Goodwin
Copyright © 2010 Daisy Goodwin

Lira, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777
e-mail: comenzi@lirabooks.ro

www.lirabooks.ro

Ultima mea ducesă
Daisy Goodwin
Copyright © 2012 Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Gabriela Trăşculescu
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Andrei Gamarţ
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
GOODWIN, DAISY
Ultima mea ducesă / Daisy Goodwin. trad.: Graal Soft.
–Bucureşti: Litera, 2012
ISBN 978-606-93319-2-7
I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135.1

DAISY GOODWIN

Ultima mea ducesă

Traducere din limba engleză
Alexandru Macovescu

Lira

Tatălui meu, Richard Goodwin – un cititor ideal

Femeia din tablou este ultima mea ducesă.

Ultima mea ducesă, Robert Browning

O tânără americană se află în avantaj faţă de sora ei englezoaică prin faptul că deţine tot ceea ce-i lipseşte celeilalte.

Titled Americans, 1890

Partea întâi

LADY FERMOR-HESKESTH

DOMNIŞOARA FLORENCE EMILY SHARON, fiica răposatului senator de Nevada, William Sharon.

Născută în 186-

Căsătorită în 1880, cu SIR THOMAS GEORGE FERMOR FERMOR-HESKETH, al şaptelea baronet; născut în 9 mai 1849; este maior în al patrulea batalion din regimentul regelui; a fost şerif în Northamptonshire şi este locotenent adjunct şi judecător de pace în ţinut.

Urmaşi:

Thomas, născut pe 17 noiembrie 1881.

Frederick, născut în 1883.

Reşedinţe: Rufford Hall, Omskirk şi Easton Neston, în Towcester.

Rangul de nobil acordat în 1761.

Familia îşi are reşedinţa în Lancashire de şapte sute de ani.

Titled Americans, 1890

capitolul 1

Vânzătorul de colibri

Newport, Rhode Island, august 1893

Ora de vizită era pe sfârşite, aşa că vânzătorul de colibri mai întâlnea doar câte o trăsură în timp ce îşi împingea căruciorul pe drumul îngust dintre conacele din Newport şi Oceanul Atlantic. Doamnele din Newport îşi lăsaseră cărţile de vizită la începutul după-amiezii, unele ca să se pregătească pentru ultimul şi cel mai important bal din sezon, altele ca să pară că fac asta. Zgomotul şi forfota existente, de obicei, pe Bellevue Avenue se domoliseră, căci aristocraţii se odihneau pentru seara ce îi aştepta, lăsând în urma lor doar zbaterea ritmică a valurilor care se spărgeau de stâncile de jos. Începea să se însereze, dar căldura din timpul zilei încă arunca sclipiri de pe faţadele albe de piatră ale caselor impunătoare, ce se înşirau de-a lungul stâncilor ca nişte torturi de nuntă, fiecare concurând cu cele ale vecinilor pentru un premiu de frumuseţe. Dar vânzătorul de colibri, care purta un frac prăfuit şi un melon gri ponosit, o aşa-zisă ţinută de seară, nu se opri să admire veranda familiei Breaker sau foişoarele reşedinţei Beaulieu, şi nici fântânile din parcul casei Rhinlander, ce puteau fi zărite prin gardul viu de tisă şi prin porţile aurite. Îşi văzu de drum, fluierând şi pârâind la vietăţile aflate în căruciorul său, în coliviile acoperite cu pânză neagră, pentru ca ele să audă un zgomot cunoscut, în ultima lor călătorie. Destinaţia lui era castelul franţuzesc situat chiar înainte de capătul drumului; cea mai mare şi mai sofisticată creaţie de pe o stradă a superlativelor, Sans Souci, reşedinţa de vară a familiei Cash. Steagul Marii Britanii fâlfâia pe unul din turnuri, un simbol care îi deosebea pe membrii familiei Cash de ceilalţi.

Se opri la ghereta portarului, iar acesta îi indică de la distanţă intrarea în grajduri. Pe când se îndrepta spre celălalt capăt al proprietăţii, începură să se ivească ici-colo luminiţe portocalii ce pâlpâiau în amurg pe zidurile de marmură, căci servitorii se învârteau prin casă şi prin parc, aprinzând lampioane chinezeşti de mătase, în nuanţe de chihlimbar. În timp ce trecea pe lângă terasă, pe vânzătorul de colibri îl orbi o rază trimisă de soarele muribund şi reflectată de ferestrele până în tavan ale sălii de bal.

În Sala Oglinzilor – cei care vizitaseră Versailles-ul o declarau mai impresionantă decât originalul – doamna Cash, care trimisese opt sute de invitaţii pentru balul de diseară, se uita la propria imagine, reflectată la nesfârşit. Bătea tactul cu piciorul, aşteptând cu nerăbdare să apună soarele, ca să-şi dea seama ce efect va produce rochia ei. Domnul Rhinehart stătea lângă ea şi transpira mai abundent decât era cazul pe o asemenea căldură, broboanele de sudoare scurgându-i-se de pe frunte.

– Şi zici că doar apăs pe para asta de cauciuc şi toată chestia se va lumina?

– Da, chiar aşa, doamnă Cash, trebuie doar să ţineţi strâns para, şi luminiţele vor scânteia ca stelele de pe cer. Dar permiteţi-mi să vă amintesc că nu va dura mult. Bateriile deranjează, aşa că am pus pe rochie doar atâtea cât să nu vă stânjenească mişcările.

– Cât timp la dispoziţie, domnule Rhinehart?

– E greu de spus, dar cred că în jur de cinci minute. Dacă staţi mai mult, nu garantez pentru siguranţa dumneavoastră.

Dar doamna Cash nu-l mai asculta. N-o interesau termenele. Lumina roşiatică a înserării se prefăcea în întuneric. Era timpul. Strânse para de cauciuc în mâna stângă şi auzi un pârâit uşor când curentul se răspândea în cele o sută douăzeci de beculeţe de pe rochie şi cele cincizeci de la diademă. Arăta de parcă s-ar fi aprins focuri de artificii în sala de bal.

În timp ce se întorcea încet, îşi aminti de iahturile din Newport, luminate pentru recenta vizită a împăratului german. Văzută din spate, rochia era la fel de superbă

ca din faţă; trena care îi cădea de pe umeri părea un petic de cer noptatic. Clătină din cap, strălucind de satisfacţie, şi dădu drumul perei. Sala rămase în întuneric până veni un valet să aprindă candelabrele.

– E chiar efectul la care am sperat. Poţi să-mi trimiţi nota de plată.

Electricianul îşi şterse fruntea cu o batistă nu prea curată, înclină din cap reverenţios şi se întoarse ca să plece.

– Domnule Rhinehart! Omul înlemni pe parchetul lucios. Sper că nu ai spus nimănui, aşa cum ştii bine că te-am rugat.

Nu era o întrebare.

– Desigur, doamnă Cash. Am făcut totul singur, de aceea n-am putut să v-o dau până astăzi. Am lucrat la ea seară de seară, în atelier, după ce plecau acasă toţi ucenicii.

– Bine.

Doamna Cash îi dădu de înţeles că poate să plece, după care se întoarse şi se duse la celălalt capăt al Sălii Oglinzilor, unde doi valeţi aşteptau să-i deschidă uşa. Domnul Rhinehart coborî scările de marmură, mâna lui lăsând o dâră umedă pe balustrada rece.

În Camera Albastră, Cora Cash încerca să se concentreze asupra cărţii din faţa ei. Corei îi era greu să le simpatizeze pe eroinele din majoritatea romanelor – toate erau nişte guvernante şterse –, dar aceasta i se părea interesantă. Eroina era „frumoasă, deşteaptă şi bogată", precum Cora însăşi. Cora ştia că era frumoasă – nu i se spunea în toate ziarele „superba domnişoară Cash"? Era şi deşteaptă – ştia să vorbească trei limbi străine şi să facă socoteli. Şi de bogată, ei bine, ce să mai vorbim. Emma Woodhouse nu era bogată în sensul în care era Cora. Dar Emma nu putea să se întindă în acel *lit polonaise*[1], care aparţinuse pe vremuri doamnei du Barry şi se afla acum într-o cameră care o imita perfect pe cea a Mariei Antoaneta de la Petit Trianon, cu excepţia

[1] Pat polonez (în limba franceză, în original)

mirosului pătrunzător de vopsea. Emma Woodhouse se ducea să danseze în cluburi şi prefera să nu-şi etaleze rochia în săli de bal construite în acest scop. Dar Emma era orfană de mamă, ceea ce însemna, se gândi Cora, că nu era numai frumoasă şi deşteaptă, ci şi liberă. Asta nu se putea spune despre Cora, care acum ţinea cartea drept în faţa ei, pentru că avea legată de coloană o tijă de oţel. Pe Cora o dureau braţele şi tânjea să se întindă pe patul doamnei du Barry, dar mama ei credea că, dacă stă două ore pe zi în dispozitivul de îndreptat spatele, Cora va dobândi postura şi graţia unei prinţese, chiar dacă una americană, iar acum, fata nu avea încotro şi trebuia să-şi citească romanul într-o poziţie deloc confortabilă.

În acea clipă, Cora era convinsă că mama ei verifica felul în care erau aşezaţi musafirii la dineul pe care îl dădea înainte de bal, aranjând astfel încât cei patruzeci de oaspeţi ciudaţi să ştie exact cât de tare străluceau pe firmamentul social al doamnei Cash. Să fii invitat la balul mascat al doamnei Cash era o onoare, dar să fii aşezat foarte aproape de doamna Cash era o dovadă de mare apreciere, care nu era acordată aşa de uşor. Doamnei Cash îi plăcea să stea în faţa soţului ei de când aflase că prinţul şi prinţesa de Wales şedeau la cină faţă în faţă, dar nu de-a lungul mesei, ci de-a latul. Cora ştia că va fi aşezată la unul din capete, între doi tineri aleşi pe sprânceană, cu care trebuia să flirteze doar cât să-şi confirme reputaţia de frumoasă a sezonului, însă nu atât de mult încât să-i compromită mamei planurile de viitor pentru fata ei. Doamna Cash dădea acest bal ca s-o expună pe Cora ca pe o nestemată de mare preţ care trebuia admirată, dar nu atinsă. Acest diamant era destinat unui prinţ, cel puţin.

Imediat după bal, familia Cash urma să plece în Europa pe iahtul propriu, *SS Aspen*. Doamna Cash nu sugerase un lucru atât de vulgar cum ar fi acela că se duc acolo ca să-i facă rost Corei de un titlu nobiliar; nu se abonase, ca alte doamne, la *The American Titled Lady*, o revistă care oferea informaţii detaliate despre tinerii din Europa cu sânge albastru, dar fără bani, care îşi

căutau o mireasă americană bogată, însă Cora știa că ambiția mamei ei era nemăsurată.

Cora puse jos romanul și își schimbă cu greu poziția din cauza chingilor în care era țintuită. Era sigură că se făcuse timpul să vină Bertha și să i le scoată. Chinga de pe frunte îi intra în carne; ar arăta caraghios la balul de diseară cu un mare semn roșu pe frunte. Nu intenționa câtuși de puțin să-i strice planurile maică-sii, dar avea propriile motive să arate cât mai bine cu putință. În această seară, avea ultima șansă să-l farmece pe Teddy, înainte să plece în Europa. Ieri, la picnic, se apropiaseră atât de mult, încât fusese încredințată că Teddy voise s-o sărute, dar maică-sa dăduse peste ei înainte să se întâmple așa ceva. Cora zâmbi la gândul că mama ei transpirase pedalând ca să-i ajungă din urmă. Doamna Cash considerase bicicleta nepotrivită pentru o femeie până când își dăduse seama că fiica ei o putea folosi ca să scape de ea, așa că învățase să meargă pe bicicletă într-o singură după-amiază. Era, într-adevăr, cea mai bogată fată din America, dar și cea mai persecutată. În această seară își făcea debutul în societate, și iat-o imobilizată în acest instrument de tortură. Era timpul să scape de chin. Făcând anevoie mișcarea, sună din clopoțel.

Bertha era la bucătărie cu vânzătorul de colibri. El provenea din aceeași parte a Carolinei de Sud ca ea, așa că, în fiecare an când venea aici să le aducă gazdelor bogate din Newport divertismentul preferat la petreceri, îi transmitea și Berthei mesajul celor care mai rămăseseră din familia ei. Nu-i mai văzuse de zece ani, de când o luase reverendul s-o ducă în nord, dar, uneori, când se ducea pe la cuhnie în ziua în care se cocea și simțea în nări mirosul dulce și fierbinte, vedea fusta cu dungi albastre și albe a mamei sale, ba chiar o auzea foșnind. Acum, de-abia își mai amintea chipul mamei sale, dar mirosul acela din casa cea veche o impresiona așa mult, că o podidea plânsul. La început trimisese scrisori, cu daruri și bani, închipuindu-și că mama ei va găsi pe cineva care să i le citească, dar treptat încetase

corespondența; nu voia ca vreun străin să-i citească mamei cu voce tare secretele din sufletul ei.

– Mama ta m-a rugat să-ți spun că a murit unchiul tău Ezra, îi zise vânzătorul de colibri, scoțându-și melonul, probabil în semn de respect sau ca s-o impresioneze pe Bertha cu chelia sa nobilă și lucioasă; ea își aminti vag că era dusă la biserică pe umerii unchiului Ezra și se întrebă dacă făcuse bine ținându-se de perii lui lungi care îi ieșeau din urechi.

– A fost o înmormântare frumoasă, chiar și doamna Calhoun a venit să-și aducă omagiul.

– Și mama ce mai face? Poartă șalul pe care i l-am trimis? Spune-i că l-a adus conița din Europa.

– Fii sigură că-i spun...

Vânzătorul de colibri se opri din vorbit și se uită la colivia acoperită de pe jos, în care dormeau păsările colibri. Bertha își dădu seama că ceva nu era în regulă; omul avea ceva de spus, dar nu-și găsea cuvintele. Are să-l ajute, o să-i pună întrebări în așa fel încât să-i spună ce avea pe suflet, dar o cuprinse o șovăială ciudată. Voia ca mama ei să rămână îmbrăcată în rochia ei cu dungi albastre și albe, la fel de caldă, de blândă și de sănătoasă.

Se auzi o bufnitură în bucătăria din spate și păsările colibri se agitară, iar zborul lor zadarnic prin colivie făcu aerul să vibreze ca suspinele.

– Ce culoare au de data asta? întrebă Bertha, anticipând bucuroasă amuzamentul.

– Mi s-a spus să le fac pe toate aurii. N-a fost deloc ușor. Păsărilor colibri nu le place să fie vopsite; unele nu rezistă; se pun pe jos și nu mai zboară.

Bertha îngenunche și ridică pânza. Văzu licăriri strălucitoare mișcându-se în întuneric. La miezul nopții, când toți invitații se vor așeza la masă, li se va da drumul în seră, unde vor arăta ca o ploaie de aur. Vor fi subiectul principal de discuție pentru circa zece minute, iar tinerii vor încerca să le prindă ca pe niște trofee pentru fetele cu care flirtau. Celelalte amfitrioane se vor gândi, un pic supărate, că Nancy Cash e în stare de orice

ca să impresioneze, iar dimineaţa, servitoarele vor mătura corpuşoarele aurii, strângându-le într-o grămadă.

– Ţi-a dat mama vreun mesaj pentru mine, Samuel? Ceva nu e-n regulă? îl întrebă Bertha încetişor.

Vânzătorul de colibri vorbea cu păsările lui, scoţând pe gură nişte zgomote ca nişte mici pocnituri. Plescăi şi se uită la Bertha cu tristeţe.

– Mi-a spus că totul e în ordine, dar nu se simte bine, Bertha. E doar piele şi os, şi pare s-o sufle vântul. E pe ducă, nu mai prinde primăvara. Dacă vrei s-o mai vezi, trebuie să te duci repede la ea.

Bertha se uită în jos, la păsările care se agitau în colivia lor, ca nişte artificii. Îşi duse mâinile la părul ei lins. Al mamei sale era cârlionţat – trebuia să şi-l îndrepte mereu cu un batic. Ştia că vânzătorul de colibri se aştepta s-o vadă tulburată, măcar vărsând câteva lacrimi, dar Bertha nu plânsese de ani de zile, de fapt de zece ani, de când venise în nord. Ce rost ar fi avut? La urma urmei, nu putea face nimic. Bertha ştia ce noroc avusese; nu cunoştea alte fete de culoare care să fi ajuns cameriste. Din clipa în care devenise camerista domnişoarei Cora, încercase să vorbească, să se îmbrace şi să se poarte ca ea pe cât îi stătea în puteri.

Clopoţelul din Camera Albastră sună din nou. Una din servitoare ieşi din bucătărie şi strigă:

– Asta-i a doua oară că sună domnişoara Cora după tine, ai face bine să te duci sus, Bertha!

Bertha sări în picioare.

– Acum, trebuie să plec. O să vin la tine mai târziu, după ce începe balul. Nu pleca până nu mai vorbim.

Încercă să ascundă sub vehemenţa tonului cât de uşurată era că trebuia să întrerupă discuţia.

– O să te aştept, Bertha, spuse vânzătorul de colibri.

Clopoţelul sună din nou. Bertha o porni cât de repede avea curajul pe scara de serviciu. Era interzis să alergi. Una dintre servitoare fusese concediată deoarece sărise câte două trepte o dată pe scara de marmură. Era lipsă de respect, afirmase domnul Simmons, majordomul.

Bătu la uşa Camerei Albastre şi intră.

Cora aproape plângea de frustrare.

– Pe unde ai umblat, Bertha? A trebuit să sun de trei ori. Scoate-mă din chestia asta infernală!

Trăgea de curelele de piele din jurul corpului ei. Dispozitivul de îndreptat coloana, care fusese făcut după schiţele doamnei Cash, avea toate cataramele în spate, aşa că era imposibil de scos fără să te ajute cineva.

Bertha încercă s-o liniştească.

– Mă scuzaţi, domnişoară Cora, omul cu păsările colibri mi-a adus veşti proaste de acasă, de aceea cred că n-am auzit clopoţelul.

Cora răsuflă anevoie.

– Nu e o scuză că plecai urechea la bârfe în timp ce eu stăteam aici legată ca un pachet.

Bertha nu zise nimic, ci începu să desfacă încuietorile. Îşi simţi stăpâna tremurând de nerăbdare. De îndată ce îi desfăcu dispozitivul, Cora se scutură ca un câine ud care vrea să se usuce, apoi se răsuci şi o apucă pe Bertha de umeri. Bertha se pregăti sufleteşte să fie mustrată, dar, spre uimirea ei, Cora îi zâmbi.

– Trebuie să-mi spui cum să sărut un bărbat. Ştiu că te pricepi, te-am văzut cu rândaşul, după balul familiei Vandemeyer.

Ochii Corei scânteiau de nerăbdare. Bertha se trase de lângă stăpâna ei.

– Nu cred că sărutul este ceva de care să vorbeşti, zise ea încet, ca să tragă de timp. Oare domnişoara Cora are să-i spună doamnei Cash despre ea şi Amos?

– Arată-mi, atunci! Trebuie să învăţ bine, zise Cora cu violenţă şi se aplecă spre Bertha.

În acest timp, o rază a soarelui care apunea căzu pe părul ei castaniu, care se făcu roşu ca focul.

Bertha se strădui să nu se retragă şi mai mult.

– Chiar vreţi să vă sărut ca pe un bărbat? o întrebă fără tragere de inimă.

Domnişoara Cora nu putea să vorbească serios.

– Da, da, da! confirmă Cora dând tare din cap.

Semnul roşu de la curea i se vedea încă pe frunte.

– Da', domnişoară Cora, nu e normal să se sărute două femei. Dacă ne vede cineva, îmi pierd slujba.

– Nu mai face atâtea mofturi, Bertha! Şi dacă îţi dau cincizeci de dolari?

Cora îi zâmbi ademenitor, de parcă ar fi dat unui copil ceva dulce.

Bertha se gândi la propunere. Cincizeci de dolari erau mai mult decât salariul ei pe o lună. Dar tot nu era bine să se sărute cu o femeie.

– N-ar trebui să-mi cereţi aşa ceva, domnişoară Cora, nu se cade. Bertha încerca să vorbească pe tonul folosit de stăpâna casei; ştia că doamna Cash era singura persoană de pe lume de care se temea Cora, dar pe Cora era greu s-o descurajezi.

– Chiar poţi să crezi că vreau să te sărut? Dar trebuie să exersez. Vreau să sărut pe cineva diseară şi trebuie s-o fac bine.

Cora era cât se poate de hotărâtă.

– Păi...

Bertha ezita încă.

– 75 de dolari.

Cora se dădea bine pe lângă ea; Bertha ştia că nu poate să-i reziste prea mult unei stăpâne care îşi dorea cu înverşunare un anumit lucru. Cora va insista până când va obţine ce vrea. Numai doamna Cash îi putea spune „nu" fiicei sale. Bertha hotărî să aranjeze lucrurile cât de bine se putea în această situaţie.

– Bine, domnişoară Cora, o să vă arăt cum să sărutaţi un bărbat, dar aş vrea să-mi daţi acum cei 75 de dolari, dacă nu vă supăraţi.

Bertha ştia foarte bine că doamna Cash nu-i dădea Corei bani de buzunar, aşa că avea toate motivele să ceară banii. Domnişoara Cora era foarte pricepută să facă promisiuni pe care nu le putea ţine, dar, spre mirarea ei, Cora scoase un portofel de sub pernă şi numără dolarii.

– Acum, poţi să renunţi la scrupule? o întrebă, întinzându-i bancnotele.

Camerista ezită o clipă, apoi luă banii şi şi-i vârî în corsaj. Şaptezeci şi cinci de dolari au să-l împiedice pe vânzătorul de colibri s-o mai privească aşa. Trăgând adânc aer în piept, luă în mâini cu delicateţe obrajii

îmbujorați ai Corei și își aplecă încet capul spre stăpâna ei. Își puse buzele pe ale ei, apăsă ușor și se retrase cât de repede putu.

Cora izbucni, nerăbdătoare:

– Nu, vreau s-o faci cum trebuie. Te-am văzut cu bărbatul acela. Arătai de parcă... făcu o pauză, încercând să găsească vorbele potrivite, de parcă vă mâncați unul pe altul.

De data aceasta, îi puse Berthei mâinile pe umeri, îi trase capul spre al ei și își apăsă buzele pe ale cameristei cât de tare putea.

Fără tragere de inimă, Bertha își vârî limba printre buzele stăpânei sale și și-o plimbă încet prin gura Corei. O simți cum înțepenește o clipă, de la șoc, apoi Cora începu s-o sărute la rândul ei, împingându-și limba printre dinții Berthei.

Camerista a fost prima care s-a dat deoparte. Nu era neplăcut s-o sărute pe Cora, era, cu siguranță, cel mai dulce sărut de care avusese parte. Mai bine decât cu Amos, care puțea a tutun de mestecat.

– Ai un gust... foarte plăcut, zise Cora, ștergându-se la gură cu o batistă de dantelă. Asta-i tot ce trebuie să faci? N-ai uitat nimic? Trebuie să-mi iasă bine.

Se uită cu seriozitate la Bertha.

Nu era pentru prima oară când Bertha se întreba cum de putea fi atât de neștiutoare o fată așa educată ca domnișoara Cora. Era doar vina coniței. O crescuse pe Cora ca pe o păpușă frumoasă. Nu ar deranja-o să aibă banii și chipul domnișoarei Cora, dar era sigură că n-ar vrea pentru nimic în lume să aibă o mamă ca a Corei.

– Dacă vă gândiți doar la sărut, domnișoară Cora, atunci cred că ați învățat tot ce trebuie, spuse Bertha pe un ton hotărât.

– Nu mă-ntrebi cine e? zise Cora, cu viclenie în glas.

– Iertați-mă, domnișoară Cora, dar nu vreau să știu. Dacă află stăpâna casei ce aveți de gând...

– Nu va afla, sau dacă se va întâmpla, va fi prea târziu. Totul se va schimba după noaptea asta.

Se uită pieziș la cameristă, de parcă voia s-o provoace să întrebe mai multe, dar Bertha nu se lăsa ispitită.

Cât timp nu punea întrebări, nu era obligată să răspundă la ele. Chipul i se destinse.

Cora îşi pierduse însă interesul faţă de ea. Se uita în oglinda înaltă cu ramă aurită. După ce se vor săruta, era sigură că toate se vor aranja. Îşi vor anunţa logodna, iar până-n Crăciun va fi o femeie măritată.

– Mai bine îmi pregăteşti rochia, Bertha. Mama va veni imediat, să verifice dacă i-am urmat instrucţiunile *à la lettre*[1]. Nu-mi vine să cred că trebuie să port ceva atât de hidos. Totuşi, Martha van der Leyden mi-a spus că maică-sa îi face o rochie de fecioară puritană, aşa că poate fi chiar mai rău.

Rochia Corei fusese copiată după un tablou de Velasquez, cu o frumoasă infantă a Spaniei, pe care îl cumpărase doamna Cash pentru că auzise că îi place doamnei Astor.

Pe când lua din şifonier sofisticata rochie cu crinolină, Bertha se gândi că stăpâna alesese ţinuta fiicei sale mai mult pentru că restricţiona mişcările decât din raţiuni de bun-gust. Nici un domn nu va putea să se apropie la mai mult de un metru de domnişoara Cora. Degeaba o învăţase să sărute.

O ajută pe Cora să-şi scoată rochia de după-amiază şi să şi-o pună pe cea cu crinolină; Cora trebuia să intre în ea, iar Bertha să strângă corsetul, ca şi cum ar închide o poartă. Brocartul de mătase din care erau făcute fusta şi corsajul fusese ţesut în Lyon, la comandă; materialul era greu şi gros. Ar fi fost de-ajuns să-l apeşi uşor pentru ca fata să-şi piardă echilibrul. Rochia era largă de un metru, aşa că domnişoara Cora va trebui să se strecoare pe uşi pe o parte. Îi va fi imposibil să valseze într-o asemenea rochie.

Bertha îngenunche şi o ajută pe Cora să-şi pună pantofii de brocart cu tocuri Ludovic al XV-lea şi vârful în sus. Cora începu să se clatine.

– Nu pot să port pantofii ăştia, Bertha, am să cad. Dă-mi condurii suflaţi cu bronz.

---

[1] Întocmai (în limba franceză, în original)

– Sunteţi sigură, domnişoară Cora...? zise Bertha cu prudenţă.

– Mama a invitat opt sute de oameni diseară, răspunse Cora, şi nu cred că va avea timp să se uite ce port eu în picioare. Dă-mi condurii ăia.

Dar Cora avea mai mult curaj la vorbă decât în faptă; amândouă fetele ştiau că doamnei Cash nu-i scăpa nimic.

Doamna Cash îşi mai inspectă o dată toaleta. Nu avea încă nimic la gât şi la urechi, nu pentru că ar fi ţinut la sobrietate, dar ştia că soţul ei trebuia să pice din clipă în clipă cu vreun „flecuşteţ", pe care trebuia să şi-l pună şi să-l admire. În ultimul timp, Winthrop îşi petrecea multe ore în oraş, aşa că trebuia să-i aducă vreun „flecuşteţ". Unele femei din vremea ei se foloseau de infidelităţile bărbaţilor lor pentru a-şi câştiga libertatea, dar doamna Cash, care îşi petrecuse ultimii cinci ani scuturându-şi fustele de făina familiei Cash, nu voia câtuşi de puţin să-şi păteze reputaţia atât de greu câştigată, aceea de a fi cea mai elegantă amfitrioană din Newport şi de pe Fifth Avenue, cu ceva aşa de scandalos ca un divorţ. Cât timp Winthrop era discret, ea era gata să pretindă că nu-i cunoştea pasiunea pentru operă.

Totuşi, pe timpuri, nu fusese atât de îngăduitoare. La începutul căsniciei lor, era mereu cu ochii pe soţul ei, de teamă ca el să nu dăruiască acelaşi zâmbet fermecător şi altor femei. Pe atunci, nu credea că bijuteriile pot înlocui privirea senină a lui Winthrop, dar acum o avea pe fiica ei, casele, şi era o doamnă respectabilă. Spera ca Winthrop să-i aducă diamante, de astă dată. S-ar potrivi de minune cu toaleta ei.

Se auzi o bătaie uşoară în uşă şi Winthrop Rutherford II intră în sală, purtând pantaloni de satin, vestă de brocart şi o perucă pudrată, toate ca ale lui Ludovic al XV-lea; chiar dacă tatăl fusese la început negustor de grâne, fiul întruchipa convingător un rege din dinastia Bourbon. Doamna Cash se gândi cu satisfacţie că soţul ei arăta cât se poate de distins în costumul său; nu mulţi

erau în stare să poarte ciorapi de mătase; aveau să fie o pereche frumoasă.

Soţul ei îşi drese glasul, fiind un pic emoţionat.

– Arăţi minunat în seara asta, draga mea. Nimeni n-ar crede că acesta e ultimul bal din sezon. Îmi permiţi să mai adaug ceva la toaleta ta perfectă?

Doamna Cash întinse gâtul de parcă şi-l punea pe butucul călăului. Winthrop scoase din buzunar colierul de diamante şi i-l puse la gât.

– Îmi citeşti gândurile, ca întotdeauna. Este un colier superb.

– Mulţumesc, dragă Winthrop. Ai un gust desăvârşit. Am să-mi pun cerceii pe care mi i-ai dăruit vara trecută; se vor potrivi de minune. Fără să ezite nici o clipă, luă de pe măsuţa de toaletă una din cutiuţele de piele marocană, lăsându-l pe Winthrop să se întrebe, şi nu pentru prima oară, dacă soţia lui îi putea citi gândurile.

Primele acorduri ale *Marşului Radetzky* veneau de pe terasă. Doamna Cash se ridică şi apucă braţul pe care i-l oferise soţul ei.

– Ştii, Winthrop, ai să ţii minte toată viaţa această seară.

Cash ştia mai bine, aşa că n-o mai întrebă, pentru ce voia ea să fie o seară de neuitat. N-o interesa decât un singur lucru: perfecţiunea.

capitolul 2

O zână a electricităţii

Pe când familia Van Der Leyden stătea în capul renumitelor scări duble de la Sans Souci, aşteptând să fie anunţată, Teddy Van Der Leyden s-a gândit o clipă că mama lui ar putea să regrete alegerea ţinutei. Să poarte rips uni şi barchet într-o sală plină cu satin, catifea şi diamante însemna să ai oarece voinţă. Dar doamna Van Der Leyden voise să demonstreze ceva, aşa că merita sacrificiul. Hainele sobre ale familiei voiau să arate, fără vorbe, celor prezenţi, şi mai ales gazdelor,

că cei din neamul Van Der Leyden erau descendenţii emigranţilor de pe *Mayflower*. Sângele lor nu se amestecase cu cel al negustorilor de grâne. Albul şi negrul, culori sobre, erau un semnal că nici măcar aici, în Newport, unele lucruri nu se puteau cumpăra.

Teddy Van Der Leyden ştia unde ţintea mama lui şi se amuza. Era foarte încântat să poarte un guler alb, scrobit, şi o mantie neagră, deşi ar fi preferat să fie unul dintre întemeietorii naţiunii, un fel de Jefferson. Îi înţelegea nevoia de a se distanţa de toată această opulenţă revoltătoare. Fiecare colţişor al sălii de bal cu oglinzi strălucea, fiecare bijuterie se reflecta la nesfârşit.

Venise aici în fiecare vară, de ani în şir, şi fusese destul de fericit, dar anul acesta era altfel. Acum, că hotărâse să se ducă la Paris, nu mai avea răbdare să participe la activităţile zilnice din Newport. Toate erau programate – tenis la club, dimineaţa, plimbare cu trăsura, după-amiaza, şi în fiecare zi era câte un bal care începea la miezul nopţii şi se termina în zori. Doar hainele se schimbau.

Iată-i pe Eli Montagu şi soţia lui, el, îmbrăcat precum Cristofor Columb, iar ea, în chip de Madame de Pompadour, din câte socotea Teddy. Îi mai întâlnise de dimineaţă la cazinou, iar ieri, în excursia pe biciclete, care se sfârşise brusc. Îi va vedea din nou mâine, la micul dejun de la familia Belmont, iar apoi la picnicul de la familia Schooner. Nu a tresărit, spre deosebire mama lui, când l-a auzit pe Eli cum pronunţă vocalele, şi nici nu s-a înfiorat când a văzut nuanţa arămie a părului doamnei Montagu; îi plăcea mai degrabă că femeia îşi arăta dinţii când zâmbea. Dar nu a vrut să stea de vorbă cu ei şi nici să demonstreze ceva prin asta. Se uita de jur împrejur după Cora. Ea era singura persoană pe care dorea s-o vadă. Era întotdeauna surprinzătoare. Îşi amintea cum îşi suflase părul de pe ochi când mergea ieri pe bicicletă, cum îi flutura bucla cea poznaşă, care i s-a oprit apoi pe obraz.

Părăsi locul unde erau primiţi invitaţii şi se duse la una din fântânile cu şampanie. Un servitor în livreaua dinastiei de Bourbon îi oferi un pahar. Îl dădu repede

pe gât, privindu-i pe oaspeţii care tot soseau prin cele două uşi înalte. Cei mai mulţi dintre ei se costumaseră în nobili francezi din vechiul regim – văzuse deja o Maria Antoaneta şi numeroşi Ludovici. Poate era un compliment pentru casa şi parcul amenajate precum cele de la Versailles; poate că era singura perioadă din istorie caracterizată prin aceeaşi opulenţă ca cea din prezent. Acum era foarte mulţumit de hainele sale de puritan. Era ceva deranjant la aceşti magnaţi ai căilor ferate sau ai oţelului, îmbrăcaţi cu pantaloni de mătase şi haine brodate, cu coadă lungă, care aparţineau acum altei epoci de aur.

Brusc, o văzu pe Cora şi toate micile sale nemulţumiri au fost date uitării. Purta o rochie caraghioasă; fusta i se lăţea aşa de mult pe fiecare parte, că atunci când va dansa, avea să-şi croiască drum prin sala de bal ca o vâslă prin apă, dar strălucea chiar şi în toaleta aceasta ridicolă. Părul castaniu cu reflexe roşiatice i se revărsa în bucle pe gât şi umeri. Se gândi la aluniţa falsă pe care i-o văzuse ieri în scobitura de la gât.

Stătea în picioare, mai jos de părinţii ei, care şedeau pe un podium drapat cu catifea. Era înconjurată de tineri, aşa că Teddy îşi dădu seama că trebuia să-i ceară Corei un dans, altfel nu va avea ocazia să stea de vorbă cu ea. Se îndreptă spre ea, trecând de cardinalul Richelieu şi de marchiza de Montespan. Aşteptă să se facă un pic de loc printre tineri, apoi îi întâlni privirea. Ea îşi mişi puţin ochii ca să se asigure că era chiar el, pe urmă îşi întoarse privirea la carneţelul de dansuri, dar Teddy înţelese că îl aştepta lângă ea. Se învârti în jurul fustei ample şi se opri în spatele ei.

– Am ajuns prea târziu? o întrebă pe un ton blând.

Ea întoarse capul în direcţia din care se auzea vocea lui şi îi zâmbi.

– Mult prea târziu pentru un dans. Le-am acordat pe toate de mult, dar cred că va trebui să-mi trag sufletul după un timp. Poate că am să fac o pauză. Îi arătă valsul din carnetul ei, cu tocul ei mic de fildeş. Ne-am putea vedea pe terasă. Aruncă o privire spre locul unde

stătea maică-sa, în toată măreţia ei. Teddy înţelese de ce – Cora nu voia ca mama ei să-i vadă împreună.

Oare mama Corei îl credea un vânător de zestre? Se cutremură gândindu-se ce oripilată ar fi propria lui mamă dacă şi-ar imagina că îi face curte Corei Cash. Doamna Van Der Leyden putea să vină la un bal dat de doamna Cash, dar asta nu însemna că o considera pe Cora soţia potrivită pentru el, oricât de bogată era. Nu vorbiseră niciodată despre asta, dar Teddy îşi dădea seama că mama lui credea că dorinţa lui de a se duce în Europa să picteze era cel mai mic rău din cele două.

În seră, Simmons, majordomul, inspecta mesele pentru supeu. De-a lungul lor curgea un pârâu printr-o albie de argint, ale cărui ape erau agitate de mici pompe, astfel încât şuvoiul înspumat să scânteieze. Pe fundul pârâului era pus nisip alb, iar Bertha împingea pietre în torent ca să arate ca bolovanii din apă. Fiecare din aceşti bolovani era, de fapt, o nestemată nefasonată – diamante, rubine, smaralde şi topaze. Lângă fiecare tacâm se afla un hârleţ în miniatură, pentru ca oaspeţii să poată „prospecta" albia, în căutare de comori. Majordomul îi spusese Berthei să distribuie uniform „bolovanii". În ciuda averii fabuloase a fiecărui invitat, avea să se dezlănţuie o competiţie acerbă printre „prospectori", căci toţi vor vrea să strângă cât mai multe pietre. La balul dat de familia Astor săptămâna trecută, se iscase o învălmăşeală cumplită pentru bombonierele Fabergé.

Bertha îngropa cu dibăcie în nisip un „bolovan", în aşa fel încât să nu se vadă decât vârful cristalului. Simmons îi spusese că nu trebuie să fie uşor de găsit. Trebuia să facă această treabă el însuşi, dar Bertha ştia că o considera mai prejos de demnitatea lui. Nu-i spusese ce fel de pietre erau, dar Bertha nu se îndoia de valoarea lor. Avea să aştepte până plecau toţi mesenii şi să ia una. Supeul urma să înceapă la miezul nopţii, când doamna Cash se va duce pe terasă să-şi aprindă luminiţele de pe rochie, iar apoi îşi va conduce invitaţii în seră, ca o stea călăuzitoare. În acelaşi timp, se va da drumul păsărilor colibri pentru a crea oaspeţilor iluzia

că au ajuns la tropice. Bertha socotea că Simmons va fi aşa de ocupat cu servitul la masă, încât nu va observa lipsa unei nestemate.

Teddy o aştepta pe Cora pe terasă. Era o noaptă caldă, liniştită. Auzea o cicadă pe undeva, la picioarele lui. O imensă lună portocalie lumina pietrele albe din jurul lui. Lespezile de marmură de pe terasă nu erau nete-de, ci aveau şănţuleţe făcute de generaţiile care păşiseră pe ele. Întreaga terasă fusese, probabil, adusă de la o vilă din Toscana, se gândi Teddy, dar cele nouă muze de pe balustradă nu păreau vechi. Nu putea să nu admire simţul perfecţiunii cu care era înzestrată doamna Cash. Nimic în lumea ei nu era lăsat la voia întâmplării. Şi iat-o pe Cora, mijindu-şi ochii ca să-l zărească pe terasă, neînsoţită şi îndrăzneaţă. Îşi dăduse seama din felul în care se înroşise la faţă doamna Cash când pedalase ieri după ei, căci se îndepărtaseră de ceilalţi biciclişti, că ea n-ar fi de acord ca fata ei să se afle acolo. Mai ştia şi că n-ar trebui să stea singur cu Cora, pentru că nu făcea parte din viitorul lui, dar iată-l aici.

Pe când Cora se îndrepta spre el printre petele de lumină de culoarea caisei, făcute de lampioanele chinezeşti de mătase atârnate în copaci, el observă roşeaţa de pe gâtul şi o parte din pieptul ei. Îşi dădu seama că era emoţionată. Se opri în faţa lui, crinolina obligând-o să stea dreaptă, la o oarecare distanţă de el. Văzu că i se încordează puţin antebraţele, căci perişorii moi şi aurii i se zburliseră, ca o blăniţă. Ştia că avea o cicatrice micuţă la încheietura mâinii. Ar fi vrut să-i ia mâna, să se încredinţeze că era la locul ei.

– Ce noapte minunată! exclamă el. Dimineaţă, îmi făceam griji să nu izbucnească o furtună.

Cora pufni în râs.

– De parcă mama ar permite vremii să se înrăutăţească în noaptea în care dă ea o petrecere! Doar gazdele de mâna a doua au parte de ploaie.

– E foarte atentă la detalii; a impus nişte standarde foarte înalte în Newport, spuse Teddy încet.

Amândoi știau că mama lui Teddy, mare păstrătoare a tradițiilor, considera petrecerile date de bogătași ca familia Cash exagerate și de prost gust.

Cora se uită în ochii lui, cercetându-i fața cu privirea.

– Spune-mi ceva, Teddy. Ieri, dacă mama nu ne-ar fi ajuns din urmă, ce-ai fi făcut?

– Aș fi continuat încântătoarea noastră conversație despre șansele tale de a câștiga concursul de tras cu arcul, iar apoi m-aș fi întors acasă cu bicicleta ca să mă îmbrac pentru cină. Vorbea intenționat pe un ton nepăsător, și nu voia să se gândească la culoarea de ieri a obrajilor Corei și nici la punctișoarele aurii de pe irisul ochiului ei drept.

Dar Cora nu se lăsa cu una, cu două.

– Cred că ești... se încruntă, căutând cuvântul potrivit... nesincer. Cu toate că nu pot fi sigură, mai cred și că erai cât pe ce să faci asta. Își puse mâinile pe umerii lui și se aplecă spre el, clătinându-se din cauza rochiei.

Teddy simți atingerea buzelor ei calde și uscate pe ale lui. Știa că trebuie s-o oprească, să se retragă și să pretindă că nu se întâmplase nimic, dar dorea așa de mult să o sărute. Sesiză că era cât pe ce să cadă, în rochia ei caraghioasă, așa că o luă de talie ca s-o susțină, iar apoi se trezi că o sărută și el.

Atunci când, în cele din urmă, se desprinseră din îmbrățișare, nu mai zâmbea nici unul din ei. Cora spuse:

– Deci am avut dreptate.

– Ai avut dreptate în privința intenției. Sigur că am vrut să te sărut, ce bărbat n-ar dori-o? Sunt cincizeci de bărbați pe aici care ar da orice să fie în locul meu, dar mi-am impus să n-o fac, spuse Teddy cu tristețe.

– Dar de ce, dacă asta îți dorești?

Brusc, lui Teddy i se păru că era mult mai tânără de optsprezece ani.

Teddy își mută privirea de la ea la orizont, unde vedea luna reflectându-se în valuri.

– Pentru că mi-e frică.

– De mine?

Cora părea încântată.

El se întoarse spre ea.

– Dacă mă îndrăgostesc de tine, totul se va schimba, toate planurile pe care mi le-am făcut. Vocea i se stinse când văzu că roşeaţa i se răspândise fetei pe piept; şi mai jos, era sigur, sub decolteul modest al rochiei de infantă. Îi luă mâna şi i-o întoarse cu palma în sus, apăsându-şi buzele pe cicatrice.

Cora tremură, trecându-i fiori pe sub toaleta ei amplă.

– Ştii că plec în Europa? spuse ea cu vocea gâtuită.

– Toţi americanii ştiu că te duci în Europa să-ţi găseşti un soţ potrivit pentru milioanele familiei Cash.

Teddy încercă să-i risipească emoţia, dar ea nu-i răspunse cu aceeaşi monedă. Se îndepărtă de el, având ochii întunecaţi şi lipsiţi de strălucire. Aproape în şoaptă, îi spuse, în sfârşit:

– Ştii, eu nu vreau să plec. Aş vrea să stau aici, cu tine.

Teddy îi lăsă mâna şi simţi dogoarea din privirea ei. Voia s-o creadă, deşi asta i-ar fi făcut alegerea şi mai dificilă. Îl mai sărută o dată, cu mai multă pasiune. Era greu să rezişti căldurii emanate de părul ei roşcat şi de obrajii ei catifelaţi. Abia că îi simţea trupul prin crinolină, dar îi auzea inima bubuindu-i în piept. Cine era el să-i reziste Corei Cash, fata invidiată de toate femeile din Newport şi admirată de toţi bărbaţii? O sărută mai apăsat, muşcându-i uşor buzele. Dorea să-i scoată din păr pieptenii şi bijuteriile şi s-o elibereze din temniţa costumului. Îi auzea respiraţia rapidă.

Deodată, îşi dădu seama că muzica încetase. Apoi, auzi bătaia gongului pentru supeu, răsunând în liniştea profundă a nopţii.

Era prima dată când fata păru agitată.

– Mama are să bage de seamă că am plecat. Schiţă un gest de parcă voia să plece înăuntru, dar apoi se întoarse şi revărsă asupra lui un şuvoi de vorbe: Să ne ducem acum în oraş şi să ne căsătorim. Pe urmă, ea n-ar mai putea să se atingă de mine. Am banii mei, bunicul mi-a lăsat o moştenire în posesia căreia pot să intru când împlinesc douăzeci şi cinci de ani sau când mă mărit.

Şi sunt sigură că şi tata ne va mai da ceva. Nu vreau să plec din ţară.

Îl privi imploratoare.

Teddy înţelese că fetei nici nu-i trecea prin minte că el i-ar putea refuza cererea în căsătorie.

– Tu eşti acum cea naivă. Chiar crezi că pot fugi cu tine? Nu doar că am frânge inima mamei tale, dar şi pe a mamei mele. Familia Van Der Leyden nu e aşa bogată ca neamul Cash, dar e onorabilă. Lumea va spune că sunt un vânător de zestre.

Încercă să-şi ia mâinile de pe talia ei, dar ea nu-l lăsă.

– Ar spune asta despre oricine. Nu e vina mea că sunt mai bogată ca toţi. Te rog, Teddy, nu-ţi face... scrupule în privinţa asta. De să nu fim fericiţi? Îţi place să mă săruţi, nu? Sau n-am înţeles eu bine? Se întinse să-l mângâie pe obraz. Apoi, îi trecu prin minte un gând grozav de îndrăzneţ. Nu există altcineva în viaţa ta, nu? O fată pe care s-o placi mai mult decât pe mine?

– Nu există cineva, ci un vis. Vreau să ajung pictor. Mă duc la Paris să studiez. Cred că am talent, dar vreau să fiu sigur.

Chiar când rostea aceste vorbe, Teddy îşi dădu seama ce neconvingător sunau, în comparaţie cu pasiunea năvalnică din vocea Corei.

– Dar nu poţi să pictezi şi aici? Sau, dacă trebuie să pleci la Paris, aş putea să vin şi eu cu tine.

Ea făcea să pară totul aşa de uşor.

– Nu, Cora, spuse el pe un ton aproape tăios, speriat că l-ar putea convinge. Nu vreau să fiu genul ăsta de pictor, un tip din Newport care pleacă pe mare dimineaţa şi pictează după-amiaza. Nu vreau să fac portrete de doamne cu bişoni în poală. Vreau să fac ceva serios, şi nu pot să realizez nimic aici, şi cu o soţie pe cap.

Pentru o clipă crezu că ea are să izbucnească în plâns. Îşi flutura mâinile în faţa chipului, de parcă ar fi încercat să-i alunge vorbele, clătinându-se stângace în rochia ei ca o navă de război.

– Să fiu sincer, Cora, tu eşti singura cu care aş vrea să mă însor, dar eşti prea bogată pentru mine. Acum

nu pot; există ceva ce-mi doresc mai mult. Şi lucrul de care am nevoie nu se poate cumpăra.

În cele din urmă, Cora se uită la el cu ochii în lacrimi, iar el văzu, cu uşurare amestecată cu regret, că fata nu era neapărat distrusă, cât descumpănită.

– Recunoaşte, Cora, că nu vrei aşa de mult să te măriţi, cât să scapi de mama ta. Un sentiment pe care îl admir sincer, dar, dacă te duci în Europa, vei găsi, fără îndoială, vreun prinţişor, iar pe urmă, o poţi trimite pe maică-ta înapoi în America.

Cora îl înghionti puţin, de furioasă ce era.

– Ce tot spui acolo, să-i dau mamei satisfacţia de a-mi găsi un soţ? Să fie ea mama care şi-a măritat fiica cu cel mai ilustru bărbat din Europa? Ea pretinde că e deasupra acestor lucruri, dar eu ştiu că nu se gândeşte la nimic altceva. Din ziua în care m-am născut, mama a ales totul pentru mine: hainele, mâncarea, cărţile pe care le pot citi, prietenele pe care le pot avea. S-a gândit la toate, în afară de mine. Ea scutură hotărâtă din cap, de parcă ar fi vrut s-o alunge pe maică-sa din viaţa ei. Of, Teddy, nu vrei să te răzgândeşti? Pot să te ajut; nu va fi chiar aşa de rău, nu? E vorba doar despre bani. Nu trebuie neapărat să-i avem. Nu-mi pasă dacă trăim într-o mansardă.

S-ar putea, se gândi el, dacă într-adevăr ţinea la el, însă, cum doar îl plăcea, ştia că era pentru ea mai mult o portiţă de scăpare. Ar vrea s-o picteze, furioasă şi sinceră cum era – spiritul Lumii Noi îmbrăcat în veşmintele celei vechi. Nu se putu abţine să nu-i ia faţa în mâini şi s-o sărute pentru ultima oară.

Dar tocmai când simţea că i se clatină hotărârea, căci Cora se înfiora de plăcere, „Zâna Electricităţii" se aprinse în întuneric, iar lumina îi învălui şi pe ei. Doamna Cash stătea acolo, ca un general strălucitor, aflat în fruntea armatei ei de oaspeţi.

Unda oftatului general de uimire s-a propagat prin aer, pe întreaga terasă.

Beculeţele scânteietoare aruncau umbre necruţătoare pe liniile feţei doamnei Cash.

– Cora, ce faci aici?

Vocea îi era blândă, dar pătrunzătoare.

– Îl sărut pe Teddy, mamă, îi răspunse fiica ei. În ciuda acestei lumini orbitoare, nu poţi vedea?

„Zâna Electricităţii" nu băgă în seamă insolenţa fiicei sale. Îşi întoarse capul scânteietor spre Teddy.

– Domnule Van Der Leyden, cu toată mândria familiei dumitale pentru descendenţa sa, se pare că te porţi ca un rândaş. Cum îndrăzneşti să profiţi de fata mea?

Dar Cora răspunse în locul lui:

– O, dar nu profita de mine, mamă. Eu l-am sărutat. Şi, cum bunicul meu a fost rândaş, nu cred că te aşteptai la ceva mai bun, nu?

Doamna Cash nu se clinti în măreţia ei strălucitoare, dar ecoul remarcei sfidătoare a Corei îi răsuna în urechi; chiar şi Cora era speriată de curajul ei. Şi apoi, tocmai când doamna Cash se pregătea să riposteze violent, o limbă de foc îi încolăci steaua de diamant, prefăcându-i diadema într-o aură arzătoare. Doamna Cash a fost imediat cuprinsă de flăcări, expresia de pe faţa ei având aceeaşi sălbăticie ca a focului care era pe cale s-o mistuie.

Pentru o clipă, toţi rămaseră pironiţi locului. Parcă invitaţii se strânseseră acolo să se uite la artificii, şi chiar că scânteile care ieşeau din capul doamnei Cash străluceau frumos pe cerul noptatic. Apoi însă, flăcările începură să-i cuprindă faţa, şi doamna Cash ţipă de durere, ca un animal. Teddy fugi la ea, îşi aruncă mantia peste capul ei şi o trânti la pământ, bătându-i încet corpul cu mâinile. Mirosul de păr şi de carne arse era pătrunzător, ca o amintire sinistră a dârei mortale de mosc pe care o simţise pe trupul Corei, cu câteva clipe înainte. Dar Teddy nu prea era conştient de asta; mai târziu, tot ce şi-a amintit a fost că orchestra intona primele acorduri din valsul *Dunărea albastră*, iar Cora se aşezase în genunchi lângă el, şi, împreună, au întors-o pe mama ei cu faţa la stelele de pe cer. Din obrazul stâng nu-i mai rămăsese decât carne arsă şi băşici. Teddy a auzit-o pe Cora şoptind:

– A murit?

Teddy n-a spus nimic, doar a arătat spre ochiul drept al doamnei Cash, ochiul ei bun. Strălucea scăldat

în lacrimi, iar ei au văzut că una din ele i se scurgea pe pielea netedă a obrazului nevătămat.

În seră, vânzătorul de colibri dădu jos pânza de pe colivie. Sunase gongul – acesta era semnalul. Deschise cu grijă uşiţa şi se dădu deoparte în timp ce păsările lui se răspândeau ca paietele în întunericul catifelat al nopţii.

În scurt timp, Bertha îl găsi stând în faţa coliviei goale.

– Samuel, aş vrea să-i duci ceva mamei mele. Asta are s-o scutească de griji cât timp sunt eu în Europa.

Îi întinse o punguţă cu 75 de dolari. Hotărâse să păstreze „bolovanul" pentru ea; nu era un lucru pe care maică-sa să-l poată vinde prea uşor.

– N-a fost nimeni aici să le vadă luându-şi zborul, spuse vânzătorul de colibri. A fost aşa frumos...

Bertha stătea tot acolo, cu mâna întinsă. Samuel se întoarse încet spre ea şi, tot fără grabă, luă punguţa. Nu îi spuse nimic, şi nici nu avea de ce. Tot Bertha a fost cea care a rupt tăcerea.

– Dacă aş putea pleca acum, aş face-o, dar vom traversa oceanul la sfârşitul săptămânii. Am o slujbă bună. Doamna Cash a avut grijă de mine.

Bertha ridică tonul, de parcă ar fi pus o întrebare.

Vânzătorul de colibri nu-şi lua ochii de la ea. În cele din urmă, îi spuse:

– La revedere, Bertha. Nu cred c-am să mai vin vreodată pe aici.

Îşi luă colivia şi dispăru în întuneric.

capitolul 3

Vânătoarea

– Ai grijă, Bertha, cu acul acela. Nu vreau să mă murdăresc de sânge înainte să înceapă vânătoarea.

– Îmi pare rău, domnişoară Cora, dar pielea asta de căprioară se coase greu şi dumneavoastră vă tot foiţi. Dacă nu vreţi să vă înţep, staţi liniştită.

Cora încercă să stea nemişcată în faţa oglinzii ovale cu ramă detaşabilă, în timp ce camerista ei unea părţile corsajului din piele de căprioară, ca să fie perfect mulat pe corp. Doamna Wyndham susţinuse cu tărie că singurele costume de călărie pe care merita să le porţi erau cele de la Busvine: „El pune perfect în evidenţă formele, draga mea, iar hainele lui sunt aproape indecente. Pari goală în costumele sale. Cu o siluetă ca a ta, ar fi mare păcat să te duci la alt croitor." Cora îşi aminti sclipirea din ochii doamnei Wyndham când făcuse acele afirmaţii şi felul în care mâinile pline de inele ale văduvei îi măsuraseră talia în aer. „Patruzeci şi opt de centimetri, aş spune. Trasă prin inel. Parcă făcută pentru Busvine."

Pentru ca acel costum să aibă linia fluidă cerută, Cora nu putea să-şi pună corsetul obişnuit. Trebuia să îmbrace o cămăşuţă din piele de căprioară, cusută pe ea, ca să nu existe umflături sau copci care să urâţească un costum atât de mulat pe corp. Cora aproape că-i mulţumea acum mamei sale pentru orele petrecute în dispozitivul de îndreptat spatele când văzu cât de frumoasă şi de dreaptă arăta în acel costum. Părul ei castaniu fusese strâns la spate într-un coc înalt, lăsând vederii pielea catifelată de pe ceafă. Când îşi aranjă borul pălăriei ca să se încline în unghiul potrivit, peste ochiul stâng, se simţi la înălţimea zilei ce o aştepta. Doar când îşi trase vălul peste faţă ca să vadă dacă trebuia să-şi dea buzele cu roşu, aşa cum o sfătuise doamna Wyndham – „Doar o pată de culoare, dragă, pentru contrast" – se gândi la maică-sa, care-şi acoperea acum obrazul stâng cu un văl alb pentru a ascunde ravagiile făcute de foc. Cora ştia că mama ei se aştepta să intre la ea în cameră şi să se lase privită de ochiul ei critic, dar fetei îi era silă să-i vadă faţa distrusă înainte de a-şi pune vălul. Sigur că accidentul mamei sale nu se întâmplase din cauza ei, însă Cora se simţea vinovată. Acest sentiment o făcea neputincioasă faţă de cerinţele mamei. Mai bine i se supunea decât să înfrunte sentimentul de vină. Mai mult ca orice, nu voia să-i pară rău pentru ea.

Cora luă cutiuţa de carmin şi îşi dădu un pic pe buze. Femeia aceea avusese dreptate, pata de culoare

îi schimba aspectul. Corei nu-i plăcuse cum se uitase la ea doamna Wyndham, de parcă ar fi evaluat o iapă. Se simţise jenată când o adusese mama ei în casă „pentru a le prezenta oamenilor potriviţi". Era aproape sigură că maică-sa o plătea pe doamna Wyndham pentru serviciile ei. Totuşi, doamna Wyndham avusese dreptate în privinţa lui Busvine. Pielea de căprioară era moale şi îi ţinea de cald. Se aplecă mult, înnebunită de senzaţia de libertate pe care i-o dădea costumul care o lăsa să-şi atingă degetele de la picioare. Pe când se îndrepta din şale, găsi brida din partea stângă a costumului, care îi permitea să-şi ridice fusta de pe jos când mergea. În stânga, fusta era cam cu un metru mai lungă decât în dreapta, aşa că îi acoperea picioarele tot timpul când călărea femeieşte. Trucul consta în a ţine excesul de material, cu mâna dreaptă, aşa încât să arăte ca o togă grecească. Cora aranjă materialul până obţinu efectul dorit.

Bertha se uita la ea nerăbdătoare; voia să o vadă pe Cora plecată de acolo ca să poată lua micul dejun. Îi chiorăiau maţele, iar micul dejun pentru servitori era la 7:30 fix în Sutton Veney.

Se auzi o bătaie la uşă, după care una din servitoare intră cu sfială.

– Mă iertaţi, domnişoară, dar stăpânul spune că vi s-a adus calul de la grajduri.

– Spune-i lordului Bridport că o să cobor imediat. Cora se întoarse spre Bertha. Zi-i mamei că lordul Bridport a insistat să plecăm de îndată, aşa că nu mai am timp să trec pe la ea în dimineaţa asta.

– N-are să se bucure, domnişoară Cora. Ştiţi că vrea să se convingă cu ochii ei că arătaţi splendid.

– Ştiu, ştiu, dar n-am timp să stau în faţa ei să mă examineze. E şi aşa destul de rău să-mi surâdă dispreţuitor toate acele lady englezoaice, cu mâinile lor roşii şi ochii mici şi albaştri, privindu-mă de parcă aş fi o sălbatică. Nu mai am nevoie să-mi spună mama cât de fericită ar fi să mă vadă făcând o partidă strălucită. Cora îşi luă cravaşa cu mâner de fildeş şi îl învârti spre servitoare.

Bertha o privi plictisită.

– O să-i spun coniţei. Ce vreţi să purtaţi diseară?

– Cred că rochia de muselină de la Madame Fromont. O să le fac să crape de invidie pe toate zgripţuroaicele astea din Anglia. Păcat că nu pot să-mi pun şi nota de plată la gât. Tare aş vrea să le văd mutrele când îşi dau seama că eu pot să cheltui mai mult pe o rochie decât suma pe care o dau ele pe haine un an întreg. Toate sunt atât de demodate, şi totuşi se uită de sus la mine, chiar dacă sunt disperate să mă mărite cu vreunul din pămpălăii lor de fii.

Cora azvârli cravaşa pe pat.

Zâmbi când îl văzu pe Lincoln aşteptând-o în curtea din faţa grajdurilor şi zvâcnind din cap de nerăbdare. Un armăsar cenuşiu de milioane, Lincoln era cel mai reuşit animal din grajdurile tatălui ei. Cora nu accepta faptul că şi-ar fi putut găsi în Anglia un bidiviu care să i se potrivească, aşa că îşi adusese cu ea caii preferaţi, pe care îi plimbase în fiecare zi pe puntea vaporului *SS Aspen*, iahtul cu aburi al tatălui ei. Răsuflarea lui Lincoln se prefăcea într-un nor alb, în dimineaţa rece de ianuarie. Fusese ger, şi pământul era alb şi acoperit de ceaţă. Soarele începea să se ivească dintre nori, şi, pentru prima dată de când venise în Anglia, nefericită şi copleşită de sentimentul de vină pentru accidentul suferit de mama ei, Cora întâmpina ziua cu bucurie. Gândul că va călări cât de repede putea, fără să trebuiască să stea de vorbă cu cineva sau să fie atentă la maniere, i se părea irezistibil. Se simţea de parcă scosese de pe ea mai mult decât un corset. Se simţea liberă.

Myddleton era considerat cel mai bun teren de vânătoare din sud-vest. Lordul Bridport, stăpânul domeniului, era, poate, zgârcit când venea vorba de casă şi de copii, dar nu precupeţea nimic pentru scumpii săi ogari. Mama lui fusese una din primele doamne din înalta societate care vânase cu ogari, iar Myddleton era acum faimos pentru „Dianele" sale şi pentru calitatea vânătorii. Doamna Wyndham o privise pe Cora din cap până-n picioare în salonul lor de la Clevel and Row şi declarase: „Myddleton ţi se potriveşte, draga mea. Cred că ai să faci faţă."

Pe atunci, Cora nu era sigură că înţelesese ce voise să spună doamna mai în vârstă, dar acum, când călărea în urma lordului Bridport, îşi dădea seama că începuse deja competiţia. Până în prezent, Cora nu prea avusese parte de societatea aristocraţilor din Anglia; sosise cu mama ei în Londra la sfârşitul sezonului, când toţi nobilii plecaseră la ţară sau nu ieşeau în lume, ca să nu atragă atenţia asupra faptului că nu aveau o moşie unde să se ducă. Soţia şi fiica lordului Bridport nu erau, după Cora, „nobile", chiar dacă neamul lor existase încă din vremea lui Wilhelm Cuceritorul. Dar erau aici femei cărora costumele lui Busvine le veneau la fel de bine ca ei. Apariţia ei nu stârnise un val de entuziasm, ca atunci când se ducea oriunde în ţara ei natală. Nu se întorsese nici un cap împodobit în direcţia ei pe când îl urma pe lordul Bridport prin mulţime. Cora nu era sigură de ceea ce simţea în această nouă situaţie, dar a fi o necunoscută era o senzaţie neobişnuită pentru ea.

– A, dragă Charlotte, vino să te prezint domnişoarei Cash. Domnişoara Cash, nepoata mea prin alianţă, Lady Beauchamp.

Un cap blond se întoarse puţin în direcţia ei şi se înclină în cel mai vag mod cu putinţă.

– Iar acesta e nepotul meu, Odo. Domnişoara Cora Cash – Sir Odo Beauchamp.

Odo Beauchamp făcea de ruşine chiar şi costumul elegant al soţiei sale. Haina lui stacojie şi pantalonii albi erau croite impecabil. Părul lui era blond, la fel ca al soţiei sale, dar, spre deosebire de al ei, care era strâns bine într-un coc, din al lui scăpase pe guler o buclă.

Îşi întoarse spre Cora faţa lui mare, uşor îmbujorată, pe care străluceau doi ochi de un albaştru şters.

– Încântat de cunoştinţă, domnişoară Cash. Este pentru prima oară când vânaţi cu ogari? Cred că aveţi vânători mai violente în ţara dumneavoastră.

Avea o voce surprinzător de piţigăiată pentru un om aşa solid, dar cu un timbru inconfundabil. Cora îi răspunse cu accentul ei american, uşor exagerat.

– O, vânăm destule vulpi în ţara mea, dar le găsim chiar blânde faţă de urşi şi de şerpii cu clopoţei.

Odo Beauchamp ridică o sprânceană.

– Voi, fetele din America, aveţi mult curaj; să sperăm că nu te va părăsi după o zi cu familia Myddleton. Ai un cal foarte mare, cred că poţi să-l încaleci din nou fără ajutor.

– Acolo de unde vin, Sir Odo, o doamnă s-ar ruşina să călărească un cal pe care nu-l poate stăpâni.

Cora zâmbi politicos.

– O adevărată amazoană, nici mai mult, nici mai puţin. Charlotte, scumpa mea, vino s-o admiri pe domnişoara Cash. E grozavă.

Odo îi făcu semn semn soţiei sale cu mâna înmănuşată. Capul cel blond se întoarse; Cora zări doi ochi mari, albaştri şi o gură cam aspră. Vocea ei era neaşteptat de groasă pentru o femeie.

– Hai, Odo, n-o mai tachina pe domnişoara Cash. Doar nu vrei să-i strici prima impresie pe care şi-a făcut-o despre Myddleton. Trebuie să ţi se pară cu totul diferit de lucrurile cu care eşti obişnuită, domnişoară Cash, deşi ştiu că fetelor din America nu le place nimic mai mult decât să urmărească ceva.

Cora auzi râsul batjocoritor şi îşi mijì ochii.

– Doar dacă acel ceva merită urmărit.

Ostilităţile au fost întrerupte de lătratul ogarilor care luaseră urma vânatului.

Vânătorul sună din corn, şi călăreţii îl urmară pe lordul Bridport, care galopa după câini. Cora îşi înfipse pintenii în coastele lui Lincoln. Calul porni la pas, croindu-şi drum în faţă. Trecu de primul gard viu fără să şovăie, iar lordul Bridport îi făcu fetei un semn încurajator.

Terenul de vânătoare din Virginia, unde învăţase Cora să călărească, era plan şi deschis, dar aici era plin de garduri şi tufişuri. Calul gonea, şi Cora începu să gâfâie, dar Lincoln părea în elementul lui, sărind peste garduri fără să încetinească. El, cel puţin, nu avea reţineri în privinţa acestui teren necunoscut. Drumul începea să se îngusteze.

Cora se trezi singură, în faţa tuturor, până când un tânăr roşu la faţă veni lângă ea.

– A fost o plăcere să te văd sărind peste gardurile astea. Frumos, foarte frumos.

Cora îi zâmbi, dar dădu pinteni calului. Din tonul tânărului nu era prea clar dacă aprecierea era pentru ea sau pentru Lincoln, şi nici nu-şi bătu capul să afle, dar admiratorul ei îşi ţinea calul lângă al ei.

– Vânez cu Myddletonii de când eram copil. Sunt cei mai buni din ţinut.

Cora dădu din cap în cel mai nepăsător mod cu putinţă. Totuşi, omul în haină roz nu merita mustrat.

– Te-am văzut de la distanţă. Uite o fată curajoasă, mi-am spus. O fată care ar putea să aprecieze un sportiv ca mine. O fată căreia i-ar plăcea să vadă ce am eu de oferit.

Îl luă pe Lincoln de căpăstru şi struni caii la pas. Cora începu să protesteze, dar el o reduse la tăcere şi, ţinând strâns de căpăstrul calului ei, îşi scoase o mănuşă şi îşi suflecă o mânecă. Spre mirarea ei, Cora văzu că mâna şi braţul îi erau acoperite cu un tatuaj detaliat ce îi reprezenta pe vânătorii, călăreţii şi ogarii din Myddleton. Silueta trupeşă a lordului Bridport ocupa tot antebraţul omului. Cora nu se putu abţine să nu pufnească în râs.

– Frumoasă operă, nu? Realizarea ei a durat trei zile, timp în care am băut peste un litru de brandy. Detaliile sunt remarcabile. Eu nu le pot vedea pe toate, căci îmi acoperă şi tot spatele. Uită-te tu, dacă vrei. Nu te ruşina.

– Nu văd detaliile de aici, domnule...?

– Numele meu e Cannadine. Nu vrei să te uiţi măcar la vulpe? Oamenii spun că parcă e vie.

Domnul Cannadine îşi mută frâiele în cealaltă mână şi începu să-şi scoată mănuşa de la mâna dreaptă. Cora văzu botul roşu al vulpii ieşind din mâneca omului.

– Sunt sigură că e aşa, domnule Cannadine, dar poate altădată o să mă uit mai bine. Acum nu vreau să pierd urma vânatului.

Cannadine era amărât.

– Mă trimiţi la plimbare, nu-i aşa? Lumea spune că vulpea ar merita să fie fugărită de un câine Terra Nova. N-o arăt oricui, bineînţeles, dar nu văd prea des o fată

care să călărească așa ca tine. Dădu drumul căpăstrului lui Lincoln ca să-și pună mănușa, iar Cora profită de ocazie ca să-l ia și să mâne calul înainte.

– A fost o plăcere să vă cunosc, domnule Cannadine, spuse și îi dădu pinteni lui Lincoln să pornească rapid în galop.

Cora îl auzi pe domnul Cannadine strigând în urma ei.

Vânătorii se apropiau de o dumbravă. Domnul Cannadine o luă la stânga, după ceilalți, iar Cora coti la dreapta. Nu dorea câtuși de puțin să vadă și restul vulpii. Dacă ocolea pădurea prin cealaltă parte, avea să se descotorosească de el.

Era o frumoasă pădurice de fagi, cei mai mulți copaci erau despuiați de frunze, dar de ramurile de jos se agățau vâsc și iederă. Un fazan trecu în fugă prin fața lui Lincoln, apoi se împiedică și încetini. Cora îl lăsă să mai meargă puțin, ca să vadă dacă nu îl lovise. Apoi mână calul în pădure, gândindu-se că are să-i ajungă repede din urmă pe ceilalți. Nu se auzea nimic în afară de fornăitul puternic al lui Lincoln și de foșnetul straniu al frunzelor care nu căzuseră încă de pe crengi. Imediat după aceea, prinse un țipăt surd de plăcere sau, poate, de durere. Era oare de animal sau de om? se întrebă ea. Cora înaintă puțin, apoi îl auzi din nou, acum mai tare și oarecum tulburător. Venea dintr-un hățiș dinspre mijlocul pădurii. Vedea pâlcuri verzi de ferigi și câteva trunchiuri frumoase și netede de fagi. Fără să știe prea bine de ce, Cora întoarse calul în direcția sunetului. Era mai disperat acum, transformându-se într-un țipăt pătrunzător, care o făcu să tresară. Era un sunet pe care îl recunoștea fără să-l fi auzit niciodată înainte. Nu-și avea locul aici, pe un teren privat. Trase de hățurile lui Lincoln, dându-i brusc capul în dreapta, și își înfipse pintenii în coastele lui, înnebunită să plece de acolo. Calul răspunse la manevrele ei disperate și porni așa de iute, că fata nu mai avu timpul necesar să evite crengile joase care îi veneau în față. Prima care îi zbură de pe cap a fost pălăria, după care se lovi la frunte și își pierdu cunoștința.

*

Primul lucru pe care îl văzu când își veni în fire au fost crengile de deasupra ei, care i-au părut niște oase. Zăpăcită de cădere, vedea clar fiecare detaliu, dar nu putea să reconstituie întregul tablou. Oase, mirosul frunzelor și un vânt cald care îi sufla în urechi.

Vânt? Cora întoarse capul. Își dădu seama că zăcea pe jos. Adierea care îi gâdila obrazul era răsuflarea calului, calul ei, își închipui, care fornăia și dădea din copite de nerăbdare. Zgomotul îi aminti Corei de altceva, alt zgomot pe care îl auzise undeva, dar nu știa unde anume. De ce se simțea confuză, de ce era pe jos? Văzu o formă întunecată la pământ, lângă ea. O găleată sau un capac de coș – nu, era pălăria ei. Cora încercă să-și ridice capul, dar efortul era prea mare pentru ea. Se întinse iar pe spate și deschise ochii, dar imediat îi și închise. Nu trebuia să adoarmă, trebuia să-și aducă aminte de ceva. Calul nechează. Ceva despre o piesă de teatru, cum îi plăcuse jocul, doamna Lincoln. Dar de ce zăcea pe jos? Ce sunet era acela care își făcea loc în conștiința ei? Nu putea înțelege, îi tot scăpa. Alte lucruri i se învălmășeau acum în minte – o coroană în flăcări, o față acoperită cu văl, un sărut care nu fusese chiar sărut, o vulpe abia zărită. Iar apoi, o voce.

– Mă auzi?

Era oare o voce adevărată sau doar una din mintea ei confuză?

– Ești rănită? Cum te pot ajuta?

Cora încercă să-și dea seama de unde venea vocea și văzu ceva aplecat deasupra ei – o față, se gândi ea, nu a omului cu vulpea, ci a altcuiva. Ochii lui o ațintea, poate căutau ceva, se gândi ea deodată, dar el îi vorbi din nou:

– Mă poți auzi? Ai căzut de pe cal. Poți să-ți miști mâinile și picioarele?

„Mâinile și picioarele mele", se gândi Cora, în închisoare. „Sunt la închisoare, mereu am fost." Îi zâmbi tânărului, iar acesta îi zâmbi și el. Nu-i era ușor să zâmbească, dar era un zâmbet victorios de ușurare.

– O, slavă Domnului, eşti în viaţă! M-am gândit o clipă, când te-am văzut, că erai... Hai să te ajut.

Îşi puse braţul sub spatele Corei şi o ajută să se ridice în şezut.

– Dar asta, spuse ea, nu-i ţara mea. N-ar trebui să fiu aici. Sunt americancă.

Nu ştia exact de ce, dar, dintr-un anumit motiv, era foarte important s-o spună acum. Nu voia să fie luată drept altcineva. Tânărul dădu din cap, înţelegător.

– Nu, nu-i ţara ta, ci a mea. Asta-i pădurea mea, astea-s pământurile mele. Neamul meu trăieşte aici de şapte sute de ani. Dar eşti cât se poate de bine-venită, domnişoară...?

– Cash. Mă cheamă Cora Cash. Sunt bogată. Averea mea a fost făcută din comerţul cu grâne, nu din flori, care au miros frumos, dar nu poţi face pâine din ele. Pâinea, ştii, e esenţială în viaţă. N-ai vrea să mă săruţi? Mulţi bărbaţi vor, dar sunt prea bogată pentru ei.

Pe urmă, văzu iar negru înaintea ochilor şi leşină în braţele tânărului, care nu mai apucă să răspundă.

capitolul 4

O fată din America

De acestă dată, când Cora deschise ochii, văzu un înger din lemn privind-o, cu ochii goliţi de expresie. Se afla într-un pat, un pat cu baldachin. Se trezi însă cu mintea limpede, deşi o durea capul. Era Cora Cash, căzuse de pe cal, dar unde se afla acum? Şi cu ce era îmbrăcată? Scoase un ţipăt slab de durere, şi, deodată, se iscă o forfotă şi capete de bărbaţi şi femei se aplecară deasupra ei.

– Domnişoară Cash – cred că sunteţi domnişoara Cash, zise o voce pe care o recunoscu. Era a tânărului din pădure. Se întâmplase ceva acolo. Dar ce? Erau lucruri pe care aproape că le putea simţi, sunete pe care aproape că le putea auzi, forme pe care aproape că le putea distinge, dar se aflau sub un văl prin care nu putea să pătrundă nimic. Asta o enerva – era acolo ceva important;

măcar de și-ar aminti ce anume. La fel ca mama ei, Cora nu avea răbdare să depășească obstacolele.

– Domnișoara Cash din America, cred, spuse din nou aceeași voce pe un ton atotștiutor, pe care Cora îl găsi ușor deranjant.

Acest bărbat, cu păr negru și ochi căprui și limpezi, părea foarte bine informat, atunci de ce zâmbea?

– V-am găsit zăcând pe jos în Paradise Wood. V-am adus aici. Am chemat doctorul.

– Dar cum de-mi știți numele? întrebă Cora.

– Nu vă amintiți că am stat un pic de vorbă?

Omul o tachina, dar de ce?

– Nu, nu-mi amintesc nimic din clipa în care am ieșit călare azi-dimineață – oricum, nimic clar. Îmi aduc aminte de chipul dumneavoastră, dar asta-i tot. Cum am căzut de pe cal? Lincoln e bine?

– Vă referiți la frumosul cal american? Este în grajd, unde îl chinuie pe rândașul meu, cu vederile sale republicane, zise tânărul.

– Sunt de mult timp aici? Dar mama știe unde mă aflu? Are să se înfurie. Trebuie să mă întorc la ea.

Cora încercă să se ridice în capul oaselor, dar mișcarea îi produse greață, simțind în gură un gust amar. Să vomite în fața acestui englez ciudat ar fi fost o umilință îngrozitoare. Își mușcă buza de jos.

– Dragă domnișoară Cora, mă tem că va trebui să stați aici până vine doctorul. Loviturile la cap pot avea consecințe serioase. Poate vreți să-i scrieți mamei dumneavoastră...

Omul se întoarse spre femeia de lângă el; Cora bănui că era vreo servitoare.

– Adu, te rog, niște hârtie de scris pentru domnișoara Cash, doamnă Softley.

– Prea bine, Alteță. Ieși, foșnindu-și fustele de stofă.

Încă stând nemișcată, Cora se miră de acest apelativ. Dacă era servitoare, de ce îi spunea stăpânului ei „Alteță"?

– Așa vă cheamă, „Alteță"?

– Nu chiar, spuse omul zâmbind, apoi ezită. Prietenii îmi zic Ivo.

Cora simți că îi ascundea ceva. Se necăji un pic. De ce nu era oare nimic simplu în țara asta? Se simțea de parcă ar fi fost obligată să joace un joc în care toată lumea cunoștea regulile, în afară de ea. Hotărî să pornească la atac.

– De ce aveți voi, englezii, nume care sună ca niște mărci de medicamente? Ivo, Odo și Hugo. Bromură și săruri de baie, toate sună așa.

Făcu un gest prin care își arătă dezinteresul.

Atunci, tânărul se înclină în fața ei.

– Nu pot decât să-mi cer scuze, domnișoară Cash, în numele compatrioților mei. Bărbații din familia mea poartă numele de Ivo de sute de ani, dar poate a sosit momentul să ne modernizăm. V-ar plăcea să-mi spuneți Maltravers? Nu am mai folosit de mult acest nume, dar sper c-am să mă obișnuiesc cu el, și nu cred că are nici o legătură cu medicamentele.

Cora se uită la el uimită. Câte nume avea omul acela?

Nu avea acea voce tunătoare și gâtuită care, începuse ea să creadă, le era transmisă genetic tuturor aristocraților englezi, la naștere. Era foarte joasă și vorbea așa de încet, că interlocutorul trebuia să se aplece spre el ca să distingă toate cuvintele. Cora își dădu seama că bărbatul acela trebuia să fie un personaj foarte important; nu mulți oameni își permit luxul de a mormăi ceva, fiind încredințați că li se va asculta și înțelege fiecare vorbă. Se simțea stânjenită. Oare nu știa omul acela cine era ea, că nu era o simplă fată din America? Îi răspunse cu toată demnitatea de care era în stare:

– Râdeți de mine pentru că pun sub semnul întrebării lucrurile perfect ridicole din țara asta, pe care dumneavoastră le considerați absolut normale. Faceți ceea ce faceți nu pentru că ar fi cel mai bine, ci pentru că faceți așa de când vă știți. De pildă, în casa în care locuiesc acum sunt zece servitoare care nu fac decât să care în fiecare dimineață apă caldă, pe scări cu multe trepte și pe coridoare nesfârșite, doar pentru ca unul din oaspeți să se spele în fața șemineului. Când l-am întrebat pe lordul Bridport de ce nu au camere de baie ca noi, cei

din Statele Unite, mi-a spus că e de prost gust. Auzi, de prost gust! Să faci baie! Nu-i de mirare că toate femeile de aici sunt aşa murdare. Am văzut fete, fete frumoase, cu gâtul nespălat. Cel puţin, în ţara mea, ne place să fim curaţi.

Îi aruncă o privire sfidătoare gazdei sale. Chiar dacă va trebui să stea la pat în casa asta ciudată, tot va spune ce gândeşte.

Amfitrionul nu păru jignit de izbucnirea ei; de fapt, chiar zâmbea.

– Trebuie să vă cred pe cuvânt, domnişoară Cash, dar nu eraţi deloc curată când v-am găsit în pădure, şi regret că nu am fost niciodată în ţara dumneavoastră. Mă tem că vă vor dezamăgi şi condiţiile în care se face baie aici. Nu am nici o obiecţie de ordin moral în privinţa camerelor de baie, dimpotrivă, tot ce mă deranjează e costul lor ridicat, dar vă pot asigura că eu mă spăl cu multă grijă. Poate vreţi să vă uitaţi la gâtul meu? Se aplecă şi îi arătă Corei gâtul, de parcă l-ar fi întins călăului. Era foarte curat şi, în ciuda faptului că buclele lui negre erau mai lungi decât se cuvenea, Maltravers nu mirosea a câine ud, ca majoritatea englezilor. Nu, avea cu totul alt miros. Corei îi era greu să-l descrie. Simţi dorinţa de a-şi plimba degetele prin părul lui. Îşi muşcă din nou buza de jos.

– Gâtul dumneavoastră e perfect de curat. Vă felicit. Cora încercă să pară în continuare indignată. Nu avea de gând să se lase vrăjită de el. Dar, spuneţi-mi, de câte servitoare aveţi nevoie să vă aducă apă caldă pentru baie? Câte trepte trebuie ele să urce? Cât de lungi sunt coridoarele pe care trebuie să le străbată cu găleţile în mână? Sunt sigură că, având apă curentă, aţi face economie, ca să nu mai vorbim despre truda de care le-aţi scuti pe servitoare.

Încercă să se ridice în capul oaselor ca să audă mai bine răspunsul lui, dar el îi aduse imediat încă o pernă.

– E mai bine? Minunat. Făcu o pauză. Dacă am avea apă curentă, nu ne-ar mai trebui atâtea servitoare, ceea ce le-ar supăra grozav, ca să nu mai vorbim de familiile lor, care contează pe ele să le trimită bani.

– Sunt o mulţime de lucruri pe care le pot face fetele din zilele noastre, în afară de a căra apă caldă şi de a aprinde focul. Ar putea să predea la şcoală sau să facă pălării, sau să înveţe dactilografia.

Cora ştia că maică-sa pierdea mereu servitoare, deoarece acestea se făceau vânzătoare sau funcţionare. Salariul era mai bun şi îşi găseau mai uşor admiratori.

– Ar putea, cum să nu, domnişoară Cora, dar cred că multe din ele vor să câştige ceva bani înainte să se mărite, iar într-o casă mare ca asta găsesc oricâţi admiratori doresc.

– Da, am auzit de la Bertha ce posibilităţi au servitoarele să-şi găsească un soţ.

– Bertha e camerista dumneavoastră?

– Da, a venit cu mine din State.

– Şi, fiind americancă, n-o deranjează să fie servitoare?

Corei îi veni să râdă. Nu-i dăduse ea Berthei trei dintre rochiile ei vechi luna trecută? Cum ar putea fi Bertha altfel decât mulţumită? Îi răspunse, aşadar, pe tonul ei cel mai demn:

– Vă asigur că Bertha îi mulţumeşte lui Dumnezeu pentru şansa de a lucra pentru mine. Mă întreb dacă puteţi spune aşa ceva despre oricare dintre servitoarele dumneavoastră.

Maltravers nu mai apucă să răspundă, căci intră menajera cu o măsuţă de scris pe care o puse pe pat, în faţa Corei. Adusese mai multe foi de hârtie crem groasă. Cora luă o foaie care avea sus un blazon şi un singur nume dedesubt: Lulworth. Stătuse destul în Anglia ca să înţeleagă ce trebuia să însemne. Lulworth era, cu siguranţă, o casă „importantă", iar proprietarul ei trebuia să poarte vreun titlu nobiliar. Dar, atunci, de ce nu-i spusese când se prezentase? Englezii o scoteau din sărite. Totul era făcut să pună un străin în inferioritate. Dacă întrebai ceva însemna că nu eşti de-a lor.

Omul se duse la picioarele patului şi se uită în jos, la ea.

– Vă voi lăsa să-i scrieţi mamei netulburată, dar, înainte să plec, vă rog să-mi satisfaceţi curiozitatea într-o privinţă. De ce aţi venit aici, dacă găsiţi tradiţiile din

Anglia atât de dezgustătoare? Credeam că vouă, americanilor, vă plac obiceiurile noastre ciudate şi demodate, însă dumneavoastră nu păreţi să ne găsiţi deloc fermecători.

Cora se uită la el. Tonul lui era indiferent, dar şi un pic tăios. Era mulţumită că îl enervase. El era în avantaj, însă şi ea îl ironizase puţin.

– O, credeam că totul e limpede. Sunt o moştenitoare americană care a venit aici să cumpere singurul lucru pe care nu-l poate obţine acasă: un titlu nobiliar. Mamei i-ar fi mai pe plac un prinţ, dar cred că s-ar mulţumi şi cu un duce. Acum, v-am satisfăcut curiozitatea?

– Întru totul, domnişoară Cash. Sper că o veţi chema pe mama dumneavoastră să stea câteva zile la Lulworth. Nici nu vreau să aud că plecaţi până nu vă lasă doctorul. Şi cred că mamei dumneavoastră îi va plăcea aici, cu toate că nu avem băi. Vedeţi, poate că nu sunt prinţ, dar sunt al nouălea duce de Wareham.

Cora simţi din nou un gust amar în gură. Începu să dea din mâini. Ducele îi citi pe faţă îngrijorarea.

– Doamnă Softley, cred că domnişoara Cora nu se simte bine.

Cora făcu un efort să nu vomite până nu pleca ducele din odaie.

capitolul 5

Perla neagră

Doamna Cash îşi aranja gulerul de tul în jurul gâtului. La lumina lumânărilor, în oglinda cea mare de argint de pe perete, aproape că nu se vedeau urmările accidentului; în lumina îngăduitoare, se observa doar că pielea lucea şi era prea întinsă în locul unde fusese arsă carnea. Nici o persoană care ar fi stat în dreapta doamnei Cash n-ar fi bănuit că nu e în regulă ceva; dacă întorcea capul s-ar fi văzut ce ravagii făcuse focul. Ce bine că profilul ei fusese întodeauna admirat mai mult din dreapta, se gândi doamna Cash. Avusese

noroc, flăcările nu ajunseseră la ochiul stâng, deşi pârliseră zona din jurul lui. Cicatricile formate îi întinseseră pielea, aşa că, la lumină mai slabă, partea vătămată a feţei doamnei Cash părea o mască grotescă a tinereţii. Închise ochii pe jumătate şi văzu ca prin ceaţă spectrul fetei care fusese cândva. Îşi trase peruca cu bucle, pe care şi-o punea în aşa fel ca să acopere bucăţica de carne ce rămăsese din urechea ei stângă. Când simţi netezimea ca de ceară a cicatricilor, tresări. Doctorii îi spuseseră că avusese mare noroc că pielea i se vindecase aşa repede, dar ei tot îi era silă să pună mâna pe obrazul desfigurat, care o chinuia mai tare decât durerile îngrozitoare pe care încă le mai avea. Se îndreptă din şale şi începu să-şi dea cu pudră pe faţă.

Se auzi o bătaie la uşă şi intră majordomul, cu o scrisoare pusă pe o tavă de argint.

– Tocmai a sosit, doamnă. E de la Lulworth.

Doamna Cash nu auzise în viaţa ei de Lulworth, dar, judecând după scurta pauză pe care o făcuse valetul înainte să pronunţe numele, trebuia să fie un loc de o anumită importanţă. Luă scrisoarea în mână şi, spre uimirea ei, recunoscu semnătura cu înfloriturile fiicei sale.

– Dar e de la domnişoara Cora! De ce să-mi scrie? Credeam că e la vânătoare, nu?

Majordomul înclină din cap. Întrebarea doamnei Cash era retorică, deşi, scrisoarea nefiind sigilată, toţi servitorii din casă i-ar fi putut da un răspuns.

Spre mirarea majordomului, doamna Cash nu a rămas fără aer şi nici nu s-a întins după săruri când a citit scrisoarea fiicei sale. Ba chiar, dacă valetul ar fi stat în dreapta ei, ar fi putut vedea că începuse să schiţeze un zâmbet.

În sala de mese a servitorilor, Bertha cârpea o cămaşă de noapte din dantelă, pe care Cora o rupsese, fiind prea grăbită să-i descheie nasturii înainte să şi-o tragă pe cap. Se întâmplase în una din acele seri în care domnişoara se întorsese, după cină, la ea în cameră, agitată şi iritată pentru că îşi petrecuse seara ascultându-l

politicoasă pe lordul Bridport vorbind despre rotaţia culturilor. Bertha nu o descheiase destul de repede, iar Cora i-o smulsese din mână, şi-o trăsese peste cap, sfâşiind dantela de Bruxelles, veche de două sute de ani, de pe piept, şi nici nu-şi dăduse seama, dar Bertha, care aştepta cu nerăbdare clipa când cămaşa de noapte avea să fie a ei, simţise ruptura ca pe o rană. Dantela fusese lucrată de călugăriţe, şi era un lucru atât de fin şi de frumos, că părea aproape o dovadă a credinţei neclintite în Dumnezeu. Trebuia să aibă cea mai mare grijă să coasă cum trebuie marginile rupte, fine ca pânza de păianjen. Era aşa atentă să unească o floare de dantelă cu cealaltă, şi minunându-se de modelul complicat al ţesăturii ce părea şi mai albă între degetele ei cafenii, că nu-l observă pe rândaşul care adusese de la Lulworth scrisoarea pentru doamna Cash, dar, pe urmă, auzi pronunţat numele Corei în conversaţia dintre menajeră şi bucătăreasă, aşa că îşi ridică privirea de pe lucrul ei.

– Domnişoara Cash a avut noroc că nu şi-a rupt gâtul, ca răposatul duce. A găsit-o noul duce. Din fericire, acesta se afla în pădure, altfel putea să zacă fata acolo toată noaptea, spuse menajera.

– Nu cred că ducele era din întâmplare în pădure. Aminteşte-ţi ce zi e astăzi.

Bucătăreasa se uită cu subînţeles la doamna Lawrence, menajera. Aceasta din urmă păru să-şi amintească şi dădu din cap.

– Azi se împlineşte un an de-atunci? Aproape că uitasem. Bietul tânăr, aşa curând după moartea tatălui său. Închise o clipă ochii, iar când îi deschise, o văzu pe Bertha uitându-se la ea.

– Se pare că ai să te duci la Lulworth, domnişoară Cora.

Bertha tresări la auzul numelui. Când venise acolo, doamna Lawrence îi spusese că servitoarelor care nu erau de-ale casei li se zicea pe numele stăpânei lor, dar tot i se părea ciudat.

Menajera îşi urmă vorba:

– Stăpâna ta a căzut de pe cal la vânătoare şi a fost dusă la Lulworth, unde este la pat. Rândaşul a venit

cu o scrisoare pentru mama domnişoarei. Domnul Druitt aşteaptă acum răspunsul. Când văzu expresia de pe faţa Berthei, menajera vorbi pe un ton mai blând: Are să se facă bine. Dacă era ceva mai rău, venea ducele în persoană.

Bucătăreasa râse pe înfundate.

– Cred că nu vrea să plece de lângă domnişoara Cora. Sunt prea multe găuri în acoperişul castelului.

– Ducele nu e însurat, nu-i aşa, doamnă Lawrence? se interesă Bertha. Simţea că ironia bucătăresei îi dădea dreptul să întrebe, dar ştia şi că trebuie să fie atentă; diferenţa dintre o întrebare nevinovată şi insolenţă e foarte mică. La scurt timp după ce sosise, o întrebase pe camerista lui Lady Beauchamp ce salariu avea şi i se dăduse de înţeles că greşise. În calitate de cameristă a domnişoarei Cash, i se recunoştea o anumită superioritate faţă de ceilalţi servitori – de exemplu, lua cina înaintea altor slujnice –, dar situaţia tot nu-i permitea să pună întrebări. Domnul Druitt o luase deoparte şi îi spusese că, poate, în ţara ei, se discuta despre salarii, dar aici, în Anglia, asupra unor asemenea lucruri se păstra tăcerea. Bertha plecase capul şi îşi însuşise lecţia.

Deşi majordomul îi făcuse morală, Berthei tot îi plăcea şederea la Sutton Veney. Acasă mânca la capătul cel mai îndepărtat al mesei servitorilor, cu celelalte fete de culoare. În schimb, aici se ducea la cină în fiecare seară la braţul valetului lui Sir Odo. În prima seară, se retrăsese la ea în cameră, dar doamna Lawrence îi trimisese vorbă printr-o fată în casă că trebuie să vină în sala de mese a servitorilor. Jim, valetul, roşise când îi spusese domnul Druitt s-o însoţească la cină pe camerista domnişoarei Cash. Bertha nu apuca să zică mare lucru, căci lui Druitt îi plăcea să-i dea înainte cu vorba, dar, de câte ori se uita în direcţia lui, vedea că Jim o sorbea din priviri. Era destul de chipeş; măcar arăta de parcă fusese crescut în aer liber, nu ca majoritatea servitorilor, a căror înfăţişare bolnăvicioasă sugera că-şi trăiseră viaţa în subsoluri. De atunci, Jim venea în fiecare seară s-o conducă la cină, şi dădea nas în nas cu el pe scara de serviciu de vreo două, trei ori pe zi.

Bertha se uită la cele două femei, aşteptându-se s-o dojenească, dar bucătăreasa nu evită să-i răspundă la întrebare; ba chiar părea că se bucură de ocazia ivită – aceea de a se făli în faţa rivalei sale, menajera.

– Aşa e, nu-i însurat. Înainte să vin aici, am lucrat la bucătărie în casa Lulworth. Muncă de sclavă, asta a fost. Se găteşte enorm la ei, au patruzeci de oameni la cină. E mai bine aici, chiar dacă lordul Bridport întreabă mereu de jigoul de berbec de ieri. Eram acolo când a venit domnişoara Charlotte la Lulworth. Lordul Ivo şi domnişoara Charlotte erau mereu împreună, jucându-se cu arcul şi săgeţile. Veneau tot timpul la bucătărie să ceară de mâncare pentru incursiunile lor vânătoreşti. Păcat că n-are bani domnişoara Charlotte, altfel ar fi fost o ducesă de toată frumuseţea.

– Mai vrei ceai, doamnă James? o întrerupse menajera, clar deranjată de această etalare a cunoştinţelor ei despre duce.

Bertha îşi luă coşuleţul de lucru şi urcă pe scara de serviciu spre camera Corei. Odaia se afla în aripa din dreapta a casei şi avea o fereastră cu vedere la parc, iar cealaltă, la grajduri. Începea să se înserereze, şi Bertha îl zări pe valet dând ocol grajdurilor cu o torţă în mână, aprinzând lampioanele. Globurile galbene atârnau în întuneric ca nişte dovleci. Fanaragiul tocmai ajunsese la felinarul de la intrare, când văzu venind un călăreţ. Când îşi ridică torţa, Bertha observă o rază aruncată de părul blond de sub pălăria călăreţului.

Bertha îşi lipi fruntea de geamul rece. Voia să zărească faţa femeii blonde, dar pălăria îi era prea îndesată pe cap, aşa că nu văzu decât conturul unui obraz neted. Călăreaţa îi aruncă hăţurile rândaşului şi descălecă iute, lăsând vederii ceva alb de sub haina ei albastră. Când se întoarse, i se văzu partea de jos a obrazului, iar Bertha observă că avea colţurile gurii ridicate, de parcă schiţa un zâmbet. Pe Bertha o trecu un fior. Camera i se păru brusc pustie fără Cora.

Pentru prima dată de când venise în Anglia, i se făcu dor de ţara ei – nu doar de mirosul mamei, pe care şi-l amintea vag, căci învăţase de mult ce inutil era

să se gândească la așa ceva –, ci, mai degrabă, de certitudinile vieții din America, unde avea 150 de dolari în cutia ei de lucru și știa cât costau toate.

Se duse la șifonier și începu să scoată cele mai elegante rochii ale domnișoarei Cora. Orice s-ar întâmpla în viitor, știa că stăpâna ei va dori să arate tuturor ce toalete scumpe are.

Doamna Cash dorise să plece de la Sutton Veney de îndată ce primise biletul fiicei sale, dar lordul Bridport o convinsese că e mai bine să pornească la drum a doua zi dimineață. Acum, la cină, doamna Cash îi era recunoscătoare că o oprise, fiindcă avea ocazia să afle mai multe despre ducele Corei.

– Trebuie că vă dați de ceasul morții din cauza fiicei dumneavoastră, doamnă Cash, spuse Odo Beauchamp, care se așezase cu mult tact pe partea cu obrazul ei bun. Ce accident nefericit pentru o fată care călărește atât de bine, ca fiica dumneavoastră! Eu și Charlotte am văzut-o plecând călare azi-dimineață, și arăta superb. Mulți au crezut-o englezoaică.

Doamna Cash oftă.

– Cora mă asigură că n-a pățit nimic, e doar un pic zdruncinată. Ce drăguț din parte ducelui s-o țină la Lulworth până va fi în afara oricărui pericol și să mă invite să stau cu ea. Am să mă duc mâine acolo. Sunt foarte curioasă să cunosc un duce englez. Am avut norocul să stăm de vorbă cu ducele de Clermont Tonerre, când a venit la Newport vara trecută, iar el a fost cât se poate de amabil, mult mai mult decât marele duce Mihail. Și-a luat cu el în călătorie propria farfurie, poate gândindu-se că, în America, nu va găsi una la fel de frumoasă, dar cred că, până la plecare, și-a dat seama că se înșelase.

Amintirile doamnei Cash despre duci au fost întrerupte de valetul care servea supa. Lordul Bridport insistase să nu dureze cina mai mult de o oră, așa că fiecare din cele șapte feluri de mâncare nu rămânea decât pentru puțin timp pe masă. Doamna Cash, căreia perspectivele deschise de Lulworth îi făcuseră poftă

de mâncare, își dădu seama că trebuia să se axeze pe supa de homar. Pe când se concentra să ducă lingura de supă la partea din gură de pe obrazul nevătămat, Odo se folosi de prilej – pentru că, în calitate de unic moștenitor al unei averi considerabile și urmând să moștenească și mai mult de la bunicul mamei sale, nu se simțea intimidat de bogăția doamnei Cash și nici nu-l interesa deloc cu ce nobili străini se întâlnise ea – ca să spună:

– Vă invidiez că mergeți la Lulworth, chiar dacă în împrejurări așa de neplăcute. Este un castel minunat, una din cele mai frumoase clădiri din zonă. Nu este o reședință ducală de mari dimensiuni, ca acelea din nord, este mai mult de-atât. Lulworth are farmec, se hlizi Odo, dacă se poate spune despre o casă că are farmec. Trebuie să vedeți capela, este deosebită, o capodoperă a stilului rococo. Trasă un cerc prin aer cu degetul pentru a reprezenta forma capelei. Bineînțeles că nu am mai mers acolo de la înmormântarea bătrânului duce, dar am înțeles că toate s-au dus de râpă de atunci. Cred că din cauza datoriilor lăsate de răposat. Odo se uită peste masă la soția lui și continuă un pic mai tare: Îmi pare tare rău de Ivo. E fiul mai mic, un băiat de ispravă, de neam ales, cu succes la femei și deștept. I se pregătea o carieră în diplomație după ce ieșise din Gărzile Regale, dar pe urmă, Maltravers, fratele lui mai mare, și-a rupt gâtul la 18 luni după moartea bătrânului duce și totul i-a revenit lui Ivo. E cam un an de atunci, iar el a devenit tare nesuferit. S-a închis în Lulworth și nu mai iese să se distreze. N-a venit în oraș nici pentru sezonul de baluri, nu l-a văzut nimeni la față de luni întregi. Nici chiar Charlotte nu-l poate scoate din izolarea lui, și au fost pe timpuri prieteni foarte buni.

Când își auzi pomenit numele, Charlotte începu să discute, cu o însuflețire care nu o caracteriza, cu preotul paroh din stânga ei. Dacă doamna Cash nu ar fi avut obiceiul să observe decât ce era legat de propriile interese, ar fi văzut ce tare roșise Charlotte Beauchamp, dar doamna Cash nu era atentă decât la Odo.

– Deci nu există nici o ducesă la Lulworth? zise ea pe un ton cât mai indiferent cu putință. Nu-și amintea

să fi văzut numele de Wareham pe lista de nobili necăsătoriți din *The American Titled Lady*, pe care n-ar fi recunoscut niciodată că o cumpără, dar ar cărei conținut îi era cunoscut în cele mai mici detalii. Era sigură că nu i-ar fi scăpat nici un duce neînsurat.

– Nici măcar văduv, zise Odo, uitându-se țintă la doamna Cash, cu ochii lui bulbucați, care sclipeau.

Observase însuflețirea și îmbujorarea bruscă a soției sale. Se linse pe buze fără să vrea. Făcu o pauză ca să mai ia o dușcă de vin roșu. Știa că se bucura de întreaga atenție a doamnei Cash, dar era conștient că și ceilați îl ascultau cu interes; soția lui stătea în continuare de vorbă cu preotul, dar îi va auzi fiecare cuvânt.

– Nu, imediat ce a murit bătrânul duce, ducesa Fanny a plecat. Cum s-a terminat doliul, s-a și măritat cu ducele de Buckingham. Toată lumea știa că erau prieteni intimi, dar nici așa... I-a fost, probabil, teamă că pune alta mâna pe el, cu toate că cine altcineva ar fi putut să-l vrea pe bătrânul Buckingham, Dumnezeu știe! Dar femeia asta, de două ori ducesă, era în culmea fericirii.

– De două ori ducesă? scoase doamna Cash un țipăt cum nu o mai făcuse din copilărie.

– Mai întâi a fost ducesă de Wareham, iar acum este ducesă de Buckingham, și, din câte știu, e prima femeie care a făcut o asemenea ispravă. Unii cred că bătrânul Wareham a murit exact la timp. Ducesa Fanny a cheltuit o avere pe Lulworth. Construise chiar și o galerie pentru ca prințul de Wales să ajungă mai repede acolo, dar acum îl primește la Conyers – reședința neamului Buckingham. Domeniul de vânătoare de la Lulworth este mai bun, dar bătrânul Buckers are mai multe mijloace bănești.

Doamna Cash trase de vălul care îi acoperea obrazul desfigurat și se întrebă de ce era vecinul ei așa de amabil. Acasă, știa exact cât valorau prietenii sau dușmanii ei, precum și dacă figurau în lista elitei sau în cea a lui Ward McAlister, pentru Balul Patriarhilor[1]. Aici însă, lucrurile stăteau altfel. Doamna Cash se străduise din

[1] Unul din cele mai elegante baluri din New York (n.tr.)

răsputeri să înveţe care era ordinea întâietăţii rangurilor nobiliare engleze – nimic nu-i plăcea mai mult decât regulile bine stabilite –, dar fusese uimită, dacă nu chiar şocată, să descopere, la sosirea în Londra, că era la fel de probabil să întâlnească o actriţă de genul Patriciei Campbell, precum şi o contesă, la cele mai elegante evenimente din societate. La Newport sau chiar în New York, puteai să angajezi asemenea persoane să apară la o petrecere, dar era de neconceput să le primeşti ca oaspeţi de acelaşi rang cu tine. Când îi spusese acest lucru doamnei Wyndham, pe care o convinsese cu ceva efort să le prezinte pe ea şi pe Cora în înalta societate, aceasta reacţionase în aşa fel, că doamna Cash a simţit neobişnuita şi neplăcuta senzaţie că îşi bătea joc de ea. „O, dar vă puteţi duce aproape oriunde dacă sunteţi destul de amuzante", îi spusese doamna Wyndham. „Sau destul de bogate", adăugase ea, mijindu-şi ochii la doamna Cash.

Doamnei Cash îi displăcuse profund aluzia şi se gândise să pună capăt relaţiei cu protectoarea ei, dar, aşa cum ştia foarte bine doamna Wyndham, doamna Cash avea nevoie de ajutorul ei. Cora era destul de frumoasă şi de bogată ca să fie curtată, dar numai doamna Wyndham îi putea spune că lordul Henry Fitzroy avea sifilis sau că Patrick Castlerosse fusese declarat complice la adulter în divorţul soţilor Abagavenny. Aşa că doamna Cash a fost mirată şi, în acelaşi timp, încântată că nepotul lordului Bridport era aşa dispus, ba chiar nerăbdător să-i satisfacă curiozitatea în privinţa ducelui de Wareham.

– Spuneţi că ducele s-a izolat în casă. Oare nu există nici un motiv pentru asta? O fi bolnav?

Doamna Cash se întreba dacă starea sănătăţii ducelui de Wareham nu era un lucru bine-cunoscut în cercurile aristocratice.

– Din punct de vedere fizic, nu are nimic. Psihic, n-aş putea să vă spun. Este catolic, desigur, ca toţi cei din neamul Maltravers, aşa că doar Dumnezeu ştie ce idei ciudate îi trec prin minte. Dar nu vă faceţi griji, doamnă Cash, spuse Odo, văzând expresia de pe faţa ei.

Este dintr-o familie catolică foarte veche, nu sunt convertiți. Nu, nu e vorba despre asta; cred că ducele are probleme cu banii. Lulworth e o moșie foarte mare, dar arendele sunt mici. Ducesa Fanny și-a cheltuit și ultimul bănuț ca să-l distreze pe Tum Tum[1], iar apoi, bătrânul Wareham și bietul Guy au murit foarte repede, unul după celălalt, ceea ce l-a obligat să plătească de două ori impozite pe moștenire.

Doamna Cash a presupus că Tum Tum era prințul de Wales și că aceasta era doar o poreclă pe care ea, ca străină, nu era bine s-o folosească.

Odo continuă:

– Nici nu-i de mirare că Ivo e strâmtorat. Mare păcat! Așa că-i trebuie o nevastă bogată și frumoasă. Cine știe, doamnă Cash, poate îl luați cu dumneavoatră la Newport și îi găsiți o moștenitoare drăguță? Trebuie totuși să fie frumoasă. Ivo are pretenții.

Doamna Cash tocmai se gândea să-i răspundă, când se produse o oarecare agitație la capătul celălalt al mesei. Charlotte Beauchamp, care se juca cu șiragul de perle negre de la gât, atinsese din greșeală o verigă mai slăbită și colierul se rupsese, iar perlele se împrăștiaseră cu zgomot pe masă, printre farfurii, și se ciocniră de pahare.

Scoțând un sunet între țipăt și hohot de râs, Charlotte se străduia să adune perlele cât de atent putea. Preotul găsi una în paharul său cu vin și începu o lungă peroratie despre ospățul dat de Cleopatra în cinstea lui Antoniu.

– I-a spus că va da un ospăț de pomină în onoarea lui, așa că Antoniu s-a mirat că se servea mâncare obișnuită, iar atunci Cleopatra și-a scos unul din cerceii cu perle și i-a dat drumul în paharul ei cu vin, unde perla s-a dizolvat, apoi i l-a dat lui să-l bea. Eu nu pot să pretind că sunt Antoniu, dar dumeavoastră, dragă Lady Beauchamp, sunteți, cu siguranță, o Cleopatra a zilelor noastre.

---

[1] Burtosul

Preotul se opri din vorbit, uimit şi el de cât perorase. Charlotte se străduia să scoată perla din pahar, când soţul ei exclamă:

– Sper, domnule paroh, că nu vreţi să insinuaţi că soţia mea a ajuns la dumneavoatră înfăşurată într-un covor, ca să vă seducă mai uşor. N-ar trebui să-i băgaţi în cap astfel de idei.

Parohul părea mulţumit de sine.

– „Anii nu pot îmbătrâni pe cineva, aşa cum nici datinile nu-şi pierd din prospeţime şi varietate."

– Optsprezece, nouăsprezece, douăzeci, murmură Charlotte, numărând perlele care se rostogoleau în farfuria ei. Lipseşte doar una. O fi în buzunarul dumneavoastră de la jiletcă, domnule paroh?

– O să-i cer lui Druitt să caute peste tot după cină, spuse Lady Bridport în grabă, alarmată atât la gândul că Charlotte putea să-l caute pe preot prin buzunare, cât şi de dorinţa acestuia de a cita din Shakespeare la un dineu civilizat.

Se ridică, dând astfel semnalul că doamnele trebuie să se retragă.

Când Odo s-a dus mai târziu în camera soţiei sale, a găsit-o în neglijeu, la măsuţa de toaletă. Observă venele albastre care îi străbăteau braţele subţiri pe când îşi trecea peria cu mâner de argint prin părul ei blond şi lung. Comparaţia cu Cleopatra nu era potrivită pentru Charlotte, se gândi el. Ea avea trăsăturile unei frumoase din Renaştere. Când fusese ultima dată la Londra, Snoad, negustorul de artă, îi arătase un portret al Biancăi Saracini, făcut de un pictor sienez numit Martini. Femeia avea părul lung şi fruntea lată a lui Charlotte şi ţinea în mână un bulgăre de zăpadă, care simboliza puritatea acelei făpturi. Trebuia să-i comande lui Charlotte un portret, deşi nu credea că exista vreun pictor care s-o redea aşa cum era. Până atunci, avea să cumpere tabloul lui Martini şi să i-l dăruiască lui Charlotte de ziua ei de naştere. Soţiei lui îi plăceau cadourile.

– Îmi pare rău de colier, Charlotte. Aşa o culoare neobişnuită de perle! L-ai mai purtat şi înainte?

Părul lui Charlotte străluci intens, parcă prins brusc într-o furtună de energie statică. Odo îi luă peria din mână și începu să i-o treacă prin păr. Îi plăcea să i-l aranjeze într-un strat lucitor. Charlotte tresări și își feri privirea de ochii lui reflectați în oglindă, apoi îi spuse:

– A fost al strămătușii mele, Georgina – știi, aceea care s-a dus în India. Nu m-am gândit niciodată să mi-l pun, dar acum, cu toate bijuteriile pe care le poartă americanca asta, n-am vrut să arăt prea modestă.

– Pui perle înaintea porcilor, nu-i așa? Lăsă jos peria și îi ridică părul la spate ca s-o sărute pe gât. Ce păcat că te-ai rătăcit de mine azi, la vânătoare! Unde ai dispărut? Odo începu să tragă de cordonul de la neglijeu.

– O, nu știu, scărița mi se tot sucea și, după ce am aranjat-o, tu nu mai erai prin preajmă. A trebuit să-l evit ore în șir pe bufonul acela de Cannadine.

Odo o strânse tare de sfârc.

– Așa este, Cannadine. Biata Charlotte! Dar știi că nu-mi place deloc să pleci de lângă mine. Va trebui să te pedepsesc.

Luă din nou peria în mână.

În sala de mese a servitorilor, Bertha își termina cina. Mânca un fel de budincă garnisită cu agrișe. Era un desert care părea să le placă tuturor, dar ei îi aluneca greu pe gât. I se făcu brusc dor de o înghețată cu topping. În după-amiezile ei libere, îi plăcea să-și ia o înghețată de la magazinul din Newport. Se ducea acolo îmbrăcată elegant, într-una din cele mai frumoase toalete ale domnișoarei Cora, cu o umbrelută de soare și o pălărie cu văl. Bertha putea trece drept albă, și, purtând ținuta superbă de la Paris, vânzătorul n-avea să se gândească la culoarea pielii ei. Combinația de înghețată și sos fierbinte de ciocolată îi lăsa gura apă. Nu înțelegea de ce domnișoara Cora, care putea să aibă toate înghețatele din lume, nu mânca minunățiile astea zi și noapte. Ăsta da lux!

O bătu cineva pe umăr. Când își ridică privirea, îl văzu pe Jim.

– Cred că v-a căzut asta, domnişoară Cora. Îi puse ceva în poală. Era o batistă – nu una din ale ei –, în care se afla o bucăţică de hârtie făcută ghemotoc.

O ascunse în mânecă, deoarece ştia că Druitt şi doamna Lawrence erau mereu cu ochii pe ea.

După ce ieşi din sală, despături hârtiuţa şi citi la lumina lumânării din mâna ei. Pe ea scria îngrijit, cu litere rotunjite:

Vino la grajduri. Am ceva pentru tine.
Al tău pentru totdeauna,
Jim

O aştepta lângă boxa lui Lincoln, bătând pasul pe loc de frig. Când a văzut-o, un zâmbet i-a luminat faţa.

– Ai venit, până la urmă. Ce drăguţă eşti! N-ai să regreţi.

– Sper că nu, căci mi-aş putea pierde slujba uşor din cauza asta.

– Uite! Jim îi întinse un pumn strâns. Bertha ezită. Hai, deschide-l!

Bertha îi desfăcu degetele unul câte unul. În palma lui era o perlă neagră. La lumina felinarului, fata îi văzu luciul slab şi fosforescent, ca al unei pete de ulei într-o băltoacă. Era cât o bilă de sticlă şi avea o rotunjime perfectă. Bertha o luă şi şi-o frecă de obraz.

– E netedă. Unde-ai găsit-o? Pentru că ai găsit-o pe undeva, nu-i aşa?

Se uită la el, sperând să-i întâlnească privirea. El o evită.

– Serveam la masă în seara asta, pentru că erau aşa mulţi invitaţi, şi tocmai aduceam aperitivele să-şi ia fiecare, când una dintre doamne şi-a rupt colierul de perle, tot umblând la el. Era convinsă că le-a strâns pe toate, dar asta s-a rostogolit sub talpa mea, iar eu am stat cu piciorul pe ea până au plecat doamnele sus. Voiam să ţi-o dau ţie. Tu eşti o perlă neagră, Bertha, asta eşti, aşa că ţie ţi se cuvine.

Bertha se uită la el uluită. Nu-i mai vorbise nimeni aşa. Vorbe dulci, aşa le-ar numi mama ei. „Vorbele dulci

sunt minunate, dar vezi să primeşti mai întâi un inel." Totuşi, mama Berthei nu avusese niciodată verighetă. Bărbatul care o sedusese fusese un alb, aşa că nici nu putea fi vorba de căsătorie. Doamna Calhoun o ţinuse mai departe la spălătorie şi după ce se născuse Bertha. Reverendul susţinea că aceasta făcuse o faptă bună, ca o adevărată creştină, dar mama Berthei nu părea să-i fie recunoscătoare. Bertha nu se retrase însă când Jim se aplecă s-o sărute. Sărutul lui era altfel, mai blând, mai ispititor decât toate sărutările pe care le primise înainte. Îi ţinea capul în mâini cu atâta gingăşie, de parcă ar fi fost din sticlă. Când se dădu el deoparte, ea îi spuse:

– Nu te deranjează?

– Ce să mă deranjeze? şopti el.

– Culoarea pielii mele. Nu te deranjează să săruţi o negresă?

El nu-i răspunse, ci o sărută din nou, mai apăsat de astă dată. În cele din urmă, îi zise:

– De ce să mă deranjeze? Ţi-am spus, tu eşti perla mea neagră. De prima dată când te-am zărit în sala de mese a servitorilor, mi-am spus că eşti cea mai frumoasă făptură pe care am văzut-o vreodată. Când mi-a zis bătrânul Druitt să te conduc la cină, am crezut că am murit şi am ajuns în rai.

Era în vocea lui o sinceritate plină de căldură. Berta se emoţionă. Îi luă mâna şi i-o strânse. Citi îngrijorare în ochii lui albaştri.

– Nu eşti supărată că te-am sărutat? Erai aşa frumoasă cum stăteai acolo, că nu m-am putut abţine. Nu m-am gândit că o să-mi dai voie, nu cred că eşti o fată uşuratică sau altceva.

Părea aşa îngrijorat, că Bertha pufni în râs şi scuturâ din cap.

– Nu, nu sunt supărată. Deloc.

Se ridică spre el ca să-i arate mai bine că nu e supărată defel, dar auziră amândoi paşi care se apropiau, aşa că Jim se îndepărtă de ea.

– Trebuie să plec acum. Păstrează-o pentru mine.

O atinse pe buze cu un deget, apoi plecă.

Bertha se îndreptă spre casă, jucându-se cu perla. Se încălzea în mâna ei. Şi-o strecură în corsajul rochiei şi, când intră în casă, o simţi lucind undeva, chiar pe inimă.

capitolul 6

O verigă din lanţ

Dacă doamna Cash ar fi primit o educaţie ca a fiicei sale, dacă l-ar fi citit pe Byron sau ar fi studiat cu atenţie gravurile lui Doré pentru opera lui Dante, ar fi considerat Lulworth, cu turnurile şi coşurile lui deformate profilându-se pe marea cea scânteietoare, un minunat exemplu de romantism în pictura engleză. Dar doamna Cash era fiica unui colonel din Armata Confederaţiei, şi în perioada în care crescuse ea nu exista nici o înclinaţie spre poezie. Doamna Cash ajunsese ca un general care putea să comande o armată de servitori, însă nu-i fusese cultivată sensibilitatea.

După ce confederaţii au fost înfrânţi la Appomatox, Nancy Lovett – aşa o chema pe atunci – fusese trimisă în nord, să stea la mătuşa ei din New York. Era o fată frumoasă, cu părul negru şi bărbie delicată, dar fermă. Mama ei o trimisese pe teritoriul inamicului cu inima strânsă, dar Nancy nu se uitase în urmă. Îi plăceau culorile aprinse din casa mătuşii sale, fustele ample, galeriile sofisticate pentru draperii. Îi plăceau mâncarea îmbelşugată şi oaspeţii bogaţi şi rumeni în obraji. Când Winthrop, fiul bogătaşului supranumit Morarul de Aur, o ceruse în căsătorie, acceptase bucuroasă. Mama ei oftase şi se gândise la ce s-ar fi putut întâmpla, iar tatăl ei, care era pe atunci în spital, avea să moară peste trei luni. Mai târziu, când Nancy, mireasa, se transforma în doamna Cash, matroană respectată în societate, înţelesese că are lacune în educaţie; nu putea rosti nici un cuvânt în franceză, de exemplu, dar, pentru o femeie atât de înclinată să comande, faptul că nu putea să converseze cu ambasadorul Franţei în limba lui maternă

reprezenta un neajuns lipsit de importanţă. Colonelul Lovett fusese un om foarte autoritar înainte de „indispoziţia" sa, aşa că ar fi apreciat talentul fiicei sale de a da ordine care să fie ascultate.

Aşadar, doamna Cash a fost mult mai reţinută decât alţi vizitatori în privinţa farmecului romantic al castelului Lulworth. Clădirea, cu cele patru turnuri ale sale, înconjurată de ziduri crenelate din vremea regelui Iacob I, cu ciudatele ei coşuri şi ferestrele mari cu menouri, era măreaţă, dar delicată, ca o regină ale cărei straie de încoronare nu pot să-i ascundă subţirimea taliei sau linia suavă a gâtului.

Nu, ca un comandant ce era, doamna Cash cântărea cu mult calm caliăţile şi defectele noii ei locuinţe temporare. Doar privind faţada neregulată, cu turnurile şi contraforţii săi, era încredinţată că mâncarea va fi aproape rece până să ajungă în sufragerie. Trecând dincolo de porţile din fier forjat ale parcului, doamna Cash se uită în sus doar o clipă la cerbul din bronz de deasupra lor; era mult mai interesată de starea jalnică a ferestrelor de la căsuţa portarului. Când ajunse la jumătatea aleii mărginite de ulmi bătrâni de două sute de ani, făcuse deja o evaluare realistă a stării ţevăriei de la Lulworth.

Dar nici măcar doamna Cash nu putea găsi vreun defect celor doi valeţi impunători, de aceeaşi statură, care au ajutat-o să coboare din trăsură. Livreaua de la Lulworth, verde cu pasmanterii din aur, era, fără îndoială, elegantă; nu mai văzuse niciodată aşa epoleţi superbi. Ar fi zâmbit apreciativ dacă nu ar fi durut-o aşa tare. Trebuia să-şi păstreze zâmbetele pentru ocazii mai importante. Poate că ducele are să-i spună cine îi face livrelele.

Cineva îi şopti la ureche:

– Bine aţi venit la Lulworth, doamnă. Alteţa Sa mi-a poruncit să vă duc la domnişoara Cora, iar după ce o vedeţi, ducele speră să luaţi prânzul cu el.

Îl urmă pe majordom pe scările de piatră, apoi trecu printr-o uşă în formă de arcadă şi ajunse într-o sală boltită, cu un şemineu sculptat în piatră la celălalt capăt. Bârnele înnegrite de stejar din tavan nu erau pe gustul

doamnei Cash, care prefera lemnul aurit, dar era conştientă de greutatea şi de vechimea lor.

– Vă rog, pe aici, doamnă.

Doamna Cash îl urmă pe servitor pe o scară de lemn cu trepte late, luminată prin acoperişul de sticlă. Pe stâlpii de la balustradă erau sculptate animale fantastice: grifoni, salamandre şi lei. Doamna Cash admiră basoreliefurile, dar observă că nu erau bine şterse de praf. În cele din urmă, ajunseseră într-o galerie spaţioasă, iar servitorul o luă la stânga şi merse până la o uşă aflată cam la jumătatea drumului.

Cora stătea într-un enorm pat de lemn, cu baldachin verde din damasc şi îngeri sculptaţi la fiecare stâlp. Era palidă şi destul de ştearsă, ceea ce o enervă pe doamna Cash. Mult din farmecul Corei consta în culorile ei vii: castaniul luminos al buclelor, verdele ochilor ei adânci ca marea şi trandafiriul pielii. Zăcând acolo, cu cearcăne negre sub ochi, cu părul lipsit de strălucire în dezordine, în aşternutul alb ca neaua, nu mai arăta deloc ca frumoasa din Newport. Pentru prima dată de la accidentul ei, doamna Cash începu să-şi facă griji, pentru că nu ştia în ce măsură fusese fiica ei afectată de cădere. Spera ca fata să nu fi fost vătămată într-un fel anume.

– Bună, mamă, spuse Cora zâmbind.

– Cora, ce uşurată mă simt să te văd! Doamna Cash se aplecă să-şi sărute fiica şi rămase o clipă în picioare, apoi se aşeză pe pat, asigurându-se că fata îi vedea doar obrazul drept, şi îi spuse: Ce cămaşă de noapte urâtă; te face să arăţi ştearsă.

Zâmbetul îi dispăru Corei de pe faţă.

– E a ducesei, mamă. Începu să se joace cu unul din cârlionţii ei fără viaţă. Mamă, ai adus-o şi pe Bertha cu tine?

– Ai crede că o ducesă, de două ori ducesă pe deasupra, s-ar ruşina să poarte ceva aşa de urât. Din cel mai ieftin bumbac şi fără pic de dantelă. N-aş da-o nici cameristei mele.

Doamna Cash prinse cu două degete manşeta Corei, ca să verifice din ce material e. Fata îşi trase mâna.

– Mamă, ai adus-o pe Bertha?

Doamna Cash se uita la tavanul baldachinului. Își coborî încet privirea și o întâlni pe cea a fiicei sale.

– Bertha vine după mine, cu șareta învățătoarei din Bridport. Sper că nu te așteptai să călătorească împreună cu mine.

Cora oftă și se rezemă iar de perne. Noaptea trecută îi fusese greu să adoarmă în casa aceea stranie, în care scârțâia și foșnea mereu ceva în întuneric, fiind pradă unor temeri nelămurite. Doctorul îi spusese că, probabil, se va simți cam amețită vreo câteva zile, dar nu pomenise nimic despre halucinații. Însă nervozitatea și plictiseala care o cuprinseseră în clipa când mama ei începuse să vorbească aveau darul de a o liniști. Mama ei era în mod sigur reală. Măcar această parte a minții ei nu fusese afectată.

Doamna Cash umbla prin odaie, de parcă ar fi făcut inspecție. Se întoarse spre Cora.

– Casele astea din Anglia sunt construite la nimereală, nu după vreun plan. Nimic nu se potrivește. Odaia asta este plină de relicve. Aș putea face multe cu această casă. Doamna Cash se opri din vorbit și își mijì puțin ochii, de parcă ar fi reconstruit mintal interiorul. Aceste oberlihte cu rame plumbuite – așa demodate și mohorâte. Englezii trăiau de atâta timp în casele lor, că nici nu mai observau cum arată. Erau necesari niște ochi din Lumea Nouă ca să le vadă cum sunt în realitate. Poziția castelului era cât se poate de bună, deși un pic izolată. Oare cât ar dura, se întrebă ea, să se construiască o reședință nouă, demnă de o ducesă americană?

Cora citi gândurile mamei sale.

– Mamă, sper că știi că sunt aici doar din cauza accidentului.

Doamna Cash s-a făcut că nu o înțelege.

– Biata mea fetiță, cât trebuie să te fi speriat! Dar ai avut mare noroc că ți-a sărit cineva în ajutor așa de repede. Un om atât de milos.

Cora înțelese că nimic n-o va împiedica pe mama ei să creadă că salvarea ei era un semn prin care Providența îi sprijinea ambițiile pentru fata ei. Cora putea

să creadă că juca rol de catalizator, dar doamna Cash şi Atotputernicul ştiau mai bine. Într-adevăr, doamna Cash era gata să accepte că metoda folosită de soartă pentru a o aduce pe fiica ei în casa unui duce care o putea cere de nevastă era mai ingenioasă decât orice ar fi putut concepe ea. Singurul cusur al planului divin era că fata nu părea aşa bolnavă ca să rămână la Lulworth o perioadă mai îndelungată. O gleznă ruptă ar fi făcut vederea ei mai profitabilă. Într-adevăr, nimic nu putea fi mai atrăgător ca o fată drăguţă care nu se poate mişca de pe canapea. Dar asta era, n-avea ce să facă. Cel mai important lucru era să-i scoată Corei porcăria aia de cămaşă de noapte şi să pună pe ea ceva mai frumos. Începu să regrete că îi poruncise Berthei să vină în urma ei; poate n-ar fi fost chiar aşa rău s-o ia cu ea în trăsură, dar nu voise să-i lase ducelui impresia că nu putea călători fără ajutor. Se dovedise un scrupul neîntemeiat, căci ducele nu venise personal să o întâmpine. Fusese oare o dovadă de dispreţ sau era scris în acea carte de nepătruns a manierelor din Anglia că gazdele de un anumit rang nu trebuiau niciodată să-şi întâmpine musafirii în prag? Era unul din multele lucruri despre care avea s-o întrebe pe doamna Wyndham. Se întoarse spre Cora.

– Trebuie să te las acum, Cora, ducele mă aşteaptă la masa de prânz.

– Nu cred c-o să te dezamăgească, mamă. Maltravers e exact cum trebuie să fie un duce, dar, în locul tău, nu mi-aş exprima insatisfacţia faţă de castel. Am impresia că el e foarte legat de această casă.

– Cum crezi că aş putea fi aşa de nepoliticoasă? Se pare că uiţi câteodată că eu sunt stăpâna unei case cu nimic mai prejos decât asta.

– Nu ştiu dacă ducele ar fi de acord. Nu cred că-i stă în obicei să se compare cu alţii.

Mama şi fiica se uitară urât una la alta. Cora închise ochii, prefăcându-se obosită. Dar nu era uşor s-o reduci pe doamna Cash la tăcere.

– Trebuie să-i avem în vedere chiar şi pe duci, zise ea şi plecă grăbită din cameră.

Cora se rezemă de perne, închipuindu-şi ce repede străbătea mama ei încăperile din casă. Cu o zi înainte, când o adusese ducele la Lulworth, fusese inconştientă, aşa că până acum nu văzuse decât dormitorul şi aruncase o privire pe coridorul întunecat. Presupunea că acea casă era la fel ca ducele, frumoasă şi bine aranjată, dar greu de înţeles. Îşi imagina o reşedinţă care nu voia să le ia ochii vizitatorilor cu splendoarea sa, neavând deloc nevoie să-şi trâmbiţeze măreţia lumii întregi. Era o casă care adăpostea taine, o casă ai cărei pereţi lambrisaţi cu lemn negru impuneau tăcere sufletelor voioase. Unele case din Anglia erau răspândite pe câmpuri şi dealuri, pe care parcă le îmbrăţişau, dar era sigură că Lulworth, a cărui siluetă mândră se profila pe cer, avea înăuntru propria sa lume.

Măcar de-ar fi şi Bertha aici! Voia să vadă casa cu ochii ei, dar nu putea să străbată coridoarele într-una din cele mai bune cămăşi de noapte ale ducesei. Nu era prima dată când Cora blestema ideile mamei sale despre decenţă.

Doamna Cash era aşteptată pe hol de un valet gata s-o conducă în sala de ospeţe. Scândurile late de stejar scârţâiau la fiecare pas pe care îl făcea în jos, pe treptele lustruite.

Valetul deschise uşa de la bibliotecă.

– Doamna Cash, Alteţă.

Doamna Cash se întrebă dacă trebuia să facă o plecăciune, dar, după o clipă de gândire, hotărî că mai bine nu. Se aşteptase să vadă pe unul din acei tineri englezi blonzi, ai căror siluete zvelte erau aproape o jignire adusă corpolenţei care va urma, dar ducele era mai brunet decât era îndreptăţit să fie orice englez, avea părul negru, iar ochii săi uşor umbriţi erau de culoarea alunelor aurii. Nu-i putea ghici vârsta. Ştia că nu putea să aibă mai mult de 30 de ani, dar nu era nimic tineresc în felul serios în care îi strânsese mâna. Riduri adânci îi plecau de la nas spre gură şi avea fire albe la tâmple.

– Doamnă Cash, bine aţi venit la Lulworth. Sper să vă simţiţi bine aici, chiar dacă motivul vizitei dumneavoastră nu este unul plăcut.

Rostise aceste vorbe pe un ton cordial, deşi nu îi zâmbise şi nici nu se uitase în ochii ei. După mulţi ani, doamna Cash se simţi pentru prima oară stânjenită. Venise aici cu gândul de a vedea dacă ducele era un pretendent potrivit pentru fiica ei, dar omul din faţa ei nu se purta ca un peţitor. Poate că nu-şi dădea seama ce comoară îi stătea la îndemână, dar, din câte văzuse la Lulworth, ducele nu-şi putea permite s-o refuze.

Îi răspunse cât se poate de politicos:

– Alteţa Voastră, aţi fost nespus de bun s-o aduceţi aici pe nefericita mea fiică. Cine ştie ce s-ar fi putut întâmpla dacă nu o găseaţi. O fată tânără, singură, rănită şi departe de casă.

Ducele replică:

– Nu cred că i s-ar fi putut întâmpla ceva rău într-o pădure de fagi din Anglia, iar din câte mi-am dat seama despre fiica dumneavoastră, cred că este perfect capabilă să-şi poarte singură de grijă. Fetele din America au mult curaj.

Doamna Cash nu se simţi încurajată de vorbele lui. Avea impresia că ducele o evaluase deja pe fiica ei şi n-o găsise la înălţimea lui. Se simţea în dezavantaj, o senzaţie cu totul necunoscută şi neplăcută. Ducele o conduse în sala de ospeţe, unde li se alătură un tânăr palid, de care doamna Cash avea să afle că e secretarul ducelui, şi, spre uimirea ei, un preot îmbrăcat în negru.

– Doamnă Cash, îmi permiteţi să vi-l prezint pe părintele Oliver? Scrie istoria castelului Lulworth şi a nemului Maltravers.

Preotul, a cărui faţă era perfect rotundă şi netedă ca o minge, veni spre ea, radios.

– Încântat de cunoştinţă, doamnă Cash. Îmi place foarte mult ţara dumneavoastră. Am fost în New York anul trecut şi am stat la doamna Astor. Ce femeie nepreţuită! Ce maniere! Şi ce gust desăvârşit!

Doamna Cash îi zâmbi neconvingător. Se întreba dacă părintele Oliver ştia că relaţia ei cu legendara

doamnă Astor nu era atât de strânsă pe cât ar fi vrut ea. Oare toţi de aici erau hotărâţi s-o prindă pe picior greşit? Degeaba dădea ea cele mai fastuoase petreceri din Newport, căci doamna Astor nu-i onorase nici una din invitaţii până acum. Acesta era unul din motivele pentru care dorea atât de mult să facă fata ei o partidă strălucită. Nici măcar doamna Astor nu se va putea uita de sus la o ducesă sau la mama unei ducese.

Dar, în ciuda purtării indiferente a ducelui faţă de ea, doamna Cash observă că îi face semn să se aşeze la stânga lui, pentru ca obrazul ei nevătămat să fie întors spre el, chiar dacă, fiind singura femeie prezentă, ar fi trebuit să stea în dreapta lui. Doamna Cash a fost surprinsă şi recunoscătoare pentru gestul lui plin de tact. Părintele Oliver şi secretarul şedeau de partea cealaltă a mesei. Preotul spuse rugăciunea, după care ducele rosti „Amin!" cu voce foarte tare. Mâncarea a fost, aşa cum prezisese ea, cel mult călduţă.

Tocmai îşi luau supa în tăcere, când ducele spuse:

– Mă tem că vi se va părea prea multă linişte aici, doamnă Cash. Mama mea dădea mereu petreceri fastuoase, dar acum, că s-a mutat la Conyers, nu mai are cine să facă aşa ceva. Mama are o energie nestăvilită.

Pronunţă cuvântul „mamă" accentuându-l, de parcă ar fi pus la îndoială legătura dintre ei.

– Dar liniştea este o încântare! îl asigură doamna Cash. Eu şi Cora am venit în Europa după o vară foarte agitată în Newport. Am avut o mie de invitaţi la balul în care şi-a făcut Cora debutul în societate. Oamenii au fost aşa de mărinimoşi să spună că a fost evenimentul sezonului, dar, după accidentul meu – doamna Cash îşi flutură mâna spre obrazul desfigurat –, doctorii mi-au spus că trebuie să mă odihnesc şi să-mi refac puterile.

Se uită cu atenţie la duce, dar nu îi surprinse nici o reacţie când pomenise de cei o mie de invitaţi.

– Aţi traversat oceanul fără probleme, doamnă Cash? o întrebă părintele Oliver îndatoritor. Sper că nu au fost furtuni pe Atlantic. Ultima mea călătorie a fost aşa dificilă, că unii din pasageri m-au rugat să-i împărtăşesc!

Aproape că am ajuns confesorul celor de pe puntea superioară.

Părintele Oliver vorbea prea mult şi prea repede, însă era la Lulworth de şase săptămâni şi luase prea multe mese în deplină tăcere. Puţini oaspeţi veniseră la castel, şi nici unul ca doamna Cash. Fusese însărcinat să scrie istoria neamului de către fratele ducelui. Era o sarcină plăcută, dar avea impresia că actualul duce nu era aşa de dornic ca fratele său să cinstească memoria străbunilor. Se aplecă spre americancă.

– Cu ce vapor aţi venit, doamnă Cash? Cred că linia White Star are acum o nouă navă, dotată cu un teren de tenis.

Zâmbetul triumfător al doamnei Cash îi cuprinse întreg obrazul nevătămat. Aceasta era ocazia să-şi precizeze poziţia socială.

– Avem propriul nostru iaht cu aburi, *Aspen* se numeşte. Winthrop, soţul meu, l-a construit acum cinci ani, după o traversare nefericită cu vaporul. Îi e groază să stea cu atâţia alţi pasageri într-un loc închis.

Părintele Oliver rămase tăcut, dar ducele îşi ridică privirea, manifestând interes.

– Dar asta explică totul. Tocmai mă întrebam cum a reuşit fiica dumneavoastră să-şi răstoarne calul.

– La cai vă referiţi, duce, zise doamna Cash, scoţând un tril de satisfacţie. Hotărî că sosise timpul să folosească o formulă de adresare mai simplă – „Alteţa Voastră" suna prea servil. Cora a luat cu ea trei cai de vânătoare şi a insistat să-i plimbe pe punte dimineaţa şi seara, indiferent de vreme. Au fost zile în care credeam că toţi patru, caii şi fata, au să fie măturaţi de valuri de pe punte, dar Cora e aşa de încăpăţânată. Seamănă cu tatăl meu, colonelul, care a primit mai multe decoraţii pentru bravură decât orice alt ofiţer din Armata Confederaţiei.

– Deci sunteţi din Sud, doamnă Cash? o întrebă părintele Oliver.

– Familia mea, pe nume Lovett, este una din cele mai vechi din Virginia. Strămoşul nostru, Demore Lovett, a venit din Anglia acum două sute de ani. Nu multe familii din America sunt atât de vechi ca a mea.

Domeniul nostru, L'Hirondelle, a fost una din cele mai mari plantaţii de pe Chesapeake River.

– Două sute de ani! Nu credeam că voi, americanii, aveţi aşa multă istorie, spuse ducele, dar înainte să poată răspunde doamna Cash, interveni preotul:

– De ce „a fost", doamnă Cash?

– Pentru că a fost şters de pe faţa pământului de trupele lui Sherman. Cred că tata n-a mai fost de atunci sănătos la cap.

– Ce sălbăticie! murmură ducele.

– Doar prin mila lui Dumnezeu, Lulworth nu a avut aceeaşi soartă în secolul al XVII-lea, Alteţă, spuse părintele Oliver pe un ton serios. Gândiţi-vă ce a făcut armata lui Cromwell la Corfe Castle, la doar 30 de kilometri de aici. Puteau foarte bine să pornească în marş spre ţărm. E chiar de mirare că n-au făcut-o, având în vedere că al doilea duce era prieten bun cu regele. Dar, la fel ca multe alte familii, jucau pe două fronturi. Din fericire pentru dumneavoastră, lordul Ivo, mezinul ducelui, era în armata Lordului Protector. Acesta trebuie să fi fost motivul pentru care Cromwell nu s-a îndreptat spre sud. Mare noroc!

– Într-adevăr, zise ducele fără entuziasm.

Doamna Cash se uită la el mirată.

– Şi fără să renunţe vreodată la adevărata credinţă, Alteţă, spuse părintele Oliver pe un ton linguşitor. Neamul Maltravers este una din puţinele familii de nobili care se poate lăuda că a fost de partea Sfintei Biserici Catolice încă din timpul Invaziei Normande. Pentru un convertit ca mine, e o realizare extraordinară. Dumneavoastră sunteţi, dacă îmi permiteţi, Alteţă, o verigă în carne şi oase între prezent şi vremea când întreaga ţară era unită sub o singură credinţă.

După ce făcu această ultimă remarcă, preotul îşi împreună mâinile, de parcă dădea o binecuvântare.

Ducele îşi dădu deoparte farfuria uşor cuprins de nerăbdare şi se întoarse spre doamna Cash.

– Scuzaţi entuziasmul deplasat al părintelui Oliver. Este foarte pasionat de acest subiect.

– O, înţeleg. Acolo de unde vin eu, avem mare respect pentru istoria unui neam, chiar dacă poveştile noastre nu sunt atât de vechi ca ale voastre.

Îşi ridică mândră capul în timp ce spunea asta, şi, pentru prima dată, întâlni privirea ducelui. Se uită la el cu răceală. Poate că el nu avea o părere aşa de bună despre neamul lui, ceea ce nu era cazul ei. Nu-i plăcuse felul în care el trecuse cu vederea istoria mândrei ei familii, considerând-o doar o ambiţie colonială.

Ducele citi supărarea de pe faţa ei şi îi adresă un zâmbet fermecător, care îl făcea să pară mult mai tânăr.

– Tatăl meu se considera o verigă din lanţul genetic. Cred că toţi avem asemenea lanţuri, doamnă Cash.

– Aşa e, duce, spuse doamna Cash încuviinţând din cap cu demnitate. Iar acum, dacă mă scuzaţi, am să mă întorc la Cora.

Se ridică de pe scaun, şi bărbaţii făcură acelaşi lucru. Ducele se duse la uşă şi i-o deschise.

– Sper că domnişoara Cash va putea în curând să ia masa cu noi, la parter. De-abia aştept s-o cunosc mai îndeaproape.

Părea sincer, iar doamna Cash încuviinţă iar din cap. Poate că, la urma urmei, îl interesa fata ei.

– Cora nu e genul de fată care să stea în pat nici o clipă mai mult decât e necesar, dar eu am să hotărăsc când va sosi momentul să părăsească patul.

După ce îşi afirmă drepturile materne, doamna Cash trecu de duce şi se îndreptă spre scara cea mare.

În drum spre camera Corei, străbătu o galerie cu pereţii plini de portretele celor din neamul Maltravers. Se opri în faţa celui de-al doilea duce, strălucitor în hainele de satin albastru, cu buclele sale lungi revărsându-se peste gulerul din dantelă. Era încadrat de o draperie mare din damasc, în spatele căreia se vedeau bastioanele castelului Lulworth. La picioarele lui stăteau doi căţeluşi cafenii, lungiţi pe perne de mătase cu franjuri de aur. Avea pe chip o expresie melancolică, ochii îi erau un pic prea umezi, iar buzele un pic prea pline pentru gustul doamnei Cash, dar bărbatul din tablou avea o privire pe care o cunoştea prea bine: complet indiferentă

şi sigură de poziţia moştenită. O vedea rar în New York, dar o recunoştea imediat, era ceva la care năzuia şi ea din adâncul sufletului. Ştia că, spre deosebire de sala ei cu oglinzi sau iahtul din lemn de cedru, aşa ceva nu putea fi dobândit sau imitat. Trebuia să se dezvolte în timp, ca patina de pe bronz. Era ca un strat protector, care însemna că eşti absolut sigur de locul tău în societate şi nu te îngrijorează deloc felul în care te percepe lumea. Doamna Cash era convinsă că putea să imite bine această indiferenţă, dar, când se uită la cel de-al doilea duce, îşi dădu seama că acel calm olimpian pe care îl afişa ea nu era nici pe departe atât de autentic ca expresia nobilului mort de mult timp, care stătea liniştit şi strălucitor în centrul lumii sale. Se întrebă dacă odraslele Corei vor privi vreodată lumea cu atâta lipsă de interes şi cu atâta seninătate.

Îşi plimbă un deget pe rama aurită a tabloului, mângâindu-i lucrătura barocă.

Se înnegrise de atâta praf.

capitolul 7

Arcuri şi săgeţi

Cora stătea la pat de trei zile. În a patra, doctorul i-a spus că era destul de bine ca să părăsească odaia. A fost o uşurare pentru Cora, deoarece nu-l mai văzuse pe duce de când îi spusese cine era. Cora se mira că nu mai trecuse pe la ea decât rareori de când venise mama ei, care îi tot spunea ce gazdă amabilă era el. Cora se gândi o clipă că ducele ar putea să prefere compania maică-sii, dar renunţă la acest gând imediat ce se văzu în oglinda cea mare. Purta acum cea mai frumoasă rochie de seară a ei, din mătase verde-deschis, brodată cu fir de argint pe corsaj. Îi poruncise Berthei să-i strângă şireturile de la corset mai tare ca de obicei, aşa că talia aproape că nu i se mai vedea din dantela şi argintul de peste ea. Cerceii cu diamante din urechi aruncau scânteieri în părul ei castaniu. Se ciupise de obraji şi îşi muşcase buzele

ca să le dea un strop de culoare. Bineînţeles că ducele nu o mai văzuse arătând aşa, în toată splendoarea ei. Nu-şi dăduse, probabil, seama că ea, Cora Cash, era pe cât de bogată, pe atât de frumoasă.

– Ce zici, Bertha? Arăt destul de bine ca să cobor la parter?

Bertha nici nu-şi ridică privirea de la juponul pe care îl împăturea.

– Cred că ştiţi deja răspunsul la întrebarea asta, domnişoară Cora, judecând după cum v-aţi privit în oglindă.

– Da, dar uneori tot ce văd este nasul coroiat şi aluniţa de pe gât. Admit că în seara asta am mai văzut şi altceva, însă dacă eu pot vedea lucrurile atât de diferit, atunci poate că şi alţii o fac.

– Cred că alţii se vor gândi că arătaţi superb, domnişoară Cora. Nimeni n-are să vă vadă cocoaşa de la nas.

Bertha îndreptă faldurile juponului lovind uşor cu mâna.

– Dar tu o vezi, nu-i aşa? Cocoaşa aia? Ştii, fără ea, aş fi avut un minunat profil clasic. Aş vrea să scap de ea. Mama are o prietenă căreia i s-a injectat ceară de parafină în şaua nasului ca să i-l facă perfect drept. Poate ar trebui să fac şi eu aşa ceva. E groaznic să mă gândesc că aş fi într-adevăr frumoasă fără acest mic defect.

– Nu uitaţi aluniţa de pe gât, domnişoară Cora, şi cicatricea pe care o aveţi la genunchi de la căderea aia de pe bicicletă.

– Oh, dar nimeni nu-mi poate vedea cicatricea de la genunchi!

Bertha trecea acum o fundă prin gaura de la marginea unei cămăşuţe de batist. O privi pe Cora cu atâta seriozitate, încât stăpâna ei pufni în râs, deşi nu era prea sigură pe ea. Amândouă ştiau cum se pricopsise cu acea cicatrice. Teddy Van Der Leyden o învăţa să meargă pe bicicletă. Alergase pe lângă ea, ţinându-i şaua cu o mână, apoi îi dăduse drumul. La început, nu-şi dăduse seama că nu mai era susţinută apoi se uitase în jur, aşteptându-se să-l vadă lângă ea. Atunci plânsese mai mult de umilinţa la care era supusă decât de durere.

Teddy râsese de lacrimile ei, ceea ce o făcuse să verse şi mai multe. În cele din urmă, lui Teddy i se făcuse milă de ea şi îi şoptise: „Acum suie-te pe bicicletă, Cora. Poţi s-o faci. Nu vrei să mai încerci senzaţia de libertate?" Şi îi dăduse batista lui să-şi bandajeze genunchiul, după care o ajutase să se urce în şa, iar fata, deşi tremura încă, începuse să se îndepărteze încet, nesigură pe ea. Îi fusese frică la început, dar apoi reuşise să se concentreze şi să pedaleze mai repede, simţind briza răvăşindu-i părul şi uscându-i lacrimile. Teddy avusese dreptate, se simţea complet liberă. Când ieşea călare, trebuia să fie însoţită de un rândaş, dar în privinţa mersului pe bicicletă, nu erau nici un fel de reguli – acum putea să se îndepărteze pedalând. Îşi dăduse seama că Teddy observase că îi plăcea să fie privită. De aici începuse totul.

Cora tremura de nerăbdare.

– Ştiu că mă crezi o caraghioasă, dar ar fi groaznic să gândesc că sunt frumoasă, când, de fapt, n-aş fi. N-aş fi mai bună decât acele tinere englezoaice urâte ca dracu', care se cred atrăgătoare, dar, în realitate, arată ca nişte cai înhămaţi la şaretă, cu nările lor largi şi ochii bulbucaţi.

– Şi nu sunt nici atât de bogate ca dumneavoastră, domnişoară Cora, spuse Bertha, cu ironie în glas.

– Atunci, de ce n-a venit ducele să mă vadă de trei zile întregi? Ştii doar că m-am plictisit de moarte în odaia asta. Nici mama n-a venit prea des la mine. Ochii care nu se văd se uită.

– Am observat că stăpâna pare să fie iar cea de altădată, de când stă aici. Nu se mai plictiseşte de moarte. Am văzut-o purtând colierul de diamante cu safire pe care i l-a dăruit stăpânul. Nu şi l-a mai pus de când...

Cora îi făcu semn să tacă. Nu suporta să se pomenească în faţa ei de noaptea aceea. Mai ales acum. Acea noapte începuse aşa de bine, ea şi Teddy aproape că ajunseseră la o înţelegere – iar apoi, într-o clipă, speranţele i s-au spulberat, fiind înlocuite de o catastrofă. Chiar şi acum, când Bertha îi pârlea puţin bretonul cu fierul de frizat, simţea un gust amar în gură la amintirea înfiorătorului miros răspândit de părul mamei ei, care

ardea. Dacă n-ar fi fost Teddy acolo, maică-sa ar fi putut să moară.

Își amintea că, după ce i se scoseseră bandajele, doamna Cash ceruse o oglindă. Cora i-o adusese pe cea de mână, cu spatele de baga, care aparținuse cândva Mariei Antoaneta. Îi tremurase mâna când i-o dăduse; nu voia să vadă cum va reacționa maică-sa la vederea feței ei desfigurate, dar doamna Cash nici nu a tresărit când a văzut ravagiile făcute de foc. Doamna Cash se uitase la chipul ei schimbat cu aceeași indiferență glacială cu care privea și pasiunea năvalnică pentru „operă" a soțului ei. În afară de vălul sau voaleta aranjate cu multă grijă pentru a-i ascunde partea lividă a feței, doamna Cash nu făcea caz de nefericirea ei, reușind să se stăpânească așa de bine, încât atunci când o vedea vreun necunoscut, doar ochii ei îi atrăgeau atenția, nu și misterul de sub văl. Mai târziu, oamenii puteau să se întrebe sau să se intereseze ce era cu ea, dar nu primeau decât răspunsuri în șoaptă. Fusese un accident la balul în care își făcuse debutul fiica ei, iar capul ei se transformase într-o minge în flăcări, cometa Cash, cum îi spuneau mucaliții din New York. Datorită lui Teddy Van Der Leyden, nu se făcuse toată scrum. O poveste tristă, dar nici un om care văzuse obrazul lucios al doamnei Cash n-ar fi îndrăznit să simtă pentru ea milă sau vreun sentiment asemănător.

Mama ei nu pomenise niciodată de scena la care asistase fără voia ei pe terasă, înainte să-i ia rochia foc, iar Cora nu vedea de ce ar aduce ea vorba despre asta. Era posibil ca șocul exploziei să-i fi afectat doamnei Cash memoria a ceea ce se întâmplase cu câteva minute înainte de accident, posibil, dar nu și probabil; Cora bănuia că mama ei își amintea orice amănunt, dar hotărâse să-și păstreze amintirile pentru ea, până la momentul potrivit. Păcat că nu mai voia să-și amintească nici că Teddy îi salvase viața, dar Cora se simțea ușurată că maică-sa hotărâse să nu dea vina pe ea. Îi era și așa destul de greu să suporte gândul că ar putea să poarte o parte din vină. Orice ar fi făcut, tot simțea că sărutul lui Teddy fusese scânteia care aprinsese focul ce o învăluise pe mama ei.

După „incident", Cora se lăsase cu totul în voia mamei sale. Nu avea nici un rost să se opună călătoriei în Europa, studiului nocturn din *Debrett's*[1] și din revista *The American Titled Lady*, și nici relației cu doamna Wyndham. Se părea că nimic nu o putea opri pe maică-sa să-i caute un soț „ideal". Nimic, în afară de pețitorul sau, mai degrabă, de pretendentul potrivit. Cora și mama ei erau în Anglia din septembrie, și nici după patru luni, în ochii doamnei Cash nimeni nu părea să întrunească toate calitățile necesare. Ba chiar începuse să vorbească de întoarcerea în Newport, pentru sezonul de baluri din vară. Ducele de Connaught promisese că se va opri la Newport, în călătoria pe care plănuia s-o facă pe Coasta de Est; Cora bănuia că mama ei se gândise că ea ar putea să primească un titlu nobiliar în schimbul unei vizite a ducelui de neam regal. Acum însă, deoarece căzuse de pe cal, totul se schimbase.

Sunase deja gongul pentru cină, dar Cora se mai uită o dată în oglindă. Poate că acea cocoașă nu va fi așa vizibilă din partea dreaptă, dacă își trăgea mai în jos buclele de la breton. Oare mătasea verde era potrivită sau îi dădea un aer cam frivol? Poate trebuia să se schimbe în ceva într-adevăr deosebit, ceva care să sugereze că putea fi atât fascinantă, cât și decorativă. Poate în rochia de catifea albastră cu decolteu pătrat, în care îi spusese Teddy că arată ca Isabella de Gonzaga, o ducesă din Renaștere. Dar ținea ea să arate ca o ducesă?

Cea albastră sau cea verde? Lumea Veche sau cea Nouă? Cora nu știa. Cu o săptămână în urmă, s-ar fi putut hotărî fără să-și facă atâtea probleme... Se gândi să-i ceară ajutorul Berthei, dar camerista stătea în dreptul ușii.

– Bine, vin. Nu te mai bosumfla, eu sunt cea care va întârzia.

– Iar eu când iau cina, domnișoară Cora? Poate că dumneavoastră nu v-ați făcut poftă de mâncare stând în patul ăsta, dar mie mi-e o foame de lup. Dacă ajungeți

[1] Carte publicată în 1769, care cuprinde arborele genealogic și istoria familiilor de aristocrați din Marea Britanie (n.tr.)

jos mai repede, să-l fermecaţi pe duce, poate c-o să mănânc şi eu, în sfârşit.

Cora bănuia că servitoarele din Anglia nu le vorbeau stăpânelor lor cu atâta sinceritate; într-adevăr, doamna Cash ar fi fost revoltată dacă ar fi auzit schimbul lor de cuvinte, dar Corei îi plăcea să se arate generoasă, permiţându-i uneori cameristei sale unele libertăţi.

Când cobora treptele cele mari, ţinându-şi grijulie cu mâna stângă trena rochiei verzi din mătase şi dantelă, avu impresia că acea casă era mai măreaţă, dar şi mai plăcută decât îşi închipuise. Trecu de numeroasele portrete de duci şi ducese de pe scară, dar se opri când văzu o serie de miniaturi în ulei înfăţişând nişte căţei, ce păreau ogari, îndrăgiţi de stăpânii lor. Sub fiecare tablouaş se afla o plăcuţă cu numele, data morţii şi câteva cuvinte despre animal. „Campion", din colţul stâng de jos, murise doar cu trei luni în urmă. Se întrebă dacă animalul caracterizat ca fiind *semper fidelis* aparţinuse ducelui. Spera ca mama ei să nu fi văzut câinii; îşi putea imagina cu uşurinţă ce părere avea doamna Cash despre animalele unei dinastii de nobili.

La capătul scărilor se afla o uşă de stejar de două ori cât un om, cu sculpturi elaborate, flancată de doi valeţi îmbrăcaţi la fel, care au deschis-o şi s-au dat deoparte când au văzut-o pe Cora apropiindu-se. Ca o moştenitoare americană ce era, Cora crescuse în case mari, dar tot a fost impresionată de proporţiile galeriei boltite în care a fost condusă. Era o încăpere lungă, care se întindea pe toată partea de sud a clădirii. Cora îl văzu pe duce şi pe oaspeţii săi stând în picioare lângă şemineul sculptat din mijlocul camerei, aflat la cel puţin 15 metri distanţă. Ducele tocmai povestea ceva când a intrat Cora acolo, iar toţi interlocutorii lui se străduiau să-i prindă fiecare cuvânt pe care îl rostea aproape în şoaptă, aşa că nimeni nu a întors capul după ea. Cora se opri. În mod normal, nu ar fi avut emoţii să se alăture unui grup dintr-o casă străină. În mod normal, s-ar fi dus la ei cu mâna întinsă, sigură pe farmecul ei irezistibil de americancă. Dar o făcu să ezite faptul că ducele capta toată atenţia celor şase ascultători ai săi, între care

şi mama ei. Cora nu auzea ce spunea ducele, dar îşi dădea seama că ceilalţi nu îl ascultau doar din politeţe, ci erau chiar fermecaţi de el. După o clipă, ducele se opri din povestit, îşi ridică privirea şi o văzu pe Cora. Îşi ridică o sprânceană şi, pe urmă, reluă firul povestirii. Cora îl văzu ridicând un braţ, apoi lăsându-l în jos, şi auzi cuvântul „ghete" – probabil că vorbea despre polo. Dar de ce nu o băga în seamă?

Cora stătea acolo ca un bloc de gheaţă care se topeşte, în volanele şi dantela ei de Bruxelles. În ultimele trei zile îşi tot imaginase momentul în care avea să i se arate ducelui în toată splendoarea ei. Se aştepta să vadă în ochii lui acea privire pe care o surprinsese la atâţia bărbaţi, privirea care însemna că n-o văd pe ea, ci tot ce reprezenta ea – palate de marmură, iahturi, păsări colibri aurite. Nu-i putea învinui pentru asta, deoarece ea simboliza într-adevăr toate aceste lucruri. Ar mai fi ea Cora Cash, dacă nu s-ar îmbrăca de la Worth şi n-ar fi înconjurată de lux? Desigur că era la fel de drăguţă şi de amuzantă ca toate fetele de vârsta ei, dar Cora ştia că banii ei erau cauza tăcerii ce se lăsa ori de câte ori intra într-o încăpere. Banii ei erau motivul pentru care oamenii se uitau la ea pe furiş şi se opreau din vorbit când se apropia de ei. Toată lumea era atrasă de bani – chiar şi Teddy, care nu-i voia, se lăsase influenţat de ei.

Aşa că venise perfect pregătită pentru clipa de dezamăgire pe care era sigură că o va avea când îl va vedea pe duce atras de enorma ei moştenire. Mai că aştepta cu nerăbdare să-l vadă copleşit de importanţa acesteia. Nici nu-i trecuse prin minte că s-ar putea să nu-i pese de averea ei.

Simţi câţiva stropi de sudoare rece scurgându-i-se în corset şi căldura îmbujorării răspândindu-i-se pe piept. Oare n-ar putea să se furişeze înapoi în camera ei? Se simţea slăbită. Dar ducele o văzuse şi şi-ar fi dat seama că plecase. Rigidă şi fără nimic din indiferenţa ei obişnuită, Cora înaintă prin încăpere, paşi ei făcând podeaua din scânduri late stejar să scârţâie, de parcă ar fi durut-o. Se strădui să zâmbească, ca şi când n-ar fi observat nimic nelalocul lui.

Apoi își auzi brusc numele anunțat de majordom.

– Domnișoara Cash, Alteță.

Și imediat, Maltravers se întrerupse din povestit și veni spre ea, de parcă ar fi văzut-o pentru prima oară.

– Domnișoară Cash! Ce bine îmi pare că v-ați revenit... complet.

Ducele măsură cu privirea rochia verde de mătase, dantela de Bruxelles, bretonul ondulat cu măiestrie, colierul de perle perfect asortat, roșeața de pe pieptul fetei. Oare chiar n-o văzuse adineauri? se întrebă Cora. Oare trebuia să fie anunțată de un valet ca el să observe că ea e în casa lui? Era o formalitate așa de exagerată, de care Cora, deși crescuse în atmosfera scorțoasă din New York și Newport, nu putea să nu se minuneze. Se simți de parcă s-ar fi prins în pânza unui păianjen, ale cărei fire subțiri o strângeau cu blândețe și, totodată, cu fermitate, nelăsând-o să scape.

Se străduí din răsputeri să-i dăruiască lui Maltravers cel mai fermecător zâmbet. Nu voia ca el să-i observe starea de confuzie. N-avea de gând să-i dea satisfacția de a o vedea șovăind. Era foarte atent acum, dar ea nu vedea nici o fisură în comportamentul lui, nimic care să-i dea de înțeles că ar putea să-l cumpere cu tot ce avea, fără să facă un efort prea mare.

Acum, o conducea la oaspeții de lângă foc, o prezenta celorlalți, spunându-le cum s-a însănătoșit ca prin minune neîmblânzita domnișoară Cash. Vorbea pe un ton vesel, și, dacă era și puțină ironie în el, doamna Cash nu o observă, ci consideră laudele lui la adresa forței și rezistenței fiicei sale un tribut demn de talentele ei de mamă. Cora își dădu seama că Bertha apreciase corect faptul că mama ei își revenise. Doamna Cash arăta ca o regină în rochia ei de brocart purpuriu cu pasmanterii de aur. Setul cu safire și diamante de la gât, încheieturile mâinilor și lobul urechii nevătămate scăpăra scântei. Cora nici nu mai trebuia să se uite la celelalte femei din încăpere ca să știe că nici una nu o întrecea pe mama ei în strălucire. În această lume a sensurilor ascunse și a regulilor nerostite, era imposibil să nu-ți dai seama de valoarea doamnei Cash. Ținuta

regească a mamei sale era scoasă în evidenţă de preotul de lângă ea, care îi sorbea fiecare cuvânt, cu toată atenţia unui cardinal.

Cora se trezi că vorbeşte cu onorabilul Reggie Greatorex, fiul cel mai mic al lordului Hallam, un tânăr de aproape 30 de ani, care fusese la Cambridge cu ducele. Avea o voioşie pe care ea o găsi atrăgătoare.

– Maltravers mi-a spus că v-aţi adus din America un armăsar care face de ruşine toţi caii nostri. Nu este deloc corect din partea voastră, a americanilor, să ne depăşiţi aşa uşor. Aţi venit aici atât de superb înzestrată, că mă tem că nu mai am ce să vă ofer, cu excepţia devotamentului meu etern.

Cora pufni în râs, căci învăţase de mulţi ani cum trebuie să se poarte cu toţi cei asemenea lui Reggie. Blond, manierat şi, presupunea ea, leneş, probabil că Reggie ştia mai bine decât ea cât de mare va fi averea pe care avea s-o moştenească.

– O, domnule Greatorex, nu cumva vreţi să-mi spuneţi că familia dumneavoastră e foarte veche, încă de pe vremea lui Wilhelm Cuceritorul? Sau că ştiţi bine că noi, americanii, suntem un popor aşa de nou, încât nu ne putem măsura cu voi?

– O, Doamne, răspunse Reggie foarte politicos, aş renunţa la toţi Ethelrezii şi Athelstanii din neamul Greatorex – ştiţi doar că saxonii erau mult mai deştepţi decât normanzii – dacă aş putea face parte dintr-o naţiune cu femei atât de frumoase!

– Da, dar ne dispreţuiţi, cu toate acestea. L-am citit pe Oscar Wilde al vostru. Şi ce spune el? Că fetele din America ştiu la fel de bine să-şi ascundă părinţii cum ştiu englezoaicele să-şi ascundă trecutul.

Reggie gesticulă oripilat.

– Nu e Wilde al meu, vă asigur, dragă domnişoară Cash. Nu numai că e irlandez, dar a şi fost student la Oxford. Pe deasupra, nici nu are dreptate. Cine ar vrea s-o ascundă pe mama dumneavoastră, de pildă? Este cât se poate de strălucitoare. Şi întrece în bogăţie pe oricare dintre ducesele noastre.

Cora se uită la el, deodată curioasă.

– Aşa credeţi? N-am cunoscut niciodată vreo ducesă din Anglia. Sunt oare aşa de grozave?

– Poate cele din garda veche, dar în zilele noastre este la modă să fii mai degrabă fermecătoare decât să ai maniere de regină. Există ducese care sunt chiar pisicoase. De exemplu, mama lui Ivo râde ca o fetiţă.

Cora interveni:

– Mama ducelui? E cumva aici?

Fata se întrebă dacă nu făcuse un *faux pas*[1] îngrozitor, nerecunoscând-o.

Reggie râse de încurcătura în care se afla ea.

– Nu vă faceţi griji, dacă ducesa Fanny ar fi fost aici, aţi fi aflat. Şi pe mine mă miră că n-a venit. Poate nu ştie că Ivo a dat peste o moştenitoare din America. Sunteţi moştenitoare, domnişoară Cora, nu-i aşa? Presupun că toţi americanii sunt bogaţi, dar poate mă înşel. Dacă mă iau după bijuteriile purtate de mama dumneavoastră, aşa trebuie să fie, cel puţin în cazul dumneavoastră.

De uimire, făcu nişte ochi albaştri aşa de mari, încât Cora pufni în râs.

– Dar unde e ducesa? Nu locuieşte cu fiul ei?

– O, nu. Fanny s-a recăsătorit cât de repede a putut după moartea lui Wareham. Nu era pregătită pentru văduvie. Reggie se uită în jurul lui să se asigure că ducele nu are cum să-l audă, apoi spuse în şoaptă: Lui Ivo nu i-a plăcut deloc ce a făcut ea, e un tip irascibil, aşa că nu o învinovăţesc pe ducesă că a plecat de aici.

Cora îl privi curioasă.

– Sunteţi foarte indiscret, domnule Greatorex.

I-o spusese parcă în glumă, dar îl punea la încercare.

Reggie nu făcu decât să zâmbească.

– Chiar credeţi aşa ceva despre mine? Dumneavoastră sunteţi cea care mă trage de limbă. Altminteri, sunt cel mai discret om de pe lume, dar acum simt nevoia să mă destăinui dumneavoatră.

– Sunt flatată. Aş vrea să vă pot spune şi eu ceva la fel de interesant.

---

[1] Greşeală (în limba franceză, în original)

– Păi... Își miji ochii. Mi-ați putea spune cum ați ajuns aici. Ivo n-a mai invitat pe nimeni la Lulworth de când a devenit duce, iar azi-dimineață am primit o telegramă prin care mă ruga să vin la o petrecere restrânsă.

– Păi, nu-i nici un secret. Vânam pe domeniul Myddleton și m-am rătăcit. Cora n-avea de gând să-i spună noului ei prieten nimic despre domnul Cannadine și tatuajele lui. Eram într-o pădure și calul meu s-a speriat de ceva; probabil că m-am lovit cu capul de o creangă. Ducele m-a găsit după ce leșinasem. Când mi-am venit în simțiri, eram deja aici, la castel.

– O domniță la ananghie. Ce noroc a avut Ivo!

– Dar eu am fost cea norocoasă. Dacă nu m-ar fi găsit ducele, cine știe ce mi s-ar fi putut întâmpla! protestă Cora, dar Reggie o privi, cântărind-o din ochi.

– Nu, eu tot cred că el a fost cel norocos, zise și îi zâmbi Corei la rândul său, arătându-și dinții mici și albi.

După ciudata întâlnire cu ducele, pentru fată era o ușurare să se afle pe un teren cunoscut. Era obișnuită să fie admirată de tineri încântători. Reggie era conștient de valoarea ei, o știa prea bine, nu ca ducele.

Doamna Cash simțea un flirt și de la o sută de metri. Îi făcu semn fiicei sale cu mâna încărcată de safire.

– Scuzați-mă, domnule Greatorex, dar mă cheamă mama.

– Trebuie să mergeți la ea. Am senzația că îmi aruncă priviri zdrobitoare. Cora se îndreptă spre șemineul încadrat de cariatide sculptate, ale căror proporții erau comparabile cu cele ale doamnei Cash.

– Cora, vreau să ți-l prezint pe părintele Oliver. Scrie istoria neamului Maltravers. E un subiect fascinant, atâta tradiție, atâta sacrificiu de sine. Cred că e exact ce-ți place. Ridică puțin tonul ca s-o audă ducele, care stătea pe aproape. Fiicei mele îi place tare mult să citească. A avut cei mai buni meditatori și i-a întrecut pe toți. Roagă-l pe duce să-ți arate biblioteca lui, Cora.

Astfel, și-a atins scopul ca ducele să nu mai poată fi atras într-o conversație.

– Cât despre bibliotecă, cred că părintele Oliver este mult mai potrivit ca mine să conducă o domnișoară

ca fiica dumneavoastră, atât de dăruită din punct de vedere intelectual. Fratele meu a fost cel mai studios din familie. Era fascinat de vicisitudinile prin care a trecut neamul Maltravers – Guy a fost cel care l-a chemat aici pe părintele Oliver. Era foarte mândru de statutul nostru de dizidenţi. El credea că refuzul familiei Maltravers de a se conforma tendinţei din acea vreme de a părăsi Biserica Catolică a fost dovada unei moralităţi superioare altora. Zâmbi prefăcut. Cred că, dacă Guy n-ar fi fost fiul mai mare, şi-ar fi urmat adevărata vocaţie şi s-ar fi făcut preot. Când eram copii, ne jucam mereu de-a cruciada. El era cavalerul templier, iar eu sarazinul. Guy trăgea săgeţi de jucărie de pe creneluri până mă predam. Bineînţeles că mă predam întotdeauna.

Ducele se opri din vorbit. Cora era cât pe ce să facă un comentariu amuzant, dar îşi dădu imediat seama că Guy trebuie să fi murit, aşa că se simţi foarte jenată. Se uită la duce, dar el îşi revenise şi i se adresă cu o galanterie exagerată.

– Aşadar, domnişoară Cash, trebuie să-l laşi pe părintele Oliver să-ţi arate biblioteca, iar eu am să-ţi arăt cel mai bun loc de jucat de-a cruciada!

Cora îi răspunse pe acelaşi ton:

– Mai aveţi arcul şi săgeţile?

– Desigur, nu se ştie niciodată când trebuie să respingi invadatorii.

Ducele i-a zâmbit Corei pe când îi spunea toate acestea, dar fata şi-a dat seama de avertismentul din vorbele lui. Simţea că i se umplu ochii de lacrimi. Era aici din pură întâmplare, la urma urmei; cum de îi dăduse el de înţeles că este sub asediu? Se întrebă dacă o va putea convinge pe maică-sa să plece de la castel în dimineaţa următoare.

Majordomul veni să anunţe că cina era servită, iar Reggie, zâmbitor şi naiv, o luă de braţ s-o conducă în sala de ospeţe.

Cora se trezi aşezată între Reggie şi părintele Oliver. Ducele o avea de o parte pe mama ei, iar de cealaltă pe Lady Briscoe, o doamnă corpolentă cu un cornet

auditiv, care era sigur una dintre vecinele lui. Reggie a flirtat cu Cora când au ajuns la peşte, iar părintele Oliver i-a vorbit despre Reformă la aperitive. Mâncarea nu era din belşug şi nici prea apetisantă. Când unul dintre servitori s-a aplecat s-o servească, i-a căzut din părul pudrat o lindină mare direct în farfuria ei. S-a uitat la el uimită. Valetul icni de groază şi luă imediat farfuria. Reggie, care văzuse totul, i-a făcut cu ochiul.

– Aşa se întâmplă într-o casă fără stăpână. Servitorii devin foarte delăsători. Când era ducesa Fanny aici, erau mult mai dichisiţi.

– Nu pot să spun că o invidiez pe ducesă, dacă îndatoririle ei constau în a se asigura că valeţii îşi pudrează bine părul. Oricum, cred că este un obicei caraghios. De ce să-i obligi pe servitori să adopte o modă la care stăpânii lor au renunţat cu cel puţin un secol în urmă? Mi-aminteşte de Revoluţia Franceză.

Tonul Corei era cam strident. Se făcuse că uită pentru o clipă de faptul că şi servitorii mamei ei aveau coafuri antediluviene.

– O, domnişoară Cash, ce fată modernă sunteţi! Cred că nu ştiţi cât ne plac tradiţiile, nouă, englezilor. Sunt sigur că valetul se mândreşte cu părul lui alb ca neaua şi cu pantalonii până la genunchi. Cel mai important lucru la un servitor e să arate ca din fostul regim. Este semnul lor distinctiv în sala de mese a servitorilor şi sunt plătiţi în funcţie de înălţimea lor. Chiar vreţi să aduceţi cu picioarele pe pământ aceste făpturi minunate, obligându-le să nu-şi mai pudreze părul şi să poarte haine obişnuite?

– Mă gândeam doar că poate şi ei ar prefera asta.

Respectivul valet îi oferea Corei nişte sos. Ea se întoarse spre el şi îl întrebă:

– Cum te cheamă?

Valetul roşi şi îi răspunse:

– Thomas, domnişoară.

– Pot să-ţi pun o întrebare, Thomas?

– Desigur, domnişoară, spuse el fără tragere de inimă.

– Îţi place să-ţi pudrezi părul în fiecare zi? N-ai prefera să-ţi laşi părul aşa cum este?

Valetul îşi coborî privirea şi murmură:

– Sigur că da, domnişoară.

Cora îi aruncă o trivire triumfătoare lui Reggie, dar servitorul continuă:

– Asta ar însemna că am fost făcut majordom. Acum, scuzaţi-mă, domnişoară, dar trebuie să termin de servit la masă.

Cora încuviinţă din cap, simţindu-se cu totul nelalocul ei, dar Reggie avea prea mult tact ca să o pună în inferioritate, aşa că schimbă cu abilitate subiectul.

Când cina era pe sfârşite, ducele se uită la doamna Cash şi îi spuse:

– Cum nu avem amfitrioană, mă întreb, doamnă Cash, dacă nu aţi avea amabilitatea de a le conduce pe doamne în salon. Îmi cer scuze că vă impun aşa ceva, dar nu va fi decât pentru încă o zi. Mama mea soseşte poimâine, împreună cu sora mea vitregă, Sybil.

– O, ce minunat! Ce mult mi-ar plăcea să le cunosc, dar mă tem că eu şi Cora am profitat prea mult de ospitalitatea dumneavoastră! Aşa cum vedeţi, se simte cât se poate de bine acum şi ar trebui să ne întoarcem la Sutton Veney.

Cuvintele doamnei Cash erau mai categorice decât tonul pe care le rostise.

Ducele acceptă provocarea.

– Dar, dragă doamnă Cash, mama nădăjduieşte din tot sufletul să vă cunoască, pe dumneavoastră şi pe fiica dumneavoatră. Va fi foarte dezamăgită să nu vă găsească aici, după ce a făcut călătoria de la Conyers. Şi, să fiu sincer, doamnă Cash, dezamăgirea mamei nu este ceva uşor de suportat. Dacă nu aveţi ceva mai urgent de făcut, poate am să vă conving să mai staţi o săptămână sau chiar mai mult. Aş dori să-i arăt domnişoarei Cora şi alte lucruri la Lulworth, în afara locului în care a avut accidentul.

Deşi doamna Cash era pe deplin hotărâtă să rămână la castel, ultimele vorbe ale ducelui au liniştit-o. Le-a luat drept o dovadă că îl interesa fiica ei, aşa că se uită

la Cora să vadă dacă le auzise, dar fata vorbea cu tânărul din stânga ei cu prea multă însufleţire, după părerea doamnei Cash, aşa că nu auzise vorbele ducelui. Doamna Cash îşi drese glasul şi se ridică în picioare.

– În acest caz, dragul meu duce, nu-mi rămâne decât să accept amabila dumneavoastră invitaţie. Nu vreau cu nici un chip să o dezamăgesc pe ducesă. Am să-i scriu lordului Bridport diseară. Doamnelor, mergem?

Ducele se duse să le deschidă uşa. Când trecu pe lângă el, Cora îi zâmbi, de această dată fără nici o reţinere.

– Trebuie să-mi îngăduiţi să vă arăt domeniul Lulworth de îndată ce vă simţiţi destul de bine, domnişoară Cash.

– M-ar bucura foarte mult, dar insist să luăm cu noi arcul şi săgeţile.

Cora îşi luă trena în mână şi îşi urmă mama pe scări în sus.

În timp ce valetul strângea ce mai rămăsese pe masă şi aducea vinul de Porto, secretarul făcu o plecăciune şi se scuză că trebuie să plece. Părintele Oliver se ridică de la masă şi se înclină în faţa celorlalţi doi bărbaţi.

– Dacă Alteţa Voastră îmi permite să mă retrag, aş dori să mă întorc la viaţa celui de-al patrulea duce. Aşa un om credincios mă inspiră. Noapte bună, domnilor.

Ducele îşi dădu ochii peste cap când îl văzu pe preotul cel gras părăsind camera.

– Are zelul convertitului. Ia totul foarte în serios; e la fel de îngust la minte ca şi Guy.

Făcu o pauză, iar Reggie veni să stea lângă el. Fără să scoată o vorbă, ducele îi întinse carafa de vin. În cameră nu mai rămăseseră decât ei doi. Nu se auzeau decât trosnetul focului din şemineul de piatră şi zgomotul ritmic făcut de duce, care bătea darabana pe masa bine lustruită. În cele din urmă, începu să vorbească:

– Îţi mulţumesc că ai venit, deşi te-am anunţat pe neaşteptate. Îţi promit că cel puţin vânătoarea va fi acceptabilă, dacă nu şi altele.

– A trecut prea mult timp, Ivo, de când nu te-am văzut, de la...

Reggie se opri. Ultima dată venise la Lulworth pentru înmormântarea lui Guy.

Ivo se uită la el, citindu-i gândurile.

– Săptămâna asta se împlineşte un an. Mi s-a părut că e mai mult.

– Pentru asta vine ducesa?

– Ea ar vrea să cred asta, dar mi-a trimis o telegramă abia ieri. Ducele imită vocea mamei sale: „Am simţit o mare nevoie să fiu cu tine în clipa asta dureroasă".

Reggie făcu semn din cap spre uşă.

– Americancele?

– Desigur.

– Dar cum de-a aflat?

– La început, am bănuit că i-a scris părintele Oliver, dar o anunţase Charlotte, care era la Sutton Veney când a avut loc accidentul şi a crezut că maică-mea s-ar cuveni să ştie.

– Ce mai face Charlotte? N-am prea văzut-o de când s-a măritat cu Beauchamp. Nu mi-a plăcut când eram la şcoală. Era un bătăuş, ştii, îi bătea pe băieţii mai mici. Nici acum nu înţeleg de ce l-a acceptat Charlotte.

– Nu e evident?

– Dar să-l ia pe Beauchamp din toţi bărbaţii de pe lume! Vreau să spun că are o colecţie de porţelanuri.

– Îi plac lucrurile frumoase, iar Charlotte a vrut întotdeauna să fie iubită şi admirată.

– Dar o admiram cu toţii, Ivo.

– Însă nici unul din noi n-a ştiut să i-o arate cum trebuie.

Degetele ducelui, care nu încetaseră să se mişte în propriul lor ritm, începură brusc să bată darabana mai cu putere, şi paharele zăngăniră pe masă.

Urmă o altă perioadă de tăcere. Amândoi bărbaţii îşi goleau şi îşi umpleau din nou paharele.

– Ce chestie, s-o găseşti pe domnişoara Cash aşa, din întâmplare... Un cadou neaşteptat, s-ar putea spune.

Reggie vorbea pe un ton vesel.

Iar au zăngănit paharele. După un timp, Ivo spuse:

– Păi, doar nu era s-o las acolo. De unde să ştiu că era aşa bogată?

Ivo luă un suport de argint pentru pahare şi îl dădu de-a rostogolul pe masă. Amândoi bărbaţii îl priviră, până rămase nemişcat.

- Crezi că ştia că pădurea e a ta?

- Chiar că m-am întrebat, mai ales după ce am cunoscut-o pe maică-sa, dar nu cred că fata se gândeşte la măritiş. Nu, sunt convins că venirea domnişoarei Cash la Lulworth a fost o pură întâmplare.

- Şi?

Reggie lăsă silaba să plutească între ei.

- Nu fi absurd! Nu eşti cu nimic mai bun decât maică-mea. Domnişoara Cash e americancă...

În vocea lui Ivo se distingea o notă de dispreţ.

- Şi incredibil de bogată.

- Aşa cum îmi aminteşte mereu doamna Cash. Ivo îşi umplu din nou paharul şi se întoarse spre prietenul său. Ţi-a căzut cu tronc domnişoara Cash, nu-i aşa, Reggie? Te-am tot văzut şuşotind cu ea la cină. Ai să-i frângi inima bietei Sybil.

Reggie pufni în râs.

- Mă tem că domnişoara Cora nu manifestă deloc interes în ceea ce mă priveşte, dar eu o plac, Ivo. Norocul vine şi pleacă, puteai să nimereşti mult mai rău.

Dar Ivo se uita în sus, la portretul mamei sale, care fusese pictat în timpul primei ei căsnicii. Blondă, cu pielea albă ca laptele, îşi privea senină fiul. Apropie lupa de portret şi citi: „Pentru cea care a fost de două ori ducesă".

Reggie observă că prietenul lui se îmbătase. Nu prea avea chef să-l asculte pe Ivo vorbind despre ducesă. Ivo fusese întotdeauna preferatul mamei sale, iar relaţia dintre ei mersese bine şi datorită admiraţiei pe care o aveau unul faţă de celălalt. Mama şi fiul nu erau niciodată mai conştienţi de frumuseţea şi de farmecul lor ca atunci când se aflau împreună. Dar asta se întâmplase înainte să se recăsătorească ducesa. De-abia ieşise din doliu, că s-a şi oficiat căsătoria. Erau destui care ar fi tratat-o cu dispreţ, dar nu-şi puteau permite un asemenea lux, căci ducesa era încântătoare şi o gazdă extrem de plăcută, fiind pe deasupra foarte apropiată de casa

de Marlborough. Însă, dacă societatea era pregătită să treacă cu vederea graba ducesei, se pare că fiul ei nu putea îngădui așa ceva.

Reggie repetă toastul făcut de prietenul său, dar fără nota ironică din vocea acestuia.

Ivo își dădu seama de dojană și se ridică.

– Cred că e timpul să ne ducem la doamne, înainte ca doamna Cash să se apuce să schimbe aranjamentul tablourilor.

În sala de mese a servitorilor, Bertha acceptă un pahar cu vin de Madeira de la doamna Softley, menajera. Căldura i se răspândi val după val în piept și se simți mulțumită. La Lulworth era cu mult mai frig decât la Sutton Veney. Acolo măcar îl mai vedea pe Jim, ceea ce o încălzea. Aici nu era nimic care să încălzească holurile reci.

Ușa cea verde se deschise cu zgomot și intrară servitorii, care aduceau tăvi pline de farfurii și tacâmuri.

De îndată ce intră în sală, Thomas, valetul, izbucni:

– Ați auzit ce mi-a zis americanca aia când o serveam? M-a întrebat dacă-mi place să-mi pudrez părul, de parcă aș fi o maimuță de la circ. Nu e drept.

Fața frumoasă a lui Thomas se înroșise de revoltat ce era. Ceilalți servitori pufniră în râs.

– Ai grijă ce spui, Thomas, fata aia ar putea să ajungă noua ta ducesă. Alteța Sa o plimbă mâine prin castel. Crezi că are de gând să-i arate și găurile din acoperiș?

Menajera se încruntă și se ridică în picioare.

– Thomas, Walter, ajunge! Mai sunt doamnele în salon?

– Tocmai au ieșit, doamnă Softley.

Se întoarse spre Bertha.

– În cazul ăsta, domnișoară Cash, ești așa drăguță să te duci sus la stăpâna ta? Tăcu un timp și își zdrăngăni un pic cheile de la brâu. Thomas și Walter sunt niște prostovani. N-au vrut să fie nerespectuoși.

Bertha îi mulțumi menajerei și începu să urce multele trepte ale scării ce ducea la etaj. Simțea piatra din care erau făcute, rece și neplăcută, sub tălpile ei.

Se întrebă în ce toane are s-o găsească pe Cora. N-o să-i spună ce zisese valetul. Domnişoara Cora se va supăra la gândul că soarta îi fusese deja hotărâtă în sala de mese a servitorilor. Îi plăcea să ia singură decizii. Dar, pe când urca pe scara de serviciu fără covor şi simţea curentul rece care venea de la ferestrele fără draperii, Bertha se întrebă dacă acesta avea să fie noul ei cămin.

A doua zi dimineaţă, castelul Lulworth era învăluit într-o ceaţă groasă care estompa conturul turnurilor şi crenelurilor sale şi ascundea vederii priveliştea care făcea şi din cea mai mizerabilă cameră un loc de desfătare. Cora a simţit frigul şi umezeala de cum a deschis fereastra. Sperase să iasă călare pe Lincoln ca să scape de unele incertitudini care o împresurau ca nişte pânze de păianjen, dar nu era o vreme potrivită să călăreşti printr-un ţinut necunoscut. I-a spus Berthei să-i pună deoparte ţinuta de gală şi să-i dea o rochie de dimineaţă din stofă gri bordată cu negru. Era cea mai modestă ţinută pe care o avea. Îşi aminti cum îi sclipiseră lui Reggie ochii când se uitase la bijuteriile splendide pe care le purtase mama ei seara trecută.

Nu mai era nimeni prin jur, în afară de ciudata fată în casă. La Sutton Veney, doamnele se duceau după micul dejun să scrie scrisori în salonaş şi să bârfească, dar aici nu era nici o doamnă să-i ţină companie. Cora ştia că ar trebui s-o caute pe maică-sa, dar nu se simţea pregătită sufleteşte pentru discuţia ce avea să urmeze cu ea.

Luând-o pe drumul făcut seara trecută, ajunse din nou în galeria cea lungă în care o zărise ducele seara trecută, dar se făcuse că nu o vede. Zidurile de piatră reflectau lumina alburie de pe mare, scăldând încăperea într-o ceaţă de culoarea perlei. Nu era aprins nici un foc, iar Cora simţea cum transpiră pereţii de calcar. Se aşeză într-o ambrazură şi se uită pe fereastra cu menouri la cerul cenuşiu, plin de pâclă. Ceaţa atenuase totul, până şi zgomotul valurilor era înăbuşit.

Cora se uita în sus, la bolta sculptată, încercând să înţeleagă ce reprezenta basorelieful din vârful ei, când auzi muzică. Cineva cânta la pian. Se duse la capătul galeriei,

de unde veneau sunetele. Se opri o clipă şi ascultă. Era o muzică sumbră, sacadată, plină de impetuozitate şi de acorduri în la minor, cu pasaje pianissimo sensibile şi crescendouri surprinzătoare. Cora cânta destul de bine la pian, avea repertoriul unei domnişoare de condiţia ei, compus din valsuri de Strauss şi nocturne de Chopin, însă persoana care cânta acum era de o cu totul altă clasă. Nu era vorba doar de dificultatea tehnică a piesei; avea senzaţia că acea persoană se dedica trup şi suflet muzicii.

Ultimele acorduri răsunară în liniştea din castel. Cora întredeschise uşa. Încăperea aceea avea tot pereţi de piatră, ca şi galeria, părând veche şi mai austeră decât restul casei. În mijlocul camerei, sub o fereastră îngustă în formă de ogivă, se afla un pian mare, la care stătea ducele. Se încrunta la claviatură ca şi cum ar fi încercat să-şi aducă aminte de ceva. Apoi începu iar să cânte. Cora recunoscu piesa – era o sonată de Beethoven, dar nu o auzise niciodată cântată aşa. Începea cu un *allegro con brio*, dar ritmul imprimat de duce nu era doar rapid, ci părea de-a dreptul periculos. Melodia se încadra în dorinţa lui impetuoasă de a cânta; exista o nerăbdare de a ajunge în punctul culminant, de a ataca piesa. Ducele îşi scosese haina şi îşi suflecase mânecile de la cămaşă. Din locul în care stătea, Cora îi vedea antebraţele goale, tendoanele care se întindeau şi se încordau când ridica sau cobora mâinile de pe claviatură. Rămase nemişcată, căci nu ştia prea bine dacă dorea ca el să-şi ridice privirea de la pian şi s-o vadă. Oare doar îl asculta sau îl şi deranja? Asta era muzica lui de suflet, şi totuşi, nu-şi putea lua ochii de la el. Era fascinată de felul în care se apleca peste claviatură, de parcă ar fi îmbrăţişat instrumentul, precum şi de faptul că era complet cufundat în ceea ce făcea. Mintea lui se afla în alt loc, ar fi putut să jure. Şi apoi se termină lungul pasaj glissando de la sfârşitul primei părţi, iar el îşi ridică o clipă ochii de pe claviatură. La început, se uită la ea ca şi cum nu o vedea, după care îşi dădu seama că era acolo şi îi adresă un zâmbet obosit.

Ea nu spuse nimic; nici nu știa dacă să se scuze sau să-l laude pentru interpretarea lui. În cele din urmă, el vorbi înaintea ei.

– Cunoști piesa?

– E de Beethoven, nu? Profesorul de muzică mi-o cânta adesea, dar nu așa. Cora era cât se poate sinceră. Era uimită de cât de diferit putea să sune aceeași bucată.

– Sonata *Waldstein*. Era foarte îndrăgostit de contesa Waldstein, dar ea nu se putea mărita cu un muzician nici în cele mai frumoase visuri. Era aproape surd când a compus-o. Se uită la claviatură și cântă un pasaj în care muzica părea că nu e în stare să se hotărască. Simți că Beethoven căuta ceva? Poate vreo satisfacție?

Cora era cât pe ce să-l întrebe cum se făcea că muzicianul nu putuse să-și audă niciodată compoziția, dar, în cele din urmă, rămase tăcută. Știa că răspunsul nu era decât unul, iar ea nu voia să-i pară copilăroasă. Știa că în această odaie era multă suferință. Ceea ce i se păruse la prima vedere o cameră de muzică nu putea fi decât sanctuarul personal al ducelui. Erau vrafuri de cărți pe pervazul ferestrelor și un birou plin cu hârtii în fundul camerei. Nu existau scaune sau canapele, doar un pat metalic de campanie, ce nu părea deloc confortabil.

– Cântați foarte frumos, îi spuse ea.

El ridică din umeri.

– Ești prea amabilă. Cânt corect, asta-i tot. Dar cânt foarte bine pentru un bărbat, fără îndoială.

Cora zâmbi. Avea dreptate, și ea se mirase de felul în care cânta ducele. Din câte știa ea, spre deosebire de pianul din sala de concerte, la pianul din salon cântau doar femei.

– Mama m-a învățat să cânt la pian din copilărie. Nu avea nici o fiică, dar avea nevoie de cineva cu care să cânte la patru mâini. Mă chema după cină să cântăm împreună pentru musafirii ei. Casa era mereu plină pe atunci, așa că am exersat mult. Începu să interpreteze un cântec de leagăn de Brahms cu o duioșie exagerată. Pe ăsta îl cântam în încheiere. Îmi cântam propriul cântec de leagăn, pentru că, după aceea, eram trimis la culcare.

– Mai cântaţi la patru mâini?

– Nu. Când am crescut, nu mai puteam să ţinem acelaşi ritm. Mama nu vrea decât să epateze, să îi farmece pe toţi. Nu vrea decât să stârnească senzaţie, pe când mie îmi place să cânt pur şi simplu. Îşi plimbă un deget pe clape într-un glissando blând. Dar dumitale, domnişoară Cash, îţi place să cânţi?

Îşi termină întrebarea făcând un arpegiu în la minor.

– Da, spuse ea categoric. Îmi place.

Dacă exista vreo provocare în întrebarea lui, Cora avea să-i facă faţă.

– Atunci, ce-ar fi să cântăm ceva de Schubert? Se ridică de pe scaun şi răsfoi grămada de partituri de pe jos până găsi piesa pe care o căuta. O puse pe pian şi îi făcu semn Corei să se aşeze lângă el, pe scăunel. Ea se îndreptă încet spre duce, conştientă că nu mai cântase la pian de când plecase din Newport şi sperând că bucata pe care o alesese el să nu fie prea grea.

Ducele arătă spre partitură şi o întrebă:

– Ce parte preferi?

Cora se uită pe partitură şi îşi simţi inima spărgându-i pieptul de spaimă. Şaisprezecimile explodau pe pagină. Cu siguranţă că nu alesese ceva uşor. Partea de jos părea mai simplă, aşa că i-o indică.

După ce ducele se aşeză lângă ea, se simţi încordată, dar el avea grijă să n-o atingă. Îşi răsfiră degetele pe clape, iar ea făcu la fel.

– Spune-mi când eşti gata, domnişoară Cash.

Cora dădu din cap şi începu să cânte. Piesa debuta în partea ei cu un *cantabile sostenuto*, ce dura câteva măsuri, iar apoi venea partea de falset cu melodia în sine. Cântă mai întâi încet, ca să-şi acopere greşelile, dar, pe măsură ce căpăta încredere, partea ei de piesă luă amploare pentru a întâlni melodia în registrul înalt şi, deodată, se treziră cântând împreună – mâinile plimbându-li-se şi încrucişându-li-se pe clape într-un dans complicat, pe ritmul muzicii. La un moment dat, mâna stângă a ducelui trecu peste mâna ei dreaptă, iar ea îi simţi palma caldă atingând-o ca o flacără, dar nu-şi putea permite să fie distrasă de la ce făcea; ca să cânte piesa

„onorabil", Cora avea nevoie de maximă concentrare şi îndemânare. Muzica lui Schubert îi depăşea nivelul de cunoştinţe, însă, din dorinţa arzătoare de a nu da greş, cânta mai bine decât oricând în viaţă. Către finalul piesei era o serie de acorduri care trebuiau cântate la unison şi, spre uimirea ei, reuşiră să se sincronizeze perfect. Fără să se gândească, fata apăsă pe pedala *sostenuto* ca să prelungească acordul final, dar piciorul ducelui era deja acolo. Ea îşi trase piciorul, dar el îi simţise teama, aşa că după ce au terminat piesa, s-a întors spre ea zâmbind.

– Regret că am uitat să împart pedalele cu dumneata. A trecut mult timp de când n-am mai cântat cu cineva.

– Eu nu am mai cântat niciodată cu cineva aşa bun ca dumneavoastră.

– Cântatul la patru mâini nu pune în evidenţă talentul individual, ci relaţia dintre cei doi parteneri, care trebuie să fie mai buni împreună decât e fiecare în parte.

– Noi am fost, oare? Cora nu se putu abţine să întrebe.

– E prea devreme ca să mă pronunţ, dar, în linii mari, cred că ne vom descurca foarte bine. Mai cântăm?

Cora simţea însă că trebuie să se retragă acum. Nu voia să mai cânte şi să lase de dorit.

– Cred că până acum am avut noroc. Aş vrea totuşi să mai exersez înainte să mai cântăm împreună.

Ducele zâmbi.

– Cum doreşti, domnişoară Cash, dar, aşa cum am spus, cred că ne vom descurca foarte bine.

După ce ieşi din cameră, îl auzi cântând din nou sonata *Waldstein*. Era, fără îndoială, piesa lui preferată. În timp ce îl auzea cântând, îşi aminti remarca lui despre Beethoven, care căuta satisfacţie.

Seara, s-a aşteptat ca ducele să pomenească de întâlnirea lor din camera de muzică, dar el a fost la fel de politicos şi de distant ca şi cu o zi în urmă. A început iar să se întrebe dacă nu ar fi mai bine să plece de la Lulworth. Apoi, când s-au dus în salon, după cină, a întrebat-o dacă n-ar vrea să-i arate castelul în dimineaţa următoare. Corei i-ar fi plăcut să-i răsplătească purtarea

amabilă, codindu-se, dar nu putea s-o facă fără să fie nepoliticoasă. Mama ei a auzit ce îşi spuneau şi a încercat mai târziu să discute cu ea, dar Cora a evitat-o. Nu voia să vorbească despre duce; încă nu reuşise să afle ce fel de sentimente avea faţă de el, aşa că s-a dus devreme la culcare şi a dormit prost. În timpul nopţii, s-a trezit o dată tremurând, pentru că-şi amintise cum o ignorase acesta când o văzuse pentru prima dată în galeria cea lungă. Trebuia să treacă în revistă toate ţinutele pe care se gândise să le poarte în următoarele zile, să asorteze pantofii cu mănuşile şi pălăriile la rochii, ca să se liniştească şi să poată adormi din nou.

capitolul 8

Avem un Rubens

Ca fată în casă la Lulworth, Mabel Bugler îşi începea ziua de muncă la cinci dimineaţa. Era încă întuneric, aşa că trebui să se spele şi să se îmbrace la lumina lumânării rămase de noaptea trecută. Mâinile îi erau roşii şi crăpate, iar degetele umflate de la atâţia ani de frecat. În dimineaţa aceasta nu era aşa frig, deci nu trebuia să spargă gheaţa din ligheanul de spălat pe mâini, dar Mabel tot îşi vedea răsuflarea îngheţându-i în aerul necruţător din odăiţa ei de la mansardă.

De obicei, Mabel mai stătea în pat încă cinci minute preţioase şi doar după aceea se scula, dar Iris plecase acasă s-o înmormânteze pe maică-sa, aşa că nu mai era un alt corp cald în pat care s-o ferească de frig, şi nimeni care să bombăne la gândul muncii grele care o aştepta în acea zi. Pe de altă parte, absenţa lui Iris însemna şi că Mabel putea să stea mai mult decât de obicei în faţa oglinjoarei pătrate de pe scrin, să-şi aranjeze frumos boneta peste părul ei castaniu. Pe scaun se afla şorţul ei maro din pânză groasă, pe care şi-l punea dimineaţa când făcea focurile, dar Mabel luă şorţul de bumbac deschis la culoare pe care îl purta după-amiaza şi şi-l legă în talie. Voia să arate cât se poate de bine.

Mabel se speriase prima dată când îl văzuse pe duce în haină de casă, stând la fereastră şi uitându-se la mare. Când fusese lord Ivo, nu se trezise niciodată devreme, în afară de zilele când mergea la vânătoare, dar acum totul se schimbase. Treaba ei era să aprindă focul în dormitoare fără să-i trezească pe cei de acolo. Fetele în casă, ca Mabel, nu aveau voie să-i deranjeze pe cei din „familie". Menajera îi spusese că trebuie să se întoarcă cu faţa la perete dacă întâlneşte pe vreunul din ei. Dacă ar fi spus că ducele se trezea acum odată cu găinile, Mabel ar fi dobândit un ascendent faţă de celelalte servitoare, care trăncăneau tot timpul despre membrii familiei, dar ea n-a suflat o vorbă. Întâlnirea cu ducele, care nu-i adresase totuşi nici un cuvânt, era talismanul lui Mabel, antidotul pentru genunchii care o dureau şi mâinile care o înţepau. La început, avea emoţii când îndeplinea lungul ritual în cadrul căruia scotea cenuşa din noaptea trecută, lustruia grătarul şi aprindea din nou focul, cu Alteţa Sa, care stătea acolo aşa tăcut. O dată, îi scăpase vătraiul din mână pe şemineul din marmură; a făcut un zgomot asurzitor, cel mai strident pe care îl auzise vreodată, dar ducele aproape că nu s-a clintit.

Stătea la locul său obişnuit de la fereastră şi în această dimineaţă. Mabel se întrebă la ce se uita el cu atâta atenţie. Nu era altceva de văzut în afară de colinele verzi care coborau spre mare.

Mabel termină de făcut focul, după ce construi o micuţă piramidă de surcele, din care ţâşniră ascultătoare flăcări imediat ce puse acolo un chibrit aprins. Îşi strânse toate uneltele – peria tare de curăţat şemineul, bidonul cu negru de fum, chibriturile – şi le puse la locul lor, în cutia ei de lucru, apoi îşi şterse mâinile de şorţ şi se ridică, iar genunchii îi trosniră când făcu această mişcare.

Ducele îi spuse cu blândeţe:

– Mulţumesc, Mabel.

Fetei era cât pe ce să-i scape din mână găleata cu cenuşă. Îşi strânse genunchii şi schiţă o plecăciune, murmurând:

– Alteţă.

Nu-i vorbise niciodată, şi totuşi îi ştia numele. Se înroşi şi ieşi din încăpere. Se opri pe coridor, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul şi cu palmele asudate. Se rezemă de perete şi închise ochii. Ducele îi ştia numele. Se simţea ca un personaj din povestea *Peg's Paper*[1]. Îi acordase atenţie; era, cu siguranţă, începutul unei relaţii.

Reveria îi fu întreruptă de Betty, care venea din camera tinerei Cash.

– Ce faci aici, Mabel? o întrebă în şoaptă, printre dinţi. Nu ştii că ducesa aia bătrână vine azi şi trebuie să-i pregătim camerele de dimineaţă? Dacă nu te mişti mai repede, ai să pierzi micul dejun. Nu e timp de visat cu ochii deschişi, şi cum de porţi cel mai bun şorţ, care e acum plin de funingine?

Mabel se uită la petele negre de pe bumbacul alb. Ştia că nu le mai putea scoate la spălat.

Cora hotărî să se ducă jos, la micul dejun, înainte de a se întâlni cu ducele ca să facă turul castelului. În timp ce mergea pe coridorul care ducea de la camera ei la scară, văzu o fată cu şorţul mototolit şi pătat fugind în cealaltă direcţie. Cora moştenise destule de la mama ei, ca să nu observe şorţul murdar.

Pe când se plimba prin Lulworth, fata nu ştia ce să facă mai întâi: să admire tablourile, mobila din lemn de nuc, draperiile din brocart decolorat, obiecte care arătau de parcă fuseseră întotdeauna acolo, sau să conştientizeze mirosul acru, de mucegai, care se impregnase în locurile mai puţin umblate. Cora fusese crescută într-o atmosferă aseptică, ce mirosea doar a flori proaspăt culese, a lac de mobilă şi a email încă umed. În ţara ei, rareori intra într-o casă care să numere mai mulţi ani decât avea ea. Aici însă o înconjura un miros necunoscut, unul pe care era prea tânără şi prea americancă să-şi dea seama că e un amestec de umezeală, decădere şi dezamăgire. Sigur că simţea frigul şi se mira că ducele putea să trăiască într-o casă aşa de rece.

---

[1] Poveste ilustrată, apărută în prima revistă pentru femei din Anglia (n.tr.)

El nu coborîse la micul dejun. Cora mâncă singură, iar apoi hotărî să nu mai aştepte până când avea el să binevoiască a-şi face apariţia; se va duce la grajduri să-l vadă pe Lincoln. Tocmai cobora nesfârşitele trepte până la ieşirea din castel, când îl auzi pe duce strigând-o.

– Domnişoară Cash, să nu-mi spui că ai uitat că trebuia să ne vedem!

Era clar că ducele ieşise deja călare, căci nu purta pălărie, iar obrajii îi erau îmbujoraţi de la frig.

– Deloc. Doar că m-am gândit să-mi găsesc altceva de făcut când am văzut că n-aţi venit la micul dejun.

– M-am dus să călăresc. Cel mai bun moment pentru aşa ceva e dis-de-dimineaţă. Îmi limpezeşte mintea pentru tot restul zilei.

– Vă invidiez libertatea. Mi-aş dori ca şi femeile să fie atât de libere să călărească atunci când au chef. Să încalec şi dusă să fiu! În schimb, eu trebuie să stau cel puţin un sfert de oră să mi se strângă corsetul şi să mi se pună rochia, iar apoi să găsesc un rândaş care să mă însoţească la drum, şi ştiu din experienţă că nici un grăjdar nu e dispus să ţină pasul cu mine.

Ducele îi făcu o reverenţă.

– Domnişoară Cash, primesc provocarea. Voi veni cu dumneata şi îţi promit că n-am să te împiedic să călăreşti cum vrei, chiar dacă ar fi o nesăbuinţă. Dacă ne rupem gâtul, măcar s-o facem împreună.

Cora nu reacţionă la tonul critic din vorbele lui, pentru că se ştia o călăreaţă excelentă.

– Vă asigur, duce, că n-am obiceiul să cad de pe cal. Ceea ce s-a întâmplat acum câtva timp a fost o excepţie. Din păcate, nu-mi mai pot aminti ce s-a întâmplat înainte să cad, dar sunt sigură că a fost ceva cu totul ieşit din comun pentru mine să păţesc aşa ceva.

– Poate că ai văzut o fantomă. Lulworth e plin de ele: cavaleri rătăcitori, călugări care se tânguie mereu, castelane din Evul Mediu care îşi zornăie cheile. N-ai să vezi nici o servitoare care să intre în galerie după ce se lasă întunericul, căci ar putea să dea nas în nas cu Doamna în Gri.

– Doamna în Gri?

– Una din strămoaşele mele, Lady Eleanor Maltravers, care a trăit în timpul Războiului Civil. Am avut şi noi un Război Civil... Familia Maltravers era, bineînţeles, regalistă, dar Eleanor s-a îndrăgostit de fiul unui vecin al nostru, care a luptat de partea lui Cromwell. Când i s-a spus că a fost ucis în bătălia de la Marsden, a cuprins-o aşa o deznădeje, că s-a aruncat de pe stânci. Apoi, s-a aflat că băiatul pe care îl iubea nu murise, aşa că ea nu poate părăsi castelul până nu-l găseşte.

– Şi de ce e îmbrăcată în gri?

– Pentru că începuse să poarte hainele sobre ale puritanilor – ca să-i facă plăcere iubitului ei sau să-şi supere familia, cine ştie?

Ducele îi adresă Corei un zâmbet atotcunoscător care sugera că ştie mai multe despre motivele femeii.

Cora nu se putea hotărî dacă să-i zâmbească şi ea, când au apărut între ei doi câini cenuşii deosebit de agili, care lătrau strident şi săreau la fusta Corei, umplând-o cu labele de pete maronii.

– Aloysius, Jerome, terminaţi! Glasul ducelui era autoritar, deşi vorbea încet. Câinii se potoliră imediat. Îmi pare rău de fusta dumitale. Vrei să chem o servitoare să ţi-o cureţe?

Cora scutură din cap.

– Nu. Vreau să mergem, dar mă miră numele câinilor dumneavoastră. În ţara mea, le dăm câinilor nume ca Spot sau Fido. Acestea trebuie să fie animale cu totul deosebite ca să poarte nişte nume aşa de fanteziste.

Ducele se aplecă spre unul din câini şi îl trase de urechi.

– Familia Maltravers a crescut copoi de Dumnezeu ştie câte generaţii, dar cred că eu sunt singurul duce care le-a dat nume de papi din Evul Mediu. Se ridică, iar câinele alergă sprinten spre scara de la intrare. Acum, domnişoară Cora, să ne începem turul! Se înclină în faţa ei şi ridică mâna, făcând un gest exagerat. Lulworth a fost iniţial construit pentru a-i servi lui Edward al III-lea drept castel de vânătoare. Galeria cea lungă, sala de ospeţe şi camera de muzică în care mai găsit ieri fac parte din clădirea originală, spuse el,

adresându-i un zâmbet în semn că-şi amintea. În 1315, regele i l-a dat străbunului meu, Guy Maltravers, ca răsplată pentru seviciile aduse coroanei în timpul Războiului de 100 de ani. Faţada castelului şi sala cea mare au fost construite de tizul meu, primul duce. Era unul din favoriţii lui Iacob I, care l-a făcut duce şi i-a dat monopolul comerţului cu ceară pentru sigilii; de aceea a fost în stare să realizeze toate astea. Ivo avea foarte mult bun-gust, aşa că l-a însărcinat cu proiectul pe Inigo Jones, dar a rămas fără bani – Războiul Civil a avut consecinţe nefaste pentru neamul Maltravers. Odată cu Restauraţia însă, lucrurile au mers mai bine pentru familie, cu excepţia bietei Eleanor, aşa că a fost în stare să termine lucrările. După aceea, situaţia s-a înrăutăţit mult. Familia Maltravers a rămas catolică şi când restul ţării a trecut la protestantism, aşa că îşi petrecea mult timp rugându-se în acest castel. Familia şi-a revenit doar prin căsătoria mamei cu ducele, tatăl meu. Ea nu avea deloc intenţia să fie o ducesă de modă veche. A cheltuit o avere pentru renovarea acestui loc, a adăugat aripa servitorilor şi a construit o gară, pentru ca prietenii ei din Londra să ajungă mai uşor aici. Foarte energică femeie, mama mea. În douăzeci de ani a făcut pentru Lulworth mai multe decât au realizat alţii în două secole.

Vocea ducelui se stinse.

Mergeau acum pe un drum pietruit ce ducea la colina aflată în dreapta castelului. În vârful ei era o clădire elegantă din piatră albă. Ducele se opri pe scara flancată de două coloane înnegrite de vreme.

– Iar asta e capela, care, după cum sunt sigur că ţi-a spus părintele Oliver, este cea mai veche biserică catolică din întreaga Anglie, în care se oficiază încă. Capela a fost construită de al cincilea duce, care avea o soţie franţuzoaică foarte pioasă. Nu-i plăcea să-şi facă rugăciunile în vechea capelă medievală, în care o trăgea curentul, aşa că şi-a rugat soţul să-i înalţe o clădire mai modernă, şi iată rezultatul.

Ivo deschise pentru Cora marea uşă cenuşie. Când intră fata, mâna i se atinse de a lui. A fost un contact de scurtă durată, de parcă un fluture i-ar fi atins obrazul

cu aripa, dar i-a trimis fiori prin tot braţul. A scos un icnet, iar Ivo s-a uitat la ea.

– E frumoasă, nu? O bijuterie franceză în Dorset.

Cora aprobă din cap. Capela avea proporţii perfecte. Naosul era rotund. Sus era o galerie circulară, aflată sub domul pictat, cu sfinţi senzuali care aveau în jurul lor îngeri. Pereţii erau albi, iar lemnăria de un verde-cenuşiu pal era stropită cu aur. Stranele aveau tapiţeria în aceeaşi nuanţă de catifea. În primul rând de strane, se aflau două jilţuri cu perne, pe spătarele cărora erau brodate coroanele şi litera „W". Altarul era acoperit cu o draperie de catifea verde, împodobită cu broderii complicate, cu fir de aur. Un prie-dieu[1] din fildeş atârna pe perete între două sfeşnice din aur. Impresia generală era de bogăţie, dar şi de graţie – cam ca ducele însuşi, se gândi Cora.

Cora intră în capelă cu sfială. Nu mai fusese niciodată într-o biserică catolică. Asocia întodeauna catolicismul cu servitoarele irlandeze de acasă. Fetele din Irlanda păreau mereu aşa de emoţionate, de parcă s-ar fi dus la un bal, şi nu la un lăcaş sfânt. Cora, care considera o corvoadă mersul la biserica episcopaliană în fiecare duminică dimineaţă şi se consola doar cu gândul că purta cea mai frumoasă pălărie dintre toate, le invidiase pe servitoare pentru buna lor dispoziţie.

Încercă să nu se holbeze la duce, care îşi înmuie degetele în vasul cu apă sfinţită de la intrare, îngenunche şi îşi făcu semnul crucii. Acest act automat de credinţă o miră. Nu ştia dacă se aştepta ca şi ea să facă la fel, dar se ridică în picioare şi veni la ea fără nici o reţinere.

Ducele îi făcu semn spre jilţul ducal.

– Broderia e lucrată de însăşi ducesa Mathilda. Trebuie să fie destul de reconfortant să-ţi coşi propria coroană în timp ce toţi prietenii tăi îşi pierd titlurile şi chiar capetele. Mama ei era una dintre doamnele de onoare ale Mariei Antoaneta. Fratele ei şi-a pierdut capul sub ghilotină.

Ducele se înfioră de-a dreptul.

---

[1] Obiect de cult pentru rugăciune (n.tr.)

Cora observă că în locul din spatele altarului era o pată dreptunghiulară, foarte albă față de culoarea peretelui din jurul ei. Ea presupuse că acolo fusese agățat un tablou până de curând.

Ducele observă la ce se uita.

– Da, ar trebui să fie un tablou aici. De fapt, unul foarte bun. Tata îmi spunea mereu că era cel mai frumos Rubens din țară, chiar dacă Sfânta Cecilia era cam planturoasă.

Vocea i se stinse, de parcă ar fi uitat de ce venise aici. Se juca distrat cu ciucurii de aur de la pernița ducală.

– Și noi avem un Rubens, zise Cora cu însuflețire. Mama l-a cumpărat anul trecut de la prințul Pamfili. E foarte mândră de tablou, dar eu îl găsesc cam prea măreț. Al dumneavoastră unde e? Știu că mamei i-ar plăcea să le compare, cu toate că va trage, cu siguranță, concluzia că al ei e cel mai bun.

Zâmbi, dar ducele nu îi întoarse zâmbetul.

– Mă tem că n-are să poată. Tabloul de Rubens a fost vândut împreună cu o serie de picturi foarte drăguțe, realizate de Fragonard. Mama avea oaspeți regali de primit, deci castelul trebuia complet renovat. Tatăl meu nu se interesa de nimic. Trase așa tare de un ciucure, că îl rupse. Dar, din fericire, prin căsătorie a intrat în posesia unui alt Rubens. Sunt sigur că va fi încântată să-i povestească acest episod doamnei Cash.

Cora simți că îi ia foc fața. Se gândi la galeria de pictură de la Sans Souci și la contururile estompate ale operelor marilor artiști din trecut, atât de bine reprezentați acolo. Încercă să-și închipuie cum e să fii obligat să renunți la ceva pentru că ai nevoie de bani. Văzu că și ducele se înroșise și îi puse instinctiv mâna pe braț, scuzându-se fără cuvinte pentru lipsa ei de tact, pentru Rubensul ei, pentru faptul că îl subestimase.

– Acum aveți tot dreptul, duce, să credeți că sunt o americancă de rând, cu cel mai prost gust posibil, dar vă asigur că, deși sunt foarte multe lucruri pe care nu le cunosc, pot să învăț repede. N-am să fac niciodată de două ori aceeași greșeală.

Ivo nu spuse nimic. Cora crezu că are să-i dea deoparte mâna, dar el i-o luă într-a sa şi i-o întoarse cu palma în sus.

– Ce linie a vieţii bine conturată! Îşi plimbă un deget pe linia care îi înconjura rădăcina degetului mare. Vei avea un viitor fără pată, Cora. O soartă minunată de americancă. Nu vei avea pete albe pe pereţi, nici tablouri care lipsesc. Nu trebuie să învăţ nimic de la mine, decât dacă vrei. Şovăi un pic, apoi îşi ridică privirea spre ea. Cora simţi că nu e în stare să i-o întâlnească; se uita ţintă la acel „W" brodat de o ducesă franţuzoaică moartă de mult timp, dar nu putea să uite de mâna cu care o atingea şi de căldura pe care o simţea în trup în acea dimineaţă friguroasă.

În cele din urmă, Cora se întoarse spre el şi îi spuse repede, până n-o părăsea curajul:

– Aş vrea să învăţ cum să vă fac fericit. Cred că voi putea.

Fata îşi simţi inima bătându-i cu putere şi faţa înroşindu-i-se ca sfecla. Vorbise fără să se mai gândească, dar era sigură că asta dorea.

Ivo îi ridică mâna la buze şi o sărută pe pielea albă şi fină a încheieturii.

– Eşti sigură că asta vrei, Cora? Toate astea?

De această dată, fata nu-şi mai feri privirea.

– Dacă asta te face fericit, da.

Cora vorbea mai tare decât îşi dădea seama, iar vocea ei cristalină se răspândea în aerul rece şi proaspăt din capelă. Ivo o aţinti cu privirea, iar ea simţi că îi citeşte toate gândurile, dar nu avea nimic de ascuns. Când nu mai putu să reziste privirii lui, el o luă de după gât şi îi astupă gura cu a lui. Buzele lui erau uscate şi aveau gust de miere şi tutun. Sărutul lui era apăsat şi hotărât; o strângea la piept de parcă ar fi fost ceva ce căutase de mult timp şi găsise, în sfârşit.

Cora trase în nări mirosul de mosc de pe gâtul lui şi îşi trecu degetele prin buclele lui mătăsoase. Îi simţea tot trupul lipit de al ei, chiar şi prin veşminte. O luase de mijloc cu un braţ şi o săruta acum pe porţiunea

de gât neacoperită de gulerul de dantelă al rochiei ei de dimineață. Apoi, se trase brusc de lângă ea.

– Dar nu fac decât o presupunere.

El se dădu înapoi și îi studie chipul cu privirea. Cora rămase nemișcată. Îi văzu colțul gurii zvâcnind; oare o să pufnească în râs? Apoi, ducele se așeză în genunchi.

Ivo își drese glasul.

– Cora, vrei să-mi faci onoarea de a-mi fi soție?

Cora se uită în jos la el. Vedea că roșise până-n vârful urechilor. Cererea lui în căsătorie venea prea devreme; nu era pregătită pentru așa ceva; tot ce făcea el o lua prin surprindere. Perioada de curte trebuia să fie mai lungă, să le dea posibilitatea de a se cunoaște unul pe altul și de a aștepta cu nerăbdare clipa visată. Își amintea de lunga vară din Newport, când se gândea numai la Teddy și de cuvintele pe care i le șoptise el la ureche în ziua în care căzuse de pe bicicletă. Părea să o înțeleagă, dar nu îi adusese libertatea. Ivo cel puțin i-o oferea. Se întrebă dacă nu cedase prea repede. Și totuși, și totuși... dorise de prea mult timp acel sărut, ca să se poată înfrâna. Voia să vadă ce urmează, așa că nu prea regreta că nu-i făcuse o curte mai îndelungată. Și, căsătorindu-se cu ducele, are să scape de mama ei și de povara sentimentului persistent de vină pe care îl avea din acea seară nefastă din Newport.

Nici vorbă ca gândurile Corei să fi fost așa de limpezi în minutul în care îl făcu pe duce să aștepte îngenuncheat pe pardoseala rece din capelă, dar acestea erau frânturile care i se învălmășeau în minte până hotărî să întindă mâna încet, dar cu fermitate, și să-l tragă spre ea.

– Da, șopti ea, cu capul pe pieptul lui.

Avea lacrimi în ochi. Lacrimi datorate grabei cu care se predase, lacrimi pentru viitorul ei, care ar fi putut fi altfel. Dar el o sărută din nou.

Nu s-au desprins din îmbrățișare decât atunci când clopotul de la capelă a început să bată ora unsprezece. Dangătul a fost așa puternic și neașteptat, că amândoi au pufnit în râs, de parcă se simțeau vinovați că au fost surprinși într-o situație delicată.

– Cred că ar trebui să ne întoarcem şi să-i spunem mamei mele.

Cora lungi ultimul cuvânt fără tragere de inimă.

– Şi va fi de acord mama ta?

Cora zâmbi.

– Cred că va fi prima dată când îmi va aproba planurile de viitor. Dar mama ta? Ce va spune când va afla că vrei să te însori cu o americancă?

– Păi, draga mea Cora, ai să afli. Ea vine aici special ca să preia controlul asupra situaţiei, dar am împiedicat-o. Ivo îi luă ceremonios braţul Corei şi păşiră spre ieşirea din capelă. A fost un moment ciudat de solemn, însă întrerupt de copoii care aşteptaseră răbdători pe trepte, până au simţit că veneau şi au început să latre, iar apoi să le lingă mâinile.

capitolul 9

De două ori ducesă

Gulerul ţeapăn îl tăia la ceafă pe şeful de gară. Era nou şi aşa de scrobit, că nu-şi putea roti capul decât dacă îşi mişca tot corpul. De-abia aştepta să şi-l scoată. Încercă să-şi vâre un deget între materialul tare şi piele, dar gulerul îi strânse gâtul şi mai tare, ca un laţ. Renunţă şi încercă să stea cât mai nemişcat cu putinţă. Nu se putea uita decât drept înainte, dar auzi şuieratul locomotivei din depărtare. Îşi coborî privirea la covorul roşu pe care îl aşternuse pe peron – un pic rărit în unele locuri –, ştiind că ducesa se va bucura de atenţia lui. Covorul roşu fusese pus ultima oară când prinţul de Wales venise la funeraliile bătrânului duce. Şeful de gară se întrebă dacă ducesa îşi va aminti; poate că nu avusese o idee prea bună să întindă covorul roşu. Oare era prea târziu să-l scoată? Da, pentru că trenul avea să intre în gară peste câteva secunde. Şeful de gară se întoarse cu 90 de grade ca s-o poată întâmpina pe fosta lui stăpână.

Ducesa Fanny se uita pe fereastra compartimentului la castelul Lulworth, asemănător cu o casă de turtă

dulce, pe care îl vedea din ce în ce mai aproape. Se gândise că ar fi fost amuzant să decoreze gara mai original, poate în stilul unui pavilion oriental sau cu niște scoici, dar directorii de la South Dorset Railway au fost categorici: gările trebuiau să aibă o arhitectură standardizată și nu se puteau supune nici măcar capriciilor unei ducese. Fusese tare necăjită, i-o spusese și prințului. Fusese o greșeală. Bertie păruse plictisit, aproape că închisese ochii, și colțurile gurii i se duseseră în jos. Fanny schimbase imediat subiectul; nu-și putea permite să-l plictisească.

Încă de mică, Fanny știuse întotdeauna ce important era să nu plictisești pe cineva. Era a doua născută din cele patru fete ale irascibilului nobil din Somerset, ale cărui accese de furie erau pe cât de înspăimântătoare, pe atât de imprevizibile. Fanny era preferata tatălui ei. Dintre toate fetele, doar ea observase că, atunci când se enerva, tatăl lor începea să-și facă de lucru cu nasturii de la jiletcă. De îndată ce îi vedea degetele roșii și groase că trag de bumbii de sidef, își trimitea surorile în altă parte și îl întreba dacă voia să-i aducă ceva de la bucătărie – poate un grog fierbinte, cu scorțișoară, așa cum îi plăcea lui. Tatăl îi aprecia tactul, așa că atunci când sora lui văduvă și bogată s-a oferit să-i ia una din fiice la Londra, a trimis-o pe Fanny.

Înainte să plece, Fanny s-a gândit să-i spună Ameliei, a treia dintre surori, secretul cu nasturii, dar s-a răzgândit imediat. Dacă, Doamne ferește, debutul ei în societate nu avea succesul pe care îl spera și era obligată să se întoarcă acasă nemăritată, era mai bine să păstreze pentru ea această taină extrem de utilă. Într-adevăr, de-abia după căsătoria cu lordul Maltravers, moștenitorul ducelui de Wareham, o uniune care a uimit pe toată lumea în acel sezon (pe toți, în afară de Fanny), a simțit că își poate permite să-i dea acea informație prețioasă surorii ei. Amelia o ajuta pe Fanny să se schimbe în ținuta de călătorie. Invidia vizibilă a Ameliei pentru norocul lui Fanny, pentru chipeșul ei soț de viță nobilă, pentru rochiile frumoase și bijuteriile de preț, pentru casa cea mare și poziția în societate, care aveau să fie toate ale surorii ei, au uns-o pe Fanny pe suflet. Îi spusese în șoaptă

Ameliei că voia să-i dea un cadou. Amelia se aplecă nerăbdătoare spre ea, sperând că era vorba de vreo bijuterie care nu se mai potrivea cu noul statul social al surorii ei, dar când şi-a primit „darul", a râs cu amărăciune. Fanny încercase să-i explice cât de important era să-şi poată manipula tatăl, dar Amelia avea ochii prea sticloşi de pizmă ca să înţeleagă semnificaţia jocului cu nasturi. Amelia n-a ştiut niciodată să-i manevreze pe bărbaţi, se gândise Fanny. Probabil că soţul ei, Sholto, avea să şi ia inevitabil o amantă, dar Amelia nu i-ar fi permis niciodată să se prostească în public. Dacă Amelia ar fi ignorat pasiunea lui pentru Lady Eskdale, poate că i-ar fi trecut – nimeni nu putea să stea cu Pamela Eskdale mai mult de un sezon –, dar faptul că îşi permitea să se arate jignită şi să-i facă reproşuri n-a făcut decât să prelungească aventura. Amelia fusese enervantă; a avut noroc că Lady Eskdale era şi mai enervantă ca ea, aşa încât până şi Sholto s-a plictisit de ea. Trebuia neapărat să-i invite pe Amelia şi pe Sholto la Conyers. La una din cele mai mari petreceri, desigur.

Vagonul se zdruncină şi se opri. Ducesa zâmbi când îl văzu pe Weld, şeful de gară. Aşa un bărbat chipeş; fusese unul dintre valeţii ei preferaţi – ce picioare frumoase avea! Nu-şi lua decât foarte rar amanţi de condiţie modestă – riscul de şantaj era prea mare –, dar Weld se dovedise nu numai viguros, ci şi discret. Când a anunţat-o că se însoară cu una din servitoare, i s-a părut foarte potrivit să-l propună ca şef de gară celor de la South Dorset Railway. Firească că era necesar ca şeful de gară să înţeleagă ce nevoi aveau cei de la castel. Weld era o alegere cât se poate de satisfăcătoare. Nasturii de alamă de la tunica lui străluceau întotdeauna şi arăta foarte bine cu şapca pe cap (Ce păcat că existau standarde pentru uniformă, la fel ca pentru gară!).

Ducesa zâmbi încântată când văzu covorul roşu pus pe peron. Ghici că fusese ideea şefului de gară, nu a fiului ei. Era prima vizită pe care o făcea la Lulworth de când se măritase cu Buckingham; era nimerit să se facă nişte aranjamente pentru această ocazie specială.

Servitorii de la Lulworth o adorau. Îi făcu semn lui Sybil, fiica ei vitregă, s-o urmeze.

– Weld, ce bine arată totul!

– Bine aţi venit, Alteţă!

Weld încercă să facă cea mai frumoasă plecăciune de care era în stare, dar gulerul nu-l lăsă. Ducesa zâmbea şi parcă plutea pe covorul roşu, în haina ei de blană cafenie, lungă şi elegantă, care contrasta puternic cu preşul decolorat.

– A sosit trenul mai devreme decât trebuia, Weld? Nu-l văd pe duce.

– Nu, trenul a sosit la timp, Înălţimea Voastră. Cred că a venit trăsura de la Lulworth.

Ducesa îşi miji un pic ochii. Ştia că sosirea întârziată a trăsurii însemna ceva. Aşa că nu se miră deloc când văzu că omul care cobora din trăsură nu era fiul ei, ci prietenul lui, onorabilul Reggie Greatorex. Se întoarse spre fiica ei vitregă.

– Sybil, drăguţo, uite ce succes ai!

Răsplata i-a fost s-o vadă pe Sybil roşind. Fata asta nu ştia să se prefacă. Dacă ar fi fost fiica ducesei, ar fi învăţat până acum să roşească doar când îi convenea; când ducesa ajunsese să se ocupe de fată, era deja prea târziu s-o înveţe chiar şi cele mai elementare strategii feminine. Se gândise uneori că Sybil ar fi bună pentru Ivo, dar băiatul ei refuzase să vină la Conyers sau în Belgrave Square, aşa că nu avusese nici o ocazie să-i combine. Va trebui neapărat să-i dea fetei cu nişte pudră, obrajii ei îmbujoraţi şi părul roşu dându-i un aspect neplăcut.

– Dar nu-l văd pe Ivo. Credeam că are să ne ia de la gară.

Din fericire, Reggie ajunsese la ele înainte ca ducesa să fie obligată să răspundă remarcei complet lipsite de tact a lui Sybil.

– Ducesă, Lady Sybil, ce plăcere să vă privească omul într-o dimineaţă înnorată ca asta! Scuzaţi-mă că am venit în locul lui Ivo, dar eu l-am rugat să mă lase să vă iau de la gară. Viaţa la Lulworth e plicticoasă fără dumneavoastră. Ivo nu v-a moştenit talentul de a distra oaspeţii. De-abia aşteptam să mă bucur de companie feminină.

Entuziasmul lui Reggie le contamină şi pe cele două femei. Ducesa se uită neîncrezătoare la el, cu ochii ei albaştri ca cerul.

– Dar Reggie, din câte am auzit, nu vă lipseşte compania feminină la Lulworth.

– A, vă referiţi la americance. Păi, mama e grozav de demnă, iar fiica ei e destul de drăguţă, dar prea modernă. N-au linişte nici una, nici alta. Eu vreau în jurul meu femei care să mă consoleze şi să mă răsfeţe, nu să mă bată la cap cu părerile lor.

Reggie crezu pentru o clipă că mersese poate prea departe, dar ducesa îi zâmbi şi îl lăsă s-o ajute să urce în trăsură. Când o ajută şi pe Sybil, îi strânse mâna şi fu răsplătit cu o ocheadă aproape imperceptibilă.

Ducesa îşi aranjă haina de blană pe lângă ea şi dădu din cap aprobator în direcţia lui Weld, şeful de gară, care îi stârnise din nou interesul datorită covorului roşu. Apoi, se aplecă spre Reggie, care stătea în faţa ei, şi îl întrebă pe tonul ei cel mai intim:

– Ce ştim despre americancele astea? Charlotte mi-a scris că fata a căzut de pe cal şi Ivo a găsit-o leşinată în Paradise Wood. Oare nu cumva i-a convenit să provoace acest accident?

Reggie înţelese de ce îl implorase Ivo să meargă la gară în locul lui. Ducesa voia să obţină informaţii cu orice preţ. Nimic nu putea s-o înfurie mai tare decât faptul că fiul ei avea la castel două americance despre care ea nu ştia aproape nimic.

– Din câte am auzit, fata e o moştenitoare foarte bogată. Au venit în Anglia cu iahtul lor personal. Nu cred că e genul de fată care să facă avansuri cuiva. Îmi închipui că abordarea ei e mult mai directă. Am impresia că domnişoara Cash obţine cam tot ce vrea.

– Mi se pare... îngrozitoare, spuse ducesa, un pic mai îmbunată după ce auzise de iaht. Ce noroc pe Ivo că eu şi Sybil am venit să-i dăm o mână de ajutor. Americance sincere! Bietul meu băiat!

Îşi dădu ochii frumoşi peste cap, exprimând un fel de milă batjocoritoare.

– Domnișoara Cash e foarte elegantă? întrebă Sybil cu teamă în glas. Croitoreasa mea se plânge că nu primește nimic de lucru de la americance, pentru că toate se duc imediat să-și ia haine de la Paris.

– Ce fandosite! spuse ducesa. Parisul nu deține monopolul asupra modei. Londra e plină de femei frumos îmbrăcate.

Își netezi rochia de călătorie din postav gri cu o mână albă, plină de inele.

Reggie încercă să dea răspunsul corect.

– Pare foarte elegantă, dar cum să știu eu exact, dacă până să veniți voi, n-am avut cu cine s-o compar?

Îi zâmbi lui Sybil.

Ducesa se uita pe fereastră și bombănea ceva despre starea în care se afla castelul, în timp ce intrau pe poarta de la Lulworth. Reggie spera ca Ivo să-și întâmpine mama la scară.

Când trăsura a tras la scară, servitorii erau deja aliniați pe treptele de piatră cenușie – bărbații în stânga, femeile în dreapta, de la majordom și menajeră, până la femeia care spăla vasele și la băiatul bun la toate. Reggie se uită degeaba după Ivo, dar, din fericire, ducesa era prea preocupată de întoarcerea ei triumfală ca să observe lipsa fiului ei.

În clipa când coborî din trăsură, se auzi un foșnet ca al frunzelor bătute toamna de vânt, în timp ce servitoarele îi făceau cea mai adâncă plecăciune cu putință. Bertha, care se uita cu atenție la această scenă pe fereastra camerei Corei de la al doilea etaj, se întrebă dacă servitorii de aici știau dinainte pe care treaptă să se așeze ca să formeze un V întors perfect simetric sau dacă li se spusese. Oare fata care spăla vasele ocupase locul cuvenit, pe ultima treaptă din față, în dreapta, sau se pusese cu câteva trepte mai sus și fusese trimisă mai jos? În America, s-ar fi iscat o învălmășeală de nedescris pentru ocuparea unui loc mai bun; în calitate de cameristă a domnișoarei, locul ei era în capul scării, o idee mai jos de menajeră, dar asta nu le-ar fi împiedicat pe servitoarele irlandeze să se îmbrâncească pentru a ajunge în față. În Anglia, fiecare își cunoștea locul.

Auzi uşa deschizându-se şi pe Cora strigând-o pe un ton aferat.

– Bertha, am nevoie de tine! A venit ducesa şi trebuie să fiu repede gata.

Bertha îşi întoarse faţa de la spectacolul de afară să vadă dacă stăpâna ei reuşise să-şi scoată corsajul, dar tot trăgea de şireturile din talie.

– Vreau rochia albastră, cea pe gât. Te rog, grăbeşte-te, nu vreau să întârzii la masa de prânz. Ce naiba! Mi s-a murdărit de noroi juponul ăsta! Va trebui să scot totul de pe mine.

Bertha se duse la şifonier şi scoase rochia albastră. A trebuit s-o ia cu amândouă mâinile, căci fusta era dintr-un crep satin greu, cu o bordură complicată. Bertha se uită la năsturaşii de sidef din spatele bluzei şi oftă. Asta nu era o rochie care să se poată îmbrăca în grabă.

Stăpâna ei stătea într-o mare înspumată de bumbac şi dantelă, strâmbându-se la imaginea ei din oglindă. Îşi puse jupoanele pe care i le întinse Bertha. Măcar rochia albastră era ultimul răcnet şi nu avea malacov, ci doar o perniţă din păr de cal care ţinea fusta înfoiată la spate. Aranjarea unui malacov, Bertha o ştia din experienţă, putea să dureze şi o jumătate de oră. Rochia aceasta avea noile mâneci bufante până la cot şi mulate pe antebraţ. Fusta avea clini care îi dădeau amploare, iar la poale, o bordură lată. Era croită ca să subţieze talia, dar Cora tot nu era mulţumită şi trăgea de şireturile de la corset.

– Bertha, poţi să strângi mai tare? Cred că se mai poate câţiva centimetri.

– Nu şi dacă vreţi să fiţi gata la timp, ca să nu mai vorbim de faptul că nu veţi putea mânca nimic.

– Dar nici nu vreau să mănânc... Bertha, ghiceşte ce s-a întâmplat...

Camerista o fixă cu privirea pe Cora. Se îmbujorase şi buzele îi erau roşii de parcă ar fi mâncat zmeură.

– Nu poţi să ghiceşti? Ducele, Ivo, m-a cerut de nevastă! Eram în capelă şi totul s-a întâmplat aşa, deodată.

– Şi ce i-aţi răspuns?

Bertha închidea al nouăsprezecelea nasture.

– Ce crezi că i-am spus? Firește că da.

Berthei i se înmuiară genunchii și căzu la podea, cât de grea era. Nu leșinase, dar simțise că îi fuge pământul de sub picioare.

– Ce-i cu tine, Bertha? Nu ți-e bine? Să-ți aduc sărurile? Cora era cu adevărat îngrijorată; Bertha era confidenta ei și singura care îi putea face coafura pe care hotărâse s-o arboreze diseară, la cină.

Bertha se uită în jurul ei complet confuză, apoi se târî până la patul Corei și se așeză, greoaie.

– N-am nimic, domnișoară Cora. Doar m-a luat cu amețeală. Cred că, dacă veți fi o ducesă adevărată, vă veți lua o cameristă franțuzoaică, nu veți mai avea nevoie de o negresă din Carolina.

– Hai, nu mă face să plâng. Când voi fi ducesă, o să-mi iau ce cameristă voi vrea. Nu am să mă schimb doar pentru că sunt măritată; doar că mama n-o să mă mai bată tot timpul la cap. Te simți mai bine acum? Trebuie neapărat să mă duc jos și s-o cunosc pe viitoarea mea soacră.

Bertha se ridică încet în picioare și, cu degete neîndemânatice, țepene, închise ultimii nasturi din spate de la bluza de mătase pe gât a Corei. Îi scoase câțiva cârlionți castanii din gulerul rigid, cu întăritură. Știa de ce își alesese Cora această ținută, o simțea cum se înroșește sub mătasea fină. Când a fost gata, Cora o zbughi de lângă ea și dădu fuga la oglindă să se studieze. Nu avea nevoie să-și muște buzele sau să se piște de obraji, căci arăta destul de însuflețită. Bertha o văzu aplecându-se și sărutându-și imaginea în oglinda pătată. Cora îi surprinse privirea și râse cam prostește.

– Urează-mi noroc, Bertha. Acum începe totul, adăugă ea și plecă grăbită din cameră, îndreptându-se spre viitorul ei.

Bertha se uită la ea cum pleacă, apoi se duse la fereastră și își lipi fața de geamul rece. De pe mare venea ceața care învăluia priveliștea. Se uită la sticla aburită de răsuflarea ei caldă și, fără să se gândească, apăsă un pic perla neagră care se afla lângă inima ei.

Cora se opri în capul scărilor; își văzuse imaginea reflectată în candelabrul aurit. Aproape perfectă, dar... se uită să vadă dacă nu era cineva prin preajmă și apoi își aranjă sânii sub bluza de mătase albastră. Își scoase pieptul înainte, gata să coboare, când auzi o voce plină de încredere, care străpunse calmul prăfuit din castel. Cora era sigură că trebuia să fie a celei care era de două ori ducesă.

– Dragul meu Ivo, este minunat să fiu din nou la Lulworth. Aproape uitasem ce încântătoare e priveliștea mării când vii de la gară și urci dealul. Dar ești cam palid, scumpul meu. Sper că nu îți iei responsabilitățile prea în serios. Te-ai înmormântat aici de prea mult timp.

– Ei bine, acum te am pe tine să mă distrezi, mamă.

Tonul lui Ivo era sec.

– Și pe americancele tale, gânguri ducesa. De-abia aștept să le cunosc. Charlotte mi-a scris că domnișoara Cash e o fată grozavă. Se opri o clipă, apoi adăugă cu voce scăzută: Dragă băiete, îmi dau seama ce singur te-ai simțit. Păcat că n-ai venit să mă vezi la Conyers. Aș fi avut grijă să-ți fac viața mai plăcută.

– Și ce mai face soțul tău? îi răspunse Ivo cu o întrebare.

– O, drăguțule, n-are rost să te porți așa. Buckingham îmi spunea deunăzi ce nerăbdător e să-ți asculte primul discurs în Camera Lorzilor.

Ivo nu zise nimic.

Ducesa nu-l slăbi.

– Cred că ai fi putut să-mi spui că Reggie e aici. Poate că, dacă știam, n-aș fi luat-o pe Sybil cu mine.

– Nu-mi amintesc să te fi chemat, mamă, spuse Ivo pe un ton normal.

Se așternu tăcerea, iar Cora se întrebă ce va urma. Oare avea Ivo să-i spună mamei sale de logodna lor? Veniseră înapoi de numai o oră și scena din capelă i se părea deja ireală. Oare Ivo chiar o ceruse în căsătorie sau doar își închipuise? Era oare în Anglia vreo regulă tainică, pe care o trecuse cu vederea? Totul i se părea așa de ciudat – de unde apăruse acea legătură dintre ei?

Auzi paşi venind dinspre galerie; trebuia să plece sau va fi prinsă trăgând cu urechea.

– Am venit pentru că m-am gândit că ai putea să ai nevoie de mine, dragul meu. Vocea ducesei era blândă, dar Ivo nu cedă.

– Sunt mişcat de grija pe care mi-o porţi, mamă, mai ales că ştiu ce ocupată eşti cu noile tale îndatoriri. Mă mir că Buckingham se poate lipsi de tine. Îşi ridică privirea şi o văzu pe Cora coborând scările. Iată că vine domnişoara Cash! Vă rog să veniţi, domnişoară Cash, să vă fac cunoştinţă cu mama mea, care vrea aşa mult să vă privească îndeaproape.

Cora văzu o femeie blondă, mai tânără şi mai elegantă decât se aştepta. Nu era deloc văduva cu diamante impure pe care şi-o imaginase, ci o frumuseţe care nu arăta suficient de în vârstă pentru a fi mama lui Ivo. Doar când se apropie de ea, observă ridurile fine din jurul ochilor ei şi pielea un pic ofilită, care trădau adevărata vârstă a ducesei.

– Dragă domnişoară Cash, Ivo este aşa de bădăran. Vocea ducesei deveni un gângurit fermecător, ca al unui porumbel seducător. Vreau să mă asigur personal că ai fost bine îngrijită aici. Aşa un accident nefericit... Singură-singurică într-o ţară străină... Mi-e groază să mă gândesc ce ţi s-ar fi putut întâmpla dacă Ivo n-ar fi trecut călare prin Paradise Wood în acea dimineaţă. Iar acum eşti obligată să stai în locuinţa de burlac a fiului meu. Mi-e milă de tine. Ivo habar n-are ce înseamnă confortul. Are gusturi spartane.

Cora găsi că are avantajul de a fi cel puţin cu câţiva centimetri mai înaltă decât ducesa. Îi fusese întotdeauna jenă de înălţimea ei, dar acum se bucura.

– Dar, Alteţa Voastră, am fost îngrijită cum nu se poate mai bine. Fiul dumneavoastră a fost o gazdă extrem de atentă.

Cora îi dărui cel mai frumos zâmbet al ei de americancă, iar ochii îi scăpărară privindu-l pe Ivo.

Ducesa se uită cu atenţie la ea. Fata era, fără îndoială, prezentabilă. Înaltă, cu părul castaniu şi ochii mari, avea aspectul şi gâtul uneia dintre cele mai moderne siluete

ale sezonului. Unele fete arătau prea sfrijite sau prea grase cu acele mâneci enorme. Avea dreptate Reggie, era o fată care obținea ce își dorea și al cărei viitor nu depindea câtuși de puțin de studiul atent al nasturilor de la jiletcă. Văzu cum îl privea pe fiul ei. Își zâmbeau; era ceva intim în acel zâmbet. Ducesa se întrebă dacă Ivo știa ce fel de fată era ea. Toate fetele pe care le cunoscuse Ivo, acelea pe care i le pusese ea pe tavă, știau regulile, fuseseră inițiate de la naștere în ritualurile lumii lor. Dar fata asta venea dintr-o lume total diferită.

– Am înțeles că e și mama dumitale aici. Ce bine că a putut să vină la dumneata! Ca toate mamele, a știut că locul ei este lângă copilul care are nevoie de ea.

Ducesa se uită cu subînțeles la Ivo.

Cora îi surprinse privirea și simți cum roșește. Oare să insinueze ducesa că venise să-și salveze fiul de o căsătorie nepotrivită?

Dar ducesa zâmbi cu tristețe și continuă:

– Se împlinește un an de când a murit Guy, fiul meu cel mare.

Îi puse lui Ivo mâna pe umăr, dar și-o retrase imediat, căci el rămăsese indiferent.

Se auziră voci apropiindu-se de sala de ospețe.

– Și cum ați venit aici, Lady Sybil? Acasă la mine, ne ducem întotdeauna cu trenul nostru personal la Newport. Cu două reședințe, avem atâtea lucruri de dus dintr-o parte în alta. În cele din urmă, soțul meu a cumpărat calea ferată, ca să nu mai avem probleme cu mersul trenurilor.

Doamna Cash intră în sală, alături de Sybil.

Corei nu-i scăpă felul în care sclipiră ochii ducesei când văzu broșa cu care își prinsese mama ei vălul; avea un rubin enorm, înconjurat de diamante. Poate pentru prima dată în viață i-a fost Cora recunoscătoare mamei sale pentru măreția pe care o etala. Se uită la Ivo și i se păru că-i vede buzele mișcându-se, dar, până să-i întâlnească privirea, se iscă un val de prezentări și se duseră cu toții în sala de ospețe.

Ducesa făcu multe mofturi până se așeză pe locul care fusese înainte al ei, în capul mesei, față-n față

cu fiul ei. Cora observă că se codise atâta ca să-i arate ceva lui Ivo, dar acesta nu mușcă momeala. Când ajunse la capătul răbdării, ducesa spuse cu un tremur în glas: „Ce minunat e să fiu iar la Lulworth, în capul mesei, dar și dureros, când îmi amintesc cum stăteau lucrurile altădată", la care Ivo doar înclină din cap aprobator, fără să se uite la mama lui, și o întrebă pe doamna Cash dacă în trenul ei personal erau și compartimente libere.

Cora a fost așezată între Reggie și părintele Oliver, cu ducesa de cealaltă parte a lui Reggie. Văzând că ducesa are să-l monopolizeze pe Reggie, începu să îi pună întrebări părintelui Oliver despre istoria capelei Lulworth. În timp ce preotul îi istorisea în detaliu diferitele greutăți pe care trebuise să le înfrunte catolicismul la Lulworth, Cora observa că ducesa îi vorbea lui Reggie pe un ton intim, ce avea efect asupra fiicei ei vitrege, Lady Sybil. Cora se gândi că Sybil era destul de frumoasă pentru o englezoaică, în ciuda rochiei sale demodate și a coafurii urâte. Trebuiau să aibă cam aceeași vârstă. Cora se întrebă cum se înțelegea fata cu mama ei vitregă.

La sfârșitul mesei, Cora asistă la același ritual care o nedumerise în seara trecută. Unul din servitori golea toate resturile din farfurii în mai multe vase de tablă. Punea totul la un loc: pește, ouă în aspic și tarte cu fructe intrau de-a valma în niște recipiente, care erau apoi îngrămădite unul peste altul într-un coș de nuiele. Se întoarse spre Reggie și îl întrebă pentru cine era mâncarea.

– Cred că e pentru săracii și infirmii de pe domeniul Lulworth. Așa e, ducesă?

Ducesa își întoarse capul blond.

– Da, există o puternică tradiție la Lulworth în privința operelor de caritate; toți primesc câte ceva – bietul om de la poarta castelului și așa mai departe. Este multă muncă pentru servitori, dar săracii contează pe asta...

Cora se uită la ducesă.

– Dar există vreun motiv pentru care se amestecă toate mâncărurile? Tocmai am văzut resturi de sufleu de zmeură aruncate peste carnea de oaie. Ar fi așa

greu să puneţi fiecare fel de mâncare într-un recipient separat?

– Dragă domnişoară Cash, sătenii din Lulworth nu fac mofturi la mâncare. Sunt foarte mulţumiţi că au ce mânca, chiar dacă masa nu e pregătită de un bucătar celebru ca Escoffier. Ducesa vorbea pe un ton voios şi aproape că râdea, dar privirea îi era rece.

– Dar ar trebui făcut un efort infim pentru ca mâncarea să fie mai bună, protestă Cora. Nu văd de ce un act de caritate trebuie să fie aşa de indigest.

Înainte să poată răspunde ducesa, Ivo zise:

– Nici eu nu văd de ce. Când vei ajunge castelană aici, Cora, cred că vom avea cei mai mulţumiţi enoriaşi din tot regatul.

La masă se aşternu tăcerea. Doamna Cash, care îşi ducea paharul la buze, înlemni. Ivo se ridică în picioare.

– Mamă, doamnă Cash, îmi cer scuze pentru lipsa de ceremonie, dar în această dimineaţă, am cerut-o în căsătorie pe Cora, şi sunt încântat să vă spun că m-a acceptat de soţ.

S-a lăsat tăcerea. Nici măcar servitorii nu se mai învârteau pe la masă.

Apoi, ducesa se întoarse spre fiul ei şi îi zâmbi.

– Dragă Ivo, ce romantic eşti! Scumpă doamnă Cash, vă rog să-i iertaţi fiului meu impulsivitatea. Bineînţeles că trebuie să vorbească şi cu domnul Cash. După aceea, făcu ochii mari şi spuse cu o nepăsare batjocoritoare: Sper că există un domn Cash.

Doamna Cash îşi mişcă un pic capul. Nu găsea cuvinte pentru sentimentele ei: şoc, plăcere, revoltă, toate se amestecau.

– Soţul meu e la New York, spuse, în cele din urmă.

– Atunci, Ivo, trebuie să-i trimiţi imediat o telegramă. Ducesa se ridică, foşnindu-şi puternic fustele de mătase. Un valet alergă să-i tragă scaunul. Ea îl ignoră pe fiul ei şi se uită la doamna Cash. Doamnelor, mergem? Şi se îndreptă spre uşă cu capul sus. Doamnele se ridicară una câte una şi o urmară; chiar şi Cora făcu acelaşi lucru. Doar când ajunse la uşă se opri ducesa din mers şi îi aruncă o privire fiului ei. Acesta se ridică de la masă

şi veni să-i deschidă uşa. Când trecu pe lângă el, ducesa îşi puse un deget înmănuşat pe obrazul lui.

– Scumpul meu Ivo, trebuia să vin mai devreme. Nu mi-am dat niciodată seama ce mult te interesa.

Cora a înţeles mult mai târziu la ce se referea ducesa.

Partea a doua

LORDUL BENNET

Fiul cel mare şi moştenitorul celui de-al şaselea conte de Tankerville.

Proprietăţile sale însumează 12 500 de hectare, iar venitul obţinut este de 150 000 de dolari.

Contele deţine singura cireadă de vite sălbatice din Marea Britanie.

Lordul Bennet, care nu dispune în prezent decât de o alocaţie foarte modestă, a servit în armată şi marină, având acum 36 de ani.

Reşedinţa familiei: Castelul Chillingham, Northumberland.

Extras din „O listă atent întocmită
de nobili care de-abia aşteaptă să-şi pună
coroana şi chiar inima la picioarele cuceritoarei
americane", *Titled Americans*, 1890

capitolul 10

Doamna Van Der Leyden face o vizită

Doamna Van Der Leyden se uită la scrisorile de pe tava de argint. Recunoscu scrisul surorii ei, un pic tremurat, în cuvintele „Washington Square", şi i se opri inima în loc. Biata Effie, ce nenorocire fusese „accidentul" soţului ei! Să-ţi cureţi pistolul cu urmări fatale tocmai când se răspândesc zvonuri neplăcute despre bancă e o coincidenţă nefericită. Era sigură că scrisoarea lui Effie are s-o necăjească. Sora ei era într-o situaţie dificilă, şi îi era groază de solicitările disperate de bani de pe fiecare pagină. Sigur că o va ajuta, era de datoria ei; dar o va face când şi cum va vrea ea.

Doamna Van Der Leyden puse deoparte scrisoarea surorii ei şi luă un plic subţire cu un timbru din străinătate. Recunoscu scrisul fiului ei şi luă repede cuţitul din argint pentru tăiat hârtie, care fusese darul de nuntă al lui Ward McAlistar. Scrisoarea de la fiul ei era afectuoasă, dar scurtă. O anunţa că se întoarce din Franţa cu *Berengaria*, care va acosta pe paisprezece ale lunii; nu catadicsea să-i spună nimic despre planurile lui de viitor sau despre motivul pentru care revenea în ţară cu multe luni înainte de termenul stabilit iniţial. Spera că o terminase cu pictura şi că se întorcea să-şi ceară postul ce i se cuvenea la firma de avocatură, dar Teddy fusese întodeauna aşa încăpăţânat, încât se îndoia că va ceda prea uşor, după ce luptase cu atâta îndârjire. Un gând înfiorător îi trecu prin minte pe când recitea repede pagina. Nu, nu spusese că îl însoţea cineva, oricum nu o persoană pe care ar fi dorit s-o cunoască ea. Vreo noră străină, adusă de cine ştie unde, ar fi un mare neajuns chiar şi pentru o Van Der Leyden.

Încă întrebându-se care putea fi starea de spirit a fiului ei, doamna Van Der Leyden luă şi ultimul plic de pe tavă: o bucată groasă de carton – probabil vreo invitaţie. Puse mâna pe cuţitul pentru tăiat hârtie. Domnul şi doamna Cash au plăcerea, bla-bla, să vă anunţe căsătoria fiicei lor, Cora, cu Alteţa Sa ducele de Wareham, care se va oficia la Trinity Church, pe 16 martie. Aşadar, Nancy Cash găsise până la urmă un titlu nobiliar pentru Cora. Personal, doamna Van Der Leyden considera cam de prost gust dorinţa de a combina banii americanilor cu aristocraţia europeană, iar dacă aveai destul noroc să porţi un nume ca Van Der Leyden, ce rost mai avea un titlu nobiliar? Familia Cash era foarte bogată, iar Nancy provenea dintr-o veche familie sudistă, dar nu se ridica la înălţimea altora. Cora fusese aleasă să danseze cadrilul la Balul Patriarhilor doar pentru că una dintre fetele Schoonmaker se îmbolnăvise de febră reumatică. Bineînţeles că Isabel era printre cele opt domnişoare care trebuiau să deschidă balul, ceea ce i se cuvenea prin naştere, fiind o Van Der Leyden. Iar Nancy Cash nu se simţea jignită dacă i se spunea câteodată că banii nu pot cumpăra totul.

Puteau totuşi să cumpere un duce. Martha Van Der Leyden n-auzise niciodată de ducele de Wareham, lucru care era, probabil în avantajul lui: în sezonul trecut veniseră mulţi lorzi englezi în căutare de moştenitoare bogate. Fusese ducele de Manchester, care o curtase mai întâi pe Isabel, dar apoi se însurase cu fata unui fabricant de maşini de cusut din Cincinnati. A fost foarte clar după ce umbla. Nu, nu auzise niciodată de Wareham, dar mai mult ca sigur că avea vreun castel care trebuia reparat urgent, ca să nu se dărâme. Cu toate acestea, Cora era o fată frumoasă şi ar fi o ducesă perfectă. Era încăpăţânată şi puţin cam nechibzuită (îşi amintea de povestea cu Teddy de la balul dat de familia Cash în Newport – Teddy nu o lămurise niciodată prea bine de ce stătea singur pe terasă cu Cora). Nu, Cora Cash se va descurca foarte bine, n-avea de ce să-i fie ruşine de familia ei. Sigur că era povestea aceea cu tatăl lui Nancy, care se sinucisese la spitalul de nebuni, dar, la urma

urmelor, se gândi doamna Van Der Leyden, uitându-se la scrisoarea sărmanei Effie, asemenea lucruri se întâmplă şi în cele mai bune familii.

Doar când sună din clopoţel să vină o servitoare să strângă micul dejun, îi trecu prin minte că putea exista o legătură între sosirea fiului ei şi apropiata nuntă a fetei. Dar putea să pună pariu că Teddy nu era atât de prost să creadă că putea s-o împiedice pe Cora să se mărite cu acel duce. Doamna Cash nu va îngădui să stea nimic în calea acestei căsătorii, iar doamna Van Der Leyden era, măcar de această dată, total de acord cu ea. Putea Cora să fie o ducesă acceptabilă, însă nu era partida potrivită pentru tânărul Van Der Leyden. Spera din tot sufletul ca Teddy să nu se întoarcă acasă cu idei romantice. O să-i treacă cu vederea ambiţiile artistice; auzise nişte chestii şocante despre fetele care pozau pictorilor, dar era dispusă să nu le bage în seamă, cu condiţia să nu se întâmple nimic grav, într-o ţară străină. Să umble după o fată logodită însemna să provoace un scandal pe care nici măcar familia Van Der Leyden nu l-ar putea înfrunta.

Puse pe tavă cuţitul de tăiat hârtie şi observă cu regret că avea o imperfecţiune. Strângând din buzele ei subţiri, se duse sus în camera ei şi îi spuse cameristei să-i aducă mantia şi pălăria. Rochia ei pentru vizite era făcută după moda de anul trecut, dar ea făcea parte dintr-o generaţie care considera de prost gust să fii în pas cu moda, aşa că îşi ţinea mereu împachetate toate rochiile din noul sezon până la momentul în care le putea purta fără să fie ostentative. Era timpul să-i facă o vizită doamnei Cash. Se gândi o clipă să meargă pe jos cei 700 de metri până în Fifth Avenue, la numărul 660 – nu era un loc prea civilizat –, dar apoi îi veni în minte holul de marmură de la intrare şi valeţii îmbrăcaţi mereu în aceeaşi livrea, aşa că hotărî să ia trăsura.

Acum 15 ani, familia Winthrop Cash fusese luată în râs de toţi pentru planul ei îndrăzneţ de a construi o casă în capătul nordic al insulei, dar reşedinţa familiei Cash, care ocupase întreaga zonă dintre 60th Street şi Fifth Avenue, se afla acum la începutul unui şir

de clădiri moderne, care se întindeau până la 70th Street. Deşi casa Cash nu mai era izolată, rămânea cea mai impunătoare reşedinţă de acolo. Într-un oraş în care aproape toate casele erau construite din piatră maronie, clădirea de pe Fifth Avenue nr. 660 fusese construită din piatră de culoarea mierii. Era prima casă a doamnei Cash, care, în entuziasmul ei tineresc, l-a rugat pe arhitectul Spencer să-i construiască un castel, şi a fost încântată când i-a arătat planurile în care figurau turnuri şi gargui. Decoraţiile interioare includeau figurine minuscule în pantaloni bufanţi, ciorapi lungi sau crinoline. Doamna Cash, care vizitase Valea Loarei în luna de miere petrecută în Europa, se dădea în vânt după stilul lui excentric, atât de diferit de neoclasicismul din Sud şi de clădirile înguste şi mohorâte din oraşul ei de adopţie. Winthrop ridicase câteva obiecţii la ideea de a trăi „în sălbăticie", dincolo de 44th Street, dar mireasa lui a fost inflexibilă. I-a arătat planurile tatălui ei, Mogarul de Aur, care a făcut ochii mari când a văzut turnurile şi sala lungă de 25 de metri şi a întrebat cine avea să plătească pentru toate. Nancy s-a întors spre el, i-a pus mânuţa ei albă pe braţ şi, uitându-se în ochii lui, i-a spus: „Păi cine, dacă nu tu, tată". N-au mai existat alte discuţii. Casa a fost construită, iar Nancy a început lupta pentru a deveni doamna Cash „cea unică".

Atunci când i-a deschis portiera de la trăsură un valet înalt, în livreaua elegantă a familiei Cash, din stofă violet cu fireturi de aur, doamna Van Der Leyden a simţit că o cuprinde iritarea. Ea crescuse într-o casă în care deschideau uşa servitoare în rochii modeste şi şorţuri albe. Această modă de a avea servitori îmbrăcaţi ca nişte păuni fusese una din multele obiceiuri aduse din Europa de noii îmbogăţiţi, pe care n-o înghiţea Martha Van Der Leyden. În mintea ei mărginită, bărbaţii trebuiau să muncească pe afară, să aibă grijă de cai sau de grădină, nu să se fudulească prin casă în pantaloni până la genunchi şi să facă treaba servitoarelor.

În scurt timp, doamna Van Der Leyden şedea dreaptă pe una din canapelele Ludovic al XV-lea din salonul doamnei Cash. Pe o femeie mai slabă de înger

ar fi intimidat-o dimensiunile impresionante ale încăperii cu lambriuri de lemn din Franța, cu tapiserii flamande și cu un covor Aubusson cunoscut ca fiind cel mai mare țesut vreodată. Dar doamna Van Der Leyden, care știa că fără ea nici o sindrofie din oraș nu era considerată cu adevărat respectabilă, era foarte sigură pe ea. Nu avea nici o reticență în a afirma că locuința doamnei Cash „nu era o casă de prestigiu".

Gazda ei păși spre ea pe covorul Aubusson. De regulă, doamna Cash nu primea vizite așa de dimineață (îi lua mult timp să-și aranjeze vălul, până să se declare mulțumită), dar aceasta constituia o excepție. Era nerăbdătoare să-și vadă recunoscut noul statut de mamă a unei viitoare ducese de către redutabila doamnă Van Der Leyden.

– Dragă doamnă Van Der Leyden, ce plăcere neașteptată îmi faceți! Aproape că nu m-am văzut cu nimeni de când ne-am întors din Europa; am avut atâta treabă cu pregătirile pentru nuntă. Sper că ați primit invitația noastră. Nu e un moment potrivit pentru căsătorie, căci toată lumea e cu mintea doar la balurile din sezon, dar Cora și Wareham, dragii de ei, sunt atât de nerăbdători! Sunt sigură că Isabel nu va fi așa de egoistă ca încăpățânata de fiică-mea!

Ambele femei știau că șansele lui Isabel de a se mărita se diminuau an de an.

– Trebuie să vă felicit, doamnă Cash. Vorbiți-mi, vă rog, despre duce, nu știu nimic despre aristocrația engleză. Nu-mi amintesc să-l fi văzut pe aici.

Doamna Van Der Leyden își coborî privirea.

– Sigur că nu, Wareham n-a fost niciodată în America. El și Cora voiau să se cunune în capela de la Lulworth, care e domeniul neamului Maltravers, dar eu țineam neapărat ca Wareham să vadă țara miresei sale. Câteodată am impresia că englezii tot mai cred că trăim în spatele palisadelor.

Doamna Van Der Leyden înclină din cap cu gravitate, dar nu îi dădu cu nimic de înțeles doamnei Cash că știa ce mult însemna pentru ea căsătoria fiicei sale cu un duce.

– Este foarte nimerit pentru Cora să se mărite la ea acasă.

Doamna Cash îi zâmbi recunoscătoare. Dacă doamna Cash credea că e nimerit, atunci chiar era.

– Dar iertați-mă că vorbesc doar de nuntă. Ce mai face domnul Van Der Leyden? Se mai plimbă cu bicicleta prin parc? E mai viguros ca un tânăr! Eu m-aș îngrijora dacă Winthrop s-ar apuca de ceva care cere atâta efort.

– Cornelius a fost întotdeauna primul care a încercat să facă ceva nou. Cred că am avut prima casă din scuar cu lumină electrică. Personal, nu văd nimic rău în a lăsa lucrurile cum sunt, dar bărbații din neamul Van Der Leyden sunt toți de partea progresului. Când se va întoarce Teddy luna viitoare, am să fiu clar depășită numeric.

După ce pomeni de adevăratul motiv al vizitei sale, doamna Van Der Leyden se uită cu atenție la gazda ei, dar nu observă că ar fi tulburată.

– Cred că sunteți așa de fericită că se întoarce! Știu că și Cora va fi încântată, iar eu îi datorez atât de mult fiului dumneavoastră. Doamna Cash îi arătă cu mâna partea din față acoperită cu văl. Sper că va ajunge la timp pentru nuntă.

– Da, vaporul lui sosește pe paisprezece.

– *Berengaria?* Păi, ăsta-i vaporul cu care vine și ducele cu alaiul său. Ducele o aduce și pe mama lui, care e acum ducesă de Buckingham. De-abia aștept să-i arăt New Yorkul.

Pe doamna Van Der Leyden nu o interesa însă deloc ducesa, fiindcă își terminase treaba cu doamna Cash: o anunțase de întorcerea fiului ei. Își puse mănușile și se pregăti de plecare.

– Transmiteți-i Corei complimentele mele. Îmi pare așa de rău că n-am văzut-o astăzi, și de-abia aștept s-o văd mireasă.

Apoi, doamna Van Der Leyden păși pe covorul Aubusson, mulțumită că doamna Cash, care ar fi avut de altfel mai mult de pierdut, nu se arătase îngrijorată de apropiata sosire a lui Teddy.

Pe când cobora treptele mari de marmură, o văzu intrând în casă pe Cora, urmată de camerista ei şi de un servitor încărcat cu pachete. Nici măcar ochii răuvoitori ai Marthei Van Der Leyden nu puteau să nu fie impresionaţi de frumuseţea fetei. Purta un costum maro de comandă, cu o croială aşa de sobră, că ar fi dezavantajat pe oricare altă fată, dar pe Cora, cu părul ei arămiu şi ochii strălucitori, venea ca turnat. Femeia mai în vârstă înţelese de ce nu era doamna Cash îngrijorată de sosirea lui Teddy. Pentru prima dată după mulţi ani, doamna Van Der Leyden, care le văzuse pe toate, se simţea surprinsă: Cora era îndrăgostită. Era cât se poate de clar. Doamna Van Der Leyden mai văzuse acea privire şi în situaţii degradante, aşa că a fost aproape mişcată la gândul că o fată aşa frumoasă şi bogată se putea căsători cu un duce din dragoste.

Cora se uită în sus şi o văzu pe musafiră.

– Doamnă Van Der Leyden, ce bine îmi pare că vă văd! Acum ştiu precis că sunt în New York. Toţi încearcă din răsputeri să-i imite pe europeni, astfel că nici nu-mi dau seama în ce ţară sunt. Ce mai fac Isabel şi Teddy?

Cora nu-şi putu stăpâni un zâmbet când rosti numele lui Teddy, iar doamnei Van Der Leyden îi reveniră pentru o clipă presimţirile rele.

– Amândoi sunt foarte bine şi de-abia aşteaptă să te vadă măritată. Mama ta mi-a spus totul despre nuntă. Va fi un eveniment deosebit.

– O ştiţi pe mama, pentru ea totul trebuie să fie perfect. Dar aţi spus că Teddy vine la nuntă? Credeam că e în Europa. Mă gândeam să trecem pe la el în voiajul de nuntă. De ce s-a întors aşa repede? Credeam că vrea să studieze la Paris.

Doamna Van Der Leyden zâmbi fără convingere.

– Cine poate şti de ce îşi schimbă tinerii planurile? Poate că şi-a pierdut capul după vreo marchiză din Franţa şi vine să-mi ceară binecuvântarea. Tinerii au impresia că Europa e romantică.

Se bucură când o văzu pe Cora roşind şi ştergându-i-se zâmbetul radios de pe faţă.

– Când vine Teddy? Ce mult aș vrea să-l văd! Eu și Ivo plecăm imediat după nuntă. Sper să-l întâlnesc, pentru că nu știu când ne vom întoarce. Cora se întristă puțin la gândul întinderii imense a Atlanticului, care o va despărți de casa ei din Fifth Avenue și de soarta care îi era hărăzită.

Doamna Van Der Leyden o bătu ușurel pe braț.

– Am primit o scrisoare de la Teddy în această dimineață; sunt sigură că va veni la nunta voastră. Nu vedea de ce să-i spună Corei că Teddy călătorea pe același vapor cu logodnicul ei. La revedere, draga mea.

Doamna Van Der Leyden o ciupi drăgăstos de obraz. Simți ce caldă era pielea fetei. Cora ardea toată. Era timpul să se mărite.

În camera Corei, Bertha desfăcea unul din cele treizeci de cufere care sosiseră ieri de la Casa Worth. După logodnă, doamna Cash nu-și mai pierduse timpul la Lulworth, chiar dacă fiica sa dorise să mai rămână acolo. Mama și fiica au plecat la Paris, unde au petrecut o lună probând haine la Casa Worth și cumpărând pantofi, pălării, mănuși și bijuterii. Cu un an în urmă, Worth îi luase fetei măsurile, așa că acum putea să înceapă lucrul la trusoul ei. Atunci când Cora și-a dat seama cu cât timp înainte îi planificase mama ei viața, a întrebat-o cum de fusese așa sigură că se va mărita într-un an. „Pentru că asta mi-am dorit mereu", a sunat răspunsul doamnei Cash.

Bertha luă un pachet ambalat în pânză și îl deschise cu grijă. Era un corset. Pe când și-l puse în față, tocmai intră Cora cu o revistă în mână.

– Adu-mi-l aici, Bertha. O fi acela de care scrie doamna Redding în *Vogue*? „Corsetul de mireasă este din satin roz, brodat cu garoafe micuțe și bordat sus cu dantelă de Valenciennes. Clemele, marea agrafă și cataramele în care se prinde portjartierul sunt din aur incrustat cu diamante." Așa era și al ei, cu excepția diamantelor. De ce și-ar pune cineva diamante pe corset? M-aș rușina să mă creadă cineva așa de proastă.

Bertha nu zise nimic. Nu era de căderea ei să-i spună Corei că acel corset al ei, chiar şi fără diamante, costa cât salariul ei pe următorii douăzeci de ani. Clemele erau lucrate din aur de 21 de carate, iar mătasea din care era făcut corsetul fusese comandată la Lyon. Iar aceasta era doar unul din cele cinci din trusoul Corei. Numai dantela de la numeroasele cămăşi de noapte, neglijeuri, rochii de casă, lizeuze şi jupoane probabil că ar valora mai mult ca diamantele pentru că era lucrată în întregime de mână, iar unele din ele fuseseră purtate de regina franceză căreia i se tăiase capul.

Apoi, urmau rochiile, toate cele nouăzeci. Fiecare era împachetată în hârtie pânzată şi pusă într-o cutie, ca să nu se şifoneze. Erau rochii sobre de dimineaţă, costume de călărie bleumarin sau verzi ca marea, rochii pentru vizită cu cele mai ample mâneci bufante şi cu pasmanterii atârnând în jurul tivului, costume simple pentru călătoria pe mare, fără alte ornamente în afară de panglici, rochii pentru ceai pline de dantelă, cu o croială atât de îngăduitoare că puteau fi purtate fără corset; mai erau acolo şi rochii pentru teatru, fără decolteu şi cu mâneci lungi, şi rochii pentru operă, decoltate şi cu mâneci scurte, rochii pentru cină, nu prea decoltate şi cu mâneci până la cot, şi rochii de bal cu un decolteu amplu şi cu trenă; şi, desigur, rochia de mireasă, cu atâtea perle cusute pe trenă, că atunci când se târa pe jos, scârţâiau slab, de parcă păşea o zână pe o alee cu pietriş. Ca să nu mai vorbim de blănuri: doamna Cash comandase pentru fiica ei o haină de samur ca aceea purtată la Paris de Marea Ducesă Sofia. Era aşa de grea, că nu-ţi venea s-o porţi decât şezând. Bertha îşi amintea frigul şi umezeala de la Lulworth şi se gândea că stăpâna ei ar trebui să-i fie recunoscătoare mamei sale pentru haina aceea şi pentru toate celelalte etole şi dolmane bordate cu blană, precum şi pentru manşoanele şi mantiile pe care le considerase doamna Cash necesare pentru o ducesă.

Doamna Cash voise să-i comande Corei şi rochii de ceremonie, dar când i-a scris despre ideea ei celei de două ori ducesă, Alteţa Sa i-a răspuns lapidar că asemenea

rochii nu se cumpărau, ci se moşteneau. Doamna Cash, care bănuia că rochiile moştenite de la Lulworth erau mucegăite şi pătrunse de umezeală ca orice al obiect de acolo, încercase să protesteze, dar doamna Wyndham o luase deoparte şi îi spusese că umezeala şi mucegaiul erau la mare preţ printre nobili, deoarece dovedeau că titlul lor era foarte vechi. Doar cei care dobândiseră recent un titlu aveau rochii făcute de curând. Doamna Cash se lăsase păgubaşă, dar tot nu înţelegea de ce le plăceau englezilor lucrurile aşa de uzate. Îi luase săptămâni să-l convingă pe Wareham să-i instaleze Corei o baie aşa cum trebuie la Lulworth. El nu vedea nimic rău în faptul ca o ducesă să se spele într-un cazan de aramă în faţa focului. Bertha auzise întreaga poveste atunci când doamna Cash i-o spusese Corei. Fata râsese de mama ei din cauza pasiunii ei de americancă pentru progres, dar Bertha ştia că, de fapt, stăpâna ei se simţea uşurată. Corei îi plăcea romantismul castelului Lulworth, însă Bertha o văzuse tremurând când venise la cină într-o rochie foarte decoltată şi îi suprinsese privirea când găsise gheaţă pe partea dinăuntru a ferestrei ei carelate.

Aici, în dormitorul Corei, era o căldură plăcută. În casa familiei Cash se instalase încă de la construcţie cel mai modern sistem de încălzire cu abur. Chiar şi camerele servitorilor erau încălzite. Bertha se gândi la mansarda expusă la curent în care dormise la Lulworth şi se întrebă, nu pentru întâia oară, dacă îi era scris să rămână în Anglia, dar apoi se gândi la Jim şi la întâlnirea lor nocturnă de la grajdurile din Sutton Veney. Acesta îi scrisese o dată la Lulworth. Nu era decât un bilet, dar era prima scrisoare de natură sentimentală pe care o primise vreodată Bertha, aşa că o ţinea în sân, alături de perla neagră.

Cora citea iar cu voce tare. Era fascinată de toate poveştile despre nunţi, din ziare. În public, nu era de bonton să recunoşti că citeai vreo fiţuică de scandal, dar în particular, le citea pe nerăsuflate.

– În *Town Topics* sunt câteva pagini despre nunta mea. Spune acolo că plecarea mea în Europa a frânt inimile majorităţii newyorkezilor şi că, după căsătoria mea, societatea din New York va fi lipsită de cea mai

strălucitoare stea a sa. „Ce păcat că una din cele mai bogate moştenitoare pe care le-am avut vreodată îşi va duce talentele şi averea în străinătate şi le va folosi în beneficiul vreunui castel părăginit din Anglia, în loc să-şi sporuiască frumuseţea şi bogăţia unuia din conaţionalii ei. *Town Topics* a auzit că vara trecută toată lumea din Newport se aştepta ca domnişoara Cash să-şi anunţe căsătoria cu un concetăţean al ei, dând astfel dovadă de patriotism. Nu putem decât presupune că ambiţioasa doamnă Cash a făcut-o pe fiica ei să se răzgândească. Doamna Cash a visat întotdeauna să ajungă cea mai strălucită amfitrioană a timpului ei, iar această zi nu poate fi departe dacă va avea o fiică ducesă." Evident că nu au dreptate, nu mama mi-a aranjat căsătoria. De ce nu înţelege nimeni că pot judeca şi singură?

Bertha nu spuse nimic nici de această dată. Cora aruncă ziarul pe jos. Bertha număra mănuşile din piele de căprioară: 32, 33, 34, trebuiau să fie 50 de perechi. Mănuşile Corei nu ţineau mai mult de o seară. Mulate perfect pe mâini şi atât de subţiri că i se vedeau unghiile prin pielea transparentă, dura o veşnicie să le pui sau să le scoţi, iar Cora tremura de nerăbdare când Bertha i le trăgea încet, fără să le strice. În multe seri, Cora o dădea deoparte şi îşi rupea mănuşile cu dinţii. Bertha se obişnuise cu asta, dar tot se necăjea, pentru că mănuşile folosite îi aduceau 25 de cenţi perechea la talcioc, unde se ducea să vândă ce arunca stăpâna ei. Doamna Cash îi cerea întodeauna chitanţe pentru rochii, dar pierdea din vedere mănuşile. Bertha se întreba câte din aceste mănuşi vor rezista şi dacă există în Londra vreun magazin de mănuşi din piele de căprioară.

Uşa se deschise şi intră doamna Cash, cu o cutie mare din piele albastră pe care o aducea în ambele mâini. Cora nu se ridică. Bertha observase că, de când se logodise, Cora nu se mai temea aşa mult de mama ei, dar doamna Cash nu părea să observe.

– Mă bucur mult că te-ai întors, Cora. Am ceva foarte frumos să-ţi arăt.

Doamna Cash se aşeză pe canapea, lângă Cora, şi puse mâna pe încuietoarea cutiei de piele albastră.

Aceasta se deschise imediat cu un pocnet şi, din cealată parte a camerei, Bertha văzu scânteind mii de luminiţe, de parcă o rază de soare ar fi căzut pe ce era în cutie.

Doamna Cash scoase o diademă şi i-o puse Corei pe cap. Era o coroniţă de stele care pâlpâiau în părul castaniu-roşcat al fetei.

– Slavă Domnului că nu ai părul tatălui tău, draga mea. Diamantele nu le vin bine blondelor.

Cora se duse la oglindă să vadă cum arăta şi nu-şi putu stăpâni un zâmbet la vederea propriei sale imagini reflectate acolo.

– O, e superbă, mamă! De unde ai făcut rost de ea?

– Am fost la Tiffany şi le-am cerut să-mi facă o copie a celei purtate de împărăteasa Austriei. Avea părul castaniu ca al tău. Vei avea nevoie de o tiară când te măriţi, aşa că am vrut să ai una uşoară şi frumoasă. Am văzut în Londra nişte bijuterii hidoase, cu pietre uriaşe şi cu o montură învechită. Chiar nu văd de ce ar purta cineva diamante cu impurităţi.

Cora îşi înclină capul într-o parte. „Mă simt ca o ducesă cu asta", îşi spuse şi făcu o reverenţă în faţa oglinzii. Mama ei veni lângă ea şi îi vârî sub diademă o şuviţă care îi ieşise. Cora o privi şi fu uimită să vadă că ochiul bun îi înota în lacrimi.

48, 49, 50, 51. Era o pereche de mănuşi în plus. Bertha se gândi că nişte mănuşi noi i-ar aduce cel puţin un dolar şi că, dacă lua ceva ce era în plus, nu însemna că fura. Bertha îşi ridică privirea să vadă dacă cele două femei se uitau la ea, dar acestea erau prea preocupate de ele însele. Luă mănuşile şi le îndesă în buzunar. Poate că şi ea voia să se mărite într-o zi.

capitolul 11

Gara Euston

La două săptămâni după ce se dusese mama lui în Fifth Avenue, Teddy Van Der Leyden făcea acelaşi drum. După cele zece zile petrecute la bordul vaporului,

tânărul se bucura să se plimbe în aerul rece al dimineţii însorite. Îşi spuse că dorea să facă puţină mişcare, dar mai exista şi alt motiv pentru acest drum – avea nevoie să-şi limpezească gândurile. Când auzise de logodna Corei, simţise imediat că pierduse ceva de preţ. Nu-l mira prea mult o astfel de logodnă, care, oricum, ar fi avut loc mai devreme sau mai târziu; dar nu se aşteptase să-l doară atât de tare. Îi spusese o cunoştinţă a lui, un englez din Paris, care tot trăncănea despre acea căsătorie neaşteptată. „Wareham e un tip norocos", îi zisese baronetul cu înclinaţii artistice, „americanca i-a căzut, practic, în braţe. A căzut de pe cal, la vânătoare, iar Wareham a găsit-o. După o săptămână s-au şi logodit. Nici nu putea să-i pice mai bine – Lulworth e într-o stare jalnică, iar Wareham a trebuit să plătească toate acele taxe de moştenire, întâi după taică-su, şi apoi după frate-su. Dar se spune că fata, domnişoara Cash, e putred de bogată, aşa că toate se vor aranja. Ce, zici că o cunoşti? E chiar atât de bogată cum se spune? Mai bogată? Tare aş fi vrut să fiu eu în pădure când a avut accidentul!"

Teddy a băut absint în acea noapte şi şi-a petrecut următoarea zi parcă într-o ceaţă deasă, obsedat de gândul că ceva nu era deloc în regulă. Abia seara şi-a dat seama că logodna Corei îi provocase acea groază. El fusese cel care o obligase să facă asta, şi acum nu-i plăcea deloc. Se dusese la Londra s-o caute, să discute cu ea, dar fata plecase deja la New York. A ştiut încă de când şi-a cumpărat bilet pentru *Berengaria* că era o greşeală – că alesese în acea noapte din Newport, iar Cora făcuse şi ea o alegere, dar tot simţea că trebuie să insiste. Dacă fata chiar îl iubea pe duce, nu mai putea face nimic, dar dacă fusese obligată de mama ei să se mărite cu un mare nobil, atunci putea s-o salveze. Simţea că trebuie să o mai vadă o dată pe Cora, înainte ca ea să dispară în lumea castelelor măreţe şi a coroanelor.

Stătuse câteva zile la Londra, într-o stare de mare nerăbdare. Odată ce aflase că cele două Cash se întorseseră la New York, nu mai dorise altceva decât să ajungă în America. Se dusese direct la gara Euston să ia trenul de Liverpool; nu voia decât să ajungă la destinaţie.

Dar scena pe care a văzut-o pe peronul de la Euston a reuşit să-i stârnească interesul: o pereche, un bărbat şi o femeie, se priveau cu atâta intensitate, că Teddy a fost profund impresionat. Femeia, se gândi el, era frumoasă, îi vedea linia armonioasă a feţei ieşind de sub borul pălăriei. Bărbatul era înalt şi brunet, iar Teddy şi-a dat seama ce încordat era după umerii ridicaţi şi poziţia bărbiei. Cuplul stătea acolo nemişcat, o insulă liniştită în forfota şi zgomotul din gara de unde se lua trenul pentru îmbarcare. Nu-şi vorbeau deloc, singurul lor mijloc de comunicare fiind privirea. Iar apoi, Teddy a văzut-o pe femeie luându-i mâna bărbatului cu un gest rapid, aproape de sălbăticiune, şi strecurând-o în manşonul ei de blană. S-a uitat la el, parcă provocându-l. Bărbatul s-a aplecat spre ea şi i-a şoptit ceva la ureche. Şi-a tras mâna din manşonul femeii şi a rămas cât se poate de drept în faţa ei. Ea s-a întors şi a plecat, iar bărbatul a urmărit-o cu privirea. Teddy s-a întrebat dacă ea avea să se întoarcă să se mai uite la el, dar femeia nu a făcut-o. S-a auzit şuieratul locomotivei, iar bărbatul a tresărit şi s-a îndreptat spre tren. Teddy a continuat să se uite după femeie şi a fost răsplătit cu o privire fugară de sub voaletă, pe care i-a aruncat-o peste umăr, dar bărbatul dispăruse, se urcase în tren. Teddy ar fi vrut să-i spună că el o aşteptase cât putuse, că îi rămăsese credincios.

Şi-a amintit mereu de acea scenă pe *Berengaria*. Felul în care femeia îi băgase mâna în manşonul ei sugera că erau intimi, dar nu căsătoriţi, se gândi Teddy. Soţii s-ar fi îmbrăţişat în văzul lumii; gestul însemna că se ascundeau. Ea voise ceva de la el, dar îi dăduse oare el acel lucru? Teddy nu putea fi sigur.

Oceanul fusese agitat, aşa că Teddy stătuse aproape tot timpul în cabina lui, fiindu-i greaţă de la legănatul valurilor. În a patra zi însă, cerul se înseninase, iar Teddy s-a aventurat pe punte. Se îndrepta clătinându-se puţin spre şezlonguri, când l-a văzut pe bărbatul din gară stând de vorbă cu două femei. Teddy mai că nu l-a salutat, căci se gândise mult la el în ultimele zile, dar bărbatul nu l-a văzut, şi, oricum, habar n-avea cine este.

Stewardul care îl însoţea pe Teddy a observat la cine se uita şi l-a întrebat dacă îl cunoaşte pe Alteţa Sa ducele de Wareham. Teddy a scuturat din cap – a simţit că îi revine greaţa de mai înainte când şi-a dat seama că omul era logodnicul Corei. A dat să plece, dar stewardul era dornic să-i vorbească despre duce, despre mama lui, ducesa, şi despre sora lui vitregă, Lady Sybil, şi să-i spună că femeile traversau oceanul ca să fie prezente la nunta ducelui cu cea mai bogată fată din lume; aşa umbla vorba. Simpatic om, ducele, foarte politicos cu echipajul, iar mama lui, ducesa, ei bine, era o adevărată lady. Teddy nu mai suporta, aşa că l-a trimis pe steward după nişte supă. Înfăşurat în pături într-un şezlong de pe punte, cu o carte în faţă, Teddy putea să-l studieze cu privirea pe duce, fără să fie văzut. Era prea brunet pentru un englez şi bine clădit. Avea trăsături blânde, însă puternicul său nas de roman nu indica slăbiciune. Ascultându-şi mama care îi povestea ceva, ducele zâmbea, dar Teddy observă că nu era atent, ci se gândea la altceva. Şi mama lui îşi dăduse seama de asta şi îl bătu uşurel pe braţ cu umbreluţa de soare. Ducele tresări, îşi reveni şi le oferi braţul celor două doamne ca să facă împreună o plimbare pe punte. Arătau foarte bine toţi trei.

Teddy s-a retras în cabina lui tot restul călătoriei. Nu voia să-l mai vadă pe duce. Se temea să i se prezinte, ca să nu urmeze o discuţie despre Cora. Când au ajuns la New York, a rămas în cabină până a fost sigur că ducele şi însoţitoarele lui au debarcat. Ultimul lucru pe care îl dorea era s-o întâlnească pe Cora pe chei.

Acum, când se apropia de parc, Teddy tot nu-şi limpezise gândurile. Se întorsese din Europa, pentru că voia să-i ofere Corei posibilitatea de a alege. Dar avea oare dreptul să-i spună ce văzuse pe peronul din Londra? Era sigur că asistase la o scenă de rămas-bun între doi îndrăgostiţi. Îi dădea asta un avantaj, unul pe care nu-l merita? La urma urmei, avusese deja o şansă s-o ia de nevastă pe Cora, dar se speriase prea tare de fleacuri, aşa că-i dăduse cu piciorul. Avea oare dreptul să spulbere şansele rivalului său? O voia pe Cora în asemenea condiţii? Ajunse la colţul străzii pe care se afla reşedinţa

familiei Cash. O luă pe stradă şi le văzu pe doamna Cash şi pe ducesă urcând într-o trăsură. Sună la uşă şi îi dădu valetului cartea sa de vizită.

Auzi imediat un foşnet şi văzu o siluetă în verde coborând scările. Prima impresie a fost că iubita lui Cora se schimbase, dar nu putea să-şi dea seama în ce fel. Alergă spre el şi îi luă mâinile în ale ei.

– Teddy, ce mult mă bucur să te văd! Ce deştept ai fost să vii când nu-i acasă mama. Nu mai vorbeşte decât de căsătoria mea. Îl luă de braţ. Hai să mergem în bibliotecă, salonul e plin de cadouri de nuntă. Arăţi foarte bine, foarte european şi distins. Cum merge pictura? Vrei să-ţi pozez când voi fi ducesă? Sau eşti prea mare să pictezi doamne din înalta societate? Am auzit că Sargent îi refuză tot timpul pe oamenii care nu-l interesează.

Teddy vedea că era emoţionată, pentru că vorbea prea mult, ca să-şi ascundă stânjeneala. Era frumoasă, dar se îmbujorase toată, pe obraji şi pe gât apărându-i pete roşii.

– Am sperat tot timpul să ajung la Paris. Este cu mult înaintea New Yorkului. Am avut norocul să lucrez cu Menasche pentru un timp. A spus că am ceva talent.

Îşi privi mâinile.

– Asta-i minunat, Teddy! Ştiu cât îl admiri.

Cora zâmbi.

Apoi tăcură amândoi. Nici unuia din ei nu-i era uşor să abordeze subiectul căsătoriei. În cele din urmă, Teddy vorbi primul.

– Cora, am venit la tine pentru că vreau să fiu sigur că eşti fericită. Nu mă îndoiesc că mama ta e fericită, la fel ca ducele şi croitorul tău, dar vreau doar să mă asigur că şi tu eşti. Se opri, dându-şi seama că tonul lui era prea uşuratic; Cora va gândi că o tachinează. Am venit astăzi la tine pentru că am realizat că vara trecută ai vrut să-mi dai ceva foarte de preţ, un lucru pe care am fost prea prost să nu-l accept. Nu, te rog, lasă-mă să vorbesc. Cora încerca să-i dea deoparte cuvintele cu mâinile, ca pe un roi de albine care voiau s-o înţepe. Acum, eşti logodită şi te vei căsători, iar eu nu am dreptul să spun nimic,

dar, Cora, poţi să afirmi că asta-ţi doreşti, că-l iubeşti pe omul acela şi că vrei să fii cu el?

Cora îşi lăsă capul în jos. Prinse o aţă verde care se agăţase de bordura corsajului ei, dar, când îl privi, în cele din urmă, era roşie ca racul la faţă, iar ochii îi aruncau văpăi.

– Cum îndrăzneşti să vii aici şi să-mi spui că vrei să mă salvezi? Vara trecută nu m-ai ajutat când ţi-am cerut-o, dar acum, când n-am nevoie de ajutorul tău, mi-l oferi. E prea târziu, Teddy. Trase aşa de tare de aţa cea verde, că se trezi cu ea în mână. Teddy încercă să spună ceva, dar nu-l lăsă. Chiar crezi că mă mărit cu un bărbat la care nu ţin, doar ca să-i fac plăcere mamei?

– Îl iubeşti? se sili Teddy s-o întrebe, chiar dacă îi era groază de răspuns.

– Cum poţi să mă întrebi aşa ceva?

Cora îşi întoarse capul.

– Vreau doar să fiu sigur. Dacă spui da, discuţia se opreşte aici şi putem pretinde că nu a avut niciodată loc. Dar, dacă nu poţi spune da, să ştii că eu sunt aici, lângă tine.

Cora îşi ferea în continuare privirea de el. Fără să se gândească, Teddy întinse mâna şi o atinse pe obrazul îmbujorat. O simţi cum tresare. Cum ar putea oare să-i spună acum ce ştia despre duce? Nu l-ar crede. De fapt, ce văzuse? O despărţire, una pasională, dar, în fond tot o despărţire era. Dacă ducele îşi pusese lucrurile în ordine înainte de căsătorie, nu era nimic grozav în asta – nu mai mult decât faptul că draga lui Cora îi spunea acum la revedere. Orice ar spune, ar părea că o face din gelozie. Încercă să pună lucrurile la punct cu ea.

– Cora, ştiu ce bună eşti, nu te supăra pe mine. Am venit aici doar pentru că ţin la tine.

Cora simţi sinceritatea din vocea lui şi se lumină la faţă. Tocmai voia să-i spună ceva, când se deschise uşa de la bibliotecă şi intră în cameră fata pe care o văzuse Teddy cu ducele pe vapor.

– O, îmi pare rău, Cora. Nu ştiam că ai musafiri.

Urmă o clipă de tăcere. Cora se scutură şi, când vorbi, vocea îi sună voioasă.

– Sybil, ți-l prezint pe Teddy Van Der Leyden. Teddy, fă cunoștință cu Lady Sybil Lytchett, sora vitregă a ducelui, care va fi una din domnișoarele mele de onoare. Vocea îi era un pic prea stridentă. Teddy se simți avertizat.

Sybil îi întinse mâna, puțin stânjenită.

– Am venit să te rog să-mi împrumuți ceva de îmbrăcat pentru diseară. Știu că nu se cade, dar văd că sunteți foarte elegante aici, iar eu mi-am pus deja de trei ori rochia cea mai bună. Mama ta a ridicat din sprânceană când m-a văzut aseară. Îmi venea să intru în pământ de rușine. Poate să spună mama mea vitregă că buna-creștere e mai importantă, dar, să fiu sinceră, Cora, aș prefera să fiu bine îmbrăcată decât bine-crescută.

Cora nu-și putu stăpâni un zâmbet; era ceva atrăgător în lipsa de prefăcătorie a lui Sybil.

– Cu plăcere. Poți să iei oricând ce vrei din garderoba mea. O să te ajut să găsești ceva potrivit. Domnul Van Der Leyden tocmai pleca. Se întoarse spre Teddy. Sper că vei trece pe la noi în următoarea ta călătorie în Europa. Nu știu ce m-aș face acolo fără vechii mei prieteni.

Cora se uită la el, iar Teddy văzu o umbră de îndoială în ochii ei. Se întrebă încă o dată ce fusese cu acea scenă din gară: cât de multe știa Cora despre ducele ei? Pentru o clipă, nu se mai gândi la el și se temu pentru această tânără americană strălucitoare, care intra în întunecata Lume Veche, dar îi adresă un zâmbet strălucitor, politicos și manierat viitoarei ei cumnate și înțelese că trebuie să plece.

– Sigur c-am să vin să te văd în Europa. Dacă nu pentru altceva, măcar ca să-ți dau cadoul de nuntă. Mă gândeam eventual la o bicicletă, ce zici? Știu ce mult îți place să mergi pe bicicletă.

Cora îi întâlni privirea, iar el își dădu seama că și ea se gândea la ziua aceea din Newport, când căzuse de pe bicicletă. Amândoi se gândeau la ce ar fi putut fi între ei. Tânărul se îndreptă spre ușă, apoi se întoarse.

– Dacă ai vreodată nevoie de un prieten, îți stau la dispoziție.

Era tot ce mai putea spune Teddy. Se înclină în fața lui Sybil și îi strânse Corei mâna întinsă, apoi ieși.

Afară, în lumina soarelui, simţi că făcuse o prostie. Voise s-o elibereze pe Cora din colivia unui duce, în care ea părea să intre de bunăvoie. Nu procedase cum trebuia. Tot ce dorea Cora era iubire, iar el îi oferise protecţie, iar acum era prea târziu; nunta avea să aibă loc în mai puţin de o săptămână. Trebuia să-i scrie. Cel puţin îşi va da seama ce simţea cu adevărat pentru ea: că nu voia s-o salveze, ci s-o smulgă din braţele ducelui.

O luă pe Fifth Avenue, cu mâinile în buzunarele raglanului, gândindu-se ce să-i scrie. Era aşa de preocupat, că nu observă trăsura doamnei Cash, care se întorcea acasă. Însă ea îl văzu. Spera că fiica ei nu avusese prea multă încredere în el. Poate era mai bine să ţină sub observaţie persoanele care o vizitau pe Cora, precum şi corespondenţa ei, până când se mărita fata. Cora era impulsivă, iar ducele, aşa de irascibil. Dacă s-ar certa dintr-un fleac şi Cora ar căuta consolare la Teddy Van Der Leyden... Pe doamna Cash o trecură fiorii. Măcar să fi stat ducele în New York, în loc să plece la o amărâtă de vânătoare. Se purta foarte ciudat în preajma nunţii, mai ales după toate acele neplăceri create de aranjamentele pentru căsătorie. Winthrop nu voise să-i spună toate amănuntele, dar se părea că ducele fusese foarte deranjat de faptul că toţii bani aveau să fie puşi pe numele Corei. Afirmase că acest lucru era o insultă la adresa lui. Cum putea să existe o separaţie a bunurilor între soţ şi soţie? Dar Winthrop nu cedase; Cora era unicul său copil şi trebuia să-i apere interesele. Imediat după discuţia cu viitorul lui socru, ducele anunţase că se duce la vânătoare. Doamna Cash se aşteptase ca fiica ei să protesteze, dar ea nu a zis nimic. Doar ducesa îşi mustrase fiul, dar fără succes. Wareham plecase în nordul statului cu Reggie, cavalerul său de onoare, şi cu valetul lui, să vâneze raţe sălbatice, ceea ce a dus la un număr impar de meseni la cină. Ce bine că-l văzuse pe Teddy plecând din casă, pentru că aproape că se hotărâse să-l invite la cină ca s-o mai înveselească pe biata Lady Sybil. Zâmbind ca întotdeauna la vederea valetului înalt care o ajuta să coboare din trăsură – cei mai frumoşi bărbaţi

erau în New York –, începu să-şi verifice lista de tineri amuzanţi pe care îi putea invita la cina de diseară.

capitolul 12

Două ţigări

În sala de mese a servitorilor, din casa de pe Fifth Avenue nr. 660, plecarea ducelui şi vizita lui Teddy Van Der Leyden au făcut obiectul multor speculaţii. Majordomul, care era englez, susţinea că ducele e un tip sportiv, care prefera să vâneze raţe decât să fie expus în salonul doamnei Cash, dar menajera era convinsă că plecase furios că nu putea să pună mâna pe toţi banii domnişoarei Cora – fiecare cuvânt din cearta dintre duce şi domnul Cash, din biroul acestuia din urmă, fusese auzit de unul din valeţi. Relatarea completă a scandalului era acum în *Town Topics* – domnul Fisher, redactorul, dăduse de ştire că era dispus să plătească bine pentru orice amănunt privitor la căsătoria domnişoarei Cash. Într-adevăr, domnul Fisher avea, probabil, mai multe informaţii despre neînţelegerea dintre tatăl Corei şi viitorul ei soţ decât Cora însăşi. Winthrop Cash nu voise să-şi necăjească fiica, iar ducele nu vorbea despre astfel de lucruri cu logodnica lui. Îi spusese că vrea să plece un timp de lângă „toţi oamenii aceia care se zgâiau la el", iar ea, care văzuse în acea dimineaţă, în *Town Topics*, lista cu toate tablourile şi mobila de preţ pe care le vânduse ducele în ultimul an, nu se împotrivise câtuşi de puţin. Dacă ar fi fost ea insultată aşa, îşi închipuia cum s-ar fi simţit.

Cearta a stârnit pasiuni: unii erau de partea domnului Cash, alţii, de a ducelui. Doar Bertha nu a spus nimic. Nu era ceva neobişnuit. Fiind singura servitoare de culoare într-o poziţie privilegiată, situaţia ei era ciudată; nimeni nu-i cerea părerea pe faţă, dar, în calitate de cameristă a Corei, ea deţinea toate informaţiile care îi interesau în cel mai înalt grad. Bertha nu tăcea însă din loialitate faţă de Cora, ci, pur şi simplu, nu auzea

vacarmul din jurul ei. Se tot gândea la scena de alaltăieri, de la vama oraşului New York. Cora dorise să le întâmpine pe însoţitoarele ducelui pe chei şi o luase pe Bertha cu ea. Doamna Cash considerase ideea Corei nepotrivită, dar nu i se putuse opune. Era frig în sala de aşteptare a vămii şi Bertha îşi dorea să aibă o etolă de blană şi un manşon, ca stăpâna ei. În cele din urmă, l-au văzut pe duce şi pe însoţitoarele lui de departe (*Berengaria* îşi debarca pasagerii în ordinea rangului lor). Cora a scos un strigăt de entuziasm şi a pornit-o spre silueta înaltă a ducelui. Bertha ştia că trebuie s-o împiedice, dar îngheţă când zări o altă siluetă stând mai la dreapta celorlalţi şi ducând o valiză. Înălţimea bărbatului şi părul lui blond i-au amintit de Jim, care avea acelaşi mers de felină, apoi omul s-a apropiat şi i-a căzut pe faţă o rază de lumină ce venea printr-o gaură din acoperiş. Era Jim. Se afla aici şi îi zâmbea. Îi venea să alerge spre el, cum făcuse Cora, dar trebuia să stea, cu modestie, în spatele stăpânei ei. N-a putut decât să-i facă semn cu mâna, iar Jim i-a făcut cu ochiul. Nimeni nu i-a observat, căci toată lumea se uita la Cora cum se repezea în braţele ducelui. Chiar atunci, s-a văzut un bliţ şi s-a simţit mirosul pătrunzător de magneziu în aerul umed din sala de aşteptare a vămii. Fotograful de la *Herald*, care fusese trimis să aştepte toate vapoarele care veneau din Europa, făcuse cea mai bună poză din cariera sa: domnişoara Cora Cash, radioasă în haina ei de blană, cu braţele întinse, şi ducele de Wareham, foarte prudent, cu braţele ridicate, ca şi cum ar fi vrut să pareze o lovitură. Fotograful se folosise de un truc; de fapt, ducele ridicase braţele ca s-o îmbrăţişeze pe Cora, dar aparatul foto surprinsese doar gestul defensiv şi expresia uimită de pe faţa ducelui.

Spre uşurarea Berthei, în fotografia publicată nu i se vedea faţa ascunsă de haina de blană a Corei, ci doar mâna cu mănuşă într-un colţ.

După ce s-a potolit agitaţia din sala vămii, Cora l-a luat pe duce de braţ şi l-a condus la trăsura ei, împreună cu ducesa, mama lui, Reggie şi Sybil urmându-i. Bertha a rămas în spate, să supravegheze încărcarea bagajelor

în căruță. Știa foarte bine că stăpâna ei nu-i va simți lipsa timp de ore întregi, și avea atât de multe să-i spună lui Jim. El a găsit-o și a prins-o de mână, dar ea s-a îndepărtat de el, căci era prea multă lume în jurul lor.

– Te bucuri că mă vezi?

Bertha a dat din cap, căci nu găsea cuvinte să exprime ce simțea. În schimb, l-a întrebat:

– Cum de-ai ajuns aici?

– Când am auzit că ducele are nevoie de un valet, am plecat imediat de la Sir Odios și i-am cerut slujba. I-am spus că mi-am dorit întotdeauna să mă duc în America. Bineînțeles că el nu știa de ce. Jim s-a uitat la Bertha și ea a înțeles că vrea s-o sărute, dar s-a ținut deoparte. Se simțea copleșită că venise la ea. Jim a văzut că este tăcută și a continuat: A reieșit că valetul său suferea de rău de mare și nu voia să se îmbarce, așa că m-a luat imediat în serviciul lui. O, Bertha, păcat că nu ai văzut ce față ai făcut când am intrat pe ușa asta! Ai rămas cu gura căscată.

Îi zâmbi fericit, dar Bertha nu putea încă să zâmbească, mai avea multe de priceput.

– Nu-mi vine să cred că ești aici.

– N-ai primit scrisoarea mea?

– Cum să nu, o țin aici, spuse ea și se bătu ușurel pe corsaj. Împreună cu perla; aici îmi țin lucrurile de preț, dar nu mi-ai zis că vii.

Era un pic supărată pe el că nu o anunțase.

– Totul s-a hotărât în ultima clipă. Am vrut să-ți scriu, dar pe urmă m-am gândit că am să te văd și voiam să-ți fac o surpriză. Jim își puse mâna pe a ei, chiar pe locul în care era cusută de rochie perla neagră. N-am făcut bine că am venit?

Bertha sesiză tremurul din vocea lui și își dădu seama că nu îi fusese ușor să vină la ea. Când vorbi, se trezi că imită tonul Corei.

– Cum să nu? Sunt cât se poate de fericită.

El se uită o clipă la Bertha și apoi râse. Era pe un teren mai sigur.

– Ducelui nu i-a venit să creadă când a văzut-o alergând așa la el, spuse Jim.

– O, va trebui să se obişnuiască. Domnişoara Cora n-are nici o reţinere când doreşte ceva.

După ce au adunat numeroasele cufere, valize şi cutii de pălării şi le-au pus în căruţă, Bertha a hotărât să cheme o birjă. În mod normal, ar fi luat tramvaiul, dar ea şi Jim ar fi trebuit să stea pe locuri separate. Aşa, putea să-i povestească tot ce se întâmplase, înainte să ajungă acasă. Era sigură că Jim nu ştia cum merg lucrurile pe aici.

Avea dreptate. Imediat ce au plecat împreună de la vamă, Jim ţinând-o de mijloc, s-au auzit strigătele şi fluierăturile docherilor de pe chei. Jim părea nedumerit şi deranjat, şi era cât pe ce să le răspundă, dar Bertha îl opri.

– Nu le da atenţie, Jim! Nu văd prea mulţi albi împreună cu o fată de culoare ca mine. N-au de unde să ştie că nu eşti american.

Jim încetă să mai mormăie. Păşise pe un teren necunoscut.

În birjă, îi luă fetei mâna, iar ei îi veni greu să se mai gândească la realitatea dură cu care se confruntau, dar, la intersecţia cu Broadway, se adună şi îl privi pe Jim cu severitate.

– Nu pot să zic că nu mă bucur că te văd, pentru că n-ar fi adevărat, dar lucrurile stau altfel aici. Nimeni nu va privi cu ochi buni faptul că suntem împreună. Ei nu cred că e bine ca un alb să se combine cu o fată de culoare. Aşa gândesc oamenii de aici. Dacă află coniţa, o să-mi pierd slujba. Nu va îngădui aşa ceva în casa ei.

Jim zâmbi văzând-o aşa serioasă.

– Promit c-o să fiu cuminte, domnişoară Bertha.

Ea se întrebă dacă el chiar înţelegea. În Anglia, ar fi fost daţi afară fără referinţe dacă s-ar fi descoperit ce era între ei. Aici, în New York, era de neconceput ca un bărbat alb să aibă o legătură cu o femeie de culoare. Legea nu le permitea să se căsătorească, aşa cum era în Carolina de Sud, şi nu se întâmpla niciodată aşa ceva. N-avea de gând să-şi petreacă toată viaţa într-o spălătorie, ca mama ei.

S-a simţit mult mai uşurată când Jim a venit să-i spună că părăseşte oraşul. I-a zis că ducele se întorsese la hotel furios peste măsură şi aruncase în el cu o perie când îi scosese o jiletcă pe care nu o voia. Fusese uimit, nu credea că ducele era genul ăsta de om. Apoi, venise domnul Greatorex, iar ducele începuse să cânte la pian. „Năvalnică muzică", i-a spus Jim Berthei. O oră mai târziu, ducele trimisese după el şi îi spusese că vor pleca la vânătoare şi se vor întoarce cu o zi înainte de nuntă.

Acum că plecase, Bertha îşi putea aduna gândurile. Îi venise greu să nu se uite la Jim, dar şi mai greu să nu reacţioneze la atingerea lui, când trecea pe lângă ea pe scări sau coridoare. Nu ştia cât timp mai putea să-şi ţină firea. Din fericire, toţi servitorii din casă se străduiau s-o mulţumească pe doamna Cash. Cel mai mult o îngrijorau cameristele care veniseră cu ducesa şi cu Lady Sybil; fuseseră cam dezamăgite când ea şi Jim rămăseseră în urmă în sala de aşteptare a vămii. În timpul călătoriei pe mare, aşteptaseră să vadă pe care din ele o preferă el, aşa că au observat interesul pe care i-l arăta ei. Acum, se ţineau mereu după ea, îi cereau moaţe, perniţe de ace şi o întrebau de unde să ia cel mai bun carmin, timp în care încercau să afle cum îl cunoscuse pe domnul Harness, valetul ducelui.

Acum, se uitau la ea. Una din ele cârpea un jupon pe care îl aruncase Bertha demult, căci nu se mai putea repara. Fata ştia că vorbeau despre ea şi nu se simţea la largul ei când o priveau lung. Hotărî să le lase în plata Domnului, să bârfească mai departe, iar ea să sorteze în continuare trusoul domnişoarei Cora.

Când a deschis uşa de la apartamentul Corei, a şocat-o cât de frig era acolo. Cine lăsase ferestrele deschise? Trecu prin salon şi se duse în dormitor să închidă geamul, când o văzu pe Cora şezând în lumina amurgului şi fumând o ţigară. Nu ştia de ce să se mire mai mult: că stăpâna ei fuma sau că era singură.

– Scuze, domnişoară Cora, nu ştiam că sunteţi aici. Pot să închid fereastra? Se face din ce în ce mai frig. Ce vreţi să purtaţi diseară, la cină? Să scot rochia de mătase lila? N-aţi pus-o până acum.

Dar nici ideea de a-şi pune o rochie nouă nu i-a stârnit Corei interesul. Trăgea din ţigară (de unde le avea? se întrebă Bertha) şi dădea fumul pe fereastră.

Bertha se duse la şifonier să ia rochia lila, care mirosea a lavandă şi a lemn de cedru. Fiecare rochie de la Worth îşi avea propriul parfum, ceea ce o făcea unică.

– Lasă, Bertha, nu cred că voi coborî la cină. Mă doare capul.

– Coniţa are să se supere.

– Ştiu, dar nu pot să dau ochii cu ei diseară.

Aruncă ţigara pe fereastră, iar scânteile minuscule se răspândiră în culorile curcubeului. Apoi, începu să vorbească, uitându-se pe fereastră, nicidecum la Bertha.

– Înainte... eram aşa de sigură pe Ivo. Când eram cu el la Lulworth, mă simţeam emoţionată, deşi un pic temătoare. Voiam aşa mult să vină aici, dar de când a ajuns în America... nu mai e acelaşi. Altădată mă atingea tot timpul, nu putea să stea lângă mine fără să-mi pună mâna pe braţ sau să mă ia de mijloc, iar dacă eram singuri, mă săruta – uneori cu atâta pasiune, că trebuia să-l opresc. De când a venit aici, nu m-a atins nici măcar o dată, nu aşa cum o făcea, nu dacă nu-l obligau împrejurările. Am încercat să-l prind singur, dar e întotdeauna cu cineva, iar acum a plecat pentru o săptămână întreagă. O, Bertha, crezi că se mai întoarce?

Bertha se uită la chipul încruntat al Corei şi simţi un pic de milă pentru ea. Era obişnuită să capete tot ce dorea, iar acum nu-l putea stăpâni pe duce. Dar nu era treaba Berthei s-o compătimească – avea propriile motive să o vadă pe Cora măritată şi întoarsă în Anglia.

– Sigur că da, domnişoară Cora. Cât despre altele, în curând veţi pleca în luna de miere şi veţi putea fi singură cu el.

– Da, dar tocmai de asta mi-e teamă. Şi dacă nu ne placem? Dacă tot ce s-a întâmplat înainte a fost o greşeală? Teddy a trecut pe la mine azi-dimineaţă şi mi-a propus să fug cu el, iar cel mai groaznic lucru a fost că m-am simţit tentată. Teddy mă iubeşte, o citesc în ochii lui, dar când mă uit la Ivo, nu ştiu ce simte.

Bertha îşi dădu seama că nu trebuie să spună nimic.

– La Lulworth, totul era aşa uşor, ne înţelegeam unul pe celălalt, dar aici e cu totul altfel. Toată lumea crede că se însoară cu mine pentru bani, chiar şi mama lui. Sunt convinsă însă că la început m-a plăcut.

În vocea Corei nu era aceeaşi siguranţă ca în vorbele ei. Bertha nu-i răspunse nici de această dată. Nu ştia dacă stăpâna ei aflase de cearta iscată din cauza aranjamentelor de căsătorie.

– Nu vă faceţi griji, domnişoară Cora. Toate miresele au îndoieli înainte de nuntă. Este normal. De ce nu mă lăsaţi să vă spăl pe cap cu apă de colonie, apoi să vă îmbrac, ca să coborâţi la cină? Doar nu vreţi ca toate doamnele astea englezoaice să se întrebe ce este cu dumneavoastră.

– O, Doamne, Sybil a intrat aici când eram cu Teddy azi-dimineaţă. Mai bine cobor şi mă prefac că sunt veselă, altfel poate că spune ceva de faţă cu mama. Biata fată, a trebuit să-i împrumut două rochii pentru cină. Nu pricep de ce ducesa nu-i cumpără lucruri frumoase.

Starea jalnică a garderobei tineri englezoaice părea s-o înveselească pe Cora. Bertha îi puse în grabă rochia lila. Când va ajunge jos şi va fi admirată şi lăudată de toţi, era sigură că stăpâna ei se va simţi mult mai bine. Ca să nu se plictisească în timp ce îi aranja părul, Bertha îi spuse Corei despre cameristele doamnelor din Anglia şi despre aerele lor de superioritate. Cora râse când Bertha îi povesti cât de mult se străduiseră ele să-şi ascundă uimirea la vederea splendidului ei trusou de dimensiuni impresionante. Se uitaseră la toate de sus şi se întrebaseră cu voce tare dacă mai rămăseseră rochii în Paris.

– Se purtau de parcă nu era mare lucru, dar le-am văzut atingând blănurile. Nu mai văzuseră ceva aşa frumos în toată viaţa lor. M-am prefăcut că nu le observ, dar le vedeam crăpând de invidie. Sper să nu vă supăraţi, domnişoară Cora, că le-am arătat tot trusoul, dar am avut o mare satisfacţie.

– Nu mă supăr, Bertha. Mi-ar plăcea să-i fac şi eu aşa ceva ducesei, dar ea ar zice că e de prost gust.

Sună gongul pentru cină şi Cora coborî scările. Bertha dădu cu colonie prin dormitor ca să nu mai miroasă a ţigară. Doamna Cash venea, de obicei, să-i spună Corei noapte bună şi ar fi făcut un scandal inimaginabil dacă şi-ar fi dat seama că fata ei fumase. Bertha tocmai pleca să se ducă la cină, în sala de mese a servitorilor, când doamna Cash o opri în pragul camerei.

– Bertha, doar un cuvânt.

Doamna Cash era cât se poate de impunătoare.

– Da, coniţă.

Bertha făcu o plecăciune, rugându-se să nu-i tremure picioarele. Nu spera decât că fumul ieşise pe geam.

– Cred că nu mai trebuie să-ţi amintesc ce neobişnuit e ca o fată de felul tău să ajungă cameristă. Banii pe care îi trimiţi acasă trebuie să-i fie de mare ajutor mamei tale.

Bertha lăsă ochii în pământ. Nu mai ştia nimic de maică-sa de când se întorsese din Anglia.

– Ai muncit din răsputeri şi ştiu că domnişoara Cora are mare încredere în tine. Într-adevăr, îţi face confidenţe, ceea ce nu este cu totul potrivit, dar pentru că ţi-am oferit aşa de mult, sunt convinsă că vei păstra discreţia. De aceea te-am ales pe tine, şi nu o cameristă mai pricepută. Ştiam că ai să faci faţă, însă loialitatea nu poate fi cumpărată.

Bertha se înclină din nou. Oare ce voia coniţa de la ea?

– Hai, spune-mi, n-a fost tristă Cora astăzi? Nu ţi s-a părut tulburată?

– Nu, coniţă, doar un pic nervoasă din cauza nunţii, ceea ce e normal la o fată.

– Aşa e, i se va schimba întreaga viaţă. Joia viitoare va fi ducesă.

„Şi tot atunci, vei fi şi tu mamă de ducesă", se gândi Bertha. Îşi dădea seama că doamna Cash avea tot atâtea emoţii în privinţa nunţii ca fiica ei.

– Ar fi groaznic dacă s-ar întâmpla ceva care să împiedice căsătoria. Aşa că, Bertha, îţi cer să fii foarte vigilentă. Dacă vin scrisori pentru Cora, vreau să mi le aduci întâi mie, ca să văd dacă le poate citi. Nu vreau o tulbure nimeni şi nimic, în acest moment dificil din viaţa ei. Ai priceput, nu?

– Da, doamnă.

– Bine. Şi cred că nu mai e nevoie să-ţi spun să nu-i sufli o vorbă Corei despre discuţia noastră. Nu vreau... să se gândească la altceva.

Bertha dădu din cap.

După ce plecă doamna Cash, Bertha se întoarse în dormitor şi căută până găsi pachetul de ţigări. Îşi aprinse una, se aşeză la fereastră, ca stăpâna ei, şi dădu fumul afară, în stradă.

A doua zi dimineaţă, un valet aduse un bilet pentru domnişoara Cora. Bertha şi-l vârî în buzunar şi acolo rămase.

capitolul 13

Şarpele încolăcit

– Chiar că nu înţeleg de ce se face atâta tevatură. Ducesa Fanny bătu în lemnul de la strană pentru a-şi întări remarca. Eu m-am măritat de două ori şi n-am avut niciodată nevoie de repetiţie. Tot ce trebuie să faci e să-ţi aminteşti să n-o iei la galop prin biserică, pentru ca oamenii să aibă timp să-ţi admire rochia, şi să rosteşti clar jurământul. Nu e greu pentru o fată inteligentă ca tine, Cora. Cât despre domnişoarele tale de onoare, Sybil a mai făcut asta de multe ori, aşa că poate să deschidă alaiul. Dacă ţii neapărat să repeţi, de ce să nu cronometrezi cât îţi ia să străbaţi coridorul de câteva ori? Dar nu de prea multe ori, doar nu vrei să pari prea bine pregătită. Ducesa le zâmbi celor de faţă, se uită la ei cu ochii ei albaştri şi candizi, având aerul că ea găsise soluţia pe care o căutau toţi. Totuşi, cei prezenţi nu păreau aşa convinşi ca ea. Când doamna Cash reuşi, în cele din urmă, să vorbească, vocea îi era încordată de la efortul făcut pentru a-şi stăpâni iritarea.

– Eu nu am fost niciodată la o nuntă englezească, ducesă, poate că sunt mai simple. Aici se obişnuieşte să se facă cel puţin o repetiţie cu toţi participanţii, inclusiv cu mirele.

Doamna Cash încercă să-şi stăpânească nervii, dar în zadar. Se uită în sus, la rozeta de deasupra altarului, sperând să-i vină vreo idee. Privise acel vitraliu la multe nunţi din înalta societate, convinsă că va şti fiecare detaliu în clipa când va fi Cora dusă la altar. Nu se pusese problema ce biserică să aleagă. Toate căsătoriile elitei aveau loc la Trinity. Existau biserici mai vechi şi mai spaţioase la periferie, dar doamna Cash nici nu le-a luat în seamă. Trinity era biserica la care veneau familiile Astor, Rhinebacker, Schoomaker şi celelalte din vechiul New York. Cu toate acestea, doamna Cash se gândea cu plăcere că nimeni nu mai văzuse biserica atât de frumos împodobită.

Construită din granit de prin partea locului, clădirea era cam mohorâtă, dar ghirlandele din iederă şi iasomie care atârnau deasupra stranelor, punând în evidenţă bolţile de piatră, dădeau bisericii sobre un aspect apropiat de un budoar. Era mulţumită mai ales de covorul ţesut cu fir de aur, pe care îl aşternuse de la altar până în naos. Pe el erau ici şi colo brodate cu argint monogramele mirilor. Chiar şi ducesa, care găsise biserica „tare ameninţătoare" din exterior, rămăsese uluită. Doamna Cash aruncă o privire spre locul în care şedea ducesa, sub o tapiserie înflorată cu blazonul neamului Maltravers, în partea de biserică rezervată mirelui, nepărând câtuşi de puţin îngrijorată de absenţa fiului ei, şi simţi că încep s-o doară cicatricile de pe obrazul stâng.

Când sosise în ţară ducele cu însoţitorii săi, doamna Cash le dăduse indicaţii din care reieşea clar că repetiţia era un eveniment important. Şi aşa era destul de rău că ducele lipsise de la aproape toate dineurile pe care le dăduse ea ca să-l prezinte societăţii din New York, dar ca mirele şi cavalerul său de onoare să nu vină la repetiţie întrecea orice măsură. Era aici şi episcopul, veniseră toate domnişoarele de onoare şi crainicii, chiar şi redactorul de la *Vogue*; lipsea doar mirele. Şi ducesa, care trebuia să ştie mai bine care erau convenienţele, se purta de parcă acest ceremonial era un exemplu agasant de prostie tipic americană.

Ducesa Fanny nu băgă în seamă severitatea cu care îi răspunsese doamna Cash şi continuă nestingherită:

– Ivo va fi foarte îndurerat că v-a lăsat pe toţi să-l aşteptaţi degeaba. Rosti mai apăsat cuvântul „îndurerat", insinuând că lui Ivo nu-i păsa câtuşi de puţin. Sunt sigură că habar n-are ce important e acest eveniment. Probabil s-a gândit că e o treabă de femei.

Toţi rămaseră tăcuţi.

Ducesa se uită la viitoarea ei noră, care stătea pe treptele altarului, lângă tatăl ei.

– Nu-ţi face griji, Cora. Sunt sigură că mâine îşi va aminti că trebuie să vină.

Îi dărui fetei cel mai frumos zâmbet al ei.

Cora încercă să-i zâmbească şi ea, cu obrajii ţepeni când a vrut să imite surâsul degajat al ducesei, chiar dacă îi venea să plângă. Şi dacă Ivo se răzgândise? Dar se strădui să vorbească de parcă, la fel ca ducesa, i-ar fi găsit absenţa, pur şi simplu, amuzantă.

– Sper că da, ducesă. Ar fi o jignire să dăm înapoi toate aceste cadouri de nuntă, şi un act criminal să lăsăm aceste flori să se vestejească degeaba. Făcu un semn spre buchetele de orhidee, ghirlandele de tuberoze şi coloanele acoperite cu mirt şi iasomie. Aerul din biserică era aşa greu de la atâtea miresme de flori, încât Cora simţi că ar putea să cadă pe spate şi să plutească, purtată de curenţii parfumaţi.

Ducesa se uită la ea, părând că o aprobă. Măcar dacă mama ei ar face mai puţin tărăboi! Se hotărî să pună capăt discuţiei.

– Când am să-l văd pe Ivo, o să-l dojenesc cu asprime pentru că a fost aşa de nepăsător; cât despre mine, sunt încântată că am avut ocazia să admir pe îndelete această biserică şi aceste minunate aranjamente florale. Nu cred că am mai văzut asemenea abundenţă de flori şi aranjamente de bun-gust. Spune-mi, doamnă Cash, ca să mă liniştesc, că este ceva ieşit din comun chiar şi pentru standardele din New York. Bietele noastre buchete din Londra arată, prin comparaţie, foarte modeste.

Doamna Cash se mai calmă la auzul aceste ultime remarci. Era prima dată când ducesa recunoştea că un lucru

din America era superior echivalentului său britanic. Tocmai voia să spună ceva, când interveni soţul ei. Stând alături de Cora, văzuse lacrimile din ochii fetei.

– Ei bine, am stat aici aproape două ore şi cred că doamnele ar trebui să-şi păstreze forţele pentru mâine. Mă aştept ca ducele să aducă de la vânătoare cel puţin o pumă. Ducesă, îmi permiteţi să vă conduc la trăsură?

Ducesa flutură din gene în direcţia lui. Tatăl Corei era, fără îndoială, un adevărat gentleman pentru un american. Îşi puse o mână înmănuşată pe braţul oferit de el şi îi aruncă o privire de complice, care îl făcu pe Winthrop să-şi răsucească vârfurile mustăţii.

– Păi, oricine vă poate confunda cu o mireasă emoţionată, ducesă. Nici nu-mi vine să cred că aveţi un fiu atât de mare. Când v-am văzut prima oară, am crezut că sunteţi sora lui vitregă.

– O, domnule Cash, cred că vă bateţi joc de mine, dar nu pot să spun că nu-mi place. Sper că veţi veni curând în Anglia; o să vă simţi foarte bine. În caz că-mi faceţi o vizită la Conyers, vă promit o mulţime de distracţii.

Domnul Cash se întrebă dacă ducesa chiar flirta cu el. Felul în care îl strânsese de braţ şi invitaţia în Anglia sunau ca nişte promisiuni pentru o mai mare intimitate în viitor. Nu era obişnuit cu asemenea avansuri de la femeile din clasa lui socială; prefera să cumpere favoruri. Ducesa era însă o femeie frumoasă şi complimentele şi privirile ei cu subînţeles îi gâdilau orgoliul. O găsea pe ducesă mult mai pe gustul lui decât pe fiul ei. Discuţia aprinsă avută cu el în privinţa aranjamentelor de căsătorie tot îl mai rodea. Ducele se aşteptase ca averea Corei să-i revină lui; fusese uimit când domnul Cash îi spusese că ea singură va dispune de banii pe care îi va da el.

– Vreţi să spuneţi că eu va trebui să-i cer Corei bani? îl întrebase ducele pe un ton răstit, dar pronunţând rar cuvintele, de parcă s-ar fi adresat cuiva care nu stăpânea prea bine limba engleză.

Winthrop răspunsese că, în America, femeile păstrau controlul asupra averii lor şi după ce se măritau, aşa că nu vedea de ce să se schimbe lucrurile, doar pentru că unica sa fiică se căsătorea cu un englez, fie el şi atât de nobil

(această ultimă remarcă a făcut-o înclinându-se băţos în faţa ducelui). Insinuarea nu i-a scăpat lui Wareham, care a rămas tăcut. Câteva minute au păstrat amândoi tăcerea, iar apoi ducele a schiţat un zâmbet de convenienţă şi a încercat să-i vorbească pe un ton mai călduros.

– Vă rog să mă scuzaţi, domnule Cash, nu ştiam că obiceiurile noastre sunt atât de diferite. Probabil că trebuia să-mi aduc şi un consilier, dar nu m-am gândit că o să am nevoie. Nu sunt un vânător de zestre, domnule Cash, ci doar un englez care nu vrea să-şi împovăreze soţia cu grija administrării unui domeniu. Nu pretind că nu am greutăţi de ordin financiar. Scăderea preţurilor ne-a afectat foarte mult. Nu mă însor cu fiica dumneavoastră pentru averea ei, dar nu e nici o îndoială că vom avea nevoie de bani. Nouă, englezilor, nu ne pasă prea mult că suntem săraci, dar Cora a trăit în belşug... adăugă el şi făcu un gest amplu spre biblioteca din casa Cash.

Ca mobilier şi decoraţii, biblioteca americană semăna foarte mult cu cea engleză; diferenţa nu consta în amenajare, ci în lipsa umezelii şi în aerul de confort, care se aşternea peste încăpere ca o etolă din caşmir.

Winthrop se uită la tânăr cu o doză de scepticism. Ştia foarte bine că ducii nu se însoară cu moştenitoare din America doar din dragoste; pe deasupra, această căsătorie era o tranzacţie de ambele părţi, chiar dacă fiica lui n-ar recunoaşte-o niciodată. Voia să-i protejeze averea, dar nu ştia dacă, făcând acest lucru, nu-i afecta căsnicia; ştia ce mult i-ar displăcea şi lui să-i ceară bani nevesti-sii. Se hotărî să facă o concesie mândriei ducelui – tatăl lui, Morarul de Aur, îi spusese că afacerea nu era bună dacă nu-ţi lăsai adversarul înfrânt să se retragă onorabil. Avea să pună o sumă pe numele ducelui în chip de cadou de nuntă, însă doar în ziua căsătoriei. Încă nu-l iertase pe duce pentru afirmaţia că fiica lui făcea o afacere mai bună decât el.

Dar gândurile la fiu se risipiră în clipa în care mama îi gânguri la ureche ceva despre splendorile domeniului Conyers şi despre cât de mult dorea să-l prezinte prinţului de Wales. Când îi dădu mâna să urce în trăsură,

Winthrop observă că pe porţiunea de piele dintre mânecă şi mănuşă ducesa avea un semn albastru. Dacă ar fi fost vorba de altcineva, ar fi jurat că era un tatuaj.

Ducesa îi surprinse privirea şi râse gutural.

– Văd că ai găsit şarpele, domnule Cash. Îşi răsfrânse mănuşa ca el să poată vedea mai bine tatuajul cu şarpele care i se încolăcea în jurul încheieturii şi a cărui coadă îi dispărea în gură, pe pielea albă din jurul degetului mare. Era frumos lucrat, nu se putea compara cu desenele iubitelor şi ale mamei, care împodobeau bicepşii de morar ai domnului Cash.

– E... deosebit, îngăimă el.

– Nici n-aveţi idee cât de adevărat este. Există doar patru tatuaje de acest fel. Şi, când veţi veni la Conyers, am să vă spun ce semnificaţie are acesta.

– Nu ştiu dacă pot aştepta prea mult.

Domnul Cash se simţea ciudat de tulburat de ducesă şi de secretele ei, însă tocmai atunci a fost întrerupt din meditaţie de sosirea soţiei şi a fiicei sale, împreună cu un grup de domnişoare de onoare care se plângeau de frig şi voiau imediat o trăsură. După ce toate femeile au fost instalate confortabil, Winthrop se trezi despărţit de ducesă, însă tatuajul ei nu-i ieşea din minte. Simţi brusc un fior de dorinţă amestecată cu ceva îngrijorător. Era oare Cora pregătită să intre într-o lume cu şerpi încolăciţi şi simboluri secrete?

Repetiţia pentru ospăţul de nuntă urma să aibă loc în acea noapte, chiar dacă ducele şi cavalerul lui de onoare nu-şi anunţaseră sosirea.

Numai ducesa era cât se poate de liniştită. Când a intrat în salon înainte de masa festivă şi i-a văzut pe nuntaşi, a spus tărăgănat, pe tonul ei gutural:

– Parcă suntem în *Hamlet*, dar fără prinţ. E revoltător că Ivo îşi neglijează în aşa măsură obligaţiile.

Dar zâmbetul ei sugera că propria prezenţă compensa cu vârf şi îndesat absenţa fiului său. Doar Winthrop îi zâmbi călduros, fără să se prefacă.

Cora încerca să răspundă întrebărilor despre Anglia, cu care o bombardau domnişoarele ei de onoare.

Când avea să fie prezentată la curte? Câte camere erau la Lulworth? Erau toate englezoaicele aşa de înalte ca Lady Sybil? Cora le răspundea cât de bine putea, deşi ştia că singurul lucru care le-ar fi satisfăcut ar fi fost Ivo în persoană. Nu putea să nege că de-abia aştepta să vadă ce mutre vor face domnişoarele ei de onoare când îşi va face apariţia viitorul ei soţ, nu numai chipeş, dar şi duce. Zâmbetul îi devenea însă din ce în ce mai crispat pe măsură ce soseau musafirii, mai puţin Ivo. În cele din urmă, mama ei îi anunţă pe toţi să meargă la masă. Cora se străduia să fie degajată, ca şi cum n-ar fi avut nici o grijă, aşa că declară că Ivo probabil a încurcat ora, pentru că în Londra nimeni nu lua cina înainte de opt.

– Doar ştiţi cu toţii ce pasionaţi de vânătoare sunt bărbaţii! îi veni în ajutor ducesa. Ar trebui să fim mulţumite că mai scăpăm de ei din când în când. Eu nu cred că aş suporta un bărbat dacă ar trebui să iau masa cu el în fiecare zi.

Winthrop pufni în râs, dar Cora schiţă doar un zâmbet, iar faţa mamei sale rămase perfect de serioasă.

Cora coborî la cină cu Sybil, căci nu aveau nici una din ele parteneri. Foşnetul enormelor lor mâneci bufante le împiedicau să audă bine ce îşi spuneau, dar Sybil reuşi să-şi întoarcă faţa spre Cora şi să-i zică:

– Eşti un înger că mi-ai împrumutat rochia asta! Una din prietenele noastre m-a întrebat de unde am luat-o. I-am spus că de la Worth, de parcă aş fi fost vreodată acolo! Fata râse, apoi observă expresia de pe chipul Corei. Nu-ţi face griji, Cora, are să vină. Sunt convinsă că nu întârzie decât ca s-o supere pe mama lui.

Apoi, tocmai când intrau în sala de ospeţe plină cu lumânări, fiecare fată simţi că o ia cineva de braţ. Vânătorii se întorseseră. Ivo şi Reggie erau acolo, cu obrajii roşii de cât umblaseră după vânat şi încântaţi de isprăvile lor, cu care se lăudau în gura mare.

Cora încercă să nu arate cât de uşurată se simţea să-l vadă şi ce furioasă era pe el pentru că lipsise aşa mult, dar Ivo îi citi pe faţă emoţiile contradictorii şi îi spuse încet:

– Eşti supărată pe mine că n-am venit la repetiţie? Mama ta mi-a trimis un bilet la hotel în care scria ce dezamăgită e de mine.

În tonul lui Ivo nu se simţea căinţa. Cora se străduia să-şi ascundă bucuria de a-l vedea şi să-l trateze cu răceala pe care o merita, dar mâna lui Ivo îi mângâia partea interioară a braţului, iar când îi trase scaunul să se aşeze, o atinse uşor pe ceafă.

– Trebuie să răspund la întrebările puse de domnişoarele mele de onoare. Acelea care nici nu credeau că existi au fost cele mai curioase în privinţa obiceiurilor tale. Un duce prezent produce destulă tulburare, dar unul absent, şi mai multă. Aşa că nu ştiu pe cine ai dezamăgit mai tare: pe mine, că nu ai venit la repetiţie, sau pe domnişoarele mele de onoare, că le-ai spulberat un mare mister. Tonul ei era cât de normal posibil în asemenea împrejurări.

Ivo se aşeză lângă ea. Îi luă mâna pe sub masă şi i-o strânse. Acest gest a fost de-ajuns ca să i se umple ochii de lacrimi. Cora zâmbi, încercând din răsputeri să nu plângă. Îşi trase mâna şi sorbi din şampania lui Ivo.

– Ştii, aseară mă întrebam dacă te mai întorci vreodată. Mă gândeam că te-ai dus acasă.

Îi vorbi repede, în şoaptă, ca să audă numai el.

– Să mă duc acasă? Ivo făcu ochii mari, exagerându-şi uimirea. Ea îşi dădu seama că încearcă să nu-i ia în serios vorbele. Şi de ce-aş face aşa ceva, când am făcut atâta drum să mă însor cu tine?

Cora simţi privirea maică-sii aţintită asupra ei, dar trebuia să vorbească cu Ivo despre asta chiar acum; mâine va fi prea târziu.

– Pentru că nu mai simţi acelaşi lucru pentru mine. De când ai venit aici, ai fost... distant. Nu cum erai la Lulworth.

Cuvintele îi ieşiseră repede din gură, aşa că renunţă să mai pară indiferentă.

Ivo sesiză schimbarea din tonul ei şi îi spuse încet:

– Asta se întâmplă pentru că nu mai suntem la Lulworth. Ai uitat că sunt un străin aici? Aşa multe lucruri mi se par ciudate. Chiar şi tu, uneori.

Cora îl privi uimită.

– Eu? Dar eu nu m-am schimbat. Sunt aceeași fată pe care ai cerut-o în căsătorie. Rostind aceste vorbe, își puse mâna pe inimă, de parcă voia să întărească faptul că ea nu se schimbase deloc.

Ivo se uită în ochii ei, iar ea zări în el o latură pe care nu i-o cunoștea.

– Dar când te văd aici, în mijlocul tuturor acestor lucruri, îmi dau seama că n-am cerut de nevastă aceeași fată. Am crezut că o să-ți dăruiesc un cămin și o poziție socială, dar aici văd că ți-aș răpi atât de multe. Se uită în farfuria sa de aur, gravată cu monograma familiei Cash, și o luă în mână, crezând că e mai grea decât în realitate. Cora era cât pe ce să-i spună ce puțin îi păsa de toate aceste lucruri, când se auzi un clinchet de metal pe sticlă, iar Winthrop se ridică să țină un toast.

Toți ochii erau acum ațintiți asupra lui. Cora se uită temătoare la Ivo, dar, spre ușurarea și bucuria ei, acesta îi luă mâna și i-o ridică la buze. În acea clipă, domnișoarele de onoare scoaseră un oftat de invidie. Cora simți că nu-i mai vin lacrimi în ochi; la urma urmei, asta își dorise.

Cina se termină la nouă fix. Instrucțiunile doamnei Cash fuseseră clare, n-aveau de ce să mai zăbovească la masă. Cora stătea în capul scărilor și își lua rămas-bun de la Cornelia Rhinelander, domnișoara de onoare preferată de mama ei (faptul că o avea pe Cornelia Rhinelander drept domnișoară de onoare la nunta fiicei sale cu un duce constituia apogeul ambițiilor sociale ale doamnei Cash). Cornelia, care avea 24 de ani, a felicitat-o pe Cora cu o doză credibilă de entuziasm, având în vedere că ea nu era încă măritată.

– Sunteți un cuplu frumos, cred că va fi nunta sezonului.

Voia să continue, dar îl văzu pe duce apropiindu-se rapid de Cora și își luă la revedere. Chiar și Corneliei îi era clar că ducele dorea să fie singur cu viitoarea lui mireasă.

Simţi o bătaie pe umăr. Se întoarse cu faţa la el. Ducele îi luă una din mâini în a lui, iar cu cealaltă o mângâie pe obraz.

– Mă bucur că m-am întors.

Arăta aşa cum îl ştia, serios, cu ochii mai adânci de emoţie, cu buzele moi, dar Cora se încordă. O deranja ce reieşea din cuvintele lui. Vorbise de parcă reuşise să înfrângă ceva, de parcă se întorsese de pe marginea prăpastiei. Ea avusese dreptate – ducele avea gânduri ascunse. Apoi îşi aminti de felul în care cântărise farfuria de aur în mână – îi despărţeau banii ei. Îi veni să zâmbească de uşurată ce se simţea.

– Ai avut de ales?

Îi aruncă o privire plină de tot dorul şi dezamăgirea din ultima săptămână.

– Acum nu mai am, spuse el şi îi desfăcu nasturii de la mănuşa lungă din piele de căprioară, sărutându-i apoi încheietura goală. Acum nu.

Se uită la ea cu dragoste, cel puţin aşa simţea Cora, care se aplecă spre el, dar se auziră paşi, aşa că ducele se îndepărtă de ea.

– Uite-l pe Reggie. Trebuie să plecăm de aici. Nu vreau s-o supăr pe mama ta de două ori în aceeaşi zi. Somn uşor, Cora.

Cora îl urmări cu privirea în timp ce cobora scările şi se îndrepta spre ieşire. Oare se va întoarce să se mai uite la ea? Dar iată că Reggie venea să-i spună noapte bună, înainte să plece cu prietenul său la Hotelul Astoria, unde aveau să-şi petreacă noaptea. Când se întoarse din nou, Ivo dispăruse.

Răscolită cum era, Cora încercă să se strecoare pe scări până la ea în cameră, ca să nu fie nevoită să stea de vorbă cu cineva. Voia să fie singură şi să se gândească în linişte. Îşi frecă de obraz încheietura pe care i-o sărutase el, dar, când să urce scările, auzi vocea ducesei. Cora n-avea nici un chef să discute cu viitoarea ei soacră. Închise uşa în urma ei.

Tocmai trecea prin salonul aflat în întuneric când căzu o rază de lumină pe masa din faţa ei. Deodată, tavanul fu luminat de scânteierile a sute de diamante,

iar apoi, așa cum luna e acoperită de un nor, strălucirea dispăru. Cora se îndreptă spre masa cea lungă pe care fuseseră puse cadourile de nuntă, ca să fie văzute de oaspeți a doua zi. Scânteierile fuseseră răspândite de unul din vechile sfeșnice de cristal și bronz, trimise de doamna Auchinschloss. Cora atinse cu degetul unul din briliante și privi în oglinda din fața ei ploaia de lumină ce se revărsa. Încă mai auzea vocea răgușită a ducesei de partea cealaltă a ușii.

Cadourile începuseră să sosească de când fusese anunțată logodna. Fuseseră puse pe trei mese lungi, fiecare cadou având o carte de vizită cu numele celui care îl trimisese. Cu cât era un dar mai impresionant, cu atât mai probabil era să fi venit de la un prieten al miresei. Cora se uită la orologiul semnat Louis Boulle, din baga și aur, care avea 1,2 metri înălțime – un dar de la familia Carnegie. Mai era acolo și un potir de alabastru incrustat cu aur și nestemate, de la familia Mellon, precum și un vas pentru punci – atât de mare, că ar fi încăput și un copil mic în el – de la familia Hammerschorn. Nu erau servicii de masă sau tacâmuri, pentru că toată lumea presupusese că ducele n-avea nevoie de asemenea lucruri.

Cora se tot învârtea în jurul mesei. Erau prea multe acolo, se gândi fata; toate aceste obiecte ce străluceau în lumina lunii o făceau să simtă o ușoară greață. Înainte, se simțise flatată de mărimea și splendoarea acestui tribut, dar acum i se părea îngrijorător. Așa multe lucruri, și pentru ce? Se opri în dreptul a două casete frumoase, din lemn de nuc cu intarsii de sidef și cu monograma ei și a lui Ivo din argint, pe capac. Deschise cutia cu CW pe capac și descoperi că era o trusă de toaletă, ale cărei laturi se deschideau ca două brațe, dând la iveală flacoane cu dopuri incrustate cu argint, instrumente din fildeș pentru manichiură, calapoade pentru mănuși, perii și piepteni cu mânere de baga, o cutiuță de porțelan pentru roșu de buze, o foarfecă micuță de aur în formă de cocor, ale cărui picioare alcătuiau lamele, și un degetar de aur. Pe fiecare obiect, de la degetar la perie, era gravată monograma ei. Chiar și Cora, care nu era deloc

străină de astfel de lucruri, a fost uimită splendoarea casetei şi de meticulozitatea cu care fusese concepută, deoarece conţinea orice obiect necesar unei femei, toate aranjate pe catifea roşie. Cora se uită la cartea de vizită de pe cadou: De la Sir Odo şi Lady Beauchamp. Şi-i amintea pe cei doi de la vânătoare şi nu putea să uite cu ce răceală o trataseră; poate acum, când urma să fie ducesă, regretau felul în care se purtaseră cu ea. Apoi scoase capacul de la trusa lui Ivo – era ca a ei, dar căptuşită cu verde, nu cu roşu, cu marochin şi catifea, iar cutiuţelor de carmin şi pensetelor le luaseră locul pămătufurile pentru bărbierit, cu mânere de fildeş. Cora se gândi o clipă că era un cadou ciudat de intim; o deranja că cineva anticipase atât de bine de ce avea Ivo nevoie ca să-şi facă toaleta. Mai observă că, spre deosebire de trusa ei, aceasta avea nişte sertare pentru butoni. Trase de mânerul micuţ din aur şi sertarul se deschise uşor, dând la iveală doi butoni cu perle negre şi o carte de vizită. Cora o luă în mână şi citi ce era scris pe ea cu litere italice înghesuite unele în altele „Îţi doresc o căsnicie la fel de fericită ca a mea". Tocmai voia să pună biletul la loc, când, furioasă pe tot ce era englezesc şi albă ca varul la faţă, îl rupse în două. Cora se întrebă care din soţii întâlniţi la vânătoare pusese acolo cartea de vizită – Sir Odo, cu faţa lui strălucind de grăsime şi vocea piţigăiată, sau frumoasa lui nevastă îmbufnată?

Închise sertarul. Se uită în jur ca să uite episodul neplăcut şi văzu o colivie cu o mică pasăre de aur cocoţată pe o stinghie. Era şi o cheie la baza coliviei. Cora o răsuci de câteva ori, iar pasărea aurie începu să ciripească: „Dixie". Acesta era cadoul de la verii mamei sale din Carolina de Sud – cine altcineva putea să fi trimis ceva atât de excentric? Dar cântecelul voios îi făcu bine Corei. Nu-şi mai simţea capul aşa de greu şi, cu toate că mai auzea încă vocea ducesei, deschise uşa. Le făcu semn celor adunaţi acolo şi urcă cele 24 de trepte de marmură până în camera ei. Când ajunse în capul scărilor, îşi aminti de bicicleta pe care i-o oferise Teddy ca dar de nuntă şi, gândindu-se că era un lucru prea practic faţă de toate splendorile primite, îi veni să zâmbească.

capitolul 14

Ziua liberă a lui Florence Dursheimer

Lui Florence Dursheimer începea să-i curgă nasul. Aşteptase la intersecţia dintre Wall Street şi Broadway de la şase dimineaţă. Se dusese devreme pe Orchard Street, sperând să ajungă prima în faţa bisericii, dar, spre dezamăgirea ei, erau deja câteva femei acolo. Se aşează lângă celelalte femei, care ocupau locul pe care ea îl considera al ei, şi schiţă un salut. Nici una din acele intruse n-avea o asemenea legătură cu mireasa ca ea. Florence făcuse pălăria pe care o purta Cora în fotografia ce însoţea anunţul logodnei sale din *Town Topics*. Degetele îndemânatice ale lui Florence fixaseră pasărea colibri de aur chiar sub pana de struţ. Pasărea îi atrăsese Corei imediat atenţia când intrase în magazinul de pălării al lui Madame Rochas.

Florence lucrase mult timp la acea pălărie, mai mult decât trebuia, căci era plătită la bucată, dar se simţise în al nouălea cer când domnişoara Cash, moştenitoarea sezonului, ceruse să i se arate pălăria făcută de ea. O probase în magazin, iar lui Florence i se permisese să i-o pună pe cap în unghiul corect şi să fixeze acul de pălărie cu capăt de diamant în părul castaniu-roşcat al Corei. Domnişoara Cash răspândea un parfum subtil de floare de portocal, ceea ce o făcuse pe Florence să se ruşineze de murdăria ei şi de mirosul de sudoare care se simţea când ridica braţele ca să-i pună pălăria pe cap moştenitoarei. Domnişoara Cash nu strâmbase însă din nas şi nici nu-şi scosese batista, ca alte fete bogate, ci zâmbise văzându-se în oglindă şi spusese: „Ce pălărie încântătoare! Dumneata ai făcut-o?" Florence dăduse din cap şi o urmase pe domnişoara Cora de la magazin şi până la casa de la intersecţia dintre Wall Street şi Broadway.

Florence ar fi vrut să se şteargă la nas cu batista, dar, la unsprezece şi jumătate, îmbulzeala ajunsese aşa de mare, că nu-şi putea mişca braţele. Era înghesuită din toate părţile de femei înnebunite, la fel ca ea, să zărească

ceva din nunta domnişoarei Cash. Unele femei strângeau în mână ziare cu poza Corei pe prima pagină. Vorbeau despre ea cât timp aşteptau – de parcă le era soră sau prietenă apropiată –, despre pantofii şi pălăriile ei, chiar şi despre lenjeria ei de mătase brodată cu fir de aur. Florence se întreba dacă să le spună că ea chiar o întâlnise pe Cora, dar era mai uşor să asculte flecăreala din jurul ei şi să se mulţumească doar cu sentimentul ei tainic de împlinire. Mulţimea considera că e o ruşine faptul că fata se căsătorea cu un englez, fie el şi duce, dar Florence o văzuse pe Cora răsucindu-şi inelul de logodnă şi zâmbind în timp ce aştepta ca pălăria să fie pusă într-o cutie. Ea ştia că era o căsătorie din dragoste, indiferent ce spuneau ziarele. Florence văzuse destule logodnice trecând prin magazinul lui Madame Rochas, ca să facă diferenţa între cele care de-abia aşteptau să-şi înceapă viaţa de femei măritate şi cele care nu întrezăreau nimic dincolo de căsătorie.

Deodată, se stârni mare agitaţie în mulţime: sosea alaiul mirelui. Florence îşi croi drum cu coatele până în faţă, strecurându-şi capul sub braţul unui poliţist. Văzu doi bărbaţi coborând din trăsură, unul blond şi altul brunet. Ştia din *Town Topics* că cel brunet era ducele, şi celălalt, cavalerul lui de onoare, Reggie Greatorex. Îşi miji ochii, care deveniseră miopi după atâţia ani de cusut la lumină slabă. Îndemnat de prietenul său, ducele întoarse capul şi se uită la mulţimea de oameni, care izbucniră în urale. Ducele zâmbi, le făcu semn cu mâna şi le arătă gardenia albă de la butonieră. Florence nu-i putea vedea expresia de pe faţă, dar observă că îi tremura mâna pe care o dusese la floarea de la butonieră. Atenţia acordată de duce a fost pe placul mulţimii, care spunea acum într-un glas că e un bărbat foarte arătos. Apoi sosi trăsura în care se afla doamna Cash, împreună cu domnişoarele de onoare, şi se auzi un gângurit strident, scos de mulţimea formată mai ales din femei, care oftau privindu-le rochiile.

Doamna Cash era în brocart de aur, bordat cu samur. Pe cap purta o tocă de blană din care ieşeau pene de egretă prinse într-un diamant strălucitor şi un văl

de dantelă fină. Florence îi făcuse pălăria după o fotografie a prinţesei de Wales, pe care i-o arătase doamna Cash şi, deşi nu i-o ceruse, căptuşise partea din văl care avea să-i acopere obrazul vătămat. Cele şase domnişoare de onoare purtau rochii de culoarea piersicii şi pălării cu borul mare, împodobite cu pene de struţ, iar fiecare din ele avea la gât un colier de perle, dăruit de Winthrop Cash chiar în acea dimineaţă. Era acolo o domnişoară cu părul roşu pe care Florence nu o recunoştea, aşa că se încruntă, deranjată de faptul că acele cunoştinţe enciclopedice pe care le avea ea despre femeile din înalta societate a New Yorkului nu erau îndestulătoare; însă, pe urmă, îşi aminti că una din domnişoarele de onoare era o rudă a ducelui. Era sigură că ar fi reţinut un păr de o asemenea culoare ciudată, care mai şi contrasta neplăcut cu mătasea de culoarea piersicii. Florence simţi că-i curge o picătură din nas, apoi încă una; şi ochii îi lăcrimau abundent. Măcar de şi-ar fi putut scoate batista! Apoi, se auziră ovaţii entuziaste din mulţimea de oameni de pe Broadway, care zăriseră caleaşca miresei, trasă de patru cai cenuşii.

În cele din urmă, trăsura se opri în faţa bisericii. Coborî întâi domnul Cash, care se întoarse să-şi ajute fiica. Florence se trezi împinsă înainte de valul de oameni. Dădu din coate să ajungă mai aproape de intrarea în biserică. Simţea deja parfumul crinilor din marea coroană agăţată deasupra uşilor sculptate. Florence simţi că-i pune cineva piciorul pe fustă, dar nu îndrăzni să se întoarcă – nu şi-ar fi iertat niciodată să nu o vadă pe Cora. Mulţimea mai oftă o dată când Cora coborî din trăsură. Florence îşi întinse gâtul să o vadă, dar câmpul vizual îi era blocat de caleaşcă. Se înălţă pe vârfuri, întinzându-şi gâtul până simţi că i se va rupe, dar era prea mică de statură ca să poată vedea chipul miresei. Două femei din spatele ei vorbeau despre rochie.

– Ce zici, Edith, satinul ăla este alb sau mai degrabă crem?

– Mie mi se pare crem. E minunată dantela de la corsaj; o fi de Bruxelles sau de Valenciennes?

– De Bruxelles. E o rochie de la Worth, el foloseşte numai dantelă de Bruxelles.

Auzind acest schimb de cuvinte, Florence simţi că explodează. Cora îi aparţinea ei, nu lor. Aveau ele, ca ea, rozele Corei pe toţi pereţii din dormitor? Ea, Florence, se născuse cu 19 ani în urmă, ca şi Cora, şi în aceeaşi zi, dacă nu chiar în aceeaşi lună. Cum îndrăzneau femeile astea să-i judece rochia, când acesta era doar dreptul ei? Poliţistul de lângă ea îi auzi fornăiala şi se uită în jos la ea, amuzat.

– Vă simţiţi bine, domnişoară?

Avea accent irlandez şi urechi mari şi roşii.

– N-o văd pe mireasă, şi doar pentru ea am venit.

Ochii lui Florence se umpluseră de lacrimi. Poliţistul avea trei surori tinere în comitatul Wicklow, aşa că ştia ce înseamnă disperarea unei femei.

– Acum o să vedeţi mai bine, nu? zise el, înşfăcând-o pe Florence de mijloc şi urcând-o pe umerii lui. În semn de protest, fata scoase un ţipăt slab, care se transformă într-o exclamaţie de încântare la vederea Corei. Mireasa stătea pe treptele de granit roşiatic ale bisericii, cu trena întinsă pe jos, ca o mare înspumată. Rochia era după ultima modă, cu mâneci bufante ample de la umeri la cot şi mulate pe antebraţ, o talie de viespe şi o fustă largă. Materialul folosit era atlazul, brodat cu perle. Aşa cum era obiceiul, era închisă până sus, pe gât, iar mânecile lungi îi ajungeau până la încheieturile mâinilor. Pe fiecare umăr avea un epolet cu flori albe – Florence credea că sunt gardenii –, în rest, rochia fiind simplă, fără podoabe, funde sau volane, care să fure ochiul de la vălul de dantelă, cu reţeaua sa complicată de fructe, flori şi fluturi. Genul acesta de dantelă nu putea fi obţinut prin iubire sau bani, în zilele noastre, le explicase *Town Topics* cititorilor săi. Voalul fusese al prinţesei de Lamballe, continua articolul, care fusese dusă la ghilotină în timpul Revoluţiei Franceze. Florence nu ştia nimic despre Revoluţia Franceză, dar ştia destule despre dantelă ca să-şi dea seama că vălul Corei valora atâţia bani cât făceau mai multe magazine ca cel al lui Madame Rochas. Nu simţea însă nici un fel de avânt revoluţionar,

dimpotrivă – Florence s-ar fi considerat înşelată dacă scumpa ei Cora ar fi purtat ceva mai puţin scump.

Florence văzuse cel puţin zece mirese stând pe treptele acelei biserici, dar nu-şi amintea ca vreuna să fi arătat la fel de bine ca domnişoara Cash, care îşi ridicase mâinile ca să-şi aranjeze diadema de pe cap, în timp ce tatăl ei o privea neputincios. Florence vedea expresia de concentrare de pe faţa Corei şi de-abia s-a putut abţine să nu dea fuga la ea să-i potrivească tiara în aşa fel ca să-i încadreze chipul alb şi să nu-i cadă prea jos ca s-o doară capul. Florence lucra uneori la garderobele de la DelMonico şi ajutase debutantele, cu semne roşii pe frunte de la diademele închiriate. Şmecheria era să aranjezi părul în aşa fel încât metalul să nu atingă nicăieri pielea fină din zona tâmplelor. Corei trebuie că îi aranjase părul cineva care cunoştea acest truc.

Cora a fost, în cele din urmă, mulţumită, şi-a lăsat braţele în jos şi a scuturat un pic din cap, ca să vadă dacă făcuse treabă bună. Când se întoarse, îi flutură voalul de dantelă de pe faţă, aşa că Florence putu să vadă ce palidă era şi cum îşi muşca buza de jos. Arăta altfel decât fata zâmbitoare care se jucase cu inelul ei de logodnă în magazinul lui Madame Rochas: mai serioasă, dar mai puţin încrezătoare, iar sub ochi avea cearcăne vineţii, care nu fuseseră acolo înainte. Florence se simţi dezamăgită, chiar un pic iritată. Venise aici să vadă o mireasă radioasă – cearcăne vineţii putea să vadă şi când se uita în oglindă. Florence îşi puse două degete în gură şi scoase cea mai puternică fluierătură de care era în stare. Poliţistul irlandez o luă la rost.

– Hei, vrei să mă bagi în bucluc? Sunt aici ca să menţin liniştea şi ordinea.

Dar Florence nu-i băgă în seamă protestele. Cora auzise fluierătura şi se întorsese în direcţia ei. Florence dădu din mâini aşa tare, că poliţistul trebui să o apuce de coapse ca să nu cadă de pe umerii lui. Modista nu mai permisese nici unui bărbat asemenea libertăţi, dar în acea clipă nu-i mai păsa de acest gest intim. Cora se uită drept la Florence şi schiţă un zâmbet la fel cu cel pe care i-l dăruise atunci când probase pălăria. Florence era

triumfătoare; ea remediase situaţia, ea singură dăduse lumii ce îşi dorea: o mireasă radioasă. Cu un aer posesiv, se uită la Cora, care primea acum buchetul de mireasă de la una din domnişoarele ei de onoare. Florile veniseră din Anglia, de la Lulworth, castelul ducelui, aşa citise pe undeva. Florence nu înţelegea de ce nişte lucruri aşa de fragile ca florile fuseseră aduse de atât de departe; bijuteriile, era de acord, dar florile nu. În *Town Topics* scria însă că ducesa adusese florile de la Lulworth şi că era o tradiţie la care ducele nu voise să renunţe doar pentru că se însura cu o americancă. Florence abia îşi mai amintea de călătoria pe mare din Germania la New York - doar legănatul vaporului şi mirosul. Îşi imagina florile Corei puse pe o perniţă albă, în cabina lor, şi se gândi cum o apuca mama ei de umăr când se strângeau una în alta pe punte.

Dar acum Cora îl lua pe tatăl ei de braţ cu mâna liberă. Sunetul orgii se răspândea prin poarta deschisă a bisericii. Florence vedea trena din mătase şi dantelă târându-se pe trepte. Când dispăru înăuntru şi marile uşi sculptate se închiseră, Florence simţi că i se înmoaie picioarele. Căzu în braţele poliţistului, care o susţinu, în timp ce se adunau oameni în jurul lor.

Florence Dursheimer nu era singura femeie care leşinase în acea zi. Potrivit articolului ulterior din *Town Topics*, avuseseră loc patru leşinuri, o uşoară comoţie, şi o femeie intrase în durerile facerii. Ziarul susţinea că toată lumea se simţea uşurată că poliţia reuşise să reducă la minimum incidentele neplăcute.

capitolul 15

Un pic de bucurie

- Vă puneţi perlele negre diseară, domnişoară Cora? Vreţi să vi le încălzesc puţin? Bertha încercase să se obişnuiască să-i spună stăpânei sale „Alteţa Voastră", însă nu reuşea întotdeauna. Cora o corectase la început, dar acum nu mai era aşa încântată de titlul pe care îl purta

și nu se supăra că Bertha îi amintea de vremea când era copilă.

– Da, mulțumesc, Bertha. Prințul va fi acolo diseară. Ivo spune că observă ce poartă femeile. Mătușa lui Ivo purtase aceeași rochie de două ori într-o săptămână, iar prințul i-a spus: „Nu te-am mai văzut cu asta?", așa că a trebuit să-și pună altceva pe ea, și când nu a mai avut nimic nou de purtat, a trebuit să pretindă că e bolnavă și să ia mesele la ea în cameră.

Oricum, Cora nu avea problema asta, căci venise la Conyers cu nu mai puțin de patruzeci de cufere, dar astă-seară, Cora purta o toaletă pe care o mai purtase o dată – rochia ei de mireasă, care fusese tăiată la gât și la mâneci, ca să arate ca o rochie pentru cină. În New York exista obiceiul ca o mireasă să-și poarte rochia de la cununie în primele vizite pe care le făcea ca tânără proaspăt căsătorită. Întrucât aceasta era prima ei apariție în societate de după luna de miere, i se părea momentul potrivit s-o îmbrace. Nu era nimic rău în a le aminti oamenilor că, deși acum era ducesă, fusese de curând mireasă.

Când și-a pus rochia, i-a venit în minte ziua nunții ei, cu toată zăpăceala și splendoarea sa. Deși Cora era obișnuită să scrie ziarele despre ea, mulțimile de oameni de pe drumul de acasă și până la Trinity Church o uimiseră. Așa multă lume strigându-i numele, de parcă ar fi cunoscut-o. Tatăl ei dăduse din cap și spusese: „E ca la o nuntă regală". Cora își făcuse însă griji în privința părerii lui Ivo. Își putea închipui ce are să zică mama lui: „Mulțimi de oameni care așteaptă s-o zărească pe mireasă; nu-i de mirare că logodnica ta nu a vrut o nuntă liniștită, la țară." Totuși, era așa emoționant că toți acei oameni ieșiseră din casă doar ca s-o vadă pe ea, nu pentru că avea să fie ducesă, ci pentru că era Cora Cash, nepoata Morarului de Aur, și, probabil, fata cea mai bogată din lume. Tatăl ei îi luase mâna și spusese: „E mare lucru, Cora. Nu a fost nimic de felul ăsta când m-am căsătorit cu mama ta. Uită-te cum țipă femeile alea. N-au acasă familii de îngrijit? Sper că Wareham își dă seama că se însoară cu o prințesă americană."

Cora îi răspunsese cu un zâmbet, dar nu se putea gândi decât la tresărirea îngrozită a lui Ivo atunci când îl îmbrăţişase la vamă, de faţă cu fotografii. Ştia că vuietul cu care fusese întâmpinată la coborârea din trăsură se va auzi şi în biserică. Gândul că Ivo are să tresară şi acum aproape îi stricase toată plăcerea de a o vedea pe micuţa modistă de la magazin, suită pe umerii unui poliţist, fluierând şi dând din mâini cât putea de tare, dar se înveselise, contaminată de entuziasmul fetei. Toţi oamenii aceştia veniseră aici pentru ea, de ce să se simtă vinovată? Păşind pe covorul aşternut în biserică, nu vedea prin văl decât capul lui Ivo din spate. Se gândi la prima lor întâlnire şi la cum îi arătase el gâtul. Ar fi vrut să se uite prin jur, dar el privea drept înainte. Îşi aminti cum fusese în galeria de la Lulworth, când el o văzuse, dar se prefăcuse că nu o vede. În cele din urmă, ajunse lângă el şi aruncă o privire la chipul lui. Trăsăturile îi erau încordate şi severe, iar Cora se întrebă o clipă dacă nu făcuse o mare greşeală. Apoi, tatăl ei îi luă mâna şi i-o puse în a lui Ivo, iar el i-o strânse de-ndată. Atingerea lui o liniştea, ca întotdeauna. Nu mai putea face altceva decât să se ţină tare.

Sună gongul pentru cină. Cora întinse mâna după perle. Bertha le scoase din corsaj, unde le ţinuse să se încălzească pentru a luci cât se poate de frumos. Era o şmecherie pe care o învăţase de la camerista ducesei, care fusese uimită de ignoranţa Berthei. „Doamnelor le e întotdeauna frig în rochiile lor de seară, aşa că trebuie să încălzeşti perlele ca să lucească; perlele reci pe pielea rece sunt ca un scuipat pe gâtul unei lebede."

Bertha închise colierul pe gâtul alb şi lung al stăpânei sale. Luciul lor întunecat îi făcea pielea mai albă. Ducele i-l dăruise la Veneţia, în luna lor de miere, iar Cora îl purtase în fiecare seară de atunci.

Cora îşi duse mâinile la gât. Îi plăcea să simtă perlele rotunde şi netede pe piele. Ştia că perlele albe s-ar potrivi mai bine la rochia ei, dar îi plăcea contrastul dintre alb şi negru, îi dădea senzaţia că e mondenă şi îndrăzneaţă. De câte ori şi le punea, îşi amintea cum fusese când le primise: cu nimic pe ea, în afară de colier,

sub cearşafurile patului lor cu baldachin de la Palazzo Mocenigo. Erau în a patra săptămână a lunii de miere şi se opriseră în Veneţia pentru trei zile. Cora nu ştia la ce să se aştepte în viaţa de femeie măritată. Îşi făcuse o idee despre latura fizică a lucrurilor din îmbrăţişările mai pasionale ale lui Ivo, dar nu-şi dăduse seama că personalitatea ei va fi complet anihilată. După prima noapte petrecută împreună, când el părăsise patul, simţise dureros despărţirea de trupul lui, de parcă i s-ar fi jupuit pielea de pe ea. Această senzaţie a devenit şi mai intensă pe măsură ce treceau zilele şi nopţile; se simţea liniştită doar când era în braţele lui, când trupul lui o acoperea. Niciodată în viaţă nu fusese atât de conştientă de simţurile ei; în fiecare dimineaţă, inspira mirosul dulceag şi misterios al pielii lui şi se bucura. Când era cu el, trebuia să-l mângâie, iar când era departe de ea, simţea nevoia să se mângâie, ca să nu lase trupul încălzit de el să se răcească.

În acea dimineaţă în Veneţia, el plecase după micul dejun. Era prea cald ca să iasă şi Cora începu să se plimbe fără ţintă prin palat. Încercase să citească din ghidul Baedeker, dar nu se putea concentra, cât timp era el plecat. Nu se întorsese la prânz, iar Cora se dusese să-şi facă siesta, fiind în culmea nerăbdării. Se dezbrăcase complet, deoarece simţea că doar cearşafurile răcoroase îi puteau domoli fierbinţeala din tot corpul, dar şi cearşafurile începuseră să se încălzească, aşa că le aruncase cât colo şi rămăsese goală, cu aerul cald mângâindu-i pielea în timp ce auzea zgomotele de pe Canal Grande, care intrau pe fereastră. Probabil că adormise, căci următorul lucru pe care şi-l amintea era mâna lui Ivo pe pieptul ei. Îşi ridicase braţele să-l tragă spre ea, dar el se dăduse înapoi.

– Aşteaptă, iubita mea nerăbdătoare; uite ceva ce aş vrea să porţi pentru mine. Şi scosese din buzunar o cutie veche de piele. Deschide-o.

Cora se aplecase peste el şi deschisese capacul cutiei. Înăuntru erau perlele, mari cât ouăle de prepeliţă şi în toate culorile nopţii, de la bronz crepuscular la violet întunecat. Le scosese din cutie şi le pusese la gât, unde

stătuseră ca şi acum, pline de promisiuni. Îşi ridicase mâinile să găsească încuietoarea, aşteptându-se ca Ivo să preia acea sarcină, dar el doar se uitase la ea cum încerca să-şi închidă colierul.

Se îndepărtase puţin de ea ca să-şi admire cadoul.

– Perlele negre sunt aşa de rare, că poate să dureze o viaţă de om să strângi destule pentru un colier. Întinsese mâna şi îşi plimbase degetele pe şirag, apoi îşi lipise buzele de ale ei. Mai târziu, îi şoptise la ureche: Vreau să le porţi numai tu. Ea îl sărutase şi îşi dusese mâna la gât.

– Uite ce calde sunt acum. De câte ori am să le port, o să mă gândesc la această clipă.

Cora simţi căldura din acea după-amiază străbătându-i corpul. Îi fusese greu să se întoarcă în Anglia, nu doar pentru că avea acum un rang de ţinut şi un castel de administrat, dar şi pentru că nu mai putea să fie cu Ivo zi şi noapte. La Lulworth avea 81 de servitori şi, chiar dacă nu începuseră să primească lume, parcă nu erau niciodată singuri. Nu mai era aşa sigură pe Ivo ca în croaziera de pe Mediterana, făcută cu iahtul tatălui ei, când şi-au dat frâu liber amândoi, fiind constrânşi doar de vremea urâtă. Singurul dineu la care au participat, dat pentru ambasadori şi câţiva prinţi neînsemnaţi, fusese o aventură, pentru care s-au îmbrăcat în ţinută de gală şi, în timpul mesei, au râs ca doi complici, s-au căutat din priviri toată seara, de-abia aşteptând să se termine ca să rămână singuri. Acum însă, când Cora îşi ridica privirea, sperând să o întâlnească pe cea a lui Ivo, nu putea fi sigură că el are s-o privească. Numai noaptea se putea bizui pe el. A avut un şoc când a aflat că aici, la Conyers, li se dăduseră camere separate. Ivo a râs când a văzut-o aşa supărată.

– Iubito, oamenii n-o să te considere niciodată o adevărată ducesă dacă insişti să împarţi patul cu soţul tău.

Cora l-a făcut să-i promită că îşi va petrece nopţile cu ea, iar el i-a spus:

– Da, dar trebuie să plec în zori ca să nu comenteze servitorii.

Cora se îmbufnase, dar Ivo râsese ca s-o consoleze.

Acum, îl aştepta s-o ia la cină. Pe unde o fi? Ar putea să meargă la el; camera lui trebuia să fie pe acelaşi coridor, dar Conyers era aşa întunecos, că s-ar putea rătăci. Se gândi la poezia aceea în care mireasa se ascunsese într-o ladă şi nu fusese găsită până când nu mai rămăsese din ea decât un schelet cu un voal. Nu că ducesa s-ar omorî s-o caute, se gândi ea. Soacra ei se purta foarte frumos cu ea, dar Cora nu se lăsa păcălită. Ştia că Fanny făcea tot ce putea să se achite de o datorie care îi displăcea. Nora ideală pentru Fanny ar fi fost o fată aleasă de ea, o tânără de familie bună, drăguţă, dar nu frumoasă, înstărită, dar nu bogată, nu prea elegantă, care ar fi respectat-o şi ascultat-o în toate. În schimb, Cora nu era doar americancă, dar şi frumos îmbrăcată, putred de bogată şi doar uneori respectuoasă. Cora bănuia că ducesa invitase musafiri de neam regal la Conyers doar ca să-i arate nurorii ei ce mult mai avea de învăţat.

Deschise uşa şi se uită pe coridor. Uşa de la camera ei avea pe ea o carte de vizită pusă într-un suport de bronz, pe care scria „Ducesa de Wareham". Cora o privi stupefiată. Încă îi venea greu să facă legătura dintre ea şi această clădire, dar dacă numele ei era scris pe uşă, îi va fi destul de uşor să găsească camera lui Ivo. O luă pe coridor, unde era cald pentru o casă din Anglia. Auzi prin uşă o voce înăbuşită, care părea să fie a lui Lady Beauchamp, şi apoi un hohot de râs. Cora îşi continuă drumul în căutarea soţului ei. Îi găsi camera chiar la capătul coridorului (ducesa Fanny ar fi fost în stare să-i pună în clădiri diferite). Pe uşă era scris cu aceleaşi înfloriturî „Ducele de Wareham". Puse mâna pe clanţă.

– Ivo, aici erai, iubitule? Vreau să vii să mă scapi. Dacă mai stau pe aici şi îmi exersez plecăciunea, am să mă prefac în stană de piatră. Ivo!

Dar camera era pustie. Era clar că Ivo se îmbrăcase – cutia pentru gulere zăcea goală pe măsuţa de toaletă. Cora îl văzuse pe Ivo luându-şi trusa de voiaj de la familia Beauchamp; se simţea foarte iritată că Ivo o folosea.

Îşi aminti că şi butonii fuseseră în sertar, tot cu perle negre. Deschise sertarul unde trebuiau să fie, dar era gol. Se simţi deodată părăsită, fără soţul ei. Pe birou era o cămaşă pe care, probabil, şi-o scosese înainte să-şi pună hainele de seară. O luă de acolo şi îşi îngropă faţa în ea, găsind consolare în mirosul atât de cunoscut.

– Iubito, ce Dumnezeu faci?

El stătea în prag şi râdea.

– Mi-a fost dor de tine! spuse Cora sfidătoare.

El se duse la ea şi o sărută pe frunte. Ea îşi înălţă obrazul spre al lui.

– De ce n-ai venit să mă iei? M-am plictisit să tot aştept, aşa că am venit eu după tine.

– M-a reţinut colonelul Ferrers, marele comis al prinţului, cu o chestie plicticoasă despre protocol. Nu înţeleg de ce pune Bertie aşa mult preţ pe astfel de lucruri. Asta înseamnă că tu, micuţa mea sălbăticiune, eşti cea mai importantă ducesă de faţă şi vei lua cina cu prinţul.

– Dar sunt sigură că mama ta e mai presus de mine. N-aş vrea să-i iau locul ce i se cuvine.

– Da, aşa e, dar, din păcate, neamul Buckingham a apărut doar în secolul al XVIII-lea, pe când noi, familia Wareham, suntem cunoscuţi de pe vremea lui Iacob I, aşa că tu eşti pe locul şapte ca vechime, iar biata mea mamă pe locul doisprezece. Ferrers s-a uitat în *Debrett's*, aşa că nu e nici o îndoială. Fiecare are numărul său, aşa e regula. Singura persoană care poate să nu ia în seamă protocolul este prinţul, şi cred că mama s-a bizuit pe el.

– O, Doamne! Atunci, sărută-mă ca să am noroc, pentru că mă simt de parcă aş merge la bătălie.

– Aşa e, Cora, aşa e.

Fanny se afla în camera chinezească. Conyers o amenajase în anii 1760, când moda chinezăriilor era la apogeu. Încăperea octogonală, cu mobilă lăcuită şi tapet de mătase lucrat manual, era aşa de faimoasă, că nu a fost niciodată modernizată. Fiecare detaliu, de la fereastra falsă din bambus, încadrată cu o friză aurită, candelabrele în formă de capete de dragoni şi până la pagodele

de pe covorul octogonal, toate fuseseră realizate de o mână de maestru. Chiar şi Cora, care era obişnuită cu luxul, a rămas impresionată. Pe fiecare perete era reprezentată o altă scenă din viaţa de la curtea imperială. Ducesa Fanny stătea în dreptul unui perete pe care era zugrăvit un grup de curteni splendid îmbrăcaţi, care se strânseseră în jurul unui tron gol. Buckingham, soţul ei, stătea un pic în spatele ei, gata să-i satisfacă nevestei sale orice capriciu.

– Cora, draga mea, ce bine arăţi astăzi! Asta-i rochia de mireasă pe care ai modificat-o? Ce frumoasă e! Pentru că la nuntă au fost puţini din prietenii lui Ivo, au să fie încântaţi cu toţii să te vadă în superba ta rochie de mireasă. Ducesa îi vorbise călduros, dar Corei i-a fost clar că acesteia nu i se părea „potrivit" să-şi pună rochia de mireasă. Era însă prea târziu să se schimbe.

Cea de două ori ducesă o prezentă musafirilor ei. Li se spusese tuturor să vină la şapte şi jumătate, pentru că prinţul de Wales avea să sosească exact la opt fără un sfert. În societatea engleză, nu exista crimă mai odioasă decât să ajungi după prinţ.

– Lordul şi Lady Bessborough, nora mea, ducesa de Wareham. Reggie Ferrers, nora mea, ducesa de Wareham, Ernest Cassel... Sir Odo şi Lady Beauchamp, nora mea, ducesa de Wareham.

– Dar ne-am mai întâlnit cu ducesa când era încă domnişoara Cash, spuse Sir Odo, cu faţa lui roşie lucind de grăsime, contrastând cu albul cravatei, şi cu ochii săi mari, de un albastru spălăcit, scânteind maliţios. Eram la vânătoare pe domeniul Myddleton în ziua în care Alteţa Voastră a avut accidentul. Ne simţim oarecum răspunzători pentru această căsătorie.

Odo râse pe înfundate, iar Cora se uită după Ivo, dar el era în celălalt capăt al sălii, vorbind cu Ferrers despre grajdurile regale.

Se întoarse spre Charlotte Beauchamp, care îi zâmbi crispat şi îi făcu cea mai vagă dintre plecăciuni.

– Alteţa Voastră, spuse ea foarte încet, înclinându-şi capul blond.

Cora dădu din cap, zâmbind cât putea ea de frumos. Instinctiv, își duse mâinile la gât, căci se simțea mai liniștită când atingea perlele strălucitoare.

– Ce colier superb, ducesă Cora! remarcă Odo. Rareori vezi perle de culoarea și mărimea asta. Și ce frumos contrast fac cu rochia!

– Ivo mi l-a dăruit când eram la Veneția, în luna de miere.

– Nu aveai și tu, Charlotte, un colier de perle de culoarea asta, de la mătușa ta? Tu și ducesa Cora trebuie să aveți grijă să nu purtați perle negre în același timp, ca să nu creadă cineva că faceți parte dintr-o societate secretă.

Odo aproape chițăia de încântare că spusese așa o vorbă de duh, dar Charlotte nu mușcă momeala.

– Colierul meu nu-i așa frumos, Odo. Oricum este rupt, așa că nu e nici un pericol să purtăm amândouă aceeași bijuterie.

Se făcu tăcere. Cora era șocată de tensiunea evidentă dintre cei doi soți. Rumoarea conversațiilor încetă brusc, când se auzi un foșnet care se răspândi prin încăpere, ca și cum ar fi bătut vântul prin fruzișul uscat. Cora întoarse capul și îl văzu pe prințul de Wales în prag. Era de înălțime medie, dar nici croiala impecabilă a hainelor lui de seară nu-i putea ascunde burta enormă. Cora înțelese acum de ce i se spunea Tum Tum. Arăta mai bătrân decât în pozele în care îl văzuse, care nu puteau să-i redea tenul palid și răceala din ochii de un albastru spălăcit. Își dădu seama că rumoarea încetase și că toți se uitau la ea, apoi surprinse privirea scandalizată a soacrei sale și pricepu că toți din sală așteptau ca ea să facă o plecăciune în fața prințului, dar nu putu să-și îndoaie genunchii. Doar atunci când văzu zâmbetul vag de pe fața lui Charlotte Beauchamp, vraja se risipi, genunchii o ascultară și făcu cea mai grațioasă plecăciune de care era în stare.

– Înălțimea Voastră, v-o prezint pe ducesa de Wareham.

Ducesa Fanny nu consideră că mai avea ceva de spus despre nora ei.

Cora era conştientă că prinţul o măsura din cap până-n picioare, cu ochii săi de expert întredeschişi.

– Cred că fiul tău a făcut o alegere foarte înţeleaptă, Fanny. Mie mi-au plăcut întotdeauna americancele.

Prinţul graseia aproape ca un francez.

Cora se întrebă dacă era bine să se ridice sau trebuia să rămână plecată cât timp o măsura prinţul cu privirea. Hotărî să se ridice. Acum, în picioare, era cu câţiva centimetri mai înaltă decât prinţul. El îi zâmbi, arătându-şi dinţii galbeni şi neregulaţi.

– Am amintiri foarte plăcute din ţara ta. Ştii, l-am văzut pe Blondin[1] mergând pe sârmă peste Cascada Niagara. Am stat cu sufletul la gură până a trecut pe partea cealaltă.

Prinţul dădu din cap, căzut pe gânduri.

Cora habar n-avea cine era Blondin, dar îi zâmbi şi ea. Bănuia că prinţul avea aproape 60 de ani; dacă Blondin fusese celebru în tinereţea lui, nu era bine să-i aducă aminte ce vârstă avea.

– Aţi avut şansa să vedeţi Cascada Niagara, Alteţa Voastră. Eu nu am vizitat-o încă.

– Mare păcat! Trebuie neapărat s-o vezi când ajungi acasă.

– Este o poruncă, sire? spuse Cora, atât de ironic pe cât se încumeta.

Prinţul râse şi se întoarse încet spre ducesa de Buckingham.

– Sper să stau la masă lângă nora ta, mă distrează.

Cea de două ori ducesă zâmbi şi încuviinţă din cap, nelăsând deloc să se vadă cât de supărată era că prinţul îi stricase dintr-o singură vorbă toată aranjarea persoanelor la cină.

Prinţul plecă de lângă ea, iar Cora simţi răsuflarea lui Ivo gâdilând-o în ceafă.

– Ce impresie i-ai făcut prinţului! Mama trebuie să fie încântată.

---

[1] Jean François Gravelet-Blondin (28 februarie 1824–19 februarie 1897) a fost un acrobat şi un echilibrist francez de renume. (n.tr.)

– Dar tu unde ai fost, Ivo? Nu trebuia să mă laşi singură cu toţi aceşti oameni, îi spuse Cora pe un ton tăios.

Încă îi mai bătea inima ca un ciocan din cauza întrevederii cu prinţul.

– Aiurea, Cora, tu eşti tare, iar prinţului îi place să stea singur cu doamnele frumoase. Se aplecă spre ea şi îi şopti la ureche: Dar nu uita că am să fiu cu ochii pe tine. Cora se îmbujoră şi îşi lăsă privirea în jos, nedumerită. Când îndrăzni să şi-o ridice, o zări pe Charlotte Beauchamp uitându-se cu atenţie la ei.

– Ivo, de ce se uită aşa la mine Charlotte Beauchamp?

Ivo ezită să răspundă, apoi îi luă mâna şi i-o sărută.

– Cora, iubita mea, până acum trebuia să te fi obişnuit să fii privită. Sărmana Charlotte probabil că e necăjită fiindcă nu mai e regina frumuseţii. Nu-ţi face griji în privinţa ei!

Tonul lui Ivo era degajat, dar Cora simţea că ceva nu e în regulă, însă nu putea să-şi dea seama ce anume. Observă că el nu se uita la Charlotte, ci îşi ţinea privirea aţintită asupra ei.

Cora nu a mai avut răgazul să se gândească în timpul cinei la ce se petrecea cu soţul ei. Era prea ocupată să se întreţină cu prinţul, care avea prostul obicei de a schimba subiectul în clipa când se plictisea de el. Cora tocmai îi spunea ce modificări făcea la Lulworth, când prinţul clipi din ochi şi o întrebă cum e vânătoarea în ţara ei de baştină. Doar cât timp s-a servit peştele, când prinţul s-a întors spre ducesa Fanny şi a început să discute cu ea, a fost Cora în stare să arunce o privire la ceilalţi meseni şi a văzut că Ivo şedea lângă Charlotte Beauchamp. Nu vorbeau unul cu celălalt, ci cu vecinii lor de masă. Cora voia să-i audă vorbindu-şi, dar n-avea cum, căci prinţul se şi întoarse din nou spre ea.

– De-abia aştept să mai văd o dată Lulworth. Vânătorile organizate acolo au fost întotdeauna excelente. De îndată ce îţi aranjezi casa aşa cum vrei, vom veni în vizită. Sunt convins că prinţesa are să te placă.

Cora îşi aminti ce îi spusese Ivo despre construirea căii ferate, care aproape că-l ruinase pe tatăl lui.

Se întrebă câtă plăcere îi va face lui Ivo să primească perechea regală.

– De-abia aştept să vă invit pe Alteţele Voastre Regale la Lulworth, dar, pentru că sunt americancă, nu cred că pot primi oaspeţi până nu avem destule băi.

– Ai auzit-o, Fanny? graseie prinţul, izbucnind într-un hohot de râs. Noua ducesă nu consideră că e destulă igienă în Lulworth.

Ducesa Fanny îi zâmbi cu nonşalanţă.

– Se pare că ne-am descurcat până acum, sire, nu-i aşa? Poate că sunt de modă veche, dar cred că există şi altceva mai important în viaţă în afară de apa caldă. Cora a fost însă crescută cu toate facilităţile, aşa că mi se pare corect să amenajeze Lulworth după gustul ei. Sper doar ca specificul locului să se păstreze. Castelul are o atmosferă aparte! Vocea ducesei scăzu până la timbrul ei cel mai fermecător. Deşi îmi place mult aici, la Conyers, îmi lipseşte romantismul de la Lulworth, ceaţa care învăluie copacii dimineaţa şi fantomele neamului Maltravers. Biata Lady Eleanor, cea cu inima frântă. Nu cred că există ceva tipic englezesc la Lulworth, ci mai mult: e acolo o părticică din sufletul Angliei, care a rămas în acel castel pentru totdeauna.

Prinţul se aplecă spre Cora şi ridică o sprânceană.

– Uite carrre e chestia: nu poate să aibă Lulworrrth şi suflet, şi apă caldă?

Cora nu ezită nici o clipă. Se săturase de condescendenţa ducesei Fanny.

– Sigur că da, Înălţimea Voastră. În ţara mea există case cu multă istorie, dar şi cu băi. Acolo avem chiar şi fantome.

Le adresă cel mai vesel zâmbet al ei prinţului şi soacrei sale. Prinţul o privi apreciativ. Americanca avea spirit.

– Ei bine, Fanny, ai un rrrăspuns. Vocea Lumii Noi.

Spunând acestea, îi aruncă celei de două ori ducesă o privire maliţioasă, ca să îi arate că el credea că fusese întrecută de nora ei. Şi apoi, parcă brusc plictisit de rivalitatea dintre cele două femei pe care le aţâţase, începu să bată darabana pe masă. Ducesa Fanny se alarmă imediat

al schimbă subiectul, vorbind despre cei patru parteneri de bridge de după cină.

Cora se aplecă mai mult, în speranța de a-l vedea pe Ivo. El încă mai discuta cu Lady Bessborough, deși s-ar fi cuvenit să i se adreseze lui Charlotte. Când începu iar să mănânce, observă că Odo Beauchamp o fixa pe nevastă-sa cu privirea. În ciuda schimbului de cuvinte plin de ranchiună de mai înainte, Cora fu șocată că bărbatul o sorbea din priviri pe Charlotte.

În sfârșit, ducesa Fanny le invită pe doamne să se retragă. După ce o urmară toate în salon, pe Cora o miră că Charlotte veni să se așeze lângă ea.

– Așadar, ai supraviețuit torturii.

Vocea lui Charlotte era surprinzător de caldă.

Cora îi zâmbi, un pic nesigură pe ea.

– Așa se pare. Cina a durat foarte mult.

– Prințului îi place să mănânce nu mai puțin de nouă feluri, deoarece crede că e lăsat mereu să flămânzească. Mi-e groază de ziua când va veni la noi. Toate – oaspeții, meniul, așezarea la masă, chiar camerele fiecăruia – trebuie să se stabilească înainte de sosirea lui. Până și mătușa Fanny se stresează.

Charlotte îi aruncă o privire ducesei, care își bea cafeaua cu Lady Bessborough.

– Nu știam că e mătușa ta. Asta înseamnă că tu și Ivo sunteți veri?

Cora era curioasă. Ivo nu-i spusese niciodată că e înrudit cu Charlotte.

– Nu e, dar eu așa îi spun, din respect. Mama și mătușa Fanny erau prietene din copilărie. Apoi, s-au măritat amândouă. Charlotte ridică din umeri. Mătușa Fanny s-a căsătorit cu un duce, iar mama, cu un ofițer de armată, care a murit când eram eu mică. Dar au rămas prietene. Mama a murit când aveam 15 ani, iar mătușa Fanny m-a luat la ea. Îi promisese mamei că are să se ocupe de educația mea. Și-a ținut cuvântul.

Zâmbetul lui Charlotte era ușor crispat.

Cora încercă să-și închipuie cum e să nu ai părinți. Simți un pic de simpatie pentru Charlotte.

– Nu-mi imaginez cum e să fii orfană.

Se gândi la mama ei, care îi organizase viaţa clipă de clipă până la căsătorie.

Charlotte îi zâmbi vag.

– Sper să nu te şochez dacă îţi spun că e o eliberare.

Cora chiar că a fost şocată, dar apoi s-a gândit la aparatul de îndreptat spatele şi la nenumăratele ore în care nu se putuse mişca, şi îi zâmbi lui Charlotte.

– Cred că înţeleg.

Charlotte îi puse Corei mâna pe umăr.

– Sper să fim prietene.

Pe Cora au surprins-o vorbele femeii, dar încercă să nu-i arate. Aşa că îi spuse pe tonul pe care îl credea potrivit pentru o ducesă:

– Şi eu sper.

Înainte să mai adauge Charlotte ceva, sosirea bărbaţilor stârni o oarecare agitaţie. Invitaţii se aşezară la mesele de bridge. Charlotte a fost chemată de ducesa Fanny, aşa că i-a aruncat Corei o privire tristă şi şi-a ocupat locul printre jucătorii de cărţi.

Apoi, Cora s-a simţit uşurată de cum a văzut statura impunătoare a lui Ivo îndreptându-se spre ea.

Ducele se aşează lângă ea, pe locul eliberat de Charlotte. Ea era cât pe ce să-i spună ce vorbise cu Charlotte, când el îi zise încet:

– Mama o să-mi ceară de-ndată să cânt la pian. Când o va face, vreau să vii şi tu cu mine. O să le cântăm din Schubert.

Cora îl privi disperată.

– Dar, Ivo, n-am mai exersat de mult. Nu pot să cânt în faţa atâtor oameni.

El îi zâmbi.

– Nu-ţi face griji, nimeni de aici n-o să observe dacă iei vreo notă falsă. O să ne descurcăm foarte bine.

Cora îşi stăpâni emoţia şi încercă să-i zâmbească şi ea.

Aşa cum prezisese Ivo, un pic mai târziu, de ei se apropie ducesa Fanny.

– Dragă Cora, te superi dacă îl rog pe Ivo să ne cânte la pian? Ar fi o delectare pentru noi. Se întoarse spre fiul ei. Nici nu mai ştiu de când nu te-am auzit cântând.

– Chiar aşa, mamă? A trecut prea mult timp de atunci.

Ivo o fixă cu privirea pe mama lui, care îşi lăsă ochii în pământ.

Ivo se ridică şi o luă pe Cora de mână, ca să fie nevoită să-l urmeze. Cora observă nedumerirea din ochii soacrei sale când i-a văzut pe amândoi îndreptându-se spre pian şi aşezându-se în faţa claviaturii, după care ducesa îşi întoarse brusc capul, de parcă ar fi fost şocată de ceva.

Ivo îşi ridică mâinile deasupra clapelor şi o privi pe Cora cu seriozitate.

– Eşti gata? Unu, doi, trei...

Atacară o piesă de Schubert. Cora cânta mai bine ca oricând. Simţea privirea ducesei aţintită asupra ei. Pe măsură ce cântau, cei din salon amuţiseră; chiar şi jucătorii de cărţi se opriseră să-i asculte. Mâinile lui Ivo zburau pe clape ca nişte păsări, Cora îl auzea fredonând încet melodia, iar apoi, mâinile li se încrucişară, el îi zâmbi şi o simţi relaxându-se. Ea îi acompania arpegiile scânteietoare cu o succesiune de acorduri în la minor; dacă ritmul ei nu s-ar fi potrivit cu al lui, piesa ar fi sunat discordant şi aspru, dar el se ţinea de ea, plutind deasupra acompaniamentului ei cu propriile lui intervenţii intercalate. Cu câteva măsuri înainte de sfârşit, Cora uitase de oamenii din sală, era cu totul cufundată în muzică. Simţi piciorul lui Ivo peste ale ei şi se legănă odată cu el în finalul piesei. Când ajunseră la ultimele măsuri, ea ştia că sunt perfect sincronizaţi şi cântă cel din urmă acord punând tot sufletul. Sunetul se pierdu şi ea se sprijini de soţul ei. Ivo îi şopti la ureche:

– Ţi-am spus că o să ne descurcăm destul de bine împreună.

Apoi se ridică, primind cu un zâmbet aplauzele de la sfârşitul piesei. Se întoarse spre ea, îi luă mâna şi i-o sărută. Aplauzele deveniră şi mai furtunoase. Cora simţi că roşeşte.

Îl auzi pe prinţ spunându-i lui Ivo:

– Văd că ţi-ai găsit o nouă parteneră, Wareham. Mi-amintesc că, de obicei, cântai cu mama ta, dar cred

că tânăra ducesă este perfect capabilă să țină pasul cu tine.

– Sunteți foarte perspicace, sire.

Ivo se înclină ironic în fața prințului.

Ducesa Fanny se apropie, cu sufletul la gură.

– Dragii mei, ce lună de miere muzicală trebuie să fi avut! Se întoarse spre Cora. Ivo, sper că n-ai pus-o să exerseze tot timpul...

Cora zâmbi, dar nu spuse nimic. Știa că soacra ei era furioasă că fusese întrecută. După ce plecă Fanny de lângă ei, Cora o zări pe Charlotte Beauchamp, care stătea foarte liniștită, cu brațele încrucișate. Când prințul trecu pe lângă ea în drum spre masa de joc, Charlotte se ridică să-l salute și Cora observă că avea patru semne roșii pe brațul ei alb, acolo unde îi intraseră unghiile în carne.

În acea noapte, Cora îi dădu drumul Berthei de-ndată ce o dezbrăcă. Înainte să se căsătorească, i-ar fi povestit cameristei totul despre acea seară, dar Ivo îi spusese răspicat că o ducesă nu trebuia să stea la palavre cu slujnicele. Se și întrebase dacă Bertha era o cameristă potrivită pentru noul ei stil de viață din Anglia, dar Cora nici nu voise să audă, Bertha fiind singura ființă care îi mai amintea de trecut. Acum, ședea în fața oglinzii de la măsuța de toaletă, își peria părul și se simțea singură. Se gândi să-i scrie mamei sale. Probabil că doamna Cash era curioasă să afle în amănunt cum decursese întâlnirea ei cu prințul. Se întrebă ce ar zice mama ei dacă i-ar scrie ce gândea cu adevărat despre prinț, și anume că era gras și aferat, și că își pusese piciorul peste al ei de mai multe ori în timpul cinei. Își plimbă mâna pe materialul moale al rochiei ei de mireasă; n-avea s-o mai poarte niciodată.

Era obosită, dar și prea îngrijorată ca să poată adormi. Dorea din tot sufletul să-l vadă pe Ivo. Măcar de-ar putea ieși să-l caute. Se așeză pe pat, își împleti părul și așteptă să se deschidă ușa. Într-un târziu, îi auzi pașii afară. Era roșu la față și, înainte să apuce ea să-i spună ceva,

îl sărută gâtul şi umerii şi începu s-o tragă de cordonul neglijeului, iar ea căzu pradă dorinţei lui.

Când el ieşi în sfârşit din ea, scoţând un ţipăt atât de durere, cât şi de plăcere, ea se lipi de el, îndemnându-l să continue. Îl voia adânc înăuntrul ei pentru totdeauna – doar ţinându-l acolo, ar fi cu adevărat al ei. Când el se prăbuşi, stors de puteri, ea încă îl mai dorea. Stătu un timp lungită în întuneric, inspirând parfumul dulce al pielii lui; el se agită puţin şi o trase spre el, şoptindu-i numele. Se lipi de el şi, în cele din urmă, adormi şi ea, dar când se trezi de dimineaţă, el plecase.

capitolul 16

Fecioara cu pruncul

Era prima zi cu adevărat rece din an, şi cărarea ce ducea în jos, spre mare, începea să se acopere cu frunze căzute din copaci. Aceasta era partea din plimbarea călare care îi plăcea cel mai mult Corei: să coboare pe poteca îngustă prin pădure, unde hăţişul era atât de des, că nu vedeai la câţiva metri în faţă, iar cam la jumătatea drumului începeai să auzi vuietul valurilor, să simţi aerul sărat al mării şi mirosul de putreziciune al frunzelor moarte. Pădurea se termina şi ajungeai pe stâncile de pe care se vedea golful. Ei i se părea că arată ca punguţa, strânsă la gură cu şiret, a unei doamne, un oval cu o deschidere spre mare în locul unde se făcea un gol între stânci. Ceaţa care se aşternuse peste Lulworth o săptămână întreagă se ridicase, în sfârşit. Astăzi, marea de dincolo de stânci era de un albastru-închis, iar în apele mai puţin adânci ale golfului, aproape turcoaz. Soarele poleise stâncile de calcar într-un auriu generos. Dacă n-ar fi fost aşa de frig, ai fi zis că e vară. Pe câmpurile din jurul ei păşteau oi, forme albe asemănătoare cu ale norilor de pe cer. Corei îi plăceau forma şi mărimea golfului, ţărmul era încântător în comparaţie cu faleza stâncoasă şi valurile mari din Rhode Island. Se uită la ceasul ei de buzunar – ora unsprezece. Trebuia

să se întoarcă acasă, căci era posibil ca Ivo să revină diseară, şi voia ca totul să fie în ordine.

După săptămâna petrecută la Conyers, se întorseseră la Lulworth. Ivo fusese imediat chemat la moşiile lui din Irlanda. Arendaşii se revoltaseră din cauza chiriilor mari, iar Ivo nu credea că vechilul se poate descurca de unul singur. Voise să-l însoţească, dar erau răscoale în zonă şi el spusese că era prea periculos pentru ea. Ultimele şapte zile au fost cea mai lungă perioadă în care fuseseră despărţiţi de când se căsătoriseră, în urmă cu şase luni, în martie. Ivo îi propusese mai în glumă, mai în serios, să se ducă la Conyers cât era el plecat, dar ea hotărâse să rămână la Lulworth. Voia să cunoască tot castelul, să îl simtă al ei. Când Ivo se afla acolo, ea era conştientă de relaţia lui cu casa; fiecare colţişor din ea avea o semnificaţie pentru el. Când s-au întors din luna de miere, Corei i se arătase apartamentul ducesei – o serie de camere frumos lambrisate, cu vedere la mare, din partea de sud a castelui. Fusese încântată de proporţiile lor armonioase, de faptul că erau luminoase şi că se vedea un petic de mare printre coamele dealurilor. A hotărât pe dată că se va instala acolo şi a comandat mobile noi, aruncând catifeaua roşie cu franjuri şi mărgele, care îi plăcea ducesei Fanny, şi înlocuind-o cu materiale vesele, imprimate cu păsări şi rodii. În prima noapte după ce terminase de decorat camerele, Cora se pregătise de culcare şi îl aştepta pe Ivo. Întârzia. Se făcuse unsprezece şi jumătate când a intrat în odaie şi, în loc s-o ia în braţe, a început să se învârtă prin cameră, atingând draperiile şi pereţii ca un câine care încearcă să se familiarizeze cu un teritoriu necunoscut. În cele din urmă, ea l-a luat de mână şi l-a dus în pat, dar şi acolo a fost agitat şi aspru, şi a părăsit-o în zori. Chiar mirosise altfel, un iz acru strecurându-se în pielea caldă şi dulce. Se purtase la fel şi în următoarele trei nopţi; în timpul zilei era normal, însă noaptea se preschimba într-un om nervos şi frământat. Cora încercase să aibă o discuţie cu el, dar el o evita, aşa că în noaptea următoare s-a dus ea în camera lui, cea a ducelui, iar Ivo se repezise s-o ia în braţe înainte să apuce să închidă uşa în urma ei.

Era clar că nici un fel de perdele noi nu puteau şterge amprenta mamei sale din aceste camere. După aceea, nu mai stătuse în odăile ei decât ziua, când Ivo era plecat pe domeniu.

Cora îşi ridică faţa spre soare şi închise ochii. Nu avea de ce să fie mulţumită de vântul din sud-vest, dar se bucura de lumina care i se filtra printre gene. Soarele îi lipsea cel mai mult; acasă, îl considera ceva de care trebuia să aibă parte, dar aici, orice zi însorită era o binecuvântare. Deschise ochii şi se uită la mare; atunci văzu o dâră albă chiar după intrarea în golf. Îi dădu pinteni lui Lincoln şi înaintă pe stâncă pentru a se uita mai de aproape. Îşi dădu seama că era un grup de delfini care se zbenguiau în valuri. Erau în jur de cinci, şi se răsuceau prin apă. Cora văzuse doar câte un delfin în Newport, aşa că era prima dată când zărea un grup, ceea ce o făcu să zâmbească până începură s-o doară obrajii.

De obicei, la jumătatea drumului spre castel, Lincoln îşi ciulea urechile, iar ea îl lăsa în galop mărunt până acasă. Dar de această dată, nu îl lăsă în voia lui, ci îl strânse bine de căpăstru până urcară amândoi liniştiţi colina. Lincoln fornăi parcă protestând, dar Cora nu-l băgă în seamă. În mod normal, îi plăcea să fie zgâlţâită, dar astăzi voia să-şi prelungească starea de mulţumire şi de visare. Când se apropie de grajduri, un rândaş alergă să i-l ia pe Lincoln.

– Bună dimineaţa, Alteţă, o salută rândaşul şi îl trecu pe Lincoln de barieră.

– Ce zi frumoasă! Am văzut câţiva delfini în golf. Vin des pe aici?

Rândaşul se scărpină în cap.

– Păi, îs aci de aproape 17 ani şi n-am văzut niciodată vreun delfin, Înălţimea Voastră. Rândaşul scrâşni din dinţi şi o ajută pe Cora să descalece. Se spune că delfinii poartă noroc, da' Lulworth n-a prea avut noroc în ultimu' timp, da' socot că se poa' schimba.

Şi rândaşul îi zâmbi, arătându-şi un şir de dinţi sparţi şi maronii, în timp ce ochii i se plimbau pe trupul ei.

Cora nu observă felul în care o privea, căci se chinuia să înţeleagă ce spunea bărbatul cu un puternic accent

de Dorset, dar, pe urmă, când pricepu, se înroşi ca racul. Ce voia să spună? Cum de ştia? Ea însăşi nu bănuise nimic până acum câteva zile. Nimeni nu ştia, poate cu excepţia Berthei, care nu stătea la palavre cu rândaşii. Îşi azvârli cravaşa şi mănuşile, apoi se îndreptă demnă spre casă. Când ajunse la intrarea dinspre grădină, se întâlni cu majordomul, care aducea o telegramă pe o tavă de argint. O deschise imediat.

– E de la duce, Bugler. Spune că soseşte diseară. S-au terminat lucrările la capelă?

– Da, Alteţă. Cred că oamenii aşteaptă să vă spuneţi părerea despre munca lor.

– Dumneata ai văzut-o? Crezi că ducele va fi mulţumit?

Bugler o privi pieziş. Lucra la castel de treizeci de ani; la început fusese valet, apoi, ajutor de majordom, şi deţinea postul din prezent de zece ani. Avea multe responsabilităţi: să aibă grijă de argintăria familiei, să se ocupe de pivniţă, să supravegheze comportamentul servitorilor în sala de mese şi chiar să aducă veşti proaste (pe el căzuse beleaua de a-i spune ducesei Fanny că i-a murit fiul cel mare), dar nu era plătit ca să-şi exprime părerile. Tânăra ducesă americană ar fi trebuit să ştie şi să nu-l mai întrebe.

– N-am de unde să ştiu, Înălţimea Voastră.

– Dar ai mai văzut-o şi înainte; crezi că a rămas la fel de încăpătoare?

– Nu văd nici o diferenţă de mărime, Alteţă.

Cora renunţă.

– Spune-le că vin la ei imediat ce-mi schimb hainele.

Bugler se uită dezaprobator la noua ducesă, care urca repede scările spre camera ei, ţinându-şi fusta atât de sus, că îi putea vedea picioarele aproape până la genunchi. Cora alerga aşa pentru că îi venea să vomite. Măcar să ajungă în camera ei, care era la vreo sută de metri distanţă. Spre oroarea ei, nu se mai putu abţine, se puse în genunchi şi vărsă pe covorul de pe coridor. Se rugă lui Dumnezeu să nu o vadă Bugler. Simţindu-şi gura încleiată şi clătinându-se pe picioare, merse până în camera ei şi o sună pe Bertha.

Înainte să ajungă Bertha la ducesă, mizeria de pe covor fusese curăţată de Mabel, care văzuse ce se întâmplase. Până să apuce Bertha să-şi frece stăpâna la tâmple cu apă de colonie şi s-o ajute să îmbrace o rochie de dimineaţă, iar bucătăreasa să trimită sus nişte ceai cu pâine prăjită, veştile despre starea ducesei se şi răspândiseră în sala de mese a servitorilor, spre încântarea celui de-al doilea valet, care pariase cu May că se va naşte un moştenitor şi câştigase.

Aloysius şi Jerome, câinii ducelui, veneau în urma Corei, care urca pe drumul spre capelă. Nu era nici un an de când văzuse pentru prima oară capela. De atunci, de fiecare dată când intra acolo, simţea pătratul mai deschis la culoare de deasupra altarului ca o mustrare. La Veneţia, le scrisese fraţilor Duveen, negustorii de artă la care apela mama ei, şi le ceruse să dea de urma tabloului cu Sfânta Cecilia, care fusese agăţat acolo. În iulie, primise o scrisoare care o informa că tabloul fusese vândut unui oarecare Cyrus Guest din San Francisco, şi că acesta nu intenţiona să-l vândă. Cora nu a renunţat şi le-a cerut negustorilor să găsească alt tablou de Rubens, care să se potrivească în firida de deasupra altarului din capela de la Lulworth. După două săptămâni, Duveen a anunţat-o că era o *Fecioară cu pruncul* de acelaşi pictor, scoasă la vânzare de un conte irlandez, care sărăcise. Dorea ducesa să-l vadă? Cora hotărî imediat să cumpere tabloul. Un Rubens era un Rubens, la urma urmei, dar preţul cerut a fost mai mare decât se aştepta, ceea ce a liniştit-o în privinţa autenticităţii tabloului.

Le dădu ordin câinilor să rămână pe treptele de la intrarea în capelă. N-o ascultau ca pe Ivo, de aceea intră repede şi închise uşa după ea, ca să n-o urmeze înăuntru. La început, n-a putut vedea nimic, dar apoi, raza de soare intrată prin geamurile de la cupolă a căzut direct pe altar şi a luminat tabloul. Fecioara într-un veşmânt portocaliu îl strângea la piept cu o mână pe pruncul Iisus şi se uita pe cartea veche, cu ilustraţii, din cealaltă. Stăteau sub o boltă de trandafiri roz pal, iar în cartea pe care o privea Maria era pictat un covor persan cu un model complicat. Cora a fost impresionată de duioşia

pe care o emana tabloul, de felul în care Iisus, bălai şi gol ca un înger, îşi pusese aşa de încrezător capul pe pieptul mamei sale. Observă cu stupoare că Fecioara avea părul în aceeaşi nuanţă de castaniu ca al ei. Auzi o voce în spatele ei.

– Se spune că Rubens îşi folosea soţia şi copilul ca modele. Cred că asta conferă tabloului un aer atât de intim.

Cora se întoarse şi văzu un om scund şi brunet, cu un guler de un alb imaculat, care îi zâmbea.

– Numele meu e Ambrose Fox, Înălţimea Voastră. Domnul Duveen m-a rugat să aduc eu tabloul ca să se încredinţeze că sunteţi mulţumită.

Cora îi întinse mâna şi, după o clipă de ezitare, bărbatul i-o strânse.

– Spuneţi-i că e minunat. Cred că arată foarte bine aici, în capelă, nu-i aşa, domnule Fox?

– Într-adevăr, Alteţă. Se pare că acesta e locul lui.

– Mă bucur să aud asta. Vedeţi, e o surpriză pentru duce. Acolo era înainte alt tablou de Rubens, dar a fost vândut şi am vrut să-l înlocuiesc. Celălalt o înfăţişa pe Sfânta Cecilia, dar cred că *Fecioara cu pruncul* este la fel de bun, dacă nu chiar mai potrivit. Mă întreb dacă aţi văzut şi celălalt tablou? Eu nu l-am văzut niciodată, dar dacă dumneavoastră îl cunoaşteţi, mi-aţi putea spune dacă acesta e la fel de bun.

Cora îşi dădea seama că vorbea prea mult cu un om pe care nu ştia unde să-l plaseze – era o persoană pe care s-o invite la prânz sau s-o trimită la menajeră? Dar se simţea copleşită de tablou. Când îl cumpărase, nu ştiuse cât de potrivit era. Nu prea avusese de-a face cu copii, dar era ceva în felul în care pruncul punea posesiv mâna pe pieptul mamei sale, imagine care o făcu să-şi dea seama, pentru prima oară de când avusese acele bănuieli, cum va fi viaţa ei după aceea. Oare şi copilaşul ei se va strânge aşa la pieptul ei, punând stăpânire pe ea?

– *Sfânta Cecilia* este considerată una din cele mai bune opere ale lui Rubens, dar mie mi se pare un pic prea măreţ pentru o capelă de asemenea dimensiuni.

Cred că acest tablou are mărimea potrivită şi, aş îndrăzni să spun, creează atmosfera nimerită în acest loc.

Cora se uită la el cu asprime. Oare voia să insinueze ceva? Domnul Fox o privi şi el fără să clipească. Siguranţa lui o impresiona, avea să-l invite la prânz. La urma urmei, mai erau multe tablouri care trebuiau înlocuite.

Câinii care o aşteptau afară au început să latre când au văzut-o cu un străin.

– Vă rog să nu-i băgaţi în seamă, domnule Fox, or să se potolească atunci când o să-şi dea seama că sunteţi cu mine.

– Aceştia trebuie să fie faimoşii ogari de la Lulworth, îi recunosc din portretul făcut de Van Dyck primului duce. Frumoase animale! În ciuda siguranţei afişate, Cora observă însă că domnul Fox era foarte emoţionat. Alungă ogarii şi îi făcu semn s-o urmeze pe drumul spre casă.

Ivo păru mirat când Cora îi propuse să se ducă la capelă, după cină.

– Desigur, dacă vrei tu să mergi, dar n-ar fi mai bine să ne ducem acolo ziua? Nu e lumină de gaz în capelă.

– Dar sunt lumânări, e mult mai frumos aşa.

Cora îi şi ceruse lui Bugler să aprindă lumânările.

Se grăbi să ia cina, stând ca pe jar până îşi goli Ivo farfuria. În cele din urmă, el îşi scoase şervetul de la gât, iar ea se şi ridică.

– Mergem acum? Urcăm la capelă?

– Nu mai poţi aştepta până fumez şi eu o ţigară?

– Nu cred, Ivo. Te rog, iubitule.

Ivo se ridică exagerat de încet şi se îndreptă spre uşă. Cora era acum în culmea nerăbdării. Îl luă de braţ şi-l scoase pe uşă.

– Voi, americancele, nu vă lăsaţi cu una, cu două, spuse el, râzând de insistenţa ei, dar o luă de braţ şi începură să urce. O tachină tot drumul, zicându-i că e o teroristă de americancă, iar când cotiră, văzu biserica luminată pe dinăuntru. Cora simţi cum i se încordează mâna pe talia ei.

– Ce ai?

– Nimic, doar că n-am văzut de mult capela luminată noaptea. De când a fost depus Guy aici.

Într-o altă seară, Cora s-ar fi cutremurat de nesăbuinţa ei, dar astă-seară se gândea prea intens la revelaţiile ce o aşteptau în viitor, pentru a acorda suficientă atenţie stării în care se afla soţul ei. Când au ajuns în poarta capelei, s-a oprit.

– Vreau să-ţi arăt ceva, dar trebuie să fie o surpriză, aşa că închide ochii.

– Dar ce e acolo, papa de la Roma sau Sfântul Graal? Am să fac din tine, Cora, o bună catolică.

– Sst, nu mai zi nimic, doar închide ochii şi vino cu mine!

Ivo închise, în sfârşit, ochii şi se lăsă condus în capelă.

Fecioara cu pruncul lucea în lumina lumânărilor. Cora se simţi cea mai deşteaptă fată din lume; avea să redea domeniului Lulworth măreţia de altădată.

– Poţi să deschizi ochii acum.

Îşi luă privirea de la tablou ca să se uite la Ivo.

El deschise ochii şi se uită în jurul său, nedumerit, apoi văzu tabloul lui Rubens şi rămase tăcut, privindu-l şi având pe chip o expresie pe care Cora nu o putea descifra. Aşteptă ca faţa lui serioasă să se lumineze de mirare şi încântare, dar el nu făcu altceva decât să privească ţintă tabloul, aşa că ea se gândi că poate nu ştia de cine era.

– E de Rubens, ca cel pe care l-ai avut înainte.

Ivo păstră tăcerea. Cora îi puse o mână pe braţ, dar el nu se clinti. Se uita fix la tablou, cu faţa perfect imobilă. Îi simţea sub mână muşchii braţului foarte încordaţi. Pe de-o parte, ştia că nu e bine să spună ceva, iar pe de alta, îi venea să ţipe. Asta era surpriza ei pentru Ivo, iar el nu reacţiona aşa cum se aşteptase ea.

Făcu un efort să mai aştepte, uitându-se la ceara care picura dintr-o lumânare. În fine, când se scurse şi ultima picătură, îi vorbi din nou soţului ei.

– Am încercat din răsputeri să fac rost de celălalt Rubens, cel care a fost înainte aici, cu Sfânta Cecilia, dar omul care l-a cumpărat e american...

– Şi nu are nevoie de bani, spuse Ivo fără intonaţie.

Era o afirmaţie, nu o întrebare. Oare era supărat pe ea că nu reuşise să cumpere tabloul de dinainte?

– Bineînţeles că eu nu am văzut tabloul cu Sfânta Cecilia, însă domnul Fox, care a adus acest tablou de la Duveen, crede că *Fecioara cu pruncul* se potriveşte mai bine aici.

– E o pictură frumoasă.

Vocea lui Ivo era tot plată.

– Rubens îşi folosea soţia şi copilul ca modele.

Cora se apropie de tablou. De fiecare dată când îl privea, observa mai multe detalii. Era un coş cu fructe în colţul de jos, din dreapta, cu prune şi struguri. Unele boabe fuseseră mâncate. Dincolo de umărul drept al Fecioarei erau copaci în spatele cărora se aşternea un peisaj rural, care părea verde şi răcoros. De sub veşmântul portocaliu al Fecioarei ieşea o manşetă din damasc roz. Se întrebă dacă n-ar putea şi ea să poarte o rochie în acele culori după naşterea copilului.

– Uită-te la mâna pruncului, Ivo. Observă ce strâns se ţine de mama lui. Îşi întinse propria mână spre el, obligându-l să facă un pas în faţă, dar Ivo rămase neclintit.

– Cunosc tabloul.

Cora era uimită.

– Cum aşa? Duveen mi-a spus că nu a fost niciodată pe piaţă.

– Nici n-a fost.

– Şi atunci, cum...

Vocea Corei se stinse când înţelese că Ivo cunoştea tabloul.

– A aparţinut familiei Kinsale vreo două sute de ani. Era pus în capela lor.

Vocea lui Ivo era inexpresivă.

– N-am ştiut că îi cunoşti pe proprietari. Corei începu să i se facă frig, dar insistă: Doar nu contează, Ivo, nu? Au avut nevoie de bani. Le-am oferit un preţ bun, iar acum ai din nou un Rubens deasupra altarului.

Ivo îşi ridică braţele. Cora crezu o clipă că vrea s-o îmbrăţişeze, dar apoi şi le lăsă în jos şi rămase iar tăcut.

– Ivo, ce-i cu tine? Am făcut asta pentru că am crezut că ai să te bucuri. Ţineai la celălalt tablou, ştiu că aşa e.

Cora bătu din picior de frustrare.

– Sigur că ţineam, dar, Cora, nu poţi aranja lucrurile doar cumpărând o altă pictură. Rubensul de la Lulworth a fost acolo încă din timpul celui de-al patrulea duce. De câte ori veneam la capelă, mă gândeam la străbunii mei, care îngenuncheaseră în faţa aceluiaşi tablou şi spuseseră aceleaşi rugăciuni. Acum, *Sfânta Cecilia* e în California şi avem alt Rubens frumos, datorită bogatei mele soţii. O privi în ochi şi scuturã din cap. Nu înţelegi ce-ţi spun, nu? Şi cum ai putea să pricepi? Ideile mele ţi se par, probabil, absurde.

– Nu absurde, doar că mă nedumeresc. Credeam că ai nevoie de banii mei să faci ceva aici.

Îl studie cu atenţie, încercând să-i descifreze expresia de pe faţă.

– Nu, Cora, aveam nevoie de ei. E o diferenţă, dar văd că tu nu o sesizezi.

Aşa era, nu înţelegea. Cumpărase tabloul ca să-i arate lui Ivo că voia să-i redea domeniului Lulworth măreţia de altădată, dar, în loc să-i facă o bucurie, îl jignise. Cum de-l judecase aşa greşit? Îşi dădea seama că ştia foarte puţin despre bărbatul cu care se măritase.

În cele din urmă, Ivo se apropie de ea şi o privi de la înălţime. Ea îşi puse mâinile pe umerii lui şi, peste o clipă, el îi înconjură mijlocul cu braţele.

– Of, Cora, nu poţi să înţelegi că există în viaţă lucruri care nu se pot cumpăra?

Ea îşi ridică privirea spre chipul lui oacheş şi îi văzu ridurile fine dintre nas şi bărbie şi pleoapele care zvâcneau. Se simţea uşurată că, indiferent ce îl întristase, acum îi trecuse supărarea. Pentru o clipă, simţi că omul de lângă ea era un străin.

– Sigur că da. N-ai vrea să-ţi spun unul din ele?

Cora zâmbi, pentru că reuşise acum să aducă iar discuţia pe terenul ei.

El o studie îndeaproape, pe urmă, privirea îi coborî pe trupul ei.

– Vrei să spui că eşti...

– Da – sunt aproape sigură. Am vomitat azi-dimineaţă, iar corsetele mă strâng.

Îşi puse mâinile pe talia încă subţire.

El făcu un pas înapoi, parcă împins de forţa veştilor, încercând să se sprijine cu mâna de o strană, ca să nu se clatine, dar nu reuşi şi aproape îşi pierdu echilibrul. Cora se uită la el amuzată – Ivo nu era, de obicei, neîndemânatic –, dar apoi, el se îndreptă, şi îi văzu faţa luminată de un zâmbet.

– Mă bucur mult. Ar fi fost prea trist să fiu ultimul din neamul Maltravers. Ai chemat un doctor?

– Nu încă, am vrut ca tu să afli primul, cu toate că unii dintre servitori par să fi ghicit.

– Ei se prind întotdeauna primii. Ai idee când...

– În mai. Cel puţin aşa cred. Nu pot fi sigură până nu mă vede un doctor.

– Ce fată deşteaptă!

Îşi înclină capul şi o sărută pe frunte.

– Acum, vezi, am avut motivele mele să cumpăr *Fecioara cu pruncul*, spuse ea pe un ton puţin dojenitor.

Ivo lăsă capul în jos de parcă şi-ar fi recunoscut vina; totuşi, ochii îi râdeau.

– Am fost un bădăran, Cora, dar trebuie să mă ierţi. Vedem altfel lucrurile, asta-i tot.

O luă de după gât şi o trase spre el. Ea îşi aminti de primul lor sărut aici, în această capelă. O surprinsese atunci repeziciunea cu care o ceruse de nevastă, căldura îmbrăţişării lui; iar acum, îl cunoştea ea oare mai bine? Poate din punct de vedere fizic; acum, sărutările lor erau un mod de comunicare, nu de explorare, dar tot mai existau în el zone necunoscute. Încercă să-şi alunge acest gând. Orice ar crede el despre tabloul lui Rubens, era totuşi sigură că-şi dorea un moştenitor.

Doar după câteva zile, îşi permise Cora luxul de a se gândi la scena din capelă. Se gândi la faţa lui împietrită şi la faptul că nu se uitase la ea, ci doar la tablou. După aceea, totul fusese bine, dar Corei nu-i scăpa ce făcea el: când intra în biserică, nu se uita niciodată drept înainte; se ducea să-şi înmoaie degetele în vasul cu apă sfinţită şi se îndrepta spre altar cu capul plecat. Şi-l ridica doar când

se apropia de altar să ia sfânta împărtăşanie şi se uita la tablou, de parcă ar fi fost crucea pe care trebuia s-o poarte.

capitolul 17

Casa Bridgewater

Zilele începeau să se scurteze. Cora se uita cum venea fanaragiul dinspre Cleveland Row spre parc, mărind intensitatea luminii care ieşea de sub praguri şi de după perdele, în întunericul ce se lăsa. Era obosită de drumul pe care-l făcuse de la Lulworth, dar se simţise mai bine când trăsura se opri în faţa coloanelor de piatră care flancau casa lor din Londra. Casa Bridgewater, cu faţada concepută de Barry, fusese un cadou de nuntă de la tatăl ei, deşi fusese aleasă de mama ei, care se minunase că ducele nu avea o reşedinţă permanentă în oraş. Doamna Cash era de părere că această casă, cu enormul hol de la intrare şi galeria cu coloane, se potrivea rangului lui. Îi plăcuse că fusese construită de acelaşi om care restaurase şi palatul Buckingham.

Ducele avusese odată şi o casă în St. James, care aparţinuse pe vremuri baronilor de Maltravers, dar bunicul său o vânduse. Cora se întrebase dacă putea să o cumpere înapoi, dar nu voia să-şi jignească soţul, după incidentul cu tabloul de Rubens. De altfel, îi plăcea casa aceasta, cu salonul care avea şase ferestre ce dădeau spre Green Park.

Văzu o trăsură oprindu-se în faţa casei şi un valet în livrea ducându-se la uşa din faţă. Cine să fie la ora asta? se întrebă Cora. Spera să fie Sybil. Ar fi putut vorbi despre haine cu ea. Cu Sybil uita că e ducesă şi putea vorbi despre lucruri serioase, cum ar fi lungimea mânecilor. Cora nu era de părere că se mai pot lărgi, dar asta crezuse şi în urmă cu şase luni, şi se înşelase.

Valetul îi aduse ceremonios cartea de vizită a lui Lady Beauchamp.

Cora era surprinsă şi încântată. Familia Beauchamp plecase din Conyers a doua zi după ce Charlotte îşi

dorise să fie prietene, din cauza unui deces în familie. Corei îi păruse rău că nu o văzuse mai des. Cora nu avea prietene în Anglia, cu excepţia lui Sybil, care, deşi era fermecătoare, stângăcia şi hainele urâte pe care le purta o făceau, mai degrabă, protejata decât egala ei. Charlotte era de o cu totul altă factură. Avea o aură de mister şi era una din puţinele englezoaice pe care Cora le considera rivale când venea vorba de toalete. Se întreba cât de largi vor fi mânecile lui Charlotte.

Nu a fost dezamăgită. Deşi Charlotte era îmbrăcată parţial în doliu după unul din verii lui Odo, rochia nu se prea potrivea cu întristarea, cu excepţia culorii, iar nuanţa de lavandă contrasta puternic cu frumosul ei păr blond. Renunţase la mânecile lungi din timpul verii pentru unele bufante, care se prindeau peste cot cu năsturaşi. Manşetele şi tivul erau împodobite cu fir de argint. Pe umeri avea o blană de vulpe argintie, iar pe cap, o pălărie cu pene mov şi cenuşii. Păşi cu graţie spre Cora şi îi strânse mâinile într-ale ei.

– Ce mă bucur să te găsesc acasă, ducesă! Vocea lui Charlotte era răguşită şi caldă. Eram în drum spre casă de la familia Lauderdale şi am văzut că aveai obloanele trase. Eşti de mult în oraş?

O strânse uşor de mâini pe Cora.

– Nu, doar ce-am ajuns. Ivo s-a hotărât să-şi ocupe locul în Camera Lorzilor. Cora se simţea mândră că putea să-i spună asta.

Îi făcu semn lui Charlotte să se aşeze pe o canapea Ludovic al XV-lea poleită cu aur. Charlotte se aşeză cu eleganţă pe ea.

– Ei bine, acum eşti aici, aşa că trebuie să te prezint unor oameni interesanţi. Dacă Ivo o să intre în politică, va trebui să-ţi umpli timpul cumva. Joia viitoare o să dau o serată muzicală. Îţi promit că va fi foarte interesant. Să nu crezi că peste tot este la fel de plictisitor ca la Conyers. Evident că trebuie să te duci dacă ţi-o cere cea de două ori ducesă, dar atmosfera de la Marlborough House este atât de *vieux jeu*[1] acum. Înainte, te distrai

[1] Demodată (în limba franceză, în original)

pe cinste cu jocurile de noroc şi divorţurile, dar acum, Bertie e doar un pic mai puţin înţepat decât mama lui.

Cora zâmbi.

– Nu pot spune că a fost plictisitor la Convers. Americanii ca mine nu pot fi blazaţi în faţa capetelor încoronate, dar a fost foarte greu. Trebuia să ţin minte atâtea lucruri, mi-era teamă să nu spun ceva greşit. Mi-a părut rău că a trebuit să pleci, mă bazam pe tine să mă ajuţi.

Charlotte îşi potrivi mânecile.

– O, ducesă, nu cred că ai nevoie de ajutor din partea mea. Se pare că te-ai descurcat bine. Am auzit că prinţul e îndrăgostit de tine.

Cora nu putu să-şi mascheze încântarea.

– Aş vrea să-mi spui Cora, încă nu m-am obişnuit cu apelativul de ducesă.

Charlotte dădu din cap afirmativ.

– Ei bine, atunci îţi voi spune Cora, iar tu îmi vei spune Charlotte. Nu mă voi obişnui niciodată cu titlul de Lady Beauchamp. Această ultimă remarcă o spuse râzând, dar Cora tot a fost surprinsă. Charlotte observă expresia de pe chipul Corei. O, draga mea, iar te-am şocat? Tot uit că americanii se căsătoresc din dragoste.

Cora o ţintui cu privirea.

– Ei bine, eu da. Zâmbi cu ironie. Dar e greu să te obişnuieşti cu titlul. Uneori, îmi vine greu să cred că se vorbeşte despre mine.

– Dar orice englezoaică îşi doreşte din şcoală să i se spună „Alteţa Voastră". Nu te voi compătimi pentru asta, Cora.

Cora râse. Charlotte i se părea o companie îngrijorător de plăcută.

– Englezoaicele sunt pregătite pentru o asemenea viaţă. Trebuie să învăţ atâtea lucruri. Ivo e destul de tolerant, dar servitorii nu au milă. De câte ori cer ceva, ei îmi spun : „Cum doriţi, Alteţa Voastră", şi atunci ştiu că am greşit. L-am rugat pe Bugler să aprindă focul în bibliotecă şi s-a uitat la mine de parcă l-aş fi plesnit. Mi-a spus că va trimite un servitor. Până când l-a făcut, tremuram toată.

Se strâmbă ca şi când ar fi fost la ananghie.

– I-ai cerut majordomului să facă focul? Este un caz serios de lezmajestate. Mă mir că Bugler nu şi-a prezentat demisia. Demnitatea de majordom al regelui este doar cu puţin mai importantă decât cea de duce.

Charlotte imită foarte bine una din cele mai pedante atitudini ale lui Bugler.

Cora sună clopoţelul pentru ceai.

– Ei bine, măcar servitorii din Londra sunt recent angajaţi şi nu trebuie să-mi fac griji că le jignesc sentimentele.

Charlotte se aplecă spre Cora.

– O să dau o petrecere joi. Trebuie să vii. Louvain va fi acolo.

Se uită la Cora printre gene ca să-şi dea seama dacă numele îi spunea ceva.

– Pictorul? Credeam că locuieşte la Paris. Mama a încercat să-i comande un portret, dar i-a spus că e prea ocupat ca să vină în America. S-a enervat tare rău.

Cora îşi aminti cât de furioasă fusese mama ei. Louvain nu fusese prea „ocupat" ca să le picteze pe fetele lui Rhinelander mai devreme în acel an.

Charlotte zâmbi.

– Îşi alege subiectele cu mare grijă. I-am fost model anul trecut. I-am pozat de cincisprezece ori în acel atelier de pe marginea fluviului, unde mă mai trăgea şi curentul. A insistat să mă picteze în costum de călărie şi, de câte ori m-am dus la el, mi-a spus Diana. Aş fi renunţat, dar Odo era foarte pornit, iar Louvain poate fi fermecător când vrea. Charlotte ridică din umeri, făcând să-i tremure penele de la pălărie. A spus tuturor că nu va mai face portrete, dar sunt sigură că, dacă te va întâlni pe tine, o ducesă americană, nu va putea să-ţi reziste, spuse Charlotte făcând semn spre Cora, care purta o rochie de după-amiază de la Madame Vionnet. Se opri să-şi tragă răsuflarea pe când servitorul aducea serviciul de ceai. O, Doamne, e deja timpul? Trebuie să plec. Rămâne pe joi.

Charlotte se ridică, scuturându-şi fusta mov, astfel încât mica trenă din spate să cadă pe podea, în spatele ei.

Cora se gândi la Louvain. Portretul pe care i-l făcuse lui Mamie Rhinelander în neglijeu împărţise anul trecut societatea newyorkeză în două tabere. Mama ei spusese că era de prost gust, dar lui Teddy i se părea o capodoperă.

– Ei bine, trebuie să mă îngrijesc şi de alte lucruri, dar, din câte ştiu, nu avem alte obligaţii în seara aceea. Suna destul de pompos, dar Cora nu avea de gând să-i spună celeilalte femei că era însărcinată. Charlotte păru să nu-şi dea seama că era evazivă, aşa că îşi luă blănurile şi plecă. Fiind pupilă a celei de două ori ducesă, era aproape un membru de onoare al familiei Maltravers, de unde şi prezenţa ei la Conyers; dar Cora nu-şi amintea ca Ivo să fi pomenit de ea. Încercase să afle mai multe de la soţul ei, dar începea să-şi dădea seama că Ivo schimba subiectul conversaţiei după bunul lui plac şi nu-i făcea nici o plăcere să vorbească despre familia Beauchamp.

Cora sună clopoţelul ca să vină servitorul să ia serviciul de ceai, iar ea se duse la masa de scris. Luă o coală de hârtie pe care era imprimată o coroană (mama ei comandase cea mai scumpă hârtie) şi scrise un bilet doamnei Wyndham, în care o ruga să treacă pe la ea. Când venise prima oară la Londra, o găsise pe femeia mai în vârstă cam enervantă, dar acum considera folositoare mare parte din sporovăiala ei necontenită despre lumea mondenă. Ştia că era timpul să-şi asume atribuţiile de ducesă: îşi amintea cu groază promisiunea prinţului de a-i face o vizită la Lulworth. În New York ar fi ştiut de unde să înceapă, dar aici îi era frică să nu facă o greşeală. Cu siguranţă că doamna Wyndham ştia de unde să înceapă, iar Cora nu avea nici o jenă să o întrebe, căci bunăvoinţa ei era esenţială pentru „afacerea" doamnei Wyndham.

Cora nu o întrebase niciodată pe mama ei cât plătise pentru invitaţia la Sutton Veney, dar, luând în considerare trăsura doamnei Wyndham şi casa ei minunată de pe Curzon Street, nu fusese o sumă modică. Doamna Wyndham punea un preţ pe orice, o trăsătură pe care Cora începea să o aprecieze. Englezii erau atât de ciudaţi când venea vorba de bani. Reacţia lui Ivo în legătură

cu tabloul lui Rubens, iar apoi problema cadoului de ziua lui Sybil - Cora îi trimisese o blană de samur. Sybil fusese încântată, dar cea de două ori ducesă o luase deoparte să-i spună două vorbe.

- Chiar nu ar trebui să faci asemenea cadouri extravagante, dragă Cora, căci linia de demarcaţie între generozitate şi mituire este foarte subţire.

Ducesa încercase să o convingă pe Sybil să dea blana înapoi, dar fiica ei vitregă refuzase. Ducesa fusese la fel de sarcastică şi atunci când Cora îşi făcuse apariţia la Conyers, purtând diadema pe care i-o dăduse mama ei, în loc de „coroana" familiei Maltravers, atât de plină de diamante, încât nu puteai să o porţi fără să te apuce durerea de cap. Când Cora îi zisese asta şi i-a explicat că diadema ei fusese făcută după cea purtată de împărăteasa Austriei, ducesa oftase şi îi spusese că ea fusese mereu mândră să poarte tiara familiei Maltravers cât timp fusese ducesă de Wareham. Cu permisiunea lui Ivo, Cora trimisese „coroana" la bijutierii Garrard ca să o refacă şi fusese uimită când a primit un bilet prin care i se aducea cu regret la cunoştinţă că nu era cazul ca diadema să fie modificată, întrucât pietrele erau false. Când îi spusese asta lui Ivo, el râsese amar şi îi zisese că mama lui vânduse, probabil, pietrele preţioase pentru a-şi plăti rochiile.

Nici acţiunile ei caritabile nu erau acceptate. La Lulworth, Cora avea tot felul de idei pentru a ameliora situaţia pe proprietate. Prima ei iniţiativă a fost să separe resturile de mâncare de la masă, înainte de a le distribui săracilor. Servitorii se plânseseră că trebuiau să lucreze în plus, iar săracii nu se arătaseră recunoscători. Propusese construirea unei şcoli pentru copiii din sat - o idee pe care Ivo o încurajase; dar după ce elaborase planurile şi începuse să facă uniformele, el renunţă la proiect, spunând că era prea costisitor şi epuizant. Când îi spusese că banii nu erau o problemă şi că era pregătită să conducă o şcoală, el oftase şi îi zisese că nu înţelegea încă anumite lucruri despre viaţa din Anglia. Cora renunţase la idee, căci Ivo o luase în braţe şi o sărutase. Avea timp suficient de acte caritabile după ce se năştea copilul.

Când veni valetul să ia serviciul de ceai, ea îl rugă să-i ducă biletul doamnei Wyndham. Cu puţin noroc, va sosi mâine. Cora trebuia să discute o mulţime de lucruri cu ea.

Cora nu era singura femeie nedumerită în privinţa acestei ţări. Bertha încercase de câteva ori la Lulworth să discute cu Jim despre viitorul lor, dar erau arareori singuri şi se simţea permanent supravegheată. Majoritatea servitorilor din Lulworth locuiau acolo de ani de zile, aşa că nu-i vedeau cu ochi buni pe cei nou-veniţi, în special pe străini. Ştia că domnişoara Softley, menajera, voia ca una din nepoatele ei să ajungă camerista ducesei, ceea ce însemna că Bertha nu putea risca să-i dea motiv de bârfă. Idilele între servitori erau motiv de concediere imediată. Doar majordomii se puteau căsători şi lucra în continuare. Bertha era convinsă că va fi apărată de Cora, dar nu voia să-i pună lui Jim viitorul în primejdie. Dacă îşi pierdea slujba şi nu primea referinţe, îi va fi foarte greu să-şi găsească o slujbă şi, dacă se căsătoreau, atunci experienţa lui de valet al ducelui de Wareham avea să conteze foarte mult. La noile hoteluri-palat găseau mereu de lucru servitori excelenţi, cu referinţe impecabile. Dacă Jim se putea angaja la Savoy, iar ea la o modistă, atunci şi-ar fi permis să se căsătorească. Iar Bertha era convinsă că măritişul era ceea ce-şi dorea, şi nu întâlniri pe bâjbâite pe coridoare şi prin tufişuri. Îi plăcea cum o săruta şi o mângâia Jim, dar nu avea de gând să-i permită mai mult până nu-i dădea un inel. Nu voia să ajungă ca mama ei, singură şi săracă, forţată să-şi trimită copilul de acasă. Nu credea că Jim o va părăsi, dar nu voia să rişte. Măcar în ţara asta un alb se putea căsători cu o fată de culoare. Încercă să nu se gândească la faptul că un soţ alb însemna că nu se va mai întoarce niciodată acasă.

Astăzi, Bertha putea să discute cu Jim despre Savoy. Se duceau împreună la Londra, căci erau singurii servitori pe care ducele şi ducesa îi luau cu ei din Dorset. Când cumpărase casa, doamna Cash angajase şi un personal complet, care includea un bucătar francez

şi o spălătorească elveţiancă, dar speranţa Berthei de a vorbi cu Jim se spulberă când văzu că erau singuri în compartimentul de clasa a treia. La câteva minute după plecarea trenului şi închiderea uşilor, Jim trase storurile şi se năpusti asupra ei. Bertha încercă să se opună, dar el era atât de dornic, încât fata îşi pierdu orice dorinţă de a reacţiona şi se bucură de moment. Mai târziu, când se urcară şi alţii în compartiment, la alte staţii, îi era imposibil să se gândească la altceva când îi simţea coapsa prea apăsată pe a ei, mâna care îi atingea tot timpul degetele şi sărutările pe care i le fura ori de câte ori trenul intra într-un tunel. Îi sugerase ca, în loc să ia o trăsură, să meargă pe jos de la gară până la Cleveland Row. Puteau să stea de vorbă pe îndelete până ajungeau acolo.

Jim era încântat să fie la Londra. Adulmeca aerul din jurul lui ca un câine. Pe când traversau Waterloo Bridge, era bucuros să vadă Parlamentul într-o parte şi Catedrala St. Paul de cealaltă parte. Îi cumpără un buchet de violete de la o ţigancă bătrână care îi spuse că are noroc, dar se uită urât la Bertha. Bertha se gândea la plimbările lor prin Veneţia, unde nu atrăgeau atenţia nimănui. Din acest punct de vedere, la Londra era mai bine decât în New York. Nimeni nu se zgâia la ei pe stradă, dar, în Veneţia, culoarea pielii şi a părului ei nu ieşea în evidenţă. Bertha ştia că Jim nu observa astfel de lucruri; asta iubea la el – credea că ea era minunată şi se aştepta ca toţi să-i împărtăşească părerea. Se plimbară prin Trafalgar Square şi de-a lungul Strandului, până când ajunseră la Teatrul Savoy şi la hotelul de alături.

Ea îi făcu semn spre acesta din urmă.

– Să ştii că aici sunt salarii bune. Am stat în prima mea săptămână la Londra, iar şeful de sală mi-a spus că primea o sută de guinee plus bacşişurile, îi spuse Bertha, arătându-i lui Jim un angajat îmbrăcat la patru ace.

– Totuşi, ar fi greu să te obişnuieşti cu oameni atât de diferiţi. Fiecare vrea ca lucrurile să fie făcute altfel. Dumnezeu mi-e martor că Înălţimea Sa e destul de pretenţios în privinţa gulerelor moi sau tari şi a apei de baie, dar ar fi cu totul altceva să am alt stăpân în fiecare

săptămână, iar unii şi străini, spuse Jim, ducându-şi mâna la gulerul tare.

– Hai, că nu-s aşa de răi străinii, Jim!

Bertha îl luă de braţ. El îi zâmbi.

– Unii sunt oameni de înţeles, îmi închipui. El arătă cu capul înspre hotel. Deci asta vrei să fac? Aşa crezi c-o vom scoate la capăt?

– Păi, dacă tu ţi-ai găsi de lucru aici, iar eu aş face pălării, am putea să o ducem bine.

Jim se opri şi se uită la ea. Bertha îşi dădu seama că mersese prea departe şi încercă să dreagă busuiocul. Poate că Jim nu se gândea la căsătorie.

– Vom avea amândoi nevoie de slujbe dacă întârziem acum! spuse ea, trăgându-l de braţ. De-a lungul Strandului venea un autobuz supraetajat. Haide, o să ajungem mai repede decât pe jos. Se duseră în spate şi urcară scările. Era frig acolo sus, dar aerul îmbâcsit de jos era de nesuportat. Găsiră locuri în faţă, în spatele şoferului. Ea se uită la profilul lui Jim; în spatele lui era ditamai panoul cu o reclamă la Pear's Soap – „Pentru un ten luminos".

– Iartă-mă, Jim, nu am vrut să-mi dau cu presupusul. Îşi puse o mână pe braţul lui. El o strânse drept răspuns şi nu mai scoaseră o vorbă până când autobuzul nu ajunse la Pall Mall.

Pe când mergeau spre Cleveland Row, Jim îi spuse încetişor:

– Nu se pune problema că nu vreau să fiu cu tine, Bertha, dar nu ştiu să fac altceva în afară de a fi servitor. Eram lustragiu la Sutton Veney, şi, când m-am înălţat, am ajuns servitor, iar acum sunt valetul ducelui. Nu credeam că voi ajunge vreodată atât de departe, dar sunt un tip norocos. Te-am întâlnit pe tine, nu-i aşa? Erau prea aproape de casă ca Bertha să-l sărute, dar îi mângâie mâna şi-i spuse:

– Amândoi am avut noroc.

Pe când se apropiau de casă şi începeau să mărească distanţa dintre ei, văzură o doamnă cu blănuri care cobora grăbită scările. Jim o recunoscu pe dată.

– Ce bine că nu ne-a văzut. E a naibii. Din cauza ei, două servitoare şi-au pierdut locul de muncă, la Sutton. Susţinea că s-au purtat urât cu ea, de parcă ar fi fost posibil – erau fete din partea locului, speriate şi de umbra lor. Nu, eu cred că au văzut ceva ce nu trebuiau să vadă şi au fost repede concediate. Oricum, oricine s-ar acri dacă s-ar căsători cu acel domn sinistru. Mai bine mă fac din nou lustragiu decât să mai lucrez vreodată pentru el.

Faţa arătoasă a lui Jim se întunecă atunci când îşi aminti de fostul său stăpân.

Bertha îşi dădu seama că era norocoasă. Nu era uşor să lucrezi pentru domnişoara Cora, dar era angajată de opt ani, aşa că trebuia să se ocupe de ea.

Coborâră scările şi ajunseră la intrarea furnizorilor. Bertha îl vedea pe Monsieur Pincheon, bucătarul francez, făcând ornamente cu smântână în jurul unui munte strălucitor de aspic, de care atârnau anşoa şi sproturi, de parcă înotau într-o mare gelatinoasă. Bertha o invidia de multe ori pe stăpâna ei, dar astăzi nu era una din acele zile.

Cora avusese dreptate că doamna Wyndham va răspunde imediat solicitării ei. Madeleine Wyndham a fost încântată când a văzut blazonul Wareham pe sigiliu. Cu Cora avusese cel mai mare succes, deşi, dacă era sinceră cu ea însăşi, nu ea i-o prezentase lui Wareham. Doamna Wyndham se întreba de ce voia tânăra ducesă să o vadă. Cora era diferită faţă de majoritatea tinerelor americance pe care le întâlnise şi a părinţilor acestora. Multe din ele erau „au naturel", fete gălăgioase îmbrăcate frumos, cu maniere de lăptărese, neavând nimic special în afara optimismului specific tinereţii şi a banilor, evident. Dar Cora ajunsese deja „perfectă", nu mai avea ce să îmbunătăţească la ea. De fapt, încrederea era singurul lucru care o deosebea pe Cora de o englezoaică bine-crescută. Fiind convinsă că era cea mai bogată moştenitoare din generaţia ei, avea o siguranţă şi o seninătate cum nu mai văzuse la o fată de vârsta ei. Era răsfăţată, bineînţeles, ca majoritatea americancelor, dar când nu-i

ieşea cum voia ea, ceea ce se întâmpla rar, părea mai mult mirată decât irascibilă.

Doamna Wyndham se întreba dacă nu cumva Cora avea probleme cu soacra ei. O cunoscuse pe cea de două ori ducesă la numeroase întâlniri, în decursul ultimilor douăzeci de ani, dar ori de câte ori se întâlneau, ducesa se prefăcea că nu o mai văzuse niciodată. Se întreba dacă ducesa va continua să se prefacă şi acum, că fiul ei se însurase cu o americancă. Când Madeleine ajunsese pentru prima oară la Londra, în urmă cu cincisprezece ani, nativii din ţara ei o interogau adesea, de parcă ea însăşi trăise într-un cort indian. Se dusese odată la un bal mascat îmbrăcată în glumă ca o indiancă, iar câţiva dintre invitaţi au întrebat-o dacă îi părea rău că nu-şi mai poate purta portul tradiţional.

Asta se petrecuse însă la sfârşitul anilor 1870, înainte de venirea moştenitoarelor. Doamna Wyndham nu provenea dintr-o familie foarte bogată. Tatăl ei deţinuse un hotel în Manhattan şi se zvonise că acolo îşi cunoscuse soţia, care era, pe atunci, cameristă. Ambii părinţi negaseră asta, dar acele zvonuri au fost suficiente ca să arunce o umbră de îndoială asupra perspectivelor sociale ale familiei. Madeleine era îndrăgită la pensionul domnişoarei Porter, dar prietenia ei cu fetele din familiile Rhinebacker, Stuyvesant şi Astor se limita doar la orele de şcoală. Domnul Lester, tatăl lui Madeleine, îi propusese să meargă în Europa; voia, spunea el, să vadă cum se ocupau acolo de hoteluri. După o lună petrecută la Londra, Madeleine îl cunoscuse pe căpitanul Wyndham, iar după două luni se logodiseră. Căpitanul, cu manierele sale alese, mustaţa deasă şi familia aristocrată (tatăl său era baron irlandez) i se părea lui Madeleine cu mult mai presus de orice june american, aşa că îl acceptase din toată inima. Ştia că, atunci când o ceruse în căsătorie, el sperase că era bogată, dar nu a dat înapoi când şi-a dat seama că zestrea ei era modestă.

În primii zece ani de căsătorie fuseseră foarte fericiţi, dar totul se sfârşise când căpitanul sărise călare peste un gard cu prea mare viteză şi-şi rupsese gâtul. Le lăsase văduvei şi fiului său o rentă din care abia se descurcau.

Din fericire, tatăl ei îi trimisese o familie din Philadelphia care stătuse la hotelul său din New York şi care era curioasă să-i cunoască fiica aristocrată. Fata cea mare fusese o frumuseţe, slavă Domnului, una tăcută şi extrem de bogată, iar doamna Wyndham o prezentase lordului Castlerosse, un vechi prieten al soţului ei. Căsătoria a ţinut prima pagină a ziarelor americane, iar casa doamnei Wyndham a devenit un loc unde trebuia să vină orice fetişcană americană în trecere prin Londra – poate între o vizită la Madame Worth şi una la Forum, în lumina lunii.

La început, nu ceruse bani pentru serviciile ei, bazându-se pe „atenţii" de la modistele, giuvaergiii şi croitoresele recunoscătoare, cărora îi prezenta pe prietenii ei americani, dar, după ceva vreme, şi-a dat seama că nu trebuia să-şi facă scrupule, căci familiile americane, care se bazau pe ea să fie prezentate în cercurile cele mai înalte ale societăţii engleze, erau mai mult decât dornice să o plătească; de fapt, taţii preferau să facă o tranzacţie comercială decât să se prindă într-o plasă nevăzută de obligaţii şi favoruri. Curând, şi-a dat seama că, dacă creştea preţul, noii ei prieteni îi apreciau şi mai mult serviciile. Doamna Wyndham avea gust şi tact şi ştia cum să le facă pe fete să arate bine, şi, uneori, chiar pe mamele lor. Era o diferenţă, le spunea ea, între a te îmbrăca frumos şi a te îmbrăca pompos. Americancele erau, în mare, mult mai la modă decât englezoaicele, dar acest lucru nu trebuia scos în evidenţă. Deşi multe din fete aveau blănuri de samur şi diademe cu diamante, asta nu însemna că trebuiau să le şi poarte. Mai degrabă erau potrivite pentru femeile măritate, dar nici măcar ea nu vedea rostul diamantelor în timpul zilei.

Când ajunsese prima oară la Londra, doamna Wyndham fusese la fel de încântată ca protejatele sale, dar, cum de fiecare dată se uitau urât la ea sau ridicau din sprâncene ori de câte ori făceau ceva ce credeau că este „americănesc", era acum mai englezoaică în comportament decât cele mai severe doamne din înalta societate. Crescând într-un hotel, ţinea foarte bine minte nume şi expresii faciale; după cincisprezece ani petrecuţi

la Londra, știa pe toată lumea și cunoștea la perfecție istoria titlurilor nobiliare a lui Burke. Nu-i scăpa nici o trăsătură aristocratică moștenită din familie; putea vorbi în cunoștiință de cauză despre părul roșcat al familiei Spencer, bărbia familiei Percy sau nebunia familiei Londonderry și învățase demult să nu facă remarci în privința înfățișării unui copil mai mic, când se ducea în camerele copiilor dintr-o casă de aristocrați. Doamna Wyndham știa ce zestre avea fiecare fată de măritat și de ce venit dispunea fiecare bărbat. Cameristele, bucătarii francezi și majordomii, pe care îi „recomanda", de obicei, îi dădeau tot felul de informații care o făceau de neprețuit în ochii prietenelor ei. Știa mereu ultima bârfă, adesea înainte de cei direct implicați. La un bal era, probabil, singura persoană, în afară de un bijutier cu o lupă, care știa ce bijuterii sunt adevărate sau false.

Dar nici chiar doamna Wyndham nu prea avea ce să le învețe pe femeile din familia Cash. Apelaseră la ea pentru că doamna Cash voia să aibă acces la cele mai selecte cercuri. Prietenia doamnei Wyndham cu prințul de Wales însemna că era primită oriunde, cel puțin în Londra. De când doamna Cash auzise de legătura ei cu Casa Regală, îi tot sugerase să o prezinte pe Cora unuia din prinții mai tineri, dar doamna Wyndham o refuzase. În cele din urmă, exasperată de insistențele doamnei Cash, îi spusese că-i putea cumpăra Corei orice soț din rândul aristocrației britanice, dar nu un membru al Casei Regale. Dacă voia un prinț, trebuia să meargă în Europa, unde găsea titluri nobiliare cu duiumul.

Pe când trăsura doamnei Wyndham trăgea în dreptul fațadei neoclasice a casei Bridgewater, ceasul de la palatul St. James bătu ora unsprezece. Era devreme pentru o vizită, dar Cora îi dăduse de înțeles în scrisoare că voia să discute cu ea între patru ochi. Doamna Wyndham știa casa foarte bine: mulți dintre protejații ei locuiseră acolo, și primise un comision frumușel atunci când o convinsese pe doamna Cash să o cumpere pentru fiica ei.

Cora stătea în capul scării lungi din marmură. Când se uită la ea, doamna Wyndham observă imediat că fata

se schimbase de anul trecut. Unele din aceste schimbări erau de ordin fizic; doamna Wyndham presupuse că ducesa era acum însărcinată, dar noua ei blândeţe nu se limita la liniile mai pline ale corpului. Nu-i mai scânteiau ochii ca altădată. Nu mai părea aşa mândră de tot ce avea. Doamna Wyndham era surprinsă, necrezând că măritişul o va schimba pe Cora, o fată atât de stăpână pe sine.

– Vă mulţumesc mult că aţi venit pe la mine, doamnă Wyndham, spuse Cora.

– O, draga mea ducesă, nu-ţi poţi închipui cât m-am bucurat când am văzut biletul de la tine. Am venit aici cât de repede se putea. Sper că şi ţie îţi place casa. Arată atât de bine. Ar fi greu să găseşti o stradă mai elegantă în Londra. Ducele ce mai face? Am înţeles că au fost nişte probleme în Irlanda.

– Da, a avut loc o revoltă a arendaşilor, iar vechilul a fost ameninţat cu arma. Ivo s-a întors demoralizat. Cred că ar trebui să vândă moşia din Irlanda şi să cumpere ceva în Scoţia, dar nici nu vrea să audă de aşa ceva.

Tonul ei era blând, dar şi un pic iritat.

– O, nu, în Dunleary se pescuieşte cel mai bine din toată Irlanda. Nici un pasionat de pescuit nu s-ar gândi să renunţe. Ştii cât de mult le place bărbaţilor sportul.

Doamna Wyndham zâmbi visătoare, gândindu-se la răposatul ei soţ, care căzuse de pe cal la vânătoarea de vulpi de la Quorn. Cora nu înţelegea deloc la ce se referea femeia.

– Ivo e foarte ataşat de acel loc. Nu a ajuns la repetiţiile pentru nunta noastră deaorece era la vânătoare. Mama mea a fost scandalizată. Evident că şi americanilor le place sportul, dar au şi ei obligaţii, nu pot să pornească la drum în mijlocul săptămânii. Astăzi, Ivo s-a dus la Windsor să vadă un ponei pentru polo.

– Ce joc nobil, dar sper să fie atent. Îmi amintesc ce i s-a întâmplat sărmanului său frate.

Se lăsă câtva timp tăcerea, cele două doamne gândindu-se la tragicul sfârşit al celui de-al optulea duce.

Cora îi făcu semn doamnei Wyndham să se aşeze pe unul dintre fotoliile Ludovic al XV-lea din faţa şemineului (doamna Cash le trimisese din America).

– Ce bine că aţi pomenit de fratele lui Ivo, doamnă Wyndham. Ştiu atât de puţine despre viaţa lui Ivo. Nu prea vorbeşte despre asta. I-aţi cunoscut familia?

Doamna Wyndham îşi coborî privirea, căci nu voia să-şi recunoască ignoranţa.

– Nu prea bine, dar îi mai vedeam pe Warehami din când în când la Londra, căci eram acolo pentru primul bal al lui Charlotte Vane, care fusese, evident, organizat de ducesă. Ce fată frumoasă; s-a descurcat foarte bine, ţinând cont de împrejurări. Odo Beauchamp este foarte bogat, indiferent ce va moşteni de pe urma tatălui său. Doamna Wyndham observă că ducesa Cora se alarmase brusc când menţionase numele lui Charlotte.

– Spuneţi că Charlotte Vane s-a descurcat foarte bine, ţinând cont de împrejurări. Ce împrejurări?

– Păi, n-a avut noroc. Tatăl ei era jucător împătimit şi a pierdut toţi banii pe care îi avea. Din fericire, ducesa a avut grijă de ea după ce a murit mama ei, că altfel nu ştiu ce s-ar fi ales de ea. Era prea drăguţă ca să se facă guvernantă, dar ducesa şi mama lui Charlotte erau verişoare, înrudite în familia Laycock, şi, din moment ce nu a avut o fetiţă, îmi închipui că s-a gândit că ar fi bine să aibă una pe care s-o îmbrace frumos. A fost foarte bună cu Charlotte, chiar îndrăznesc să spun că i-ar fi lăsat ceva moştenire dacă ar fi putut. În schimb, a făcut tot ce i-a stat în puteri şi a măritat-o. Odo nu e pe gustul oricui, dar o iubeşte la nebunie pe Charlotte şi îi dă orice-şi doreşte. Bineînţeles că ar fi putut ajunge mai mult decât baroneasă, la cum arată, dar mai bine baroneasă decât marchiză cu datorii.

Doamna Wyndham se uită în poşetă după lornion, ca să vadă mai bine ce efect avea conversaţia aceasta asupra Corei.

– Se pare că îi place să cheltuiască banii. Se îmbracă după ultima modă. Cora voia să adauge: „pentru o englezoaică", dar se opri, căci nu ştia cum va reacţiona la această remarcă doamna Wyndham, care îşi pierduse

acum accentul american. Uneori, uita că doamna Wyndham crescuse în Manhattan, şi nu în Mayfair.

– Da, cred că i-a apărut poza în *Illustrated London News*. Ce păcat! Numele unei femei respectabile ar trebui să apară într-un ziar doar de trei ori: când se naşte, când se măritä şi când moare.

Cora îi zâmbi şovăielnic, gândindu-se în câte ziare şi reviste îi apăruse ei poza în ultimele luni. *Town Topics* îşi dublase tirajul când se căsătorise ea. Nu-i plăcuseră articolele despre trusoul ei, dar nu prea avea ce obiecta în privinţa fotografiei care apăruse în ziar, însoţită de următorul titlu: „Nu-i aceasta cea mai frumoasă americancă?". Doamna Wyndham devenise foarte britanică. Iar Ivo dispreţuia şi el presa.

– Charlotte Beauchamp a trecut ieri pe aici să mă invite la o serată muzicală. Părea să dorească foarte mult să vin. Nu ştiu dacă să accept sau nu invitaţia.

Se uită întrebătoare la femeia mai în vârstă. Doamna Wyndham îşi dădu seama că, în ciuda siguranţei de care dădea dovadă, Corei îi era teamă să nu facă o greşeală. Îi va face mare plăcere să o sfătuiască. Îi trebuiseră douăzeci de ani să înveţe cum mergeau treburile.

– Cum să nu? Toată lumea vrea să te vadă. Charlotte vrea să te ia sub aripa ei. Sunt convinsă că orice amfitrioană din Londra gândeşte la fel. Trebuie să ai mare grijă, draga mea, să faci faţă tuturor favorurilor. Nu-ţi poţi permite să-ţi faci duşmani de pe acum. Doamna Wyndham bătu uşor în masă pentru a conferi greutate spuselor ei şi continuă: Toată lumea va fi cu ochii pe tine ca să vadă ce fel de ducesă vei fi. Sunt sigură că majoritatea se vor bucura că în rândurile lor a intrat o amfitrioană tânără şi fermecătoare, dar nu uita că unii se vor bucura dacă dai greş. Vei ieşi în evidenţă din cauza vârstei, averii, naţionalităţii, ca să nu mai pomenesc de rangul tău. Fii atentă să te faci remarcată pentru atuurile tale. Aşa că du-te la Charlotte Beauchamp, dar ai grijă ca atunci când vei mai apărea în public să fii însoţită de cineva din vechea gardă, cum ar fi Lady Bessborough sau de soacra ta. Lasă-i pe toţi doar să-ţi ghicească intenţiile, până te hotărăşti unde vrei să ajungi.

Cora se strâmbă când se gândi la soacra ei, dar înţelegea ce voia să spună doamna Wyndham.

– Dar şi Ivo a fost perceput într-un fel sau altul?

– Draga mea, când un bărbat se căsătoreşte, nevasta lui trebuie să dea tonul. Dacă ducele se gândeşte să intre în politică – am auzit că vrea să-şi ocupe locul cuvenit în Camera Lorzilor –, atunci este avantajat dacă soţia lui cunoaşte pe toată lumea. Cora părea speriată, aşa că doamna Wyndham schimbă subiectul. Poate ţi se pare că nu am tact, dar suntem amândouă americance. Eşti însărcinată? Arăţi de parcă ai fi.

Cora recunoscu că are dreptate.

– Şi când se va naşte micuţul marchiz? Sunt sigură că vei avea un fiu. În familia Maltravers se nasc numai băieţi.

– Sir Julius crede că în mai.

– A, un copilaş născut primăvara. Ce frumos! Sigur că vei pierde sezonul, dar ai destul timp pentru aşa ceva. Mă bucur că l-ai ales pe Seccombe. Este un doctor foarte bun şi foloseşte cloroform din belşug. Când mă gândesc prin câte suferinţe am trecut înainte noi, femeile... Cum de Milly Hardcastle, care a avut gemeni, n-a simţit aproape nimic? Din fericire, nu se nasc gemeni în familia Maltravers, dar poate în familia ta...

Cora scuturâ din cap. I se făcu greaţă şi simţi un gust amar în gură.

– Mă scuzaţi, doamnă Wyndham.

Cora o zbughi din cameră.

Doamna Wyndham încuviinţă, înţelegătoare. Sărmana copilă! Poate că n-ar fi trebuit să-i spună nimic despre chinurile facerii, căci se pare că o alarmase. Se întrebă dacă să o aştepte pe Cora să se întoarcă. Nu, trebuia să ia prânzul la Portland Place. Va lăsa un bilet. Luă o foaie de hârtie cu blazonul ducal şi scrise: „Ştiu că nu ai lângă tine o mamă care să te îndrume în aceste clipe grele. Te rog să-mi permiţi să te ajut, cum numai o bătrână compatrioată poate. Prietena ta, Madeleine Wyndham."

Când trăsura coti pe Pall Mall, doamna Wyndham se gândi că ar fi trebuit să o prevină pe Cora în privinţa lui Charlotte Beauchamp. Anul trecut se tot zvonise

că avea o idilă cu pictorul Louvain; dat fiind că nu dăduse încă naştere unui moştenitor, Charlotte trebuia să acţioneze cu mai multă prudenţă. Pe urmă, atenţia doamnei Wyndham a fost distrasă de rochiile de după-amiază din vitrina magazinului Swan and Edgar.

capitolul 18

Un soţ perfect

Covorul de la intrarea în casa Beauchamp, din Prince's Gate, era verde în loc de roşu, observă Cora. Parcă fusese pusă o brazdă de iarbă între uşă şi pavaj. Pe când păşea cu pantofii ei argintii pe covor, Cora îşi dorea ca Ivo să fie cu ea. Când îi spusese despre invitaţia lui Charlotte, acesta făcuse o grimasă.

– O seară împreună cu familia Beauchamp şi prietenii lor artişti? Serios, Cora, nu cred că există ceva mai groaznic.

Cora se îmbufnase, dar nu reuşise să-l facă pe Ivo să se răzgândească. De câte ori aducea vorba de serată, el râdea şi îi spunea că e prea mărginit ca să meargă la familia Beauchamp. Aşa că se dusese singură, şi cu toate că acum se afla la ei în casă, se întreba de ce sentimentul de singurătate devenea mai puternic în timp ce urca scările spre salon. Auzi voci şi râsete înainte să deschidă uşa. Ajunsă înăuntru, văzu cu coada ochiului pereţii zugrăviţi în galben şi nişte tablouri înnegrite de vreme. Charlotte veni s-o întâmpine.

– Cora, ce mă bucur că ai venit! O apucă de mână şi se uită în ochii ei cu atâta atenţie, încât ducesa roşi. Nu-ţi fie teamă, îţi promit că te vei distra, aici nu este ca la Conyers. Louvain a venit deja, şi Stebbings, poetul, şi a adus cu el nişte tipi care vor scoate pe piaţă o nouă revistă.

Cora o urmă pe amfitrioană în salon. Îşi dădu seama că Charlotte avusese dreptate şi că aceasta era o altfel de petrecere. Nu existau nici un fel de diamante aici, nici măcar cu impurităţi. Lumina era destul de discretă,

fără candelabre, doar nişte aplice din sticlă colorată pe pereţi, care scăldau interiorul într-o stranie lumină galbenă, de parcă toată camera era cufundată în gelatină. Bărbaţii păreau mai palizi, iar Cora observă că unii dintre ei aveau părul până la umeri. Charlotte era îmbrăcată elegant, ca de obicei, într-o rochie mov de şifon împodobită cu dantelă neagră, dar Cora observă că femeile celelalte purtau rochii ciudate, care nu păreau să aparţină nici unei mode pe care o cunoştea. Era uimită să le vadă pe unele femei fumând în public.

Charlotte o duse să-i prezinte doi bărbaţi care citeau o revistă cu o copertă în galben şi negru. Îl auzi pe unul din bărbaţi spunând:

– Să ştii că nu l-au acceptat. A vrut şi el să contribuie, dar Aubrey nu a fost de acord.

– Bănuiesc că nu e suficient de serios. Săracul Oscar!

Charlotte bătu din palme.

– Domnilor, v-o prezint pe noua mea ducesă. Aceştia sunt domnii Louvain şi Stebbings.

Cora întinse mâna şi zâmbi din toată inima.

– Sunt încântată să vă cunosc pe amândoi. Nu am văzut niciodată portretul pe care i l-aţi făcut lui Mamie Rhinebacker, domnule Louvain, dar am auzit vorbindu-se numai despre acest tablou anul trecut, la New York. Şi, domnule Stebbings, să nu vă supăraţi că nu v-am citit încă poeziile, dar am venit de curând în această ţară.

Charlotte râse.

– Oricum, nimeni nu a citit cartea lui Stebbings, deşi cu toţii avem intenţia.

Îi aruncă o privire plăcută poetului.

Cora îl văzu pe poet cum tresare şi încercă să-i strângă mâna, astfel încât să pară înţelegătoare. Avea părul foarte blond şi o mulţime de pistrui, aşa că abia îi vedea roşeaţa din obraji.

– O voi citi cu siguranţă, domnule Stebbings. Îmi place foarte mult poezia. Poetul clipi din genele sale lipsite de culoare şi murmură ceva. Cora simţi că-l făcuse să se simtă nelalocul lui, aşa că se întoarse spre Louvain, care îi întâlni privirea şi îi surâse vag. Când făcu un pas

înapoi să discute cu Charlotte, simţi că pictorul încă o mai sorbea din ochi.

– Vreau să-ţi văd portretul, Charlotte, spuse ea.

– Ei bine, îi răspunse Charlotte, trebuie doar să te întorci.

Cora se întoarse şi văzu tabloul pe peretele din spatele ei. Louvain o pictase pe Charlotte în costum de călărie, cu pălăria într-o mână şi cravaşa în cealaltă. Cora îşi dădu imediat seama de ce insistase Louvain să o picteze pe Charlotte în chip de zeiţa Diana. Costumul închis la culoare contrasta puternic cu paloarea feţei lui Charlotte, a cărei expresie era ageră, sfidătoare şi, în ciuda coloritului seducător, acaparatoare. Mâna cu cravaşa părea gata să lovească, iar pe buzele ei se citea că urma să aplice lovitura de graţie. Arăta un pic răvăşită, de parcă abia descălecase. Cora se gândi că era frumoasă, dar şi periculoasă. Apoi se uită la Charlotte, care azi era numai blândeţe şi zâmbet, şi se întrebă dacă sesizase ea bine că în acel tablou avea o anumită asprime.

– Domnule Louvain, portretul lui Lady Beauchamp e foarte reuşit. Am văzut-o la vânătoare, şi pot spune că nu ştie ce-i frica.

– Vă mulţumesc. Când faci un portret, contează foarte mult relaţia dintre model şi artist. În cazul lui Lady Beauchamp, mi-am dat seama că nu pot fi decât prada ei.

Îi făcu o reverenţă ironică lui Charlotte.

Aceasta râse şi plecă de lângă ei.

– Şi v-a prins, domnule Louvain? întrebă Cora, luându-şi inima în dinţi.

– Nu sunt sigur că asta îşi dorea, ducesă, îi răspunse Louvain.

Cora simţi din nou cum o sfredeleau ochii pictorului. Se uită la el şi văzu că ochii îi erau de un albastru pal, atât de pal, încât păreau lipsiţi de culoare. Cora era obişnuită să se uite lumea la ea, dar majoritatea se uitau la hainele sau la banii ei; Louvain se uita la ea. Ochii îi erau un pic mijiţi; nu citea în ei nici admiraţie, nici invidie. Nu, el o măsura din priviri. Îşi încrucişă braţele protector şi făcu un efort să vorbească.

– Aţi avut mult noroc că aţi scăpat. Femeia din tabloul dumneavoastră nu pare să aibă milă. Mă mir că nu i-aţi pus în mână un arc şi săgeţi, îi spuse Cora. Nici ea nu ştia ce zicea, singurul ei gând fiind să vorbească în continuare – acea privire intensă o tulbura.

– Credeţi că are nevoie? o întrebă Louvain zâmbind.

Avea o gură destul de frumoasă, observă Cora, buza de sus arătând ca arcul lui Cupidon. Purta un costum negru, iar garoafa galbenă era singurul indiciu că era artist.

– Ei bine, nu cred; am impresia că intenţiile ei sunt clare.

Cora era pe cale să continue, când auzi o voce în spatele ei.

– Şi care ar fi acele intenţii, ducesă?

Sir Odo stătea lângă ea, cu pielea lucindu-i ca de obicei, având acum pe ambii obraji pete roşii. Îşi lăsase părul să crească, iar acum îi atârna ca două urechi de prepelicar.

– Vrea să-i lase pe toţi în urmă, se străduí Cora să zâmbească.

Se simţea iritată.

– Da, îi place să fie în frunte. Sir Odo râse, şi un pic de scuipat căzu în spaţiul dintre ei. Ce păcat că Louvain nu mai face portrete! Ivo are nevoie de multe tablouri ca să le înlocuiască pe cele vândute de ducesa Fanny, nu?

Cora răsuflă uşurată când baronetul plecă să-i spună ceva unui valet.

Louvain încă se mai uita la ea. Cora simţi cum i se ridică perişorul de pe braţe. Pictorul dădu din cap.

– De fapt, vreau să vă pictez.

– Deja? Mă flataţi. Cora încercă să-şi ferească privirea, dar nu reuşi. Şi cum aţi reda distanţa ce ne desparte, domnule Louvain? Mă tem că mă veţi picta în toată superficialitatea mea.

Ea râse nervos.

– Chiar aşa credeţi? Poate voi vedea unele lucruri pe care doriţi să le ascundeţi, dar nu cred că aveţi de ce vă teme. Şi vă asigur că intenţia mea nu e să vă măgulesc. Sunt sigur că alţii vă flatează destul. Când afirm

că vreau să vă pictez, nu spun asta ca să vă gâdil orgoliul, ci din dorința de adevăr. Cred că v-ar plăcea să vă vedeți așa cum sunteți, nu doar să fiți privită de alții. Am dreptate?

Nu o scăpa din privire pe când vorbea. Simți cum îi bate inima cu putere în piept.

– Sună foarte... Cora făcu o pauză, încercând să găsească cuvântul potrivit... intim. Sper că voi rezista privirilor dumitale cercetătoare.

– Dacă vreți ca portretul să fie exact ca modelul, duceți-vă la un fotograf. Nu vă voi picta așa cum sunteți, ci cum vă văd eu.

Louvain își miji din nou ochii, de parcă fi încercat să și-o întipărească în minte.

– Și ce vedeți? îl întrebă ea cu o voce pierită.

– Asta o să vă pot spune doar când folosesc pensula, ducesă. Nu vreau să dau glas gândurilor mele. Încerc să țin pentru mine impresiile despre culoare, lumină, umbră cât mai mult timp posibil.

– Înțeleg, spuse Cora.

I-ar fi plăcut un răspuns mai tranșant.

– Când veniți la atelier, să purtați ceva simplu. Vreau să vă fac portretul, și nu să zugrăvesc haine și podoabe. Să spunem lunea viitoare?

Louvain vorbea de parcă n-ar fi avut nici un dubiu că va fi disponibilă.

Cora știa că nu trebuia să se lase cu una, cu două.

– Nu știu dacă voi putea, domnule Louvain. S-ar putea ca săptămâna viitoare să mă întorc la Lulworth.

– Vă izolați la țară acum, în plin sezon? Nu cred. Trebuie să veniți luni la atelier, spuse Louvain cu fermitate. Și să nu înclinați capul așa. Vreau să pictez o femeie, nu o ducesă.

Cora își menținu poziția.

– Domnule Louvain, vorbesc serios. Nu pot să-mi organizez viața după bunul dumitale plac, spuse ea pe cel mai arogant ton posibil.

Louvain își desfăcu brațele implorator.

– Vă rog, ducesă. Doar de o săptămână am nevoie.

Cora ridică din sprâncene.

– Lucraţi foarte repede, domnule Louvain.

Louvain îşi scoase ceasul din buzunarul hainei şi, uitându-se la el, zise:

– Old Church Street nr. 34, la ora 11. Să nu întârziaţi, că altfel nu mai am lumină bună. Şi nu uitaţi să purtaţi ceva simplu. La revedere, ducesă.

Şi deodată se făcu nevăzut.

Cora voia să se gândească la ce-i spusese şi se întrebă dacă se putea furişa afară, dar înainte să facă un pas, îl văzu pe Sir Odo venind cu o femeie într-o rochie mulată violet cu verde, sub care, din câte vedea Cora, nu purta corset.

– Ducesă, vreau să v-o prezint pe Beatrice Stanley, actriţa. A jucat anul trecut în *A Woman of No Importance*[1]. A promis că ne va recita puţin mai târziu. Ce minunat! Cora îi întinse mâna, căci încă nu învăţase să facă plecăciuni, ca englezii. Actriţa îi strânse moale palma. Avea un gât foarte lung şi alb, pe care capul ei mic, cu coama de păr negru, se balansa într-un echilibru precar. Avea ochi negri enormi şi se uita cu tristeţe la Cora.

– Bună seara, doamnă Stanley, îi spuse Cora. Am venit la Londra prea târziu ca să vă văd piesa, dar sper veţi apărea din nou pe scenă.

– Domnul Wilde vine cu două piese la New York, aşa că nu veţi aştepta prea mult, îi spuse doamna Stanley cu răceală.

Cora făcu o pauză, neştiind ce să mai spună.

– Nu am mai cunoscut o actriţă până acum.

– Serios? Atunci, eu sunt mai câştigată, căci am cunoscut multe ducese, deşi niciodată una americană. Convinsă de superioritatea ei, doamna Stanley îi zâmbi Corei. Vă place în Anglia, sau vă cer să dezvăluiţi un secret?

– Îmi place foarte mult ce am aflat despre ţară, dar mai am încă multe lucruri de văzut, spuse Cora.

---

[1] *O femeie fără importanţă*, piesă scrisă de Oscar Wilde (n.tr.)

– Aţi fost la *The Second Mrs. Tanquerary*[1]? Doamna Pat face un rol excelent.

Actriţa îşi mişcă braţul fără pic de energie.

– Nu, n-am văzut-o, dar acum, că mi-aţi recomandat-o, îl voi convinge pe duce să mergem.

Cora îi zâmbi la gândul că l-ar putea convinge pe Ivo să facă acest lucru.

– Nu cred că va fi greu, ducesă. Soţului dumneavoastră i-a plăcut întotdeauna să meargă la teatru.

Doamna Stanley flutură din gene spre Cora.

Cora ştia că nu trebuia să-şi trădeze slăbiciunea.

– Ducelui îi plac atât de multe lucruri, dar vom face tot posibilul să vă vedem în următoarea piesă în care veţi juca. Cum se numeşte?

– *An Ideal Husband*[2], Alteţa Voastră.

Şi, rostindu-şi ultima replică, doamna Stanley plecă să-şi pregătească evoluţia.

Cora spera ca nimeni să nu fi auzit schimbul lor de cuvinte, dar Sir Odo era în spatele ei şi îşi dregea glasul.

– Să nu cumva să puneţi la suflet ce v-a spus doamna Stanley, ducesă. Face asta ca să vă şicaneze. Sunt sigur că Wareham abia îşi aminteşte de ea. Chicoti, dar Cora era furioasă pe ea că încă se mai afla acolo. Intuia că povestea cu soţul ideal va ajunge la urechile tuturor până la sfârşitul serii, dar nu trebuia să-i dea satisfacţie lui Odo Beauchamp părând umilită. Îi zâmbi într-o manieră pe care o credea politicoasă.

– Nu-l întreb niciodată pe Ivo despre trecut. În acest fel, nu poate să mă întrebe nici el de al meu.

Aceasta era cea mai bună replică de care era în stare.

Sir Odo îi zâmbi condescendent.

– Mai vreţi ceai, ducesă? Doamna Stanley o va juca pe Ofelia. Ce regal!

Cora îi zâmbi la rândul ei, îşi bău ceaiul şi se aşeză pe un scaun tapiţat cu catifea mov, în timp ce Beatrice

---

[1] *A doua doamnă Tanquerary*, piesă scrisă de Sir Arthur Wing Pinero (n.tr.)

[2] *Soţul ideal*, piesă scrisă de Oscar Wilde (n.tr.)

Stanley interpreta scena nebuniei, din *Hamlet*. Avea o voce melodioasă şi, când juca, avea o expresie încântătoare întipărită pe chip, ceea ce o surprinse pe Cora. Când evoluţia ei luă sfârşit, bătu din palme cât de tare îi permiteau mâinile înmănuşate şi o felicită călduros pe actriţă. Apoi, o căută pe Charlotte ca să-şi ia rămas-bun de la ea. Aceasta stătea sub portretul ei fumând o ţigară şi râzând de ceva ce spusese poetul Stebbings.

- La revedere, Charlotte, a fost o petrecere reuşită. Îţi mulţumesc din inimă că m-ai invitat.

- Sper că te-ai simţit bine. Charlotte expiră fumul. Spune-mi, ţi-a cerut Louvain să-i pozezi? A plecat şi nu am mai avut când să-l întreb.

Cora râse.

- Nu m-a rugat, mai mult mi-a poruncit. A presupus că oricum n-am altceva mai bun de făcut.

Charlotte îi zâmbi stins.

- Şi ai?

Cora se înroşi inexplicabil, dar înainte să-i poată răspunde, Charlotte îi spuse:

- Nu cred că poţi refuza să fii ultimul model al lui Louvain.

Cora râse, un pic emoţionată.

- Ei bine, ar trebui să găsesc un motiv întemeiat, iar acum, te rog să mă scuzi.

Se duse spre uşă. Pe când cobora scările spre sala pardosită cu dale albe şi negre, auzi paşi în spatele ei.

- Ducesă!

Era Stebbings. Îi zâmbi cu sfială. Avea în mâini o carte cu coperţi galbene.

- Pot să v-o dăruiesc, ducesă? Aş vrea să-mi citiţi poemul. Păreţi o femeie sensibilă.

- Vă mulţumesc, domnule Stebbings. Mă simt măgulită. Cora luă cartea, care avea pe copertă o femeie cu o mască.

Îi plăcea mult contrastul dintre galbenul strălucitor al coperţii şi verdele-închis al rochiei pe care o purta femeia.

- Nimeni de aici nu a citit-o, doar vorbesc despre asta. Cred că Alteţa Voastră e diferită.

Corei îi era milă de acest tânăr nerăbdător şi se simţea flatată de interesul lui pentru ea.

– O voi citi şi vă voi spune părerea mea.

– Mă găsiţi la Albany. Voi aştepta scrisoarea dumneavoastră.

Îi luă mâna şi i-o strânse atât de tare, încât Corei îi era teamă să nu-i rupă încheietura.

– La revedere, domnule Stebbings.

– *Au revoir*, ducesă.

Discuţia ei cu Stebbings o făcuse să uite de vizita nefericită făcută familiei Beauchamp şi zâmbi pe când se urca în trăsură. Era fericită că avea măcar un admirator.

Ajunse la Cleveland Row la timp ca să se schimbe pentru cină. O rugă pe Bertha să-i aducă rochia de seară din muselină de culoarea caisei, bordată cu panglică neagră, întrucât i se părea minunată.

Reggie Greatorex şi părintele Oliver erau în salon cu ducele.

– Draga mea, arăţi încântător. Te-ai distrat la serata dată de familia Beauchamp?

Ivo o sărută pe obraz.

– A fost interesant, spuse ea voioasă.

– Ducesă, v-a aruncat cumva Charlotte în groapa leilor? o întrebă Reggie, zâmbindu-i.

– Ei bine, i-am cunoscut pe Louvain şi pe Stebbings, poetul. Mi-a dat un exemplar din *The Yellow Book*[1]. Ai văzut-o? Este minunată. Nu e nici carte, nici revistă şi are nişte ilustraţii tulburătoare.

– Doamne, Cora, ai fost şi tu o dată la Charlotte şi te-ai întors mare iubitoare de artă. Promite-mi că nu o să porţi rochii fără corset şi n-ai să leşini peste tot.

Ivo îi înconjură talia cu un braţ de parcă voia să se asigure că mai avea corsetul pe ea.

---

[1] Revistă literară publicată la Londra între 1894 şi 1897, în care au apărut fragmente din H.G. Wells, Henry James, William Butler Yeats şi mulţi alţii. (n.tr.)

– Am văzut şi eu cum arată *The Yellow Book*, spuse părintele Oliver. Îţi sare în ochi, dar nu toţi o văd cu ochi buni. E destul de bine scrisă, nu credeţi? Parcă încearcă din răsputeri să fie moderni. Am fost mereu de părere că nimic nu încetează să stârnească interesul mai repede decât o carte care încearcă să şocheze.

– Părinte Oliver, vreţi să spuneţi că această carte nu e potrivită? îl întrebă Ivo. Să i-o iau Corei pentru a nu o corupe din punct de vedere moral? Nu vreau să fie o ducesă decadentă.

Zâmbi şi o strânse de mijloc pe Cora.

Cora dorea să fie singură cu el şi să uite tot, dar era iritată de cum vorbeau, nebăgând-o în seamă, de parcă nu avea nici o idee sau părere personală. Plecă de lângă ei.

– Cred că sunt cât se poate de capabilă să-mi dau seama dacă o revistă este sau nu potrivită pentru mine. Şi, din ce-am văzut în *The Yellow Book*, nu aveţi de ce vă teme.

– Bineînţeles, ducesă, spuse părintele Oliver cu blândeţe în glas. Nu am vrut să spun să n-o citiţi. Cred că ducele exagerează pentru a crea un efect dramatic.

Îi zâmbi atotştiutor lui Ivo.

Acesta pufni în râs.

– Ideea e absurdă, dar vezi soţia lui Cezar şi toate cele ca ea. O ducesă, în special una tânără şi frumoasă, trebuie să fie virtuoasă. Reputaţia unei femei e fragilă, iar a unei ducese, ca un voal.

Tonul îi era blând, dar Cora detecta o anumită severitate.

Reggie interveni şi el, văzând expresia de pe chipul Corei.

– Aţi auzit povestea cu tabloul doamnei Pat din *The Yellow Book*? Un tip pe nume Beardsley i-a făcut un portret în care arată ca o fantomă. Ricketts, redactorul de la *Morning Post*, primeşte un exemplar şi spune că-i place, dar nu găseşte portretul doamnei Patrick Campbell. Beardsley crede că s-a produs o încurcătură şi îi mai trimite un exemplar. Ricketts îi scrie drept

răspuns: „Tot nu văd pe nimeni în revistă care să semene cu doamna Patrick Campbell!"

Cora râse, iar încordarea se risipi, căci şi Ivo pufni în râs.

La cină, Reggie îi binedispuse cu poveşti din vremea când fusese paj la castelul Windsor. Cora era obosită şi mulţumită că instaurase regula de 60 de minute aici, la Cleveland Row. A trebuit să se abţină să nu zâmbească atunci când servitorul i-a luat repede părintelui Oliver din faţă ouăle *en cocotte aux truffes*[1], tocmai când era în mijlocul unei lungi poveşti complicate despre căsătoriile dintre familiile Maltravers şi Percy, în secolul al XVI-lea.

Se duse devreme la culcare. Spera ca Ivo să nu stea o veşnicie în fumoar. O lăsă pe Bertha să o dezbrace de rochie şi de corsetul care era din ce în ce mai incomod; îşi puse pe ea o cămaşă de noapte şi un neglijeu numai dantelă. Stătea în faţa oglinzii periindu-şi părul, bucuroasă de acel respiro fără corsete şi agrafe în păr. Doar când se dezbrăca înainte de culcare îşi dădea seama cât de împopoţonată şi încorsetată fusese toată ziua. Avea urme roşii sub sâni, acolo unde corsetul îi intrase în carne. O durea capul de la agrafele care îi fixau podoaba de păr cu diamant şi pene de egretă. I se înroşise ceafa de la încuietoarea cu diamante a colierului de perle.

Apoi îl auzi pe Ivo fredonând un fragment din *Mikado*[2] pe hol şi uită de semnele de pe corp.

– Uite, n-am zăbovit prea mult. Lasă-mă să te ajut.

Ivo luă peria şi începu să o treacă prin părul castaniu şi des al Corei. Se descurca bine, apăsând suficient ca să-i descurce părul încâlcit fără s-o tragă prea tare. Ivo spunea câteodată unele lucruri pe care Cora nu le pricepea, dar de fiecare dată când o atingea, simţea că se înţeleg de minune. Se uită la el în oglinda de la măsuţa

[1] Ouă la tigaie cu trufe (n.tr.)

[2] Operă comică în două acte, compusă de Arthur Sullivan, pe libret de W.S. Gilbert (n.tr.)

de toaletă. Faţa lui slabă era netedă; nu avea ridurile şi asperităţile care îl făceau uneori să pară sever şi rigid.

Ivo mai fredonă puţin din Mikado. Cora încercă să-i întâlnească privirea în oglindă.

– Azi mi-am dat seama cât de puţine ştiu despre tine.

Fluieratul lui Ivo se preschimbă în cântec.

– „Trei colege de şcoală suntem noi, fericite nevoie-mare, trei coleeege de şcoală."

Cora insistă.

– Nu ştiu nimic despre copilăria şi tinereţea ta sau cum era viaţa ta înainte să mă cunoşti.

Îi prinse mâna liberă şi i-o sărută. Ivo continua să-i perie părul, iar ochii negri îi sclipeau.

– Dar Cora, eram un nimeni înainte să te cunosc: o nulitate, pur şi simplu. Chiar vrei să-ţi spun totul despre cum bea dădaca Hutchins, spre deosebire de dădaca Crawford? Sau când am aruncat cu o piatră în sera de la Lulworth şi cum grădinarul-şef m-a fugărit? Sau cum eu şi Guy petreceam zile întregi bătând în lambriurile de lemn, în căutarea chiliei preotului, din care ducea o scară secretă spre mare? Sau de ziua în care servitorul a luat cheile de la pivniţă şi s-a îmbătat atât de tare, încât s-a suit în patul maică-mii la două dimineaţa? Sau de incapacitatea mea de a descifra fineţea prozei latine, lucru pentru care eram bătut, sau despre primul meu ponei sau de Tray, câinele meu drag care a murit, sau de momentul când m-am împărtăşit prima dată, sau de prima oară când am mâncat îngheţată?

Pe când vorbea, o peria din ce în ce mai repede, iar părul Corei începu să strălucească de la electricitate. Îşi ridică braţele, îl apucă de mână, râzând fără să vrea.

– Ivo! Destul! O să-mi explodeze capul, spuse ea prefăcându-se exasperată.

– Dar credeam că vrei să-mi cunoşti viaţa de dinainte, îi reproşă Ivo.

Se eliberă din strânsoarea mâinilor ei şi se apucă să o perie din nou, dar mai cu blândeţe.

Cora era fericită că exista acea oglindă; îi era mai uşor să se adreseze imaginii lui reflectate. Îi spuse cu prudenţă:

– Vreau să știu totul, chiar și lucrurile pe care n-ai vrea să mi le spui.

– Ca de pildă?

Ivo se opri din periat și ridică o sprânceană.

Cora se întrebă dacă s-o lase baltă, dar se gândi la actrița fără corset și continuă:

– Ei bine... făcu un efort să găsească expresia potrivită... relațiile tale trecute. Nu sunt atât de naivă să cred că n-a mai fost nici o femeie înaintea mea.

– Femei, Alteța Voastră? Ce idee!

Ivo ridică brațele, prefăcându-se îngrozit.

Cora insistă, dar tot pe un ton voios.

– Dacă nu știu nimic de ele, o să fiu considerată naivă. Azi am fost umilită la familia Beauchamp.

Ivo se opri din periat pentru o clipă, iar apoi apăsă cu peria pe o porțiune de piele sensibilă. Nu mai fluiera.

– Și de ce, mă rog?

Vorbea încet.

Cora realiză că nu se putea uita la ochii lui din oglindă.

– Pentru că Odo Beauchamp m-a prezentat doamnei Stanley și numai eu nu știam că tu și ea ați fost pe vremuri... în relații amicale.

Acum, îndrăzni să se uite la el și văzu, spre surprinderea ei, că părea ușurat, și nu furios.

– Deci ai cunoscut-o pe Beatrice. Începu să o perie din nou cu mișcări ritmice. A fost foarte bună cu mine odată.

Cora se uită fix la el. Se gândea că putea să aibă mai multe remușcări. Se întoarse cu fața la el.

– Sunt sigură că a fost bună cu tine odată, dar azi m-a umilit.

Ivo îi aruncă o privire sincer uimită.

– Pe cuvântul meu, Cora, nu înțeleg de ce te-ai simțit umilită. Ești o ducesă tânără, frumoasă, ai tot ce-ți poți dori, în timp ce Beatrice are aproape patruzeci de ani, nu are soț, iar viitorul îi e incert. Îmi pare rău că te-a făcut să te simți prost, dar cred că ea este cea care trebuie compătimită.

Tonul lui Ivo era neașteptat de serios, iar Cora nu înțelegea de ce îi lua apărarea celeilalte femei.

Se ridică în picioare și întoarse capul cu părul încărcat de energie statică.

– Ei bine, eu tot cred că ar fi trebuit să-mi spui. Nu vreau să avem secrete unul față de altul. Îmi displace să intru într-o încăpere și să simt că toată lumea știe mai multe despre tine decât mine.

Ivo se uită la mâinile lui.

– Cora, îmi pare rău că nu te-am pus la curent. Nu am vrut să te împovărez cu trecutul meu; de altfel nici tu... se uită în ochii ei... nu mi-ai dezvăluit nimic.

Cora făcu uimită un pas în spate.

– Ce vrei să spui cu asta? Nu am nimic de „dezvăluit".

Ivo ridică din umeri.

– Așadar, flăcăul ăla din Newport, pe care nenorocitele tale de ziare îl tot compară cu mine, e pură ficțiune? o întrebă el pe un ton blând.

Cora simți că i se suie sângele la cap.

– Dar asta a fost înainte să te cunosc.

– Exact, spuse Ivo, și puse peria la loc pe măsuța de toaletă, aliniind-o cu oglinda de mână și cutiile cu agrafe și pudră.

Mișcările lui precise o călcau pe nervi.

– Dar râdeau de mine, Ivo!

Tonul ei era iritat.

Ivo se întoarse și vorbi atât de încet, încât Cora trebui să se aplece spre el ca să-i prindă fiecare cuvințel.

– Chiar vrei să te compătimesc? Nu poți să te bucuri de privilegiile rangului, fără să înțelegi că oamenii te vor judeca și bârfi. Nu te-a deranjat când erau mulțimi de oameni în fața bisericii, la nunta noastră, nu? Au apărut poze cu tine în ziarele din New York și tot felul de articole în care se precizau detalii intime despre trusoul și averea ta. Deși mi se pare de prost gust, nu mă deranjează toate astea, căci e ceva normal în lumea ta. Îmi pare rău dacă te-ai simțit ofensată astăzi, dar poate că acum înțelegi cum m-am simțit eu în fiecare zi petrecută în țara ta, când scriau ziarele că sunt un amărât care te vrea numai pentru avere.

Aproape şoptea, dar Cora simţi răceala din tonul lui. Era mai alarmată de calmul lui decât de o eventuală reacţie violentă. Se întrebă cum de ajunseseră lucrurile în acest punct.

Îşi închipuise că Ivo i se va destăinui spăşit, iar ea îi va primi confesiunea cu mult tact; în schimb, se certau fără un motiv anume. Ivo era furios pe ea, deşi ea avea dreptate. Se uită la el şi, nevăzând nici urmă de blândeţe pe chipul lui, începu să plângă. Încercă să se stăpânească, dar la fiecare tentativă, simţea cum un alt val de lacrimi îi zdruncina calmul. Auzi un zgomot puternic şi-şi dădu seama că era chiar suspinul ei.

Îi simţi, în cele din urmă, mâna pe faţă, care îi dădea părul de pe obraz. Îi oferi o batistă mare şi albă ca să-şi şteargă ochii. Îşi suflă nasul cu putere în ea. El râse.

– Sărmana mea Cora, nu te mai las să ieşi singură. Am crezut că-ţi va plăcea să fii în centrul atenţiei.

O conduse până la şezlongul de la capul patului şi o îndemnă să se aşeze.

Cora ştia că trebuia să se abţină, dar nu se putu opri:

– Ai iubit-o? îl întrebă prin părul care îi acoperea faţa.

Ivo se opri, iar apoi spuse calm, măsurându-şi cuvintele:

– Am ţinut la ea.

– Ai vrut să te căsătoreşti cu ea?

Cora ştia că întrebarea era absurdă, dar nu se putea abţine.

– Draga mea Cora, tu eşti singura femeie căreia i-am cerut să-mi fie ducesă.

Cora îşi şterse faţa cu mâneca de la neglijeu. Se simţea extenuată.

– Şi cum s-a sfârşit? îi şopti ea.

– Nu înţeleg de ce vrei să ştii toate astea – Beatrice n-are nici o legătură cu tine –, dar, dacă insişti, idila noastră s-a terminat când a murit Guy, iar eu am devenit duce.

Se opri din vorbit şi se uită în jos.

– Dar de ce?

Ivo o privi nerăbdător.

– Chiar nu pricepi?

Cora scuturã din cap, nepãrând sã înţeleagã.

– Totul s-a schimbat când a murit Guy. A fost cea mai cumplitã zi din viaţa mea. Fratele meu murise, iar eu eram duce.

Ivo se ridicã în picioare şi se îndreptã spre clopoţel. Un valet îşi fãcu apariţia aproape imediat.

– Adu-mi nişte brandy şi sifon.

Când servitorul se întoarse cu o carafã şi sifon pe o tavã de argint, Ivo îşi turnã o porţie zdravãnã şi începu sã se învârtã de colo-colo prin camerã, vorbind şi cu el însuşi, şi cu Cora.

– Guy era singura persoanã în care aveam încredere. Era un om bun, aproape un sfânt. Dacã nu era fiul mai mare, ar fi fost cãlugãr, cu siguranţã. Mereu fãcea numai fapte bune, şi totuşi el a murit, iar eu am ajuns duce. Nu avea nici un sens.

Cora nu scoase o vorbã; nu-l vãzuse niciodatã pe Ivo într-un asemenea hal. Se plimba agitat prin camerã, neuitându-se la ea, dar vorbind cu un calm stãruitor.

– Nu am vrut niciodatã sã fiu duce. Unii fraţii mai mici nu se gândesc decât la starea de sãnãtate a fratelui lor mai mare, dar eu eram fericit cã nu voi moşteni nimic. Am vãzut ce se întâmplase cu tatãl meu – ajunsese aproape la sapã de lemn încercând sã-şi ţinã rangul, şi singura lui rãsplatã a fost cã prinţul de Wales, printre alţii, i-a pus coarne.

Îşi goli paharul şi puse iar mâna pe carafã.

Corei nu-i venea sã creadã ce spusese.

– Vrei sã spui cã mama ta şi prinţul... sunt mai mult decât prieteni? Încerca sã nu parã şocatã, dar nu se putea abţine. Ducesa Fanny şi prinţul... Cum de nu-şi dãduse seama?

– O, nu cred cã mai sunt acum, dar când tatãl meu era în viaţã...

Ivo se întrerupse de parcã l-ar fi strãpuns o sãgeatã.

Cora era uimitã.

– Tatãl tãu ştia?

– Bineînţeles cã da, spuse Ivo cu amãrãciune. Toatã lumea ştia. Maicã-mea s-a asigurat de asta. Îşi tatuase

și șarpele ăla pe încheietură ca să arate că făcea parte din „club", cum îi spunea ea.

Cora încerca să înțeleagă.

– Dar tatăl tău nu putea s-o oprească? Ar fi putut s-o amenințe că divorțează.

Ivo scutură din cap.

– Catolicii nu divorțează și, pe deasupra, nu-l poți acuza pe prințul de Wales de complicitate la adulter. Nu, mama știa exact ce face. Sărmanul meu tată nu avea ce să facă decât să-i privească neputincios. Cel mai groaznic era că o iubea cu adevărat. Ar fi putut să se consoleze cu multe femei, dar nu-l interesa așa ceva. Și în tot timpul ăsta, maică-mea se purta de parcă i-ar fi făcut o favoare intrând în grațiile regalității. La început, nu am înțeles ce se petrecea, iar acum nu-mi vine să cred cât de crudă a putut să fie. Deschidea în fața lui scrisorile de dragoste primite de la prinț, iar el stătea și se uita la ea. Ivo își plecă privirea, imitându-l inconștient pe tatăl său. Evident că prințul s-a plictisit, în cele din urmă, de relația dintre ei, iar ea a acceptat realitatea cu destulă demnitate – nu cred că a ținut niciodată la el cu adevărat – și l-a înlocuit, pur și simplu, cu Buckingham. Când tatăl meu și-a dat seama ce se întâmplase, nu i-a mai păsat de nimic. A murit un an mai târziu.

Scutură din cap, de parcă ar fi încercat să alunge acele amintiri.

Cora simți compasiune pentru el. Îi văzu adâncitura de la ceafă, iar când întoarse capul, își dădu seama că Ivo era mai vulnerabil decât crezuse.

– Cel mai groaznic lucru e că mama nu a înțeles ce rău făcuse. Era foarte mândră de ea. Ea era motivul pentru care Guy era atât de bun. Cred că încerca să ispășească păcatele ei. Și Dumnezeu mi-e martor că erau multe. Nu s-a încurcat doar cu prințul, deși cu el a fost cel mai mult în atenția publicului. A avut mereu admiratori – cred că se distra și cu servitorii.

Vocea îi era pătrunsă de amărăciune.

Cora îi puse mâna pe braț.

– Nu-ți place să fii duce nici acum? îl întrebă ea.

– Nu e vorba de asta. Sunt o verigă dintr-un lanț ce se întinde din trecut, prin mine, spre viitor. Deși nu mi-am dorit asta niciodată, nu am ce face. Se uită în jos la ea și se înmuie. Dar mulțumită ție, nu voi vedea Lulworth în ruină și nu va trebui să mă despart de lucrurile din castel, unul câte unul. Fiul nostru nu va vedea terenul vândut și fermele dărâmându-se pentru că nu sunt bani de reparații. Îi puse un braț după gât și o trase spre el.

Cora era ușurată că Ivo se simțea mai bine. Devenise mai optimistă datorită faptului că se referise la copil și la puterea tămăduitoare a banului. Îi plăcea ideea că, datorită ei, această clădire străveche va fi din nou ca înainte, sau poate chiar mai frumoasă. Era încântată la gândul că putea să amelioreze situația, după ravagiile făcute de către cea de două ori ducesă. Zâmbi în sinea ei când se gândi cum va reacționa soacra ei când va vedea terasele cu fântâni pe care le avea în minte pentru fațada din sud sau statuile de Canova, pe care le cumpărase pentru pavilionul de vară. (După nenorocirea cu tabloul de Rubens, se asigurase că statuile Eros și Psyche și Venus îmbăindu-se nu vor da naștere unor asocieri nefericite. Uita de temeri când se gândea la îmbunătățirile pe care le va aduce casei Maltravers.)

Se auzi o bătaie în ușă și Bertha intră cu o tavă.

– V-am adus laptele cald, domnișoară Cora. Doctorul a spus să-l beți înainte de culcare.

– Mulțumesc, Bertha. Chiar uitasem.

Bertha dădu să plece, când auzi vocea ducelui.

– Bertha!

Servitoarea se întoarse cu fața spre el.

– Bertha, aș dori să te adresezi nevestei mele folosind titulatura oficială, îi spuse el încetișor. Știu că ai crescut într-o țară unde nu există asemenea subtilități, dar aici punem preț pe așa ceva. Te rog să ții minte pe viitor.

Bertha stătea nemișcată, cu ochii în pământ.

– Nu e vina ei, Ivo, spuse Cora. Eu o încurajez să-mi spună așa, pentru că-mi amintește de țara mea. Ce contează cum îmi spune servitoarea în budoarul meu?

– Bertha, poți pleca. Ivo așteptă să se închidă ușa după ea, apoi se întoarse spre nevasta lui. Cora, te rog

să nu uiți că tot ce-mi spui mie în fața Berthei va fi reprodus celorlalți servitori.

Se întoarse cu spatele la ea, însă Cora izbucni. Putea să-i ierte orice, dar nu așa ceva jignitor, ca o palmă.

– Ce te-a apucat? Îmi spui că nu ai vrut niciodată să fii ducе, iar acum îmi certi servitoarea că nu mi-a zis Alteța Voastră. Nu te înțeleg.

Ivo se uită la chipul ei brăzdat de lacrimi. Nu putea să-i descifreze expresia. Îi luă mâinile într-ale sale.

– M-am purtat prosteşte, Cora. Ești obosită. Femeile însărcinate au nevoie de odihnă. O să discutăm mâine despre asta.

Cora încercă să protesteze, dar el o duse spre pat și, pe când se întindea, își dădu seama că nu voia decât să doarmă. Îi luă mâna.

– Stai cu mine aici, Ivo.

Se așeză lângă ea, iar ea își puse mâna pe pieptul lui. Știa că trebuia să-i spună ceva, dar o luă somnul până să-și amintească. Pe când închidea ochii, îi simți mirosul pielii calde și uscate.

La mansardă, Bertha aprinse lampa cu gaz ca să vadă mai bine cusătura pe care o descosea. Toate corsetele domnișoarei Cora trebuiau lărgite, pentru că începea să i se vadă burta. Cora refuza să accepte că se îngrașă și îi poruncea servitoarei să tragă mai tare de șireturi, dar Bertha era îngrijorată să nu-i facă rău copilului. Lărgind pe ascuns cusăturile, Bertha reușea să o convingă pe Cora că încă mai putea intra în haine. Bineînțeles că aceste ajustări secrete nu puteau continua la nesfârșit; Bertha spera ca stăpâna ei să-și accepte, în cele din urmă, noua condiție.

Bertha ajunse la capătul cusăturii, dar se înțepă la deget; o picătură de sânge căzu pe mătasea roz, intrând în material, urmând firele și arătând ca unul din acei păianjeni roșietici din copilăria ei. Scuipă pe pată, o frecă folosindu-se de degetul mare și făcu din păianjen o urmă ruginie. Era pe spatele materialului, așa că ea va fi singura care va știi ce se acundea sub mătasea roz a ducesei de Wareham. Puse rochia jos și se pregăti

de culcare. Se tot gândea la cum o mustrase ducele şi se gândi cât timp va mai putea să-i ia apărarea domnişoara Cora. Avea în jur de trei sute de dolari în cufărul de sub pat, sumă care reprezenta totalitatea cadourilor de la Cora, profitul realizat de pe urma vânzării mănuşilor folosite, şi ce mai economisise din salariu. Voia să trimită banii acasă, însă acum nu ştia dacă nu va avea ea mai mare nevoie de ei. Măcar de-ar fi sigură că Jim vrea să înceapă o nouă viaţă alături de ea!

capitolul 19

O uşoară roşeaţă

Atelierul lui Louvain se afla în Chelsea, un cartier al Londrei despre care Cora doar auzise. Vizitiul se arătase mirat când Cora îi dăduse adresa, şi trebuise să-şi întrebe tovarăşii înainte s-o pornească la drum. Ceaţa se îngroşa pe măsură ce trăsura se apropia de fluviu, iar Cora nu reuşea să vadă casa prin pâcla gălbuie de toamnă. Nu întrezărea decât o uşă vopsită în roşu, încadrată de o arcadă de piatră în stil gotic. Vizitiul dădu să coboare şi să sune la uşă, dar Cora îl opri.

– Mă duc singură. Vino să mă iei peste un ceas.

Sună clopoţelul şi-i auzi clinchetul pierzându-se în depărtare. După câteva minute, un servitor pe care Cora îl credea japonez deschise uşa. Se înclină în faţa ei şi îi făcu semn să-l urmeze pe un coridor lung, luminat printr-un tavan de sticlă. Pe pereţi erau atârnate schiţe în alb şi negru, cu un aspect oriental; Cora se opri să se uite la una şi văzu că era un desen detaliat ce reprezenta un bărbat şi o femeie îmbrăţişându-se. Cora simţi un fior de uimire şi de curiozitate. Şi-ar fi dorit să studieze schiţa mai în amănunt, dar nu voia ca servitorul să se întoarcă şi să o vadă. Simţi cum îi pulsează sângele la tâmple, aproape se întoarse să plece, dar îl văzu pe servitor cum dădea deoparte draperia grea de damasc de la uşă şi o luă înainte. Charlotte îi spusese că nu avea

nevoie de o însoţitoare, dar acum Cora îşi dorea să o fi adus pe Bertha cu ea.

Atelierul era o încăpere de două ori mai înaltă decât altele, cu o fereastră spre nord, ce începea din tavan şi ajungea aproape până în podea. Lângă fereastră, te puteai aşeza pe o canapeluţă acoperită cu un şal de caşmir şi perniţe de catifea. În dreapta ferestrei se găsea şevaletul lui Louvain şi o masă pe care se aflau pensule, cârpe şi vopsele. În celălalt capăt al camerei erau un paravan, un şezlong şi o ferigă într-un ghiveci de bronz. Pe parchet zăceau covoare persane. De pereţi erau sprijinite pânze şi mape cu schiţe. Din luminatoare venea o lumină cenuşie care scălda întreg atelierul. Cora se simţea de parcă mergea sub apă. Senzaţia deveni mai intensă când auzi ecoul vocii lui Louvain răspândindu-se prin cameră. Purta un smoching de catifea pătat cu vopsea.

– Bună dimineaţa, ducesă, aţi întârziat, dar nu foarte mult. Vă rog să-i daţi lui Itaro lucrurile dumneavoastră. Prea bine. V-aţi îmbrăcat simplu.

Louvain stătea la un metru distanţă, uitându-se la ea cu ochii întredeschişi. Cora simţea cum o cerceta cu privirea.

– Îmi cer scuze pentru lipsa de punctualitate, dar cu ceaţa asta, ştiţi, totul se mişcă mult mai încet. Era cât pe ce să ne dăm bătuţi şi să ne întoarcem din drum. Vizitiul era îngrijorat că mă duce în Chelsea, un cartier pe care nu-l consideră respectabil.

Cora vorbea încurcată, fiind conştientă că Louvain nu o slăbea din priviri.

– Nu vă faceţi griji, veţi fi în siguranţă. Nu vă va deranja nimeni, în afară de câţiva artişti săraci, în căutarea unui mecena. O luă de braţ. Veniţi cu mine şi aşezaţi-vă aici.

O duse la şezlongul îmbrăcat în catifea verde. Se aşeză pe margine, cu spatele drept, de parcă purta dispozitivul de îndreptat coloana.

Louvain se dădu un pic mai în spate.

– Nu, nu, arătaţi de parcă aţi fi venit la un ceai dat de misionari. Nu puteţi să vă rezemaţi un pic? Să vă aduc

niște perne. Se duse la fereastră și luă câteva perne, pe care i le puse la spate. Acum, rezemați-vă! Foarte bine.

Se tot agita prin fața ei, uitându-se atât de atent la ea, încât Cora simți cum roșește. Stătea destul de țeapănă, rezemată de perne, încercând să-și pună brațele într-o poziție grațioasă.

– Vreți să-mi încrucișez brațele? Am înțeles că mâinile sunt cel mai greu de pictat.

– Cine v-a spus asta? o întrebă Louvain.

– Un prieten american care studia pictura. Spunea mereu că nu reușea să picteze mâinile.

– Acest prieten v-a făcut portretul?

– Nu, a spus că nu era pregătit.

Cora se gândi la Teddy și zâmbi.

– Nu era gata pentru dumneata! Sigur s-a speriat.

Louvain ridică din umeri.

– Poate că da.

Cora regretă ce spusese. Louvain avea talentul de a transforma orice conversație în ceva intim.

Se apropie de ea și îi luă una din mâini, lăsându-i-o să cadă pe spătarul șezlongului.

– Da, arată mult mai bine, dar nu e suficient.

Cora se uită la el impacientată.

– Vreau... nu, trebuie să vă lăsați părul pe umeri, îi spuse Louvain.

– Părul? Imposibil.

Cora era de neclintit.

– De ce nu? Sunteți atât de tânără! Ce-ar putea fi mai normal de atât? Vreau să vă pictez ca pe o zeiță din Lumea Nouă, frumoasă și liberă. Nu vă vreau rigidă ca o gâscă din înalta societate. Vă rog să vă lăsați părul pe umeri, căci nu cred că am mai văzut așa o culoare superbă.

Întinse mâna să-i atingă una din șuvițele care îi atârna pe obraz.

Cora era speriată de cât de aproape stătea de ea.

– Cred că ar arăta... ciudat.

Îi simțea răsuflarea pe obraz.

– Atunci, ducesă, înseamnă că ați făcut drumul de pomană.

Se întoarse şi o luă spre uşă.

Cora nu ştia ce să facă. Se gândea ce va spune mama ei despre faptul că şi-a lăsat părul să-i cadă pe umeri, apoi se gândi la mândria dispreţuitoare a lui Charlotte. Nu permite să fie catalogată ca o americancă de mâna a doua.

– Aşteaptă! îi strigă ea.

Louvain se întoarse.

Ea se ridică şi începu să-şi scoată agrafele din păr. Erau atât de multe, încât nu le putea ţine pe toate într-o singură mână.

– Lasă-mă să te ajut.

Louvain întinse mâna.

În cele din urmă, şi le-a scos pe toate. Scutură din cap, simţind cum îi cade părul greu şi bogat pe umeri. Louvain avusese dreptate – se simţea liberă. Se uită la el cu timiditate, întâlnindu-i privirea mereu aţintită asupra ei. Deşi era îmbrăcată, se simţea goală. Nu trebuia să-şi tot acopere sânii cu mâinile.

Louvain nu scoase o vorbă, doar se învârti încetişor în jurul ei. Cora stătu nemişcată, de parcă era ţintuită, dar, într-un târziu, făcu un efort să vorbească.

– Asta voiaţi?

Louvain tot nu vorbea. Apoi veni spre ea, sărutând-o repede şi ferm pe gură.

– Nu, ducesă, asta voiam. Acum, poate doriţi să reveniţi la poziţia iniţială...

Cora închise ochii. Oare chiar o sărutase? Da, aşa era, pentru că încă mai simţea atingerea aspră a mustăţii sale. Iar acum se comporta de parcă nu se întâmplase nimic. Ştia că situaţia îi scăpa de sub control. Ar fi trebuit să-l pălmuiască.

– Trebuie să plec. Comportarea dumneavoastră este josnică.

Dar nu se urni din loc.

Louvain, care se dusese să-şi ia şevaletul şi vopselele, râse.

– Nu vă enervaţi, a fost doar un sărut. Arătaţi atât de bine cu părul despletit. A trebuit să-mi potolesc curiozitatea. Oricum, aşa vă trebuie, pentru că m-aţi tachinat

cu acel prieten american şi, în plus, aţi mai venit şi neînsoţită, dar îmi cer scuze că mi-am permis aşa ceva şi promit să nu mai îndrăznesc. Făcu solemn semnul crucii în aer şi continuă: Staţi liniştită, am făcut-o doar pentru tablou. Am văzut că nu eraţi sigură dacă voi reacţiona cumva, iar acum că s-a întâmplat, vă puteţi relaxa. Ştiţi, vă găsesc foarte atrăgătoare şi puteţi fi sigură că portretul vă va face cinste.

Cora era conştientă că trebuia să plece imediat, dar ştia că va rămâne. Se aşeză în şezlong şi se rezemă de perne.

– Vedeţi, aşa e mult mai bine.

Louvain avea un carnet de schiţe şi desena repede cu un creion.

– Aşa vă purtaţi cu toate modelele?

Cora încerca să afişeze un aer nonşalant.

– Nu sărut bărbaţi!

– Dar pe Lady Beauchamp aţi sărutat-o?

– Dumneavoastră ce credeţi?

Tonul lui Louvain îi dădea de înţeles că da.

Cora se rezemă din nou. Louvain avea dreptate. Se simţea mai relaxată. Se întreba dacă va mai încerca s-o sărute şi ce va face ea în acel caz.

El se opri din desenat şi o privi.

– Vreţi să vă descheiaţi la haină? Sunteţi însărcinată, nu? Poate că v-aţi simţi mai bine.

– De unde ştiţi? Încă nu par gravidă, nu?

Cora se uită la talia ei încă bine definită.

– Ducesă, datoria mea e să vă observ, şi văd bine că aşteptaţi un copil. Femeile însărcinate au pielea ca laptele. Pictorii din Evul Mediu credeau că puteau vedea copii în ochii femeilor însărcinate.

– Şi ce altceva mai vedeţi, domnule Louvain? întrebă ea.

– Asta nu vă spun, o să priviţi tabloul când va fi gata. Şi nu vi-l voi arăta până nu e gata. Acum, vreau să tăceţi ca să mă pot concentra asupra gurii dumneavoastră.

De îndată ce auzi aceste cuvinte, Cora îşi simţi buzele tremurând. Se uită prin luminator la norii cenuşii.

– Nu, nu vă uitaţi acolo, ci la mine.

Cora dădu din cap prosteşte; nu avea nici o scăpare. Nici unul nu mai scoase un sunet pe toată durata şedinţei, în care s-au auzit doar creionul lui Louvain şi mormăielile lui atunci când ştergea o linie care nu i se părea bună. Când şi când se auzeau sunetul înăbuşit al unei sirene de ceaţă venind de la un vapor de pe fluviu şi strigătele din depărtare ale pescăruşilor. După o vreme, în ciuda sărutului primit, Cora simţi cum o cuprinde toropeala. Era obositor să se tot uite cineva la tine. După o oră, tăcerea a fost spartă de sunetul unui gong. Cora tresări, iar Louvain puse jos creionul.

– Este ora prânzului! Vreţi să rămâneţi, ducesă? Itaro e un bucătar priceput.

– Nu, mulţumesc. Trebuie să mă duc acasă.

Cora se ridică.

– Ne vedem mâine la aceeaşi oră. Avem mult de lucru, aşa că nu mai întârziaţi.

Pe când pleca, Cora se uită la celelalte gravuri japoneze alb-negru ce înţesau holul. Când o conduse Louvain la uşă, nu se mai încumetă să zăbovească, dar el observă că întoarce capul.

– Vă plac? Se numesc shunga. Acestea sunt de Utamaro – curtezane din cartierul Yoshiwara – unde a trăit mult timp. Li se părea o mare onoare să pozeze pentru el. Operele lui sunt un amestec de real şi imaginar. Uitaţi-vă la aceasta. Arătă înspre una din gravuri. Cora se apropie să privească. Era o femeie care îmbrăţişa o caracatiţă. Cora se dădu repede înapoi, înroşindu-se toată de ruşine.

Louvain pufni în râs.

– Acesta se numeşte *Nevasta pescarului*. Superb, nu?

– Cam ciudat, băigui Cora.

– Pe mâine, ducesă. Itaro îi deschise uşa şi făcu o plecăciune. Ea se întoarse să-i spună lui Louvain că nu va veni mâine sub nici o formă, dar el dispăruse deja.

A doua zi, Cora se trezi într-o birjă care se îndrepta spre Chelsea. De data aceasta, o luase pe Bertha cu ea.

Se hotărâse să-i dăruiască lui Ivo portretul de ziua lui. Ceva care să-i aducă aminte cum arăta acum, înainte să i se umfle pântecul ca un balon. Simţea că se schimbase

de când începuse să i se vadă burta; voia să-i transmită că nu va arăta mereu așa.

Se gândea la tot felul de lucruri. Poate va da o petrecere de ziua de naștere a lui Ivo. Nu pica în sezon, dar vor fi destui oameni în oraș pe care să-i poată invita la o recepție. O va ruga pe doamna Wyndham să se ocupe de asta.

Se străduí să nu se uite la shunga în timp ce străbătea holul înspre atelier. Când intră, Louvain o porni spre ea, dar se opri și îi zâmbi, văzând-o pe Bertha.

– Ați venit pregătită, îi spuse.

– Da, ieri m-am simțit jenată să mă duc acasă cu părul despletit. Bertha mă poate ajuta să arăt respectabil.

Cora zâmbi.

– Ducesă, onoarea trebuie păstrată cu orice preț. Poate că servitoarea dumneavoastră vrea să ia loc acolo.

Luă un scaun din spatele unui paravan și îl puse în așa fel încât Bertha să nu vadă ce picta el. Cora se duse la șezlong, întorcându-se cu spatele la el și începând să-și scoată agrafele din păr; nu voia să se uite la el când făcea asta – era un gest prea intim, dar îi vorbi peste umăr.

– Domnule Louvain, când credeți că va fi gata portretul? Vreau să-i fac o surpriză soțului meu de ziua lui.

– Va fi când va fi. Dacă stați nemișcată și nu vă mai foiți, va merge mai repede, îi spuse Louvain pe un ton morocănos.

– Voi sta ca o statuie, vă promit, dar credeți că va fi gata într-o lună?

Cora îi vorbi pe un ton implorator.

– Nu vă pot da nici o garanție, dar, dacă mă ascultați, e posibil ca portretul să fie gata într-o lună. Va trebui să faceți însă exact ce vă zic. Acum, descheiați-vă la haină ca și ieri. Încercați să vă amintiți cum v-ați simțit ieri; expresia de atunci de pe chipul dumneavoastră a fost cea potrivită.

El îi făcu semn cu ochiul, iar Cora se îmbujoră.

– Nu cred că-mi pot aminti cum m-am simțit ieri. Mă străduiam să nu adorm. E greu să rămâi nemișcată atâta timp, spuse ea cu viclenie.

– Ați vrea să vă reamintesc eu, ducesă?

Louvain făcu un pas spre ea. Cora se dădu alarmată în spate.

– O, nu e nevoie. Acum cred că-mi amintesc destul de bine. Bertha, vino şi ajută-mă să-mi desfac părul.

Bertha începu lunga corvoadă de a-i scoate din păr agrafele pe care şi le pusese cu doar o oră sau două înainte. Acum înţelegea de ce domnişoara Cora plecase ieri valvârtej, îmbrăcată în cea mai simplă rochie albastră pe care o avea, şi se întorsese cu părul strâns sub pălărie. Se dusese repede în camera ei şi insistase ca Bertha să-i aranjeze părul cum trebuie înainte să coboare, dar nu o lămurise câtuşi de puţin de ce arăta aşa. Bertha fusese cel puţin mirată. Domnişoara Cora nu se ducea niciodată dimineaţa în vizită, iar părul ei nu arătase niciodată aşa. Servitorii se întreceau în speculaţii. Vizitiul, care văzuse un servitor oriental deschizând uşa, insinuase că Alteţa Sa se dusese într-un loc unde se fuma opiu. Ştia totul, întrucât fostul său stăpân, lordul Mandeville, fusese opioman. Bertha nu luă acest lucru în serios, dar murea de curiozitate şi de frică.

Aşa că se simţi uşurată să afle că domnişoara Cora poza pentru un portret, deşi era şi stânjenită, căci mirosea că e ceva între pictor şi stăpâna ei. Domnişoara Cora obişnuia să flirteze, dar trebuia să aibă mai multă grijă, acum că era măritată. Bertha se întrebă ce se întâmplase ieri. Se uită la stăpâna ei care stătea în şezlong cu părul castaniu revărsându-i-se pe umeri şi până în talie, cu haina desfăcută, cu cămaşa la vedere, cu gura deschisă, parcă zâmbind. Arăta ca în luna de miere la Veneţia, dar cu forme mai pline. Bertha şedea jenată între Cora şi pictor; din când în când îşi ridica privirea de pe lucrul de mână pe care-l adusese cu ea şi simţea pasiunea arzătoare din ochii amândurora.

În drum spre casă, Cora îi spuse Berthei să vină cu ea în trăsură, în loc să stea pe capră cu vizitiul.

– Bertha, ce părere ai de atelier şi de domnul Louvain?

– Câştigă bani din pictat, domnişoară Cora? o întrebă Bertha.

– Sunt sigură că da. Cora vorbea cu nepăsarea unei fete pentru care banii nu fuseseră niciodată o problemă.

Cred că cere cât vrea. Nu am discutat o sumă, dar sunt sigură că va exorbitantă. Tata spune că, dacă ești american, prețul crește cu cincizeci la sută la orice. Se aplecă spre Bertha și-i șopti: Nu trebuie să-i spunem ducelui. Vreau să dau o recepție până nu se vede prea bine sarcina și să i-l fac cadou. Vreau să mai fac ceva cât mai am o siluetă onorabilă.

Bertha vedea niște hibe în planul ei.

– Dar dacă nu vă place tabloul, domnișoară Cora? N-o să fie ciudat să chemați atâția oameni să vadă un tablou care nu vă place?

– Ei bine, asta nu se va întâmpla! Louvain e un geniu. Va fi ultimul portret pe care-l va mai face, spuse Cora.

– Dar dacă nu-i va plăcea ducelui? Nu prea cred că-i plac surprizele, spuse Bertha cu prudență.

O îngrijora ceva la Louvain.

Cora își aminti de incidentul din capelă. Poate că Bertha avea dreptate, însă tot nu voia să-i spună soțului ei ce făcea. Gândul ca el să vină la atelier o făcea să se simtă foarte prost. Pe de altă parte, tabloul acesta era diferit de un Rubens.

– Cred că va fi încântat să aibă portretul femeii de care s-a îndrăgostit, spuse Cora cu fermitate. Louvain mi-a spus că nu poate lucra dacă pleacă urechea la părerile altora. Mi-a mai zis și că, dacă vreau o imagine fidelă, să fac o poză.

Bertha se gândi că Louvain găsise o cale prin care să petreacă foarte mult timp cu femei frumoase, fără soții lor prin preajmă, și să mai fie și plătit pentru asta.

Cora era încântată că Charlotte îi trimisese cartea ei de vizită în acea după-amiază. Chiar se gândea să discute cu ea despre petrecere. Voia să fie ceva elegant și avea nevoie de sfatul ei. Îi aprecia gustul; se putea baza oricând pe doamna Wyndham, dar Charlotte avea stil.

Spre ușurarea ei, Charlotte a aprobat toate ideile cu care a venit ea.

– E bine că nu vrei să fie prea oficială, Cora. Londra nu mai are nevoie de alte petreceri cu ștaif.

– Vreau să-i dăruiesc portretul lui Ivo. M-am gândit că e ocazia perfectă.

Charlotte zâmbi cu viclenie.

– Şi nu e rău să le aminteşti tuturor că Louvain te-a ales ca model pentru ultimul său portret.

Cora se înroşi la faţă.

– Bănuiesc că ai dreptate, dar te rog să nu mai spui nimănui.

Charlotte se aplecă spre ea.

– Îţi place de Louvain? E prea sever cu tine?

Cora era ocupată cu serviciul de ceai.

– Cu siguranţă că ştie ce vrea. E foarte greu să-l contrazici. Din fericire, Sybil ajunse în acea clipă, fericită că reuşise să scape de mama ei vitregă. Sybil venea la Cora să caute consolare atunci când viaţa alături de ducesa Fanny devenea greu de suportat.

Charlotte nu era aşa de prietenoasă cu Sybil cum fusese cu Cora. O ascultă câteva minute cum se plângea, apoi spuse cu nerăbdare:

– Dar dacă mătuşa Fanny îţi amărăşte într-atât viaţa, de ce nu te măriţi? Cred că ai primit multe cereri în căsătorie.

Sybil părea îndurerată, iar Cora, văzând expresia de pe faţa ei, interveni:

– Dar trebuie neapărat să vii şi să stai cu mine, te rog, Sybil. Mi-ar plăcea mult să-mi ţină cineva de urât la Lulworth, şi cine ştie, poate reuşim să găsim şi ceva companie. Ştia că se referea la Reggie Greatorex, care până acum nu o ceruse de nevastă. Charlotte, care nu avea deloc chef să facă pe peţitoarea, inventă o scuză şi plecă.

După aceea, Sybil oftă.

– Charlotte e minunată, aşa-i, dar nu crezi că-i şi un pic înspăimântătoare?

Cora căzu o clipă pe gânduri.

– Şi eu credeam asta la început, dar a fost destul de drăguţă cu mine. În afară de tine, scumpa mea Sybil, pot spune cu mâna pe inimă că ea e singura mea prietenă din Anglia.

Sybil nu scoase un vorbă.

*

Când Cora îi spuse lui Ivo că voia să dea o recepţie înainte de a ajunge dizgraţioasă, cum spunea ea, el a fost, spre mirarea ei, chiar entuziasmat.

– Aşadar, vei fi amfitrioană? Sunt încântat. Aş vrea să inviţi anumiţi oameni.

Lista pe care i-o dăduse Ivo la micul dejun o surprinsese pe Cora. Era plină de politicieni, majoritatea dintre ei având, ce-i drept, titluri nobiliare, dar fiind totuşi politicieni. În America, oamenii politici erau totuna cu actriţele: inevitabili în viaţă, dar nepotriviţi la o petrecere.

– Ivo, chiar vrei să-i invit pe toţi politicienii ăştia? Nu vreau ca prima mea recepţie să fie plicticoasă.

Cora vorbea blând, dar Ivo îi răspunse pe cel mai scăzut şi mai ameninţător ton de care era în stare:

– Deci, tu crezi că politicienii sunt plicticoşi, Cora?

Cora se înfrână.

– Nu cred că sunt musafirii ideali.

Ivo se repezi la ea.

– Crezi că n-am nici un motiv?

Cora se uită la el cu antipatie. Îi displăcea felul în care Ivo, care râdea de toate, devenise deodată serios.

– Îmi pare rău, Ivo, nu ştiam că ai ambiţii politice. Mereu râdeai de mine când te întrebam de Camera Lorzilor. Iartă-mi ignoranţa, dar în America nu avem aristocraţi, ci oameni ca tata, care muncesc.

După puţin timp, Ivo spuse:

– A, da, tatăl tău, fiul Morarului de Aur, care a făcut primul milion la 21 de ani. Ce meserie are tatăl tău? În afara de aceea că audiază tinerele coriste. Credeam că singura lui treabă e s-o evite pe mama ta.

Cora azvârli ceaşca din mână înspre soţul ei. Acesta se feri, iar ceaşca căzu şi se sparse, cioburi şi lapte împrăştiindu-se peste tot.

– Cum îndrăzneşti să-ţi baţi joc de tatăl meu? Ce făceai tu înainte să fii duce, cu excepţia „prieteniilor" cu oameni de teapa doamnei Stanley? Tatăl meu conduce cea mai mare moară din America de Nord. Da, şi-a

moştenit averea, dar a înmulţit-o. Nu uita că el a plătit pentru casa asta şi tot ce e în ea.

Se opri, gâfâind de furie.

– Cred că şi pentru ceaşca de porţelan cu care ai aruncat în mine. Şi ce vrei să spui, Cora? Dacă tot îţi plac bărbaţii care muncesc, de ce n-ai rămas în America să te măriţi cu unul din ei? Cred că o fată ca tine avea mulţi peţitori. Şi totuşi, vii în Anglia şi te căsătoreşti cu un duce. Ce-a fost în capul tău?

Ivo se opri când intră un servitor cu un vas de argint pentru cărbuni.

– Robert, am fost foarte neîndemânatic. Arătă înspre mizeria de pe jos. Poţi să rogi pe una din servitoare să cureţe? Şi adu-mi şi nişte cafea. Cred că şi Alteţa Sa are nevoie de una.

Ivo îi vorbea majordomului pe un ton normal, fără nici un fel de iritare, nu ca în urmă cu câteva minute. Stăpânirea lui de sine o înfuria pe Cora mai mult decât atacurile la adresa părinţilor ei.

– Nu e nevoie, Robert, am isprăvit.

Cora plecă din cameră fără să se uite în urmă.

Ajunsă în dormitor, luă una din periile cu coadă de argint şi o azvârli în perete. Apoi, lovi cu piciorul în pat atât de tare, încât o duru, după care se aşeză pe pat şi vărsă lacrimi de furie şi frustrare.

Cinci minute mai târziu, uşa se deschise şi auzi paşii uşori ai lui Ivo.

– Pleacă, nu vreau să vorbesc cu tine.

– Nu trebuie să spui nimic. Ţi-aş fi recunoscător. Am venit să-ţi spun că motivul pentru care voiam să-l inviţi pe Roseberry este că m-a sprijinit în Camera Lorzilor. Cred că vrea să lucrez în ministerul său. Nu ştiu dacă înţelegi ce înseamnă asta: familia mea s-a ţinut departe de politică timp de 300 de ani, pentru că a fost şi este catolică. M-ai întrebat dacă am ambiţii; pentru mine nu, ci pentru famila mea. Neamul Maltravers are o şansă, şi e de datoria mea s-o fructific.

Făcu o pauză. Cora ştia, fără să se uite, că-şi mângâia bărbia, gest pe care îl făcea mereu când vorbea serios.

– Cora, averea ta a făcut totul posibil. Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă nu te-aş fi întâlnit atunci la Paradise Wood. Hai să nu ne mai certăm!

Simţi cum îi pune o mână pe umăr; se întoarse uşor, nedorind să-i arate chipul brăzdat de lacrimi.

– Îmi place de tine când plângi. Îşi plimbă un deget pe obrajii ei uzi. Încercă să-i îndepărteze mâna, dar era hotărât ; îi mângâia faţa şi părul, de parcă era un animal înspăimântat care avea nevoie de consolare. Apoi, respiraţia i se acceleră.

Cora încercă să nu-l privească, dar el deja începea să tragă de nasturii rochiei. Încă era supărată pe el, dar abia că se atinsese de ea de când îi spusese că e gravidă, aşa că nu putu decât să se arcuiască spre el când începu să-i sărute gâtul şi pieptul. Era uşurată că încă o mai dorea. Începu să-i ridice fustele în sus.

– O, Ivo, crezi că e bine ce facem? Dar...

Ivo însă o săruta, iar ea nu-i mai opunea rezistenţă. Îi dădu la o parte fustele şi se înfipse în ea. Era uimită cât de asemănătoare era senzaţia de furie de mai înainte cu ce simţea acum; amândouă sentimentele te consumau. Simţindu-şi trupul tremurând de dorinţă, deschise ochii şi se uită la Ivo. Faţa îi era serioasă, concentrată. Oare mai era supărat pe ea? Dar uită de asta când simţi fiorul împlinirii şi trupul liniştindu-i-se.

A doua zi era în atelierul lui Louvain, întinsă pe şezlong, cu Bertha stând în colţul ei obişnuit. Louvain abia vorbise cu ea de când intrase pe uşă, dar când se uita la ea, Cora observase că ochii săi lipsiţi de strălucire se aprindeau de încântare. Lucra foarte repede, aproape că tremura în timp ce punea pensula pe pânză.

– Veşti bune, ducesă, aceasta va fi ultima sesiune. Portretul va fi gata săptămâna viitoare.

Cora se simţi puţin dezamăgită. Începuseră să-i placă orele petrecute în atelier, îi plăcea să-i vadă concentrarea de pe chip. Ştia că, în anumite momente, nu era pentru el decât un amalgam de suprafeţe şi culori, dar nu-i păsa, o atrăgea acea detaşare a lui.

– Domnule Louvain, pot să trag cu ochiul?

– Nu încă, nu încă, dar sunt foarte încântat.

Când părăsi atelierul pentru ultima oară, Corei îi scăpă batista pe hol. Se opri să o ia de jos şi văzu o curtezană, din cele zugrăvite de Utamaro, cu chipul schimonosit de dorinţă.

capitolul 20

Acel chip zugrăvit

Cora trimisese doar o sută de invitaţii pentru recepţie, dar până în ziua evenimentului îşi făcuse atâţia „noi" prieteni, încât numărul participanţilor se triplase. Doamna Wyndham, care se împrietenise cu ducesa americană, se trezi şi ea brusc abordată de acei oameni care dispăruseră complet din viaţa ei după moartea soţului. Unele femei ar fi profitat de ocazie ca să se răzbune pe cei care le nesocotiseră, dar doamna Wyndham era o fire mult prea pragmatică pentru aşa ceva. Ştia că oamenii se comportau rezonabil, aşa că a fost surprinzător de imparţială când i-a recomandat ducesei, prietena ei, doar pe cei de care credea că vor anima atmosfera.

Spunea acelaşi lucru fiecărui potenţial invitat:

– Ducesa vrea să fie o petrecere privată, în cadrul căreia să discute cu toţi cei prezenţi. Sunt sigură că ducesa va dori să vă cunoască. Ea mi-a spus: „Dragă doamnă Wyndham, ajutaţi-mă să-mi fac intrarea în societatea engleză şi aduceţi-mi-i pe cei mai remarcabili şi mai inteligenţi reprezentanţi ai ei." Ştiu că doreşte să-şi facă prieteni adevăraţi aici, la Londra. E o femeie încântătoare, complet neafectată şi devotată ducelui. Şi foarte generoasă. Când a văzut ce etolă ponosită am, a insistat să-mi dea această superbă blană de samur. Evident că banii nu sunt o problemă pentru ea, căci este cea mai bogată moştenitoare a generaţiei ei. Presa din New York scrie că este o prinţesă americană şi îndrăznesc să spun că manierele ei nu ar fi deloc nepotrivite nici la Windsor. Ducesa Fanny nu-i găseşte nici un cusur.

Doamna Wyndham credea că ducesa Cora arăta ca o prinţesă în această seară. Purta o rochie de mătase roz cu dungi albe, cu funde enorme pe umeri şi în talie. Pe cap avea o diademă cu diamante şi la gât, un colier de perle negre. Fundele mari de pe umeri distrăgeau atenţia de la talia ce se tot îngroşa. Doar femeile care se uitau cu atenţie la ea ar fi intuit că era gravidă. Cora şi ducele stăteau în capul scării de marmură, întâmpinându-şi musafirii. Doamna Wyndham crezuse că va ajunge devreme, dar deja erau o mulţime de oameni pe scări. Simţea acel amestec de pudră, lăcrămioare şi transpiraţie, care vestea un eveniment important. Chiar în faţa ei era un bărbat ciudat, cu părul în dezordine, care îi ajungea până la umeri. Îi spusese Corei că nu ar fi o idee bună să invite oameni din toate păturile sociale, dar Cora nu voia să aibă o petrecere plicticoasă. Prin urmare, doamna Wyndham vedea tot felul de invitaţi cu care nu prea era obişnuită: tineri artişti, câţiva membri ai Cabinetului, aristocraţi leneşi, ca Reggie Greatorex, şi ocupaţi, ca lordul Curzon, bogaţi, ca familia Atholl, care deţinea mare parte din pământurile Scoţiei, şi proaspăt îmbogăţiţi ca familia Tennant, care avea majoritatea fabricilor de bere din Scoţia. Cât despre femei, erau de toate felurile, începând cu cea de două ori ducesă, din dreapta ei, şi încheind cu doamna Stanley. O asemenea diversitate nu s-ar fi permis în timpul când doamna Wyndham ajunsese pentru prima oară la Londra, dar acum, societatea nu mai era atât de restrictivă. Ideea era să ai „verzişori", mulţi verzişori, şi locul tău în societate era asigurat.

Doamna Wyndham se uita prin sală cu ochii ei mici şi albaştri, mereu în căutare de tineri cu titlu nobiliar, dar fără verzişori, care ar putea fi interesaţi de Adelaide Schiller din Ohio, fata cu trei milioane de dolari şi cu un accent perfectibil. Doamna Wyndham sperase să o aducă pe domnişoara Schiller cu ea în această seară, dar Cora fusese categorică:

– Nu o vreau pe domnişoara Schiller. Nu mă interesează cât timp a studiat la conservator, nu sunt crudă, dar nu vreau ca unii să facă remarci ironice la adresa moştenitoarelor americane. Şi nu vreau ca vreo fată să-i

facă ochi dulci lui Reggie Greatorex. Sybil nu mi-ar ierta-o niciodată.

Doamna Wydham încercase s-o linguşească, dar Cora era de neclintit.

– Ivo a parcurs deja de două ori lista şi nu mai pot să adaug pe nimeni, dar aduceţi-o pe domnişora Schiller, într-o zi, la ceai şi voi discuta cu ea.

Nu dura mult, se gândea doamna Wyndham, şi o fetişcană din New York se transforma într-o mare doamnă. Era convinsă că şi domnişoara Schiller va fi la fel de dificilă când va purta un titlu nobiliar.

Cora şi Ivo stăteau aproape unul de altul, mult mai aproape decât era normal pentru un cuplu căsătorit. Păreau să se fi înţeles; Ivo era în spatele soţiei sale, uneori şoptindu-i la ureche şi făcând-o să râdă.

Sir Odo şi Lady Beauchamp au fost următorii anunţaţi. Charlotte purta o rochie de satin auriu care o făcea să strălucească la propriu, toţi ceilalţi părând şterşi prin comparaţie. Doar soţul ei se putea compara cu ea, cu părul lui blond cârlionţat, cu obrajii roşii şi cu vesta din brocart brodat cu măiestrie. Majoritatea celor de pe scară erau nerăbdători, aşteptau o nouă amfitrioană, un nou mod de a primi oaspeţi, dar soţii Beauchamp nu se grăbeau, făcând loc în jurul lor când se opreau să schimbe amabilităţi cu oamenii din holul de jos. Planul lor era să-i mai oprească pe cei care urcau scara, aşa că ducele şi ducesa aşteptau, pe când soţii Beauchamp îi salutau pe cei din jurul lor. Atunci când, în cele din urmă, au venit înspre gazdele lor, păreau uşor obosiţi, de parcă petrecerea începuse deja să-şi piardă din farmec.

Cora, care nu putea decât să asiste la aceste manevre, nu a încetat să zâmbească nici când Ivo i-a şoptit la ureche:

– Ce poartă bufonul ăla de Odo? Arată ridicol!

– Ce bine-mi pare să vă văd! exclamă Cora şi se aplecă să o sărute pe Charlotte pe obraz. Trebuie să staţi lângă mine în această seară. Sunteţi cei mai vechi prieteni englezi ai mei.

– Într-adevăr, ducesă, chicoti Odo. Mie şi lui Charlotte ne place să spunem că te-am inventat.

– Odo, nimeni nu o poate născoci pe Cora, îi spuse ducele. Nici măcar un bărbat cu imaginaţia ta. Soţia mea face parte dintr-o specie nouă şi minunată care s-a dezvoltat în America. Nimic nu o sperie, probabil cu excepţia mamei ei.

– Ivo, nu mai vorbi prostii! îl apostrofă Cora, fiind totuşi încântată că Ivo nu se supărase că Odo încercase să o trateze de sus. Poate că îi rogi şi tu pe cei din orchestră să cânte ceva. Îl şi văd pe domnul Stebbings cum se înfioară de cât de previzibil e totul. Te rog, Ivo.

– Chiar aşa de rău e? Am crezut că este destul de drăguţ, dar dacă insişti... Nu vrem o petrecere cu poeţi care se înfioară.

Ivo se duse înspre muzicieni.

Charlotte se aplecă spre ea ca să n-o audă soţul ei.

– E Louvain aici?

– N-a venit încă, îi şopti Cora. Deocamdată n-am văzut portretul.

Charlotte o atinse pe braţ cu evantaiul.

– Nu-ţi face griji, sunt sigură că te-a pictat aşa frumoasă cum eşti.

Familia Beauchamp se duse în salon, iar Cora zâmbi puţin, simţind că o dor obrajii. Vedea cum invitaţii făcuseră o coadă lungă pe scări şi aproape până în stradă. Se întreba când va ajunge Louvain. Ori de câte ori se gândea la portret, simţea cum îi creşte pulsul. Până la urmă, doar o sărutase, dar tot mai simţea atingerea mustăţii sale de buzele ei.

Ducesa Fanny era în faţa ei, cu capul blond puţin într-o parte, parcă încercând să-şi amintească cine era gazda.

– Draga mea Cora, ce idee minunată! Nu ştiam că este atâta lume la Londra în noiembrie. Arăţi destul de obosită, scumpo. Nu exagera. Nu trebuie să mai stai aici; cred că jumătate de oră e suficient ca să-i saluţi.

Îi zâmbi amabil Corei.

– Dar nu cunosc pe toată lumea. M-aş simţi prost dacă nu aş fi aici să-mi întâmpin musafirii, spuse Cora.

– Cred că eşti încă destul de tânără ca să crezi că trebuie să fii un exemplu pentru alţii. Fă ce trebuie, dragă, dar nu te aştepta să-ţi mulţumească.

Ducesa Fanny se duse în salon, iar cerceii de diamant din urechi îi scânteiară atât de tare, încât Cora îşi închipui cu groază că soacrei ei îi luase foc capul.

– Nu o lua în seamă, Cora. Sybil era lângă ea. E furioasă că dai o petrecere fără să-i fi cerut sfatul. Totul este minunat. Nu cred că a mai rămas vreo orhidee în toată Londra. Ai dat dovadă de spirit progresist invitând-o pe doamna Stanley; ştiu că circulă tot felul de zvonuri despre ea, dar ardeam de nerăbdare s-o cunosc de când am văzut-o în *Lady Windermere's Fan*[1]. Cora vedea că Sybil cerceta încăperea cu privirea.

– Vrei să i te prezint? Sunt sigură că ar vrea să întâlnească o admiratoare.

– Nu e cazul, văd că vorbeşte cu Reggie. Sybil plecă în grabă, părul ei roşu şi strălucitor distingându-se ca o flacără prin mulţime. Judecând după roşeaţa pielii dintre gulerul şi părul lui Reggie, şi el era un admirator al doamnei Stanley.

– Alteţa Voastră. Majordomul stătea lângă ea. Domnul Louvain este în bibliotecă şi totul a fost aranjat după cum aţi poruncit.

Voia să coboare imediat, dar ştia că ducesa Fanny ar fi crezut că-i ascultă sfatul, şi exact asta nu ar fi vrut să facă pentru nimic în lume.

Jos, în bibliotecă, Bertha se uita la portretul stăpânei sale. Avusese dreptate, se gândi ea, să-l bănuiască pe Louvain de intenţii necurate. Louvain o pictase lungită în şezlongul verde, cu un braţ întins ispititor deasupra capului şi cu celălalt în poală. Părul castaniu şi des îi cădea în valuri pe umeri de parcă l-ar fi despletit atunci, partea de sus a rochiei era deschisă, lăsând să se vadă dantela albă de dedesubt. Era o ipostază provocatoare ce sugera că ducesa ar fi fost surprinsă în clipa când

[1] *Evantaiul doamnei Windermere* – comedie în patru acte scrisă de Oscar Wilde (n.tr.)

începea să se dezbrace, dar cel mai ciudat lucru era expresia de pe chipul ei, căci privea dincolo de pânză. Singurul cuvânt care-i venea Berthei în minte era unul pe care-l auzise deseori în copilăria petrecută în Carolina: destrăbălată. Louvain o făcuse pe Cora să arate ca o dezmăţată. Pleoapele îi păreau îngreunate de genele lungi, gura întredeschisă, iar pe fiecare obraz avea o pată de culoare. Pe Bertha, care îşi văzuse stăpâna arătând aşa la Veneţia şi de câteva ori de atunci, o uimea cât de veridic era portretul. Aproape că simţeai pasiunea ce emana din pânză, prin tonurile aurii de brun şi ocru pe care le folosise Louvain pentru a-i reda părul. Ochii Corei, de un gri-verzui, priveau fără ţintă, iar pupilele îi erau dilatate. Bertha aproape simţea gustul buzelor moi şi roşii al Corei; Cora se schimbase atât de mult de când îşi rugase camerista să o înveţe cum să sărute, dar acest portret reuşea să transmită ceva din inocenţa acelor zile, precum şi ceva din femeia care era acum. Însă tabloul nu avea nimic pudic, ci reprezenta o femeie care dorea să fie satisfăcută.

Louvain se uita la ea cu un zâmbet care-i dezvelea dinţii mici şi albi.

– Ce părere ai?

– Seamănă foarte mult cu ea, domnule. Domnişoara va fi încântată.

Vorbea serios; chiar că are să-i placă stăpânei ei, era sigură de asta, dar se întreba dacă şi ducele va simţi acelaşi lucru.

– Ţie îţi place portretul? insistă el.

– Nu prea văd de ce-ar conta, domnule, spuse ea, fixându-l cu privirea.

– De ce nu?

– Pentru că nu l-aţi făcut pentru mine, ci pentru ea, şi cred că îi va plăcea.

Louvain se uita la ea cu ochii mijiţi.

– Aş vrea să-ţi fac şi ţie portretul, Bertha. Ai o piele aşa frumoasă; ar fi o provocare pentru mine.

– Nu cred că se cuvine, domnule, iar iubitului meu nu i-ar plăcea. Ştia la ce fel de portret se gândea Louvain, dar ei nici nu-i trecea prin minte să se dezbrace.

– Eşti sigură, Bertha? Acolo sus sunt multe femei care ar face orice ca să-mi pozeze. N-ai vrea ca portretul tău să atârne alături de cel al unei ducese? Se îndreptă spre ea să o mângâie pe obraz, dar Bertha îşi dădu seama ce avea de gând şi făcu un pas în lateral ca să vadă mai bine portretul.

– Nu cred că doamnele care ţin aşa mult să vă pozeze vor fi prea încântate dacă veţi începe să le pictaţi servitoarele, îi spuse ea.

– Poate că nu, dar nimeni nu-mi porunceşte mie ce să pictez, spuse Louvain fără să ezite.

Bertha se uită la el cu toată nepăsarea de care era în stare, gândindu-se că nimeni nu o putea obliga să pozeze. El înţelese tăcerea ei şi-i zâmbi.

– Ştii că eşti prima femeie care mă refuză?

– Cu toţii avem dezamăgirile noastre, domnule.

Bertha abia schiţă o reverenţă. Trebuia să o găsească imediat pe domnişoara Cora.

– Du-te, atunci. Vei regreta într-o bună zi.

Louvain îi făcu semn să plece.

Bertha ieşi pe holul pardosit în carouri albe şi negre. Tot mai veneau mulţi invitaţi de afară, din frig, lăsându-şi hainele şi blănurile la uşă şi urcând pe scara cea mare în spirală, unde îi aştepta Cora. Bertha se întrebă cum putea să ajungă la stăpâna ei fără să stârnească agitaţie. Ar fi fost mai simplu dacă era în uniformă, dar în calitate de cameristă, nu purta bonetă şi şorţ. Spre mirarea ei, nimeni nu-i aruncă nici o privire în timp ce urca scările. În America ar fi fost de neînchipuit ca o servitoare de culoare să-şi facă drum printre albi, fără ca mulţi să se uite dezaprobator la ea, dar în Anglia, majoritatea oamenilor nici nu conştientizau că e negresă. Englezilor le păsa mai mult de clasa socială din care făceai parte, aşa că, aici, cei din înalta societate pur şi simplu nu-i observau pe cei care nu erau din lumea lor. Bertha se întreba ce-i displăcea mai mult: să fie băgată în seamă din cauza culorii pielii sau să fie ignorată din cauza statului social. Acum îi convenea să fie invizibilă. Aşteptă până când Cora o întâmpină pe femeia mai în vârstă care purta pe cap nişte pene jerpelite de struţ, împreună

cu cele două fiice ale ei, șleampete, cu mănuși murdare, lucru pe care Bertha îl observă de îndată. Femeile acelea aveau neapărată nevoie de o cameristă, se gândi ea – sau poate nu le păsa. Englezoaicele, observase ea, nu prea țineau la aparențe, ca americancele. Domnișoara Cora ar fi stat mai degrabă acasă, decât să iasă cu mănușile murdare. În cele din urmă, familia cea șleampătă merse mai departe, iar Bertha se duse sfioasă spre stăpâna ei.

– Domnișorară Cora, spuse ea încetișor, dar Cora avea acum manierele unei ducese.

– Bertha, nu uita că în public trebuie să-mi spui Alteța Voastră; știi foarte bine părerea ducelui.

– Alteța Voastră, cred că ar trebui să veniți și să vă uitați la portretul dumneavoastră, îi spuse Bertha.

– Voi coborî după ce toți musafirii vor fi ajuns aici. I-l voi face cadou lui Ivo.

– N-ar fi bine să-l vedeți mai întâi? insistă Bertha.

– De ce, e ceva în neregulă? O înșfăcă pe Bertha de braț. Arăt cumva rău? Sau grasă?

– Nu, domnișoară Cora, adică Alteța Voastră, arătați foarte bine. Cred că ar trebui să vedeți portretul, atâta tot.

Bertha începea să regrete în ce postură se pusese. Poate că doar își imagina unele lucruri.

– Ei bine, în acest caz, nu am de ce să-mi fac griji. Cora se întoarse. Părinte Oliver, mă bucur foarte mult că ați venit la serata mea.

Bertha o lăsă acolo. Avea o presimțire rea în legătură cu acel portret, dar nu mai putea face nimic. Coborî în sala de mese a servitorilor. Din fericire, Jim era în cămară și mânca o felie de plăcintă rece. Când dădu de el acolo, acesta se uită la ea cu un aer vinovat.

– Să fiu al naibii, credeam că ești domnu' Clewes. Îi zâmbi. Ce mă bucur că nu ești.

Își șterse resturile de la gură și o sărută. Ea îl respinse.

– Jim, nu. Riscăm prea mult.

El o sărută din nou, cu buzele încă unsuroase de la plăcintă.

– Lasă-mă pe mine să decid.

Ea se răsuci, stând în fața lui cu mâinile în sân.

– Jim, sunt îngrijorată.

– Nu-ţi face griji în legătură cu Clewes sau cu alţii. Sunt cu toţii ocupaţi sus. Şi eu trebuia să ajut, dar, din fericire, livreaua de schimb nu mă-ncape.

– Nu, nu la asta mă refer. E vorba de portretul domnişoarei Cora. Nu-i respectuos, iar ea n-are habar.

Bertha scutură din cap.

– De ce? E goală?

Jim îşi dădu ochii peste cap.

– Nu, bineînţeles că nu! Ideea e că arată ca şi cum ar fi, dacă mă-nţelegi, spuse Bertha.

– Nu-i nimic rău în asta. Sunt multe portrete cu femei goale la Lulworth.

– Dar nu de doamne, Jim. Zeiţele alea şi altele nu-s doamne.

Bertha se uită la el.

– Toate doamnele arată la fel pe sub haine, nu, sau îmi ascunzi ceva?

Jim îi şoptea acum la ureche. Bertha îi simţea răsuflarea gâdilând-o pe gât. Voia să i se cuibărească în braţe, să se lipească de pieptul lui şi să simtă căldura dintre ei, dar era foarte îngrijorată. Uneori nu-i plăcea de domnişoara Cora, dar era stăpâna ei şi nu putea rămâne indiferentă. Ştia că Jim nu înţelegea legătura dintre ele. El îi era loial ducelui, dar nu era răspunzător de faptele lui; ducele era cel care-l angajase, dar nu era de datoria lui să se îngrijească de el ca de un copil. Pentru Bertha era altfel. De la 12 ani avusese grijă de Cora, care avea pe atunci 10 ani. Se gândise în urmă cu o lună ca ea şi Jim să plece fără să se mai uite înapoi, dar acum, când vedea că stăpâna ei era într-o primejdie iminentă, nu putea să o abandoneze.

– Vino sus cu mine, Jim, vino şi uită-te la portret! Poate mi s-a năzărit mie.

– Nu, Bertha! Dacă mă duc acolo, o să lucrez toată noaptea. N-am şi eu din când în când dreptul la puţină relaxare cu iubita mea? Jim îi puse un braţ în jurul taliei şi o trase spre el. Îşi puse capul de pieptul lui câteva clipe, dar apoi îşi aminti de privirea Corei din portret şi se trase.

– Trebuie să plec, Jim!

Îi dădu drumul cu regret, spunându-i:

– Nu uita, Bertha, suntem doar servitorii lor!

Dar ea plecase, iar fustele de stofă închise la culoare foşneau la atingerea treptelor din piatră.

Salonul era acum plin ochi. Femeile trebuiau să se dea într-o parte ca să treacă, din cauza mânecilor lungi şi ample. Capetele cu pene de struţ şi egretă montate în diamante se întorceau, şi gâturile se întindeau ca s-o vadă cât mai bine pe noua ducesă. Mai toţi o considerau drăguţă pentru o fată din America, „mai degrabă vioaie decât sensibilă", dar mai interesante erau bârfele care circulau pe seama averii sale. Un viconte care fusese în Statele Unite să caute aur, dar fără succes, îşi asigura ascultătorii că fiecare felie de pâine pe care o mânca un american era făcută din făina de cea mai bună calitate produsă de Cash. Un altul spunea că familia Cash mânca la toate mesele din farfurii de aur şi că până şi servitorii din casa lor de la Newport aveau propria baie. Se vorbea mult despre casa ducesei. O contesă ştia din surse sigure că avea jumătate de milion pe an. După această remarcă, se lăsase un timp tăcerea, pentru că toţi din acel grup încercau să estimeze câte zerouri erau într-un milion. Au căzut de acord că restaurarea unui castel ca Lulworth era cel mai bun lucru de făcut cu bani americani şi mai toţi se simţeau uşuraţi că noua ducesă părea să fie o femeie cu gusturi fine. I-au admirat rochia după ce şi-au dat seama că e marca Worth şi s-au arătat mulţumiţi că bijuteriile pe care le purta, deşi scumpe, nu erau în exces. Cu toţii s-au mirat că se afla şi doamna Stanley acolo, dată fiind povestea ei de iubire cu ducele, din trecut, dar credeau că ducesa făcuse un gest frumos invitând-o. Musafirii mai frivoli din fire nu înţelegeau de ce fuseseră invitaţi prim-ministrul şi ministrul afacerilor interne – voia oare ducesa să dea petreceri pentru politicieni? Dacă aşa stăteau lucrurile, era destul de enervant, căci existau prea multe gazde serioase şi prea puţine care ştiau cum să-şi distreze invitaţii. Domnul Stebbings, care venise în speranţa că va vorbi între patru ochi

cu ducesa despre operele sale, a fost dezamăgit s-o vadă înconjurată de atâţia mic-burghezi, dar şi încântat să observe un exemplar din *The Yellow Book* pe una dintre mese. Luase cartea în mână şi fusese mulţumit că volumul se deschisese la pagina cu poezia *Stella Maris* şi, pe când citea, simţi din nou acel fior de surpriză şi încântare la parcurgerea propriilor versuri.

Satisfacţia îi era şi mai mare, căci mulţi dintre criticii lui nu fuseseră invitaţi. Chiar şi cei care condamnaseră amestecul americanilor în societatea engleză, considerându-l o impertinenţă, nu aveau nimic rău de spus. Ideea de a da o recepţie într-o perioadă atât de nepotrivită era văzută ca bine-venită, nu ca un sacrilegiu. Doar Charlotte Beauchamp era agitată, uitându-se mereu spre uşă să vadă cine mai venea. Unii dintre invitaţii mai răutăcioşi credeau că e atât de neliniştită din cauză că era în casa unei femei care concura cu ea pentru titlul de cea mai rafinată femeie din Londra. Charlotte Beauchamp era poate cea mai frumoasă din ele, căci profilul ei grecesc era fără seamăn, dar noua ducesă avea un zâmbet atât de strălucitor.

Sir Odo nu era însă de părere că soţia lui e tulburată pentru că se află în prezenţa unei rivale. Ştia că Charlotte nu-şi arăta niciodată slăbiciunile.

– Eşti cea mai frumoasă femeie de aici, draga mea.

Ea se întoarse surprinsă spre el.

– Îmi faci un compliment, Odo?

– Nu, spun doar adevărul. De ce te tot uiţi spre uşă? o întrebă el pe urmă.

– Speram să schimb două vorbe cu Louvain până să fie asaltat de toate cele care vor să-i fie modele.

– Eşti sigură că va veni? o întrebă Odo.

– O, da, mi-a promis că va veni, zise Charlotte, apoi se opri, dându-şi seama, însă prea târziu, că o luase gura pe dinainte.

– Dar vine în fiecare joi pe la noi. Sper că nu ai nimic aşa urgent să-i spui, nu?

Obrajii lui Sir Odo erau mai roşii ca de obicei.

Charlotte ridică din umeri.

– Deloc. Eram curioasă să aflu dacă îl va aduce pe domnul Wilde data viitoare. Nu vreau să se simtă nimeni stânjenit.

Odo se uită urât la ea.

– Şi ce ar putea fi stânjenitor la domnul Wilde? E cel mai spiritual om din Londra.

– Sigur că aşa e, dar circulă tot felul de bârfe despre el... Lady Tavistock mi-a spus nişte chestii şocante despre el.

– Ştii şi tu că n-ar trebui să pleci urechea la ce spune Lady Tavistock, o femeie căreia îi place să inventeze răutăţi despre oamenii mai interesanţi decât ea.

Charlotte îi zâmbi, bucurându-se în sinea ei că reuşise să-i distragă atenţia de la Louvain.

– Îţi promit că nu o să mai cred o iotă din ce-mi va mai spune Florence Tavistock. Habar n-aveam că îl simpatizezi atât de mult pe domnul Wilde.

– Ştii foarte bine că eu nu simpatizez pe nimeni, spuse Odo supărat.

– Nu-i frumos ce spui, Odo!

– Nu fi obraznică, Charlotte. Doar ştii cât ţin la tine.

Urmă o scurtă pauză, apoi soţii plecară în direcţii opuse, salutându-i cu entuziasm pe oamenii întâlniţi în cale.

Cora nu mai stătea în capul scărilor. Nu prea mai sosea lume, cu excepţia câtorva întârziaţi veniţi de la teatru. Vorbea cu doamna Wyndham şi cu Lady Tavistock, spunându-le cum se organizau petrecerile în Newport.

– Acolo nu încep balurile decât după miezul nopţii. În timpul zilei e prea cald.

– Pare foarte, foarte obositor, oftă Lady Tavistock. Abia pot să stau trează până după miezul nopţii.

– Cred că ai putea să rezişti dacă ar mai da doamna Vanderbilt o petrecere simandicoasă, îi spuse veselă Cora. Anul trecut a adus toată trupa de la teatrul de revistă Gaiety, să cânte după cină. Toate bijuteriile dăruite erau imitaţii ale celor care se purtau la curtea lui Ludovic al XIV-lea. A fost ceva minunat.

– Tot mi se pare obositor, draga mea ducesă. Voi, americanii, aveţi atâta energie!

– Ei bine, încă suntem o naţiune tânără, care n-a avut timp să se plictisească. Apoi, Cora zări chipul inconfundabil al lui Louvain, cu coama lui de păr argintiu şi cu ochii de un albastru pal, cercetându-i pe cei din jur. O văzu şi ridică o mână în chip de salut, dar până să ajungă la ea a fost acostat de trei doamne cu pieptul scos înainte, de parcă s-ar fi umflat în pene.

– Să fie Louvain cel de acolo? o întrebă Lady Tavistock fără urmă de oboseală în glas.

– Da, a venit să-mi arate portetul. Sunt emoţionată. Nu am văzut decât una din schiţe.

Cora murea de nerăbdare să discute cu pictorul, dar Lady Tavistock tot trăncănea.

– Să ştii că e ceva să-ţi facă Louvain portretul. Lady Sale şi fiicele ei aşteaptă de ani buni să-i pozeze. Cred că te-a costat o avere.

– Nu am discutat încă de bani. De fapt, el mi-a cerut să-i pozez. A tot insistat. Se uită din nou cu coada ochiului la Louvain. Nu-l poţi refuza.

– Aşa am auzit şi eu, spuse Lady Tavistock, cu ochii sclipindu-i de răutate. Louvain capătă mereu ce-şi doreşte.

Panicată de felul în care evolua discuţia, doamna Wyndham se gândi cum să-i distragă atenţia Corei.

– Cred că te caută ducele, draga mea. Uite-l acolo, cu mama lui.

– Vă mulţumesc, doamnă Wyndham. Vă rog să mă ■cuzaţi.

Mulţumindu-i din priviri doamnei Wyndham, Cora o luă înspre soţul ei.

– Te-ai descurcat de minune, Madeleine, spuse Lady Tavistock. E deja o ducesă în toată puterea cuvântului. Nici n-ai ghici că e americancă până nu deschide gura.

– Să ştii că nu mă pot mândri că am ajutat-o, spuse doamna Wyndham. Unele moştenitoare din America au aerul nobil al oricăreia din prinţesele noastre. Este, cu siguranţă, mult mai bine educată decât majoritatea

englezoaicelor de vârsta ei, dar cutezanța ei e foarte interesantă. Nu pare să se teamă de nimic.

– Asta-i bine, căci o are soacră pe Fanny Buckingham, spuse Lady Tavistock. Nu am mai văzut smaraldele alea de multă vreme. De ce oare s-o fi decis să le poarte Fanny tocmai azi? Crezi că vrea să sugereze ceva?

Ivo o întâlni pe Cora la mijlocul drumului dintre ei. Dădu din cap spre Louvain.

– Cine e bărbatul ăla cu păr ciudat, înconjurat de femei? Nu e prima oară că-l văd.

– Louvain, îl lămuri Cora.

– Cel care i-a făcut portretul lui Charlotte? Ce naiba caută aici?

Cora era surprinsă de asprimea tonului său.

– L-am invitat, spuse Cora, și continuă, până să protesteze Ivo. De fapt, vreau să vezi ceva ce a adus cu el. E în bibliotecă. Vino acum cu mine până nu ne prinde Lady Tavistock.

Dar Ivo nu se mișcă din loc.

– Cora! Nu putem să ne facem nevăzuți. Nici măcar de dragul domnului Louvain. Cora simți din nou răceala din tonul lui. Orice ar fi, nu e grabă.

Corei îi venea să bată din picior de nerăbdare. Și iat-o pe Lady Tavistock, care venea spre ei.

– Scumpul meu duce, de-abia aștept să văd portretul. Ce noroc! Iar apoi, văzând ce față făcuse ducele, râse nervos și se adresă Corei. O, dragă, trebuia să fie o surpriză? Ce proastă sunt!

Se uită curioasă la cei doi.

Cora nu scoase o vorbă câteva secunde, apoi își reveni.

– Nici pomeneală, Lady Tavistock. Mă pregăteam să-i arăt tabloul. Apoi, ca să demonstreze că nu era intimidată, îi făcu un semn majordomului. Te rog, Clewes, poți aduce portretul sus?

– Un tablou de Louvain, spuse Lady Tavistock. Ce minunat! O, duce, soția ta e foarte originală.

Ivo dădu din cap că da. Ochii îi erau ațintiți asupra obiectului cărat de cei doi servitori care, la semnul

Corei, îl puseră jos în fața lor. Tabloul, care stătea pe un șevalet, era acoperit cu o bucată de catifea roșie.

Cora tremura de emoție. Trebuia să se stăpânească să nu sfâșie pânza. În schimb, îi făcu semn lui Louvain, care stătea în stânga ei, lângă Charlotte Beauchamp. Pictorul se apropie de portret, apoi ezită să-l dezvelească. Cora se întoarse spre soțul eu.

– Ivo, să-l rugăm pe domnul Louvain să facă onorurile? Sau vrei să fii tu primul?

Își puse o mână pe brațul lui și așteptă răspunsul.

Ivo nu-i spuse nimic, ci îi făcu semn pictorului să continue. Toată lumea din jurul lor amuțise.

Louvain trase catifeaua roșie cu un gest teatral, lăsând-o să cadă la pământ.

Toți cei prezenți răsuflară ușurați. De unde stătea, Cora vedea doar o porțiune de un albastru auriu. Își mijì ochii, dar nu reuși să zărească decât părul ei castaniu. Trebuia să se apropie mai mult. Bertha avusese dreptate, ar fi trebuit să vadă portretul înainte, ca să știe ce o aștepta. Acum, ar fi fost ridicol să se uite cu luare-aminte la tablou. Uitase de Ivo, deoarece ardea de nerăbdare să vadă mai bine portretul, dar apoi îl auzi vorbind încet, dar limpede. Sparse astfel tăcerea care se așternuse de când fusese dezvelit tabloul:

– Trebuie să vă felicit, domnule Louvain, pentru asemănarea dintre portret și soția mea. Ce poziție odihnitoare! Poate îi veți face mai târziu și portrete formale, dar acum ați surprins femeia, nu titlul nobiliar.

Cora încerca disperată să-și dea seama la ce se referea Ivo, fără să-și mijească ochii.

– A fost o plăcere să-i fac portretul ducesei. Louvain făcu un gest spre Cora. Cei care tăcuseră mai înainte începură acum să șușotească, apropiindu-se să se uite mai bine la tablou. Cora se relaxă puțin. Portretul era un succes. Încercă să înainteze ca să vadă mai bine, dar simți că Ivo o apucă de braț. Îi spuse în șoaptă:

– Vorbim noi mai târziu despre asta.

Cora se uită la el surprinsă.

– Ce să vorbim? S-a întâmplat ceva? Simți acru în gură când îi văzu furia de pe chip. Era pe cale să-i răspundă, când Charlotte își făcu apariția în mijlocul invitaților.

– Sunt geloasă, Cora, portretul tău e senzațional. Cred că Louvain s-a depășit pe sine însuși. E uimitor câte poate vedea un pictor. Îi zâmbi călduros Corei și se uită la Ivo. Tu ce părere ai de surpriză?

Își ridică o sprânceană. Cora își ținu respirația.

– E un tablou remarcabil. Cred că dumneata le-ai făcut cunoștință, nu-i așa, Lady Beauchamp? Întrebarea lui Ivo era clar cu subînțeles, dar Charlotte nu tresări.

– Tot ce-am făcut a fost să-i las pe Louvain și pe soția ta în aceeași cameră. Ce s-a întâmplat pe urmă a fost treaba lor.

Arătă înspre portret și zâmbi.

– Ivo, Charlotte m-a ajutat atât de mult, spuse Cora cu voioșie în glas. Nu știu ce m-aș fi făcut fără ea. Își puse mâna pe brațul lui Charlotte ca să-și întărească spusele. Ivo se uită la amândouă fără nici un fel de expresie pe chip, dar apoi le zâmbi, nu călduros, însă suficient de civilizat ca să-i mai potolească temerile Corei. Se gândea cu groază că Ivo se va lua la ceartă cu Charlotte. După aceea, el o trase de acolo. Se întreba oare ce voia să evite, iar apoi înțelese. Ducesa Fanny se uita cu luare-aminte la tablou.

Se pare însă că nu s-au mișcat destul de repede. Ducesa Fanny se întoarse spre Cora și spuse cu voce tare:

– Și pe cine întruchipezi, draga mea? Pe Rapunzel? Sau pe Guinevere? Ce păr bogat și ce costum rustic fermecător. Chiar c-ar trebui să fim toți reprezentați așa. Ochii ei albaștri erau foarte rotunzi. Cora simți răutatea din vorbele ei și pe Ivo încordându-se, dar Louvain luă cuvântul.

Făcu o reverență.

– Alteță, aș fi onorat să vă pictez în chip de regina Cleopatra.

Ducesa și-a plecat capul cu grație, de parcă acel compliment i se cuvenea, și îi zâmbi condescendent lui Louvain. Poate că soacrei ei nu-i displăcea portretul, ci o deranja faptul că bărbații nu-i acordau ei toată atenția.

Se apropie mai mult de portret şi îl privi din nou cu luare-aminte. O punea într-o lumină foarte bună; poate că nu arăta ca o ducesă, dar, cu siguranţă, că Ivo prefera un asemenea tablou – îşi văzu pielea pictată în culori calde şi buzele arcuite foarte senzual – unuia foarte demn şi învechit. Nu se putu opri să nu zâmbească, deşi era conştientă că invitaţii din jurul ei se uitau la ea. Plutea ceva în acea atmosferă care-i aduse aminte de noaptea în care mama ei luase foc. Larma făcută de toţi cei prezenţi o neliniştea, dar înainte să-şi dea seama dacă era de bine sau de rău, Charlotte veni lângă ea şi-i spuse pe un ton blând:

– Arăţi atât de naturală. Parcă nici nu ai fost pictată. Nu ştiu cum ai reuşit să pari atât de relaxată. Louvain ţipa mereu la mine dacă nu stăteam în aceeaşi poziţie. Dar bănuiesc că tu erai rezemată...

Vocea ei se stinse treptat.

Cora spuse fără să se gândească:

– Ei bine, dată fiind starea în care sunt, e obositor să stau mult timp în picioare. Apoi roşi, dându-şi seama ce-i scăpase, şi îşi puse mâna la gură. Se uită în jurul ei, sperând să n-o fi auzit nimeni, căci nu voia să dezvăluie acest lucru întregii lumi. Odată ce sarcina începea să se vadă, se va duce la Lulworth, unde va sta până la naştere, deşi îşi dorea să rămână în Londra.

Charlotte nu se uita la ea, ci la Ivo, care stătea perfect imobil, uitându-se fix la paharul de şampanie pe care îl ţinea în mână. Poate că nu auzise, dar uitase de soacră-sa, care spuse tare şi răspicat:

– Spune-mi, Cora, asta nu înseamnă că va avea loc un eveniment fericit? Roşeaţa din obraji o dăduse de gol. Ducesa Fanny se uită cu reproş la fiul ei. Ivo, ar fi trebuit să-mi spui.

Ivo o privi cu răceală.

– De obicei, trebuie să treacă şase luni ca să se facă un asemenea anunţ. Oricum, Cora ar fi trebuit mai degrabă să-ţi spună.

Cora interveni.

– Nu i-am spus decât lui Ivo. În America nu ne place să facem mare tam-tam. Abia săptămâna trecută i-am scris mamei.

– Dragă Cora, în țara ta nu dai naștere unui duce!

Cea de două ori ducesă se uită mirată la ea.

Charlotte nu se mișcase aproape deloc pe durata acestui schimb de cuvinte. Cora credea că Charlotte se abținuse întrucât nu avea copii și i se făcuse milă de ea; Charlotte își freca mâinile de parcă i-ar fi fost teamă că ar fi putut face vreun rău. În cele din urmă, Odo rupse tăcerea:

– Permiteți-mi să vă felicit atât din partea mea, cât și a lui Charlotte. Ce bine că se va naște o nouă generație în neamul Maltravers! Și ce delectare să vă văd portretul, ducesă, mai ales că este o lucrare atât de intimă.

Odo o apucă pe Charlotte de braț și plecară de acolo, dar Charlotte se opri și se uită la grupul strâns în fața portretului.

– Ce intuiție ați avut că ați pictat-o pe ducesă ca pe Sfânta Maria în așteptarea pruncului, domnule Louvain... Nu vă scapă nimic, nu-i așa?

Ducele îi făcu semn majordomului să scoată tabloul din încăpere.

– Cora, am impresia că ne neglijăm invitații. Mamă, domnule Louvain, vă rugăm să ne scuzați!

Ivo nu se uită în ochii Corei, ci o luă de braț, grăbindu-se să plece. Ea stătu o clipă locului, încercând să înțeleagă ce se spusese și ce fusese omis.

– Cora!

Ivo i se adresă pe un ton reținut, dar imperativ. Ea continuă să meargă alături de Ivo, dar se opri când trecu pe lângă Louvain.

– Vă mulțumesc, domnule Louvain! Tabloul este exact așa cum mi-ați promis.

Întinse mâna ca să i-o strângă pe a lui, dar pictorul i-o luă înainte și i-o sărută.

– Nimeni nu vă poate onora îndeajuns, dar eu m-am străduit.

Ivo o pișca de cot acum. Cora își trase mâna dintr-a lui Louvain și se îndepărtă.

– Te rog să nu uiți cine ești, îi șopti Ivo la ureche.

Cora sesiza acum furia din vocea lui. Se întoarse să se uite la el, dar acesta plecase deja. Dacă l-ar fi urmat, ar fi văzut-o prea multă lume. Se chinui să zâmbească, de parcă i-ar fi șoptit vorbe dulci la ureche, apoi își scoase pieptul înainte, adoptând o postură demnă, de ducesă.

– I-ați spus cumva că v-am sărutat? Louvain îi șoptea la ureche și stătea atât de aproape, că îi simțea pe obraz firele de păr din mustață.

– Normal că nu! N-ar avea nici un sens. Doar dumneata ai spus că trebuia s-o facem pentru ca portretul să arate mai bine.

Continua să zâmbească.

– Și m-ați crezut? Să înțeleg că în America nu sunt bărbați cu sânge năvalnic în vine, de ați crezut minciunile unui ticălos ca mine?

– Nu mai vreau să vorbesc despre asta, domnule Louvain. Cred că a fost o greșeală să vă pozez.

– Cum să fie o greșeală o operă de artă? E un tablou minunat. Louvain o apucă de braț. Sincer, ce părere v-ați făcut când l-ați văzut prima dată? Se uită fix în ochii ei. Ea își coborî privirea. V-a plăcut. Nu-i așa că v-ați recunoscut în el?

Era mirată de insistența din vocea lui. Își dădea seama că are dreptate.

– Da... am recunoscut ceva în portret, dar poate că e ceva ce nu trebuia redat pe pânză.

Louvain râse.

– Un tablou bun nu are secrete. Cora, nu trebuie să ascunzi nimic.

Tresări la auzul numelui ei de botez. Nu trebuia să poarte această conversație cu el. Nu aici, nu acum. Acest gen de intimitate nu trebuia să existe între ei. Încercă să se adune și îi spuse pe un ton vesel, dar formal:

– Știți, domnule Louvain, aceasta e prima serată pe care o dau. Dacă stau toată seara de vorbă cu dumneavoastră, toți vor spune că nu sunt decât o altă americancă fără maniere. Va trebui să mă scuzați, domnule Louvain.

Acestea fiind spuse, plecă de lângă el, uitându-se după doamna Wyndham. Aceasta o zări și veni spre ea.

– Vă simțiți bine, ducesă? Nu vreți să luați o gură de aer?

Doamna Wyndham era foarte îngrijorată.

– Ba da, cred că mi-ar face bine.

La semnul doamnei Wyndham, un valet deschise fereastra mare ce dădea spre balcon, iar Cora se aplecă, simțind cum o învăluie aerul rece de noiembrie. Dorea așa mult să fumeze o țigară! În cele din urmă, îi puse întrebarea care o frământa.

– Doamnă Wyndham, fiți sinceră cu mine. A fost un dezastru?

Doamna Wyndham făcu o pauză până să răspundă.

– Nu, draga mea, nu a fost un dezastru. Cred că sunt câțiva musafiri intrigați de acest portret – e neobișnuit ca o ducesă să stea într-o asemenea poziție. Dacă m-ai fi anunțat că-i vei poza lui Louvain (în voce i se simțea reproșul), ți-aș fi spus că nu e un bărbat cu o reputație tocmai fără pată. Au circulat tot felul de zvonuri... Vocea ei se stinse treptat. Dar nu cred că cineva te va acuza de indecență. Se uită cu atenție la Cora ca să vadă dacă nu cumva se simțea vinovată, dar fata era prea uluită. Nu s-ar fi dat de gol în public dacă ea și Louvain ar fi fost amanți.

– Dacă te porți ca și cum nu s-a întâmplat nimic, atunci așa va fi, reluă ea brusc. Este serata ta și tu dai tonul. Nu-ți fie teamă dacă mai auzi bârfe – cel puțin, nimeni nu va spune că ești fără sare și piper, dar acum trebuie să preiei controlul și să nu dai dovadă de slăbiciune.

– Soțul meu este mânios și chiar nu pricep de ce, îi șopti Cora.

Doamna Wyndham se uită mirată la ea; chiar atât de naivă să fie Cora?

– Ei bine, domnul Louvain are o reputație destul de dubioasă, iar portretul, deși e încântător, are ceva intim, care lasă loc unei interpretări greșite. Asta doar dacă permiți așa ceva, draga mea. Spre surprinderea ei, umerii Corei se lăsară în jos. Cora nu trebuia să se piardă

cu firea. Trebuia să țină situația sub control acum, sau vor trece ani buni până să-și recâștige poziția. Doamna Wyndham se cutremură de groază. Dacă acum Cora dădea greș, atunci domnișoara Schiller și compatrioatele ei ar fi avut șanse foarte mici să se mai căsătorească în Anglia.

– Vino cu mine, ducesă, invitații vă așteaptă, îi spuse doamna Wyndham pe un ton destul de dur.

Spre ușurarea ei, o văzu pe Cora îndreptându-și spatele și înclinându-și capul într-o o poziție fermecătoare, după care se alătură din nou musafirilor ei.

De lângă ușă, Bertha se uita cum stăpâna ei se ducea spre musafiri. Simțea că nu era totul în ordine. Bertha văzuse ce priviri se schimbaseră când se dezvelise tabloul și-și dădu seama că avusese dreptate să fie îngrijorată. Dacă domnișoara Cora ar fi ascultat-o... Dar Bertha nu se bucura că avusese dreptate și simțea doar milă pentru stăpâna sa. Nu voia să se ducă în sala de mese a servitorilor, căci știa că toți vorbeau despre asta. Voia să fie la dispoziția stăpânei, în caz că avea nevoie de ea. Acum nu o mai vedea. Bertha o luă de-a lungul peretului, găsi o nișă unde fusese odată o statuie și care acum era acoperită de o perdea din catifea. Se ascunse în spatele draperiei, încântată că găsise un loc din care putea să fie atentă la ce face stăpâna ei, fără să fie văzută.

În fața Berthei stătea acum un cuplu, și, cu toate că nu le vedea fețele, recunoscu spatele ducelui.

–... Ce poziție intimă, ce schimbare în bine față de portretele cele vechi. Bănuiesc că asta a fost ideea ta, duce – ai vrut un portret de budoar al soției tale.

Femeia voia să-l incite.

– Vorbești de parcă aș avea o grămadă de soții ascunse în aripa de vest.

Vocea ducelui era întru câtva calmă.

– Cum ți s-a părut domnul Louvain? Circulă tot felul de zvonuri despre el, dar îmi închipui că, dacă ai fi avut îndoieli, n-ai fi permis ducesei să-i pozeze.

Bertha stătea aproape nemișcată, curioasă să-i audă răspunsul.

– Ca majoritatea artiştilor, pare interesat mai mult d bani decât de orice altceva.

Bertha o auzi pe femeie cum râde. Măcar ducele nu spunea în public ce credea despre acest portret, da ea nu era sigură dacă i se potolise furia. Jim îi spuse se că, atunci când ducele era furios, rupea o hârtie în mii de bucăţi. Îi era greu să-l bărbierească pe stăpânul său dimineaţa, îi spusese el, căci bărbia ducelui era pre încordată de la cât scrâşnise din dinţi toată noaptea. Nu, Bertha nu credea că soţul stăpânei ei era un bărba care ierta uşor.

Apoi, îi auzi din nou vocea.

– Tu eşti vinovată.

De data asta vorbea în şoaptă şi se adresa cuiv anume.

– Eu doar i-am deschis uşa. Ea a ales să intre. Se auzea o altă voce şoptită de femeie, una pe care Bertha o ştia, dar care nu-i venea acum în minte.

– De ce?

– Ştii de ce. Se lăsă tăcerea. Bertha voia să arunce o privire prin perdea, dar ştia că ducele se uita în direcţia aceea şi avea să o vadă.

Auzi un oftat şi foşnetul unei rochii de mătase.

– Nu... pot.... să suport aşa ceva.

Ducele vorbea de parcă îi scotea cineva cuvintele cu cleştele.

– Nu ai de ales.

Vocea femeii era total lipsită de inflexiuni.

Bertha auzi apoi un murmur, dar nu înţelese ce-şi ziceau. După aceea se auzi din nou muzica şi nimic altceva. După un minut, îndrăzni să se uite prin perdea, dar ducele şi femeia care fusese cu el plecaseră.

Pe Cora o durea acum capul de cât zâmbise ca şi când n-avea nici o grijă pe lume. Îi înfruntase pe toţi cei care se uitaseră curioşi la ea, zâmbindu-le ca o americancă demnă. Îşi dădu seama că buna dispoziţie era ca un acid ce topea pânza de eschivări şi gânduri nerostite ce caracteriza atât de mult felul de a fi al englezilor. Dacă stătea acolo şi le zâmbea, ei trebuiau să se uite în ochii ei.

Începu să se simtă mai bine. Doamna Wyndham avusese dreptate, putea într-adevăr să dea tonul petrecerii.

Îl vedea pe Ivo discutând cu prim-ministrul. I se va alătura. Ivo era absurd; Louvain avea dreptate, nu avea nimic de ascuns.

Pe când traversa încăperea, auzi dintr-odată glasul pițigăiat al lui Odo:

– Ce trist era, draga mea; trebuia să-l fi văzut. Încercă să treacă pe lângă el fără să-i dea atenție, dar Odo o văzuse și continuă: Ești atât de naivă, dar bănuiesc că trebuie să fim mai îngăduitori cu americanii.

Cora merse mai departe, cu privirea ațintită asupra lui Ivo, încercând să se concentreze pe ce urma să facă. În privința lui Odo, nu era nimic de făcut.

Ajunse, în sfârșit, la soțul ei. Vorbea cu lordul Rosebery și cu un bărbat mai tânăr pe care îl recunoscu de la petrecerea din Conyers; era colonelul Ferrers, comisul prințului.

Cora își puse mâna pe umărul lui Ivo. Văzu cu tristețe ce expresie avea când se întoarse spre ea.

– Cora, să ți-l prezint pe prim-ministru! Rosebery, soția mea.

Își strânseră mâinile.

– Cred că îl cunoașteți pe colonelul Ferrers.

Comisul făcu o plecăciune în fața ei.

– Tocmai îi spuneam ducelui ce încântat sunt că a fost de acord să i se alăture prințului, spuse prim-ministrul. Avem nevoie de mai mulți oameni cu simțul civic al soțului dumitale.

Cora zâmbi cu indiferență. Habar n-avea despre ce vorbea, dar nu putea să recunoască așa ceva. Se uită la Ivo, dar nu-i vedea decât profilul.

– Așa e, lord Rosebery, Ivo știe ce e mai bine pentru statutul lui, dar normal că nu e singurul, nu-i așa?

– Aș vrea ca mai mulți oameni să aibă altruismul său, ducesă. Munca în folosul cetățeanului ar trebui să fie un privilegiu, dar adeseori nu este. Prim-ministrul vorbea pe un ton destul de lugubru.

Nu părea, se gândi Cora, un bărbat care să-şi îndrăgească meseria. Ivo îi spusese că-i plăcea să vorbească doar despre caii săi.

– Am auzit atâtea lucruri frumoase despre grajdurile dumneavoastră, lord Rosebery. Aţi fost vreodată în America? Tatăl meu a câştigat acolo trei premii, anul trecut, cu Adelaide, iapa lui. Ar fi onorat să primească în vizită un câştigător al derby-ului.

Ivo interveni în discuţie:

– Cora, cred că prim-ministrul e prea ocupat ca să fi aflat de cursele de cai din America.

Dar Rosebery zâmbea.

– O, nu, Wareham, nu sunt niciodată prea ocupat pentru cursele de cai. Poate prea ocupat pentru Parlament, dar niciodată pentru cai. Ducesă, spuneţi-mi despre grajdurile tatălui dumitale. Sunt cai de rasă arabă?

Cora se lansă într-o discuţie complicată despre creşterea cailor pursânge, pe durata căreia mai mult stătea şi asculta, dar îl văzu pe Ivo cu coada ochiului cum se foia. În cele din urmă, Rosebery termină de vorbit şi îi spuse soţului ei:

– Wareham, acum că ţi-am cunoscut încântătoarea ducesă, îţi apreciez şi mai mult simţul datoriei.

Rosebery îi zâmbi Corei, care reuşi să-i răspundă la fel.

Din fericire, invitaţii începeau să se împuţineze. La miezul nopţii, doi valeţi aduseseră coşuri de flori pline cu suvenire, pentru bărbaţi, tabachere din aur cu blazonul casei Maltravers şi lornioane din sidef pentru doamne, cu blazonul în filigran de aur pe fiecare cilindru. Acest lucru schimbase centrul de gravitaţie al musafirilor – aşa cum pilitura de fier e atrasă de un magnet, curioşii făcură roată în jurul cadourilor. Evident că unii spuseseră că parada de generozitate este de un prost gust tipic american, dar coşurile se goliseră repede. Cora era uşurată că insistase să aducă şi aici un obicei specific din Newport, deşi Ivo râsese când îi sugerase asta; cadourile strălucitoare le distraseseră invitaţilor atenţia de la portret. Acum era răguşită de cât spusese „la revedere".

– O, ce bine-mi pare că ați venit – nu, mie îmi pare bine –, voiam ca toată lumea să aibă ceva care să-i amintească de prima mea serată.

Credea că familia Beauchamp spusese deja tuturor că era însărcinată, întrucât multe femei o sfătuiseră să se odihnească în timp ce îi strângeau mâna în semn de la revedere.

Ducesa Fanny fusese lapidară și la obiect.

– Cora, trebuie neapărat să te duci la Lulworth. Ce bine că toată lumea pleacă din oraș și vor uita cu toții de episodul din seara asta. Nu poți să ai o asemenea reputație, cel puțin până se naște fiul tău.

– Dar nu am făcut nimic!

Cora era indignată.

Ducesa îi zâmbi condescendent.

– Majoritatea celor care au o bună reputație nu o merită. Pe de altă parte, eu nu am reputația care mi s-ar cuveni. Cora, urmează-mi sfatul și nu vor exista consecințe. Și nu mai face pe martira, draga mea. Nu mie îmi pasă, ci fiului meu. Întotdeauna s-a străduit să păstreze aparențele.

Cora bătu în retragere.

– O, Doamne, văd că e o problemă cu cadourile. Mai bine mă duc să văd despre ce este vorba. Noapte bună, ducesă.

– Nu uita de sfatul meu, Cora!

În cele din urmă, au plecat cu toții, iar Cora s-a putut retrage în camera ei. În ultima oră nu-l mai văzuse pe Ivo, dar era prea obosită să-l mai caute acum. Se întâmplaseră atât de multe în seara aceea, încât îi era imposibil să se gândească la toate. Urcă cu greu scările până în dormitor. Ivo nu era colo. Îi spuse Berthei să plece – nu voia ca Ivo să devină și mai iritat. Pe când începea să se dezbrace, simți un fel de agitație în măruntaie, de parcă un fluture dădea din aripi în burta ei. Se atinse cu mâna, dar nu simți nimic prin straturile de fuste. Începu să și le scoată, trăgând de cordoanele cu care erau legate, dar nodurile făcute de Bertha nu se defăceau. În frenezia ce o cuprinsese, găsi o forfecuță de unghii

şi începu să taie nodurile. Tot sucind şi răsucind, reuşi să taie şi dantela corsetului. În cele din urmă, a rămas goală. Tot mai simţea ceva înlăuntrul ei. Se întinse în pat şi se uită în tavan. Îşi puse mâinile pe burtă, un pic mai sus de zona inghinală, şi aşteptă. Oare va simţi din nou acea zbatere de aripi? Dintr-odată, parcă nu mai conta nimic: nici portretul, nici Ivo. Stătea acolo uitându-se la focul ce se stingea, când deodată simţi din nou acea senzaţie. Nu crezuse până atunci că purta un copil în pântec, sânii care o dureau şi oboseala fiind doar un disconfort neînsemnat, dar această senzaţie era altceva – o nouă viaţă, o nouă speranţă. Acel copil reprezenta legătura dintre ea şi Ivo. Cu siguranţă că va fi mai bun cu ea, ştiind că succesiunea îi era asigurată.

Uşa se deschise.

– Ivo?

Ivo nu scoase o vorbă.

Cora făcu un efort să nu se întristeze.

– O, Ivo, mi s-a întâmplat ceva minunat. Am simţit cum se mişcă în pântec, o senzaţie ciudată, ca atunci când un peşte sare prin apă. Şi acum. Pune mâna aici, poate o să simţi şi tu.

Dar Ivo nu veni la ea. Stătea în prag, iar chipul i se profila în lumina de pe coridor.

– Cora, lordul Rosebery m-a rugat să-l însoţesc pe prinţul Eddie în călătoria sa prin India. Regina şi prinţul de Wales vor ca el să ia parte la viaţa publică, dar prinţul Eddie nu e „capabil", potrivit spuselor lui Rosebery. Au fost tot felul de incidente... Vrea să mă asigur că prinţul nu va mai face de ruşine Casa Regală. Au avut încredere în mine şi vreau să mă duc. Cred că e cel mai bine, având în vedere dezastrul din seara asta. Se opri şi se frecă la nas. Trebuie să plec mâine la prima oră la Lulworth ca să pun toate detaliile la punct cu părinţele Oliver, iar de acolo mă duc direct la Southampton. Te sfătuiesc să te duci şi tu la Lulworth cât mai repede posibil. Aş fi mai mulţumit să te ştiu acolo. Sunt sigur că Sybil sau doamna Wyndham ar veni cu tine, dacă vei simţi nevoia de companie. Cum dispui de resurse proprii, nu am făcut nici un fel de aranjament financiar,

dar m-am ocupat deja de plata salariilor şi de întreţinerea domeniului.

Cora se ridică în capul oaselor şi aprinse lumina, uitând de somn.

– Pleci în India? Acum? Nu înţeleg.

Se uită la el. Stătea tot în prag, în întuneric, cu faţa încruntată.

– Cum de poţi să mă întrebi aşa ceva? Se uită la ea cu luare-aminte, de parcă ar fi căutat ceva în expresia ei. Îi pozezi în secret unui bărbat ca Louvain şi nu înţelegi? Poate ţie nu-ţi pasă că lumea te bârfeşte, Cora, dar mie da. Nu vreau ca oamenii să se uite la mine şi să se întrebe ce va mai face nevastă-mea. Se mai înseninã la faţă. Am încercat să mă prefac ca să nu provoc un scandal, deşi mă durea să mint că-mi place portretul. Nu ştiu dacă m-a crezut cineva, dar măcar nu vor avea satisfacţia să afle că ne-am certat. Până mă întorc, totul va fi dat uitării.

Cora păşi spre el şi îi luă mâinile într-ale ei. El nu se împotrivi, ci o lăsă să i le ţină, inerte şi insensibile cum erau.

– Nu ştiam de „reputaţia" lui Louvain, începu ea pe un ton implorator. L-am întâlnit acasă la soţii Beauchamp. Charlotte a insistat să-i pozez.

Ivo nu se mirã. Cora îşi duse mâna la gât şi îi şopti:

– Uită-te la perlele pe care mi le-ai dat – nu-ţi mai aminteşti după-amiaza aceea?

– Bineînţeles că da. Atunci am crezut că putem fi fericiţi.

I se simţea tristeţea din voce.

– Dar încă mai putem fi fericiţi.

Îi puse mâna pe burta ei.

– Cora, te rog.

Însă nu îşi trăsese mâna. Cu cealaltă mână îi atinse obrazul.

El se trase înapoi, iar ea crezu că l-a pierdut, dar apoi o cuprinse brusc cu braţele şi o ţinu lipită de el. Au stat aşa mai mult timp.

În cele din urmă, Cora găsi puterea să vorbească. Simţea ce tare îi bătea lui inima.

– Chiar trebuie să pleci?
– Da.
– Din cauza mea?
– Din cauza multor lucruri. Am acceptat să plec.
– Când te întorci?
– La primăvară.
– Înainte...?
– Da, înainte.
Ivo se retrase din îmbrățișare.
– Mai ești supărat pe mine?
Se uită la ea, abătut.
– Nu mai știu ce simt. Nu mai simt nimic.
Își întoarse capul.
– Vreau să rămâi. Nu pot să mă ocup de tot, spuse ea și arătă înspre burtă, înspre cameră, înspre acea Anglie stranie de care se izbea la tot pasul.
Ivo se lumină la față, parcă amuzat.
– Cred că te subestimezi, Cora.
O sărută pe obraz și închise ușa în urma lui.
Stătu acolo multă vreme după plecarea lui, simțindu-i buzele pe obraz; și, când credea că nu se va mai putea urni vreodată din acel loc, simți bătând în pântecele ei inima micuței vietăți și se întinse pe pat, cu mâinile în jurul burții, iar în câteva secunde adormi.

Partea a treia

Englezoaicele măritate... sunt cele mai inteligente și cele mai aprige femei-politician din societatea engleză.

Titled Americans, 1890

capitolul 21

Pe mare

Bertha simţi o picătură de sudoare scurgându-i-se de pe gât pe spate. Fusese neobişnuit de cald în toată acea săptămâna de aprilie, iar servitoarei îi păru rău că nu purta ceva mai subţire. Nu era pic de umbră pe plajă, în afară de cea oferită de umbrela ei, dar nici asta nu o proteja de lumina puternică reflectată de mare. Îşi dorea ca stăpâna ei să iasă mai repede din apă. Bertha nu voia să se bronzeze pe faţă. Era greu să-ţi mijeşti mereu ochii, ca să urmăreşti cu privirea capul întunecat ce se avânta în valuri. Nu avea chiar nici un rost să stea de pază: dacă stăpâna ei dădea de necaz, ce putea ea să facă? Bertha nu învăţase niciodată să înoate. Singurul ei mod de a-şi exprima dezaprobarea era s-o păzească pe Cora. O femeie în luna a noua nu avea ce să caute în marea cea rece. Era nedemn, ca să nu mai spunem periculos, dar Cora nu luase în seamă oftaturile şi ţâţâielile ei.

Bertha îşi dorea să se întoarcă odată doamna Cash. Familia Cash trebuia să sosească din clipă în clipă; doamna Cash nu considerase că trebuia să-şi scurteze şederea la New York ca să fie alături de Cora cât timp stătea „exilată" la Lulworth, dar nu voia cu nici un chip să rateze naşterea nepotului ei, viitorul duce (doamna Cash nu se gândise o clipă că acel copil ar putea fi o fetiţă). Bertha se gândea însă că doamna Cash ar fi trebuit să vină aici de câteva luni bune. Domnişoara Cora avea nevoie de familie acum. Stăteau la Lulworth de cinci luni, suficient timp cât să ţi se facă dor de casă. Domnişoara Cora nu avea să recunoască niciodată, dar Bertha văzuse vrafurile de scrisori pentru Statele Unite pe care le punea în cutia poştală de lemn, în formă de castel, din holul principal. În fiecare zi, la unsprezece, la două

şi la cinci, majordomul deschidea cutia cu o cheie specială din bronz şi dădea scrisorile poştaşului de la castel. Câteodată, Bertha o vedea pe Cora trimiţând scrisori în fiecare zi. Scria câte o scrisoare pe zi pentru Ivo. Uneori, Bertha scria şi ea câte o scrisoare, dar îl rugase pe Jim să nu-i răspundă – o scrisoare din India ar fi iscat prea multe discuţii în sala de mese a servitorilor. Ştia că fiecare scrisoare era citită de majordom şi de doamna Softley şi era aproape sigură că una sosită din India şi adresată ei avea să fie deschisă cu ajutorul aburului înainte să-i fie dată. Una dintre servitoare fusese concediată de Crăciun pentru că primise o scrisoare de dragoste de la un grăjdar din Sutton Veney. La drept vorbind, ducesa ar fi trebuit să o dea afară personal pe servitoare, dar doamna Softley nu a considerat necesar să-i ceară sfatul stăpânei. Acum, Bertha nu mai era sigură că ducesa avea cum să o protejeze dacă se afla de relaţia ei cu Jim.

Bertha se întreba dacă stăpâna ei îşi dădea seama cât de puţin control deţinea asupra celor ce se întâmplau la Lulworth, şi că servitorii, care o tratau cu atâta consideraţie în public, râdeau de ea pe la spate. Domnişoara Cora nu se instalase la Lulworth la fel ca doamna Cash, la Sans Souci. Domnişoara Cora avusese tot felul de planuri ca să „îmbunătăţească" aspectul casei: unele lucruri se făcuseră, ca de pildă băile, dar încercarea ei de a schimba modul în care era condus castelul – fusese uimită să descopere că un bărbat era angajat ca să întoarcă ceasurile din castel – nu a avut nici un rezultat. Dădea ordine, dar nu putea să fie sigură că erau puse în aplicare. Una din primele ei dispoziţii fusese să se scoată toate pozele cu cea de două ori ducesă, de obicei aflată în compania prinţului de Wales, care erau în fiecare cameră de oaspeţi. Ultima oară când se uitase prin odăi, Bertha văzuse fotografiile tot acolo, cu ramele de argint strălucind de la atâta frecat. Domnişoara Cora încă nu observase; Bertha se întreba ce va face stăpâna ei când le va vedea tot acolo. Probabil nimic; Cora părea să se întristeze pe măsură ce-i creştea copilul din pântece, iar ducele nu dădea nici un semn că se va întoarce curând. Trebuia să revină în ţară la începutul lui februarie, dar

îi scrisese la începutul lunii, spunându-i că va mai întârzia. Bertha văzuse cum se întristase Cora după ce citise scrisoarea şi, din impuls, i-o luase din mână. Cora avea nevoie de un sprijin. Bertha îşi dădu seama că aceste luni de izolare şi aşteptare avuseseră un impact negativ asupra ei. În urmă cu câteva nopţi, Cora o rugase să doarmă cu ea în pat, să nu fie singură în caz că se năştea copilul, dar Bertha ştia că stăpânei sale nu îi era frică, ci doar voia să aibă pe cineva lângă ea. Uneori asta simţea şi ea. Când o auzise pe Cora rostind numele lui Ivo în somn, Berthei îi păru rău pentru ea.

De când erau la Lulworth, Cora nu văzuse aproape pe nimeni. Părintele Oliver stătuse acolo o lună să lucreze la istoria familiei. Doamna Wyndham venise pentru o săptămână, la fel şi Sybil Lytchett, dar altminteri Cora fusese singură la Lulworth, pe cât se putea să fii singur într-o casă cu 81 de servitori. Bertha se mirase că nu o vizitaseră mai mulţi oameni de prin împrejurimi, dar când îi spuse acest lucru doamnei Softley, menajera se mirase de ignoranţa ei.

– Nimeni nu-i va face vizite ducesei cât timp e gravidă şi ducele e plecat. Nu ar fi bine. Astfel, Cora mânca singură în majoritatea serilor, diamantele sclipindu-i nevăzute de nimeni în timp ce dădea gata cele şase feluri care constituiau „o cină uşoară".

Marea era mult prea rece, în ciuda vremii calde, dar Cora nu băga de seamă, căci simţea un foc interior ce o mistuia. Partidele de înot zilnice erau singurele momente când se simţea uşurată de povara ei. Tot ce-şi dorea era să înoate pe spate, în stare de imponderabilitate, şi să simtă răcoarea apei. În fiecare zi i se părea tot mai greu drumul până la plajă, dar merita să-şi dea jos hainele şi să se cufunde puţin câte puţin în apă, tremurând de plăcere şi durere pe când îi lovea gleznele, pulpele, coapsele, iar apoi burta umflată. Când apa îi ajungea până la umeri, trăgea adânc aer în piept şi îşi băga capul sub apă, expirând astfel încât un şuvoi de bule să iasă la suprafaţă. Apoi, făcea pluta, dând când şi când din picioare şi văzând acel nor ciudat care plutea deasupra golfului. Câteodată, înota cu burta în jos şi, într-o

zi senină, se uita la peștii mici și cafenii care țâșneau de sub alge. Își dădea seama că, atunci când înota, copilul din pântecele ei nu mai dădea din picioare. Era singurul moment când putea fi sigură că nu se va mișca. Acum, pe când înota prin golf, își închipuia că era tot acea fată de acum două veri din Newport; atunci purta un costum greoi și complicat, dar acum era goală. Încercase și aici să înoate în costum de baie, dar burta ei umflată și fustița udă au făcut-o să dorească să înoate nestânjenită. Îi mărturisise această dorință lui Sybil Lytchett, care o vizitase. Sybil râsese și-i zisese: „Cora, nimic mai simplu. Spune-le servitorilor că golful în care te scalzi este izolat și că poți înota cum vrei tu!" Corei i se păruse ciudat să-i explice lui Bugler că nu dorea să fie însoțită când se ducea să înoate; se simțea de parcă cerea voie, nu dădea ordine. Oricum, majordomul fusese drăguț cu ea și ceruse să fie arborat steagul roșu pe castel ori de câte ori Cora pleca spre golf, ceea ce le dădea de înțeles tuturor că nu trebuiau să se ducă pe plajă.

Această regulă fusese respectată întocmai; nimeni din castel nu se apropia de plajă cât era arborat steagul roșu, dar în această dimineață, pe când Cora ieșea din apă după una din săriturile ei de focă, zări pe cineva coborând pe cărarea ce ducea spre plajă. Din cauză că nu vedea bine, nu-și dădea seama cum arăta acea persoană, dar, dacă se lua după hainele albe și negre, nu putea fi decât Bugler. Stătea la marginea plajei încurcat, căci ar fi fost de neconceput să se ducă pe plajă, dar era clar că se întâmplase ceva dacă făcuse drumul până aici. Hotărî să o roage pe Bertha să vină la el... Cora, care stătea în apă suficient de adâncă ca să i se vadă doar capul, se uita la camerista ei, care pășea sprintenă prin nisip. Majordomul se aplecă să-i spună ceva, apoi Cora o văzu pe Bertha tresărind, după aceea întorcându-se pe plajă, fluturând din mâini și țipând. Cora nu-și dădea seama ce spunea, dar înțelese că Bertha îi făcea semn să iasă din apă. Înotă fără grabă până la mal, luând-o pe lângă pietrele ascuțite, simțind cum vântul îi usucă sarea de pe piele. Se întinse recunoscătoare după cearșaful de pânză pe care Bertha i-l întinse:

– Ce s-a întâmplat, Bertha? A păţit Ivo ceva? S-a întors acasă?

– Nu, domnişoară Cora, e în legătură cu cea de două ori ducesă. Vine cu trenul de dimineaţă.

Bertha vorbea pe un ton neutru. Ştia că veştile ei nu vor fi bine primite.

Corei i se tăie respiraţia.

– Dar nu am invitat-o! Nu poate veni aşa, pe nepusă masă. Tot se mai crede stăpână la Lulworth?

Bertha nu scoase o vorbă, dar îi ţinu halatul Corei. Cora se chinui să şi-l tragă peste pielea umedă.

– Nu am mai văzut-o de când a plecat Ivo în India, şi acum i s-a năzărit să vină? Trebuie să fi aflat că Ivo este în drum spre casă.

Bertha îngenunche şi o ajută pe Cora să-şi pună papucii. Cora se sprijini de ea în timp ce mergeau încet de-a lungul plajei pline cu pietre. Ducesa Fanny îi scrisese de câteva ori de când se afla la Lulworth; erau scrisori în care îi povestea despre vizitele făcute la Sandringham şi Chatsworth şi îi dădea o sumedenie de sfaturi despre cum să aibă grijă de copilul din burtă. Cora nu-i mai citea de mult scrisorile cu atenţie: nu o interesa deloc să afle câte păsări împuşcase prinţul de Wales sau că ducesa de Rutland, pe care nu o cunoscuse niciodată, îşi cam pierduse silueta. Îi displăcea faptul că ducesa Fanny era destul de bine informată despre ce făcea ea la Lulworth; în ultima scrisoare îi spusese că e o nebunie să înoate, în situaţia ei. Scrisoarea o enervase atât de mult, încât o aruncase în foc, dar sosirea ducesei în persoană era un lucru mult mai rău. Cora ştia că ducesa se bucurase de scandalul provocat de portretul lui Louvain şi, din ce îi spuseseră doamna Wyndham şi Sybil, bănuia că Fanny nu pierdea nici un prilej să-şi bată joc de nora ei americancă.

În vârful stâncii era o şaretă trasă de măgari de care se mai folosea Cora ca să străbată domeniul, dat fiind că nu putea să mai călărească sau să meargă pe jos foarte mult. Cora apucă frâiele şi trase de ele pe drumul spre casă. Scuturâ din cap nerăbdătoare în timp ce Bertha încerca să-i întindă părul ud, să se usuce.

– Lasă-l așa, Bertha.

– Domnișoară Cora, și dacă a ajuns deja ducesa? Bertha părea îngrijorată.

– Și ce dacă? Asta este casa mea acum. Nu o privește dacă vreau să ies cu părul ud. Când ajunseră însă la castel și Cora văzu trăsura în fața casei, încercă să-și strângă părul ud. Se gândi o clipă să intre prin aripa servitorilor și să o evite pe cea de două ori ducesă măcar până se schimba, dar nu putea să treacă pe lângă servitori, care ar fi știut de ce intrase prin spate.

Pe când ezita în fața ușii, o auzi pe ducesa care începea deja să dea ordine.

– Cred că în Camera Stuart, Bugler. Prințului i-a plăcut tot timpul acolo, în ciuda asociațiilor cu iacobinii. Ce ciudat e să vin aici și să nu dorm în budoarul meu. Ducesa părea răgușită, iar Cora și-l închipuia pe Bugler făcând o plecăciune în semn de compasiune, dar ducesa își reveni și spuse: Sybil poate să stea în camera obișnuită.

Când auzi numele lui Sybil, Cora se lumină pe dată și intră în cameră. Ducesa Fanny ședea într-unul din fotoliile sculptate de lângă șemineu, flancată de Bugler și de fiica ei vitregă. Nu se ridică nici când o văzu pe Cora, ci îi făcu semn cu mâna ei albă să vină la ea. Cora văzu strălucind brățara cu diamante de la încheietura mâinii ei.

– Cora, draga mea! În vocea ducesei Fanny se simțea o undă de reproș. Când mi-a spus Bugler că te-ai dus să înoți, m-am mirat foarte mult. Nu mă îndoiesc că știi la ce riscuri te expui dacă înoți când ești gravidă. Nu ai primit scrisoarea mea?

Când își flutură mâinile, diamantele scânteiară din nou.

Cora simți copilul cum se răsucea și lovea sub coastele ei. Scoase un oftat, dar împunsătura spulberă iritarea pe care i-o provocase ducesa. Încuviință din cap spre ducesă și îi zîmbi lui Sybil.

– Bine ați venit la Lulworth. Îmi cer scuze că nu v-am întâmpinat, dar nu știam că veniți azi. Vorbi pe cel mai afabil ton de care era în stare. Mă scuzați, dar mă duc

să mă schimb. Bugler va avea grijă să nu vă lipsească nimic. Se uită la majordom, care, observă ea, nu părea deloc surprins de sosirea celei de două ori ducesă.

Se îndreptă spre scări şi începu să urce cu greutate spre camera ei. De aceea înota, ca să-şi aducă aminte cum e să te simţi uşoară. Auzi paşi în spatele ei şi simţi cum Sybil o apucă de cot.

– Lasă-mă să te ajut, Cora.

Când ajunseră pe palier, Sybil îi spuse:

– Îmi pare atât de rău. Credeam că ştiai de venirea noastră. Mama mi-a spus că ţi-a scris.

Cora îşi aminti de scrisoarea pe care o aruncase în foc.

– Nu-ţi face griji, Sybil, mereu mă bucur să te văd. Ce mai face Reggie?

Sybil se îmbujoră la faţă, dar roşeaţa nu se potrivea cu părul ei roşu.

– Cred că tocmai voia să-mi propună altceva, dar mama a insistat să venim aici.

Îşi dădu seama ce spusese şi roşi şi mai tare.

– Voiam să te văd, bineînţeles, aşa că am stabilit să călăresc mâine prin parc cu Reggie.

Cora începea să se simtă mai bine. Îi era milă de Sybil, dar era fericită că, în calitate de femeie măritată, nu mai trebuia să le facă pe plac mamelor. Bănuia că ducesa Fanny ştia totul despre speranţele pe care şi le făcea Sybil, fiind hotărâtă să-i pună beţe în roate. Reggie Greatorex era soţul potrivit pentru Sybil, dar cea de două ori ducesă nu voia să-şi piardă însoţitoarea, mai ales că era una al cărei farmec tineresc nu-l putea eclipsa pe al ei. Dacă Sybil ar fi arătat ca Charlotte Beauchamp, ducesa ar fi măritat-o fără să mai stea pe gânduri, dar Sybil cea stângace şi ştearsă nu putea să rivalizeze cu ea, dimpotrivă, îi scotea în evidenţă frumuseţea. Pe faţa Corei se ivi un zâmbet.

– Ei bine, poate îl rugăm pe Reggie să vină aici să călăriţi împreună. Când se întoarce Ivo. Cora se opri. Nu mai poate dura mult timp. Ultima lui scrisoare era din Port Said. Îşi puse mâna pe burtă şi oftă. Chiar c-ar trebui să se grăbească. Oricum, mă bucur că ai venit,

Sybil, chiar dacă împrejurările nu sunt dintre cele mai plăcute. Ai idee cât intenționează ducesa să stea? Eu nu o pot întreba așa ceva.

Sybil părea surprinsă.

– Ei bine, cred că vrea să rămână aici până...

Vocea i se stinse treptat și culoarea îi pieri din obraji. Sybil nu putea să pronunțe cuvântul „naștere".

Cora se uită deznădăjduită la ea.

– Vrea să stea aici până se naște copilul? Dar de ce, Doamne Dumnezeule? E vreo tradiție care o obligă să fie prezentă? O altă tradiție a familiei Maltravers, de care eu nu știu nimic?

Cora vorbea cu voce stridentă și cu efort, simțind lacrimile umplându-i ochii.

Sybil scutură din cap cu tristețe.

– Nu cred că e o tradiție. Cred că mama are impresia că așa se cuvine. Vrea să fie sigură că totul se va desfășura ca la carte.

Cora își dădu capul pe spate ca să-și rețină lacrimile. Nu voia să plângă în fața lui Sybil, dar se simțea invadată. Își petrecuse ultimele câteva luni încercând să se simtă ca acasă la Lulworth, iar acum, echilibrul precar pe care îl dobândise era pe cale să fie tulburat. Petrecuse prea multe luni singură, închipuindu-și cum va fi revederea cu Ivo. Nopți la rând plânsese pentru că nu-și mai amintea cum arăta. Nu știa cum se va purta Ivo când se va întoarce acasă, dar era sigură că nu va fi încântat să-și vadă mama.

– Cora, nu crezi că ar trebui să fie cineva cu tine? Nu e bine să fii singură acum. Sybil îi puse cu sfială Corei mâna de braț. Știu că mama este dificilă uneori, dar măcar are experiență.

Cora făcu un efort să zâmbească.

– Asta așa e! Dar n-am să fiu singură. Părinții mei vor veni săptămâna viitoare, și-l aștept și pe Ivo să apară. Mama ta vitregă ar fi aflat toate astea dacă m-ar fi întrebat. Îi strânse mâna lui Sybil. Îi spui „mamă", deși ți-e doar mamă vitregă. Nu te deranjează?

Sybil părea nedumerită de schimbarea subiectului.

– M-a rugat să-i spun așa când s-a căsătorit cu tata, și chiar nu mă deranjează, Cora. Mama a murit când eram mică. Nici nu o mai țin bine minte. Când a venit ducesa în casă, am fost încântată. Tu nu știi cum e să crești doar printre bărbați, fără să-ți spună nimeni cum să te îmbraci sau cum să te comporți. Îmi amintesc că, odată, am venit la ceai, când avea tata musafiri, îmbrăcată cu o rochie roșie a mamei. Eu credeam că arătam minunat, dar, când am intrat în salon, mi-am dat seama că făcusem o alegere greșită. Toate femeile din încăpere se abțineau să nu râdă, iar mama – ei bine, nu mi-era mamă atunci, ci încă ducesă de Wareham – m-a luat deoparte și mi-a zis că era o rochie prea bătrânicioasă pentru mine, iar apoi i-a spus tatei că am nevoie de niște haine „potrivite". Tata nu înțelegea de ce să dea bani pe lucruri care nu puteau fi călărite sau împușcate, dar nu putea s-o refuze pe mama.

Pe fața Corei se citi surprinderea când Sybil adăugă:

– Știu că ai impresia că se bagă în viața ta, dar crezi asta pentru că tu ai deja o mamă. Nu ai nevoie de ajutor și îndrumare.

Cora era cât pe ce să-i spună că nu vedea la ce îi folosea lui Sybil ca ducesa Fanny să o împiedice să se mărite cu bărbatul pe care-l iubea, dar apoi se răzgândi. Avea într-adevăr o mamă și, în ciuda faptului că nu prea găsea motive de bucurie pentru asta, când se uită la Sybil, cu spatele ei încovoiat și mersul stângaci, își dădu seama că totuși mama ei îi fusese de mare ajutor.

Cora se simți mult mai bine compătimind-o pe Sybil și îi spuse veselă:

– Trebuie să mă schimb dacă luăm prânzul împreună. Mama mi-a spus să nu întârzii niciodată la masă. Arătă înspre budoar. Sybil, trebuie să vedem dacă am ceva și pentru tine. Nu mai e la modă, dar sunt sigură că nimeni din Londra nu va observa.

Îi zîmbi lui Sybil.

– Reggie sigur nu-și va da seama.

Cum erau doar între femei, Cora porunci ca prânzul să fie servit în galeria cea lungă ca să profite de soarele

de după-amiază care făcea pereții din piatră să strălucească. Simți satisfacție când apăru soacra ei și scoase o exclamație teatrală.

– Ce încântător! Nu m-am gândit niciodată să iau masa aici. Dar ce loc ar fi mai drăguț pentru un prânz rece? Ducesa Fanny intră în galerie și așteptă ca un valet să-i tragă scaunul. Bineînțeles că aș fi ezitat să le mai dau de furcă servitorilor. Sărmanul Wareham spunea că eram prea blândă să conduc un castel ca Lulworth, dar cred că o stăpână înțelegătoare este mereu răsplătită cu loialitate.

Cora se uita cum își ridica ducesa Fanny ochii albaștri ca cerul la Bugler, care le punea sufleu de raci în farfurii. Bugler nu-i răspunse, dar felul reverențios în care se aplecase spre ducesă, cu platoul de sufleu tremurându-i în mâini, era un indiciu elocvent.

Cora ignoră această împunsătură, uitându-se în schimb la tavanul boltit din piatră, scăldat în lumina ce venea dinspre mare. De fiecare dată când stătea în această încăpere, își dădea seama că totul era mai vechi decât orice lucru din țara ei de origine. Orice se spunea sau se făcea aici era trecător, dar galeria în sine va înfrunta timpul.

Acest gând consolator se risipi însă la auzul vocii ducesei Fanny, care spunea:

– Ai schimbat lucrurile pe aici, Cora. Îmi amintesc că buchetul meu de nuntă era mereu acolo, făcu ea un semn, lângă șemineu. L-am turnat în ceară după ce m-am căsătorit cu Wareham. Ce amintiri minunate! Mă întristasem să-l las aici, dar nu se cădea să-l iau la Conyers. Se uită la Sybil. Știi că nu aș face nimic care să-l necăjească pe scumpul tău tată. Dar Cora, sper că buchetul meu e teafăr și nevătămat!

Se uită la nora ei, ridicând o sprânceană.

Înainte să răspundă Cora, Bugler tuși ușor și spuse:

– Cred că Alteța Voastră va găsi buchetul în capătul celălalt al galeriei. A fost mutat la ordinul Alteței Sale. Din tonul lui reieșea clar care ducesă își merita titlul. La început, Cora nu-și dădu seama că fusese insultată, căci se simțea ușurată că obiectul acela blestemat

nu fusese dus în pod, așa cum ceruse. De unde să știe că e un buchet de nuntă? Apoi, realiză că buchetul de ceară mai era încă în galerie, pentru că ordinele îi fuseseră nesocotite. O fi ea ducesă de Wareham acum, dar era clar că, spre deosebire de predecesoarea ei, nu beneficia de loialitatea servitorilor.

Ducesa Fanny îi zâmbi cu seninătate.

– Știu că e sentimental, dar, pe măsură ce îmbătrânesc, anumite lucruri devin foarte valoroase pentru mine. Scoase un oftat teatral și își ridică o mână strălucitoare ca să se șteargă la ochi cu o batistuță din dantelă. Poate că nu plânsese suficient ca să facă un asemenea gest. Gata cu aiurelile mele! Ducesa Fanny își îndreptă semeață bărbia spre Cora. Spune-mi, draga mea, când se așteaptă Wilson să-ți vină sorocul?

– Sir Julius Sercombe mă va ajuta să nasc, nu Wilson. Mi-a zis că mai sunt două săptămâni până atunci.

Cora își puse o mână pe burtă.

Nostalgia ducesei Fanny se evaporă ca prin farmec.

– Julius Sercombe! Dar el stă pe Harley Street. Doar n-ai de gând să faci drumul până la Londra!

Cora scutură din cap.

– O, nu! Mi s-a spus de multe ori că moștenitorii familiei Maltravers se nasc la Lulworth. Sir Julius a fost de acord să vină aici. Îl aștept la sfârșitul săptămânii. Cora mâncă o porție de sufleu, căci îi era poftă.

– Sir Julius e dispus să-și lase cabinetul și toate obligațiile din Londra ca să aștepte aici momentul când vei naște? Cât de... drăguț din partea lui! Dacă m-ai fi rugat, aș fi vorbit cu Wilson. E un doctor excelent și a avut grijă ani întregi de familia Maltravers. A fost prezent și când s-a născut Ivo.

Ducesa se întinse după batistă.

Cora zâmbi.

– Doctorul Wilson este foarte de treabă, dar, fiind primul meu copil, am vrut să fiu sigură că am parte de cel mai bun doctor, iar, după cum știi, Sir Julius a adus pe lume toți bebelușii de sânge albastru. La început nu prea a vrut să plece din Londra, dar a fost atât de încântat de Aripa Maltravers din noul său spital, încât

s-a răzgândit. Îi făcu semn lui Bugler să-i mai aducă o porţie de sufleu; era delicios.

– Aripa Maltravers! Ce minunat sună! spuse Sybil, care ascultase cu atenţie ce vorbeau.

– Într-adevăr, spuse ducesa Fanny, făcând ochii mari. Ce fel de spital e, draga mea?

– Pentru femei şi copii, la Whitechapel. Sir Julius e de părere că sunt multe de făcut în acea zonă a Londrei. Acolo, femeile sunt nevoite să-şi înfăşoare nou-născuţii în saci de făină, pentru că nu au bani de hăinuţe. Când mi-a spus ce planuri are şi ce probleme cu strângerea de fonduri, m-am decis să-l ajut.

Un valet veni la masă şi luă toate farfuriile goale. Când termină de strâns, ducesa Fanny o întrebă pe nora ei:

– Spune-mi, Cora, a cui a fost ideea numelui de Aripa Maltravers? A ta sau a lui Ivo?

Cora se foia pe scaun, încercând să reducă presiunea exercitată de burta ei asupra diafragmei, aşa că nu observă expresia alarmată de pe chipul soacrei sale sau roşeaţa din obrajii lui Sybil.

– De fapt, a fost ideea mamei. Ea şi tata au înfiinţat acest aşezământ, întrucât toţi banii mei erau investiţi în domeniu, iar eu voiam să fac ceva mai mult decât îmi permitea venitul. Cora stătea dreaptă, reuşind, în cele din urmă, să scape de presiunea pe care o simţea în piept. Îşi dădu seama că ducesa Fanny îi zâmbea cu prea multă căldură.

– Cred că ar fi înţelept din partea ta să-i spui şi lui Ivo înainte să te hotărăşti asupra unui nume, spuse cea de două ori ducesă. Este foarte bine să faci o donaţie pentru o cauză bună, dar cred că este oarecum... inutil să-ţi pui numele.

Cora luă o gură de apă şi se strădui să înghită. Îşi dădu seama cu groază că Ivo va reacţiona la fel ca ducesa dacă-i spunea că va folosi numele de Maltravers. Ar putea avea iar „scrupule", cum s-a întâmplat cu tabloul de Rubens. În cele din urmă, apa trecu de nodul din gâtul ei, dar nu avea de gând să-i dea satisfacţiei soacrei sale. Trase aer adânc în piept.

– Acasă sunt trei spitale, o bibliotecă şi un colegiu care au primit numele familiei mele. Tatăl meu spune adesea că oricine poate strânge avere, dar că adevăratul talent este să dai din ce ai. Cora se servi cu o porţie generoasă din calcanul de pe platou. Mâncarea arăta foarte apetisant azi; se vedea că sosirea celei de două ori ducesă avusese un impact incontestabil asupra diversităţii felurilor de mâncare.

– Tatăl tău e un om fermecător! Din felul în care ducesa Fanny pusese accentul pe cuvântul „tată", era clar că farmecul nu le caracteriza pe soţia sau pe fiica lui. Dar noi aici facem lucrurile în alt fel. Cred că ştii zicala „mila începe în propria ta casă". Bineînţeles că spitalele şi bibliotecile sunt lucruri nobile, dar cred că doar implicarea personală aduce o adevărată schimbare în vieţile oamenilor. Ducesa se întoarse spre Sybil pentru sprijin moral, dar fiica ei vitregă se uita fix în farfuria din faţa ei, tăind mâncarea în bucăţi din ce în ce mai mici, disperată să nu se implice în schimbul de replici dintre soacră şi noră. Dând uşor din cap, ducesa continuă: Săptămâna trecută i-am citit bătrânei doamne Patchett, una din pensionarele de la Conyers, care este oarbă. Mereu îmi spune că atunci când îi citesc, lumea din paginile cărţii parcă prinde viaţă şi poate vedea toate personajele. Mă simt măgulită de recunoştinţa ei, dar e atât de puţin ce fac – ce n-aş da să o pot vizita mai des! Cărămizile şi mortarul au şi ele valoarea lor, dar nimic nu poate înlocui implicarea personală pe care o primeşti sau o dăruieşti.

Ducesa Fanny se rezemă de spătarul scaunului, uşor îmbujorată la amintirea actelor ei de caritate.

Cora puse jos furculiţa cu zgomot; mulţumirea de sine a acelei femei i se părea intolerabilă, şi nu avea de gând să lase o musafiră neinvitată să-i ţină morală, fie că făcea parte din familie sau nu.

– De aceea nu sunt şcoli în sat şi azilurile au mereu igrasie. Când se întoarce Ivo, vreau să construiesc o şcoală cum se cuvine şi să îmbunătăţesc condiţiile din aziluri. Cred că ăsta ar fi cu adevărat un gest minunat pentru sătenii din Lulworth.

Mușcă din prepelița fără os umplută cu carne și observă că ducesa nu se atinsese de mâncare. Sybil încerca să pară ocupată cu mâncatul.

Ducesa Fanny oftă, prefăcându-se învinsă.

– Ce spirit practic aveți voi, americanii! În minunata voastră Lume Nouă nu e loc de noțiunile noastre perimate de onoare și datorie. Își mijì ochii de parcă s-ar fi concentrat asupra unei ținte și se îndreptă în scaun, pregătită să aplice lovitura de grație. Și când se întoarce Ivo, draga mea? Mă gândeam că a ajuns deja.

Cora se uită la ea, surprinsă de siguranța tonului soacrei sale.

– Ultima scrisoare am primit-o din Port Said. Îl aștept săptămâna viitoare.

Cea de două ori ducesă zâmbi triumfătoare.

– Draga mea Cora, Ivo e deja în Anglia. M-am întâlnit ieri-seară cu prințul de Wales, care mi-a spus că prințul Eddie și toată suita au debarcat ieri la Southampton.

Cora puse jos furculița pe care era pregătită să o bage în gură și se chinui să zâmbească. Nu voia să-i dea satisfacție soacrei sale, arătându-se consternată.

– O, ce veşti bune! Îmi închipui că e pe drum. Poate vrea să-mi facă o surpriză.

Se uită la Sybil, întrebându-se de ce nu-i spusese măcar ea că Ivo era în Anglia, dar Sybil se uita mirată la mama ei vitregă. Era clar că cea de două ori ducesă tăinuise acea informație.

Ducesa Fanny puse mâna la gură, de parcă și-ar fi cerut scuze.

– Vai, ce uitucă sunt! I-am stricat planurile, dar poate că nu e un lucru atât de rău, dat fiind starea în care ești. Ce nenorocire ar fi să se întâmple ceva până vine Sir Julius. Vorbea pe un ton înțelegător, dar Cora îi vedea sclipirea de răutate din ochi.

Trebuia să plece, așa că trase adânc aer în piept și spuse cu tot calmul de care era în stare:

– Îmi pare rău, dar va trebui să mă scuzați. Sunt obosită, iar dacă Ivo poate pica din clipă în clipă, aș vrea să mă odihnesc. Ducesă, sunteți drăguță să-i spuneți lui

Bugler că ducele trebuie să sosească? Sunt convinsă că toţi servitorii vor dori să-l întâmpine.

Se ridică anevoie, simţindu-şi trupul îngreunat din cauza şocului. Îşi muşcă buzele, vrând să-şi stăpânească plânsul ce ameninţa să o podidească. Ivo se întorsese, aceasta era clipa pe care o aşteptase atâtea luni, dar totul era zadarnic acum. Se deplasă cu greutate spre ieşirea din galerie, iar în urechi îi răsună vocea ducesei:

– Sunt sigură că Bugler ştie deja. Ce ciudat cum simt servitorii lucrurile astea!

Ducesa Fanny se uită la valetul care aducea crema de zahăr ars, zâmbindu-i complice. Valetul nu schiţă nici un gest, dar mâna îi tremură uşor atunci când ducesa izbi cu putere crusta de caramel, înfigând lingura în crema de dedesubt.

capitolul 22

Întoarcerea acasă

Tom, băiatul de la telegraf, se întreba ce s-ar întâmpla dacă şi-ar da şapca jos. Era strict interzis de regulament, dar era cald afară şi nu avea cine să-l vadă în pădurea din Lulworth. Pe de altă parte, dacă domnul Veale ar auzi că fusese îmbrăcat necorespunzător, ar fi trimis înapoi la mama lui, în Langton Maltravers. Cu o săptămână înainte, domnul Veale îl amendase cu şase penny pentru că nu îşi lustruise nasturii din argint de la tunică; un alt băiat fusese concediat pentru că dăduse o telegramă cu gulerul de la cămaşă desfăcut. Tom hotărî că nu merita să rişte, deşi s-ar fi simţit uşurat să-şi dea jos şapca prea strâmtă, care îl jena la tâmple. Domnul Veale parcă simţea când erau încălcate regulile. Îi plăcea să spună că „mirosea orice delict". Tom nu prea înţelegea ce însemna asta, până la incidentul cu nasturii, şi chiar şi acum se întreba cum i-a putut mirosi. Cei cinci băieţi care mai rămăseseră la telegraf miroseau la fel: a serj pătat cu cerneală, transpiraţie şi bicarbonat de sodiu, pe care-l

foloseau ca să-şi lustruiască nasturii. Iarna miroseau mai puţin, iar vara mai mult.

Erau aproape cinci kilometri de la poşta din Lulworth până la castel. Domnul Veale îl trimitea tot timpul pe Tom, pentru că el mergea cel mai repede. Făcea douăzeci şi unu de minute la dus şi şaptesprezece la întors, pentru că mergea la vale. Domnul Veale îi spusese să facă azi douăzeci de minute la dus, pentru că telegrama era de la duce. Tom făcu tot posibilul şi o luă la goană. Pornise de la nouă fix şi, cu toate că nu avea ceas, auzise bătaia clopotului de la biserica din Lulworth care marca sfertul de oră. Se afla pe drumul care şerpuia pe lângă un pâlc de fagi înainte să iasă în teren deschis, de unde se zărea castelul. Nu mai era nici un dubiu că nu trebuia să-şi dea şapca jos, căci putea fi văzut de la oricare din ferestrele strălucitoare din faţa lui. Slăbi un pic cureluşa de sub bărbie ca să nu-i rămână un semn roşu şi, pe când mergea înainte, se gândi la paharul cu limonadă pe care îl va savura în răcoroasa bucătărie a castelului.

Bertha îl văzu de la fereastra camerei domnişoarei Cora. Stăpâna ei era încă în pat, dar nu dormea, ci se uita la tavanul baldachinului de parcă era o hartă. Bertha era îngrijorată de acest lucru, dar şi de tăcerea Corei. Ieri-noapte la cină auzise că ducele se întoarce. Domnul Bugler credea că va ajunge azi, aşa că le spusese tuturor servitorilor să-şi pună uniformele. Şi Bertha îşi pusese pe ea cea mai frumoasă bluză crem din mătase indiană. Fusese a domnişoarei Cora, bineînţeles, dar ea nu o purtase niciodată. Bertha evita, de obicei, culorile deschise pentru că o făceau să pară mai închisă la faţă, dar, după o iarnă petrecută în Anglia, pielea ei avea nevoie de strălucirea mătăsii, cusute cu perle. Îi pregătise stăpânei sale rochia de un verde pal pentru ceai, bordată cu puf de lebădă, care i se părea cea mai potrivită din toată garderoba domnişoarei Cora, dar Cora refuzase să se îmbrace, scuturând din cap când Bertha încercase să o ridice din pat. Respinsese chiar şi tentativele Berthei de a-i aranja părul, care i se răsfirase pe pernă. Bertha era obişnuită cu schimbările de dispoziţie ale stăpânei sale, dar nu-i interzisese niciodată s-o pieptene. Domnişoara

Cora putea fi enervantă, dar nu renunța ușor. Bertha nu înțelegea de ce stăpâna ei stătea așa îmbufnată. De cinci luni îl așteptase pe duce să se întoarcă acasă, iar acum că era, mai mult ca sigur, pe drum, ea zăcea acolo ca un cadavru.

Se întoarse cu spatele la fereastră.

– Îl văd pe băiatul de la telegraf, domnișoară Cora.

Nu primi nici un răspuns.

– Cred că e o telegramă de la duce. Poate vine cu trenul de după-amiază.

Tăcerea se prelungi. Bertha se uită cum băiatul de la telegraf urca scările până la castel.

– Bănuiesc că domnul Bugler vă va aduce telegrama într-un minut, domnișoară Cora. Vreți să vă pregătiți?

Cora nu slăbea din ochi tavanul baldachinului.

Bertha începu să se enerveze. Dacă stăpâna ei nu-și dădea seama cum stăteau lucrurile, trebuia să-i spună ea. În ultimul timp, se simțea mai mult ca o mamă decât ca o servitoare. Îi spuse brusc:

– Dacă ar fi să mă-ntorc din India după cinci luni, aș vrea să-mi găsesc soția gătită și fericită să mă vadă, nu stând în pat și holbându-se la tavan. Haideți, domnișoară Cora, doar nu vreți să vă vadă domnul Bugler așa.

Cora oftă și se rostogoli pe partea ei de pat înainte să se ridice. Se frecă la ochi cu podul palmei.

– Bine, bine, nu mă mai certa. Ai dreptate ca întotdeauna, Bertha. Bugler se va duce glonț la ducesa Fanny, iar apoi ea va veni aici și va începe să se bage în sufletul meu. Credeam că mama mea e insuportabilă, dar ducesa e mult mai rea. Întinse mâinile, apoi le lăsă să-i cadă în poală. Chiar nu înțeleg de ce Ivo nu a venit direct acasă.

Bertha aproape că terminase să-i prindă Corei părul cu spelci când Bugler intră cu telegrama pe o tavă de argint. Cora o deschise fără grabă și o puse pe tava lustruită după ce termină de citit.

– Ducele va veni la cină în această seară, Bugler. Te rog s-o anunți pe bucătăreasă. Sigur va dori să-i pregătească ceva special.

Bugler făcu una din cele mai vagi plecăciuni de care era în stare.

– Alteță, cred că ducesa de Buckingham a vorbit deja cu doamna Whitchurch.

Bertha era impresionată că stăpâna ei nu reacționa. În schimb, zâmbi fără să-și dezvelească dinții și spuse:

– Într-adevăr! Ce frumos din partea ei!

Își duse mâna la păr și scoase o șuviță cu care începu să se joace. Bugler rămăsese acolo, nerăbdător să plece, dar neputând s-o facă până când nu-i spunea ea.

– Asta e tot, Alteță?

– Da, cred că da, Bugler. Nu, de fapt, mai am o rugăminte la tine. Îi vorbi lui Bugler uitându-se în oglindă. E vorba despre buchetul de la prima nuntă a ducesei Fanny. Cred că am poruncit să fie scos din galerie. Te rog să te ocupi de asta până sosește ducele.

Cora se uită la Bertha în oglindă și își înclină bărbia. Bertha constată că ducesa nu mai era posomorâtă, ci roșie în obraji. Când termină de prins părul cu spelci, se dădu un pic în spate și spuse:

– Arătați foarte bine azi, domnișoară Cora.

Cora o privi pe Bertha.

– Așa crezi? M-am schimbat atât de mult. Când a plecat Ivo, încă mai purtam corset. Dacă mai era aici, ar fi avut timp să se împace cu gândul că... mă umflu. Își puse mâinile pe burtă. Când va vedea cum arăt, cred că va fi foarte șocat.

Luă colierul de perle negre din cutia verde de catifea și i-l dădu Berthei să i-l pună la gât.

Bertha trecu betișorul din aur prin gaură și îl împinse în încuietoarea cu diamante. Se întreba dacă ducele va fi uluit de cum arăta Cora. Când plecase, nu prea se vedea sarcina; acum, tot trupul i se schimbase și, pe lângă burta mare, avea vene albastre pe piept, iar fața îi era mai blândă și mai rotundă. Până și vocea i se schimbase; pe măsură ce înaintase sarcina, vocea i se îngroșase și își pierduse nostimul accent american, dar măcar, se gândi Bertha, nu mai arăta ca femeia din portretul nedorit de nimeni, care fusese atârnat pe peretele galeriei din casa Bridgewater. Bertha nu auzise ce părere avea ducele

despre portret, dar servitorii discutaseră până la epuizare despre asta. Lui Bugler îi plăcea să spună că tabloul era şocant, deşi, din câte ştia Bertha, nu-l văzuse niciodată. Era singura servitoare de la Lulworth care se uitase la portret, dar făcuse pe neştiutoarea când i se ceruse o părere. Ştia că Bugler nu o crezuse, dar nu voia să fie una din persoanele care criticau tabloul. Ştia că, dacă făcea aşa ceva, ar fi ponegrit-o pe Cora însăşi; Bugler nu permitea să se vorbească urât despre ducesă, dar portretul era altceva. Bertha se tot gândise în ultimele luni dacă decizia de a nu bârfi şi ea cu toată lumea fusese una bună, dar îi era imposibil, din cauză că o respecta pe Cora, şi, oricum, ceilalţi servitori nu ar fi simpatizat-o.

Îi surprinse Corei privirea şi îi spuse pe un ton mai ferm:

– Cred că ducele va fi foarte încântat că-i purtaţi copilul în pântece.

Cora încuviinţă din cap.

– Poate că da. Până la urmă, e singurul lucru pe care i-l pot dărui. Un moştenitor.

În telegramă, ducele scrisese doar: „Ajung în seara asta. Wareham". Deşi telegrama era oricum citită de toţi diriginţii de poştă din Londra şi Lulworth, ca să nu mai spunem de băiatul de la telegraf, pe Cora o durea că-i scrisese atât de puţin. Nu i se adresase deloc ei, nu-i dăduse de înţeles că voia să ajungă acasă, să o vadă din nou. Chiar şi în scrisorile pe care i le trimitea din India se semnase „Soţul tău iubitor, Wareham." Atunci, i se păruse că „iubitor" nu era o vorbă potrivită de alint, dar acum i-ar fi plăcut orice alt cuvânt, în loc de o relatare seacă a evenimentelor. Încă nu-i venea să creadă că Ivo era în ţară de două zile şi nu o anunţase. Nu se aşteptase să se întoarcă acasă în acest fel.

De atâta vreme se gândise la momentul întoarcerii lui, repetând în minte conversaţiile pe care le-ar fi avut cu el, planificând ce mâncare să servească, pe cine să invite şi ce flori să planteze. Îi poruncise domnului Jackson, grădinarul-şef, să planteze sute de iasomii

în cinstea întoarcerii lui, căci el îi spusese odată că sunt florile lui preferate. Exersase la pian piesele la patru mâini de Schubert pe care le cântaseră împreună, ca să poată interpreta partea ei din memorie. Petrecuse multe ore cu părintele Oliver încercând să descifreze complicata genealogie a neamului Maltravers, ca să poată vorbi despre bâlbâiala celui de-al patrulea duce sau despre pedigriul copoilor de la Lulworth. Făcuse tot ce-i stătea în putere să fie o ducesă în adevăratul sens al cuvântului, o ducesă din Anglia care cunoştea regulile şi care se pricepea la mai multe decât să cheltuiască bani, dar nici nu-i trecuse prin minte că Ivo nu era atât de dornic ca ea să-şi joace rolul. Şi-l închipuise venind într-un suflet de la Southampton, nerăbdător şi înflăcărat. Primise, în schimb, o telegramă care putea fi adresată majordomului. Îşi ispăşise pedeapsa pentru acel portret, sechestrată la Lulworth şi neavând nimic de făcut timp de patru luni; se căise, iar el trebuia acum să o ierte.

Se hotărî să nu coboare la prânz. Nu voia să mai discute în contradictoriu cu ducesa Fanny. Poate că va trimite după Sybil, să-i dea nişte rochii. Se auzi o bătaie în uşă şi un servitor îi aduse a doua oară poşta pe ziua de azi. Erau două scrisori, una din Londra, alta de la Paris. Pe una recunoscu scrisul de mână al doamnei Wyndham; şi celălalt scris i se părea cunoscut, dar îi luă ceva vreme să-şi amintească unde îl mai văzuse. Literele aplecate în spate dădeau la iveală faptul că expeditorul era stângaci; îşi aminti de tăbliţele din fildeş folosite în chip de carnete de dans la balurile din Newport. Se întinse după cuţitul de tăiat hârtie şi deschise nerăbdătoare scrisoarea.

Dragă Cora,

Sper că îţi mai pot spune Cora. Mă tem că încă te mai consider Cora Cash, deşi ştiu că acum eşti o ducesă respectată din Anglia. Îţi scriu pentru că vin la Londra pe perioada verii – o să stau cu chirie într-un atelier din Chelsea şi mi s-a promis o întrevedere cu Louvain, ale cărui tablouri, precum

bine ştii, le admir foarte mult. Desigur că Anglia este mai încântătoare de când locuieşti tu acolo. Îmi închipui că zilele şi nopţile eşti foarte ocupată cu noile îndatoriri, dar n-aş putea să te vizitez în calitate de vechi prieten? Dacă ţi se pare inoportun, având în vedere ultima noastră discuţie, atunci îmi cer scuze; dar dacă ai impresia că sunt un prieten a cărui afecţiune este total dezinteresată, atunci dă-mi de veste. Ne cunoaştem din copilărie şi sper să rămânem prieteni.

Al tău prieten iubitor,
Teddy Van Der Leyden

Cora simţi o durere surdă în şale pe când citea scrisoarea. Tresări când văzu numele lui Louvain şi se întrebă dacă Teddy auzise despre treaba cu portretul, dar, pe când citea în continuare, îşi dădu seama că Teddy nu ar fi scris cu o asemenea candoare dacă ar fi ştiut ce păţise vara trecută. Bănuia că se mai afla la Paris, aşa că era posibil să nu ştie despre toată tevatura cu portretul. Era sigură că va afla, dar măcar va putea să discute cu el mai întâi. Se gândi cu tristeţe că tonul lui Teddy era mai afectuos decât cel al soţului ei. Teddy îi scrisese ei, în schimb scrisorile lui Ivo fuseseră bine concepute, pline de observaţii pertinente despre prinţi indieni şi curţile lor, precum şi despre dificultăţile pe care le întâmpinase în anticiparea comportamentului capricios al prinţului Eddie. Deşi erau scrisori ce meritau citite, ea se aşteptase la cu totul altceva. Dorea să citească o scrisoare doar pentru ea, o scrisoare din care să-şi dea seama ce era în inima lui, însă în afară de remarcile mai puţin circumspecte despre prinţ, conţinutul scrisorilor lui Ivo putea fi lesne publicat în *The Times*. Parcă era doar un jurnal de călătorie; nicăieri nu găsise măcar o propoziţie sau o frază – şi se uitase foarte atent – din care să se înţeleagă că îi scria unei femei pe care încă o mai iubea. Sperase că acea lipsă de afecţiune era ceva specific englezesc, care trebuia înţeles şi tolerat, la fel ca ciudata ezitare de a strânge mâna cuiva sau ca mândria lor de a vorbi atât de tărăgănat, încât nu înţelegeai mai

nimic. Mai avea încă de învăţat despre obiceiurile acelei ţări, dar scrisoarea lui Teddy, în care îi cerea prietenia pe faţă, o făcea să se întrebe dacă reticenţa soţului ei era neapărat rezultatul educaţiei pe care o primise sau se datora faptului că nu mai ţinea la ea.

Îi scrise un bilet lui Teddy, invitându-l la ea oricând în timpul verii. Ridică în slăvi frumuseţile de la Lulworth: „Într-adevăr, aici lumina e mai blândă şi mai intensă în după-amiezile târzii decât în America". Făcu aluzie şi la naşterea apropiată: „Sper că îţi voi putea prezenta un nou membru al familiei atunci când ne vom vedea". Acestea erau, se gândea ea, cuvintele pe care le-ar folosi o ducesă englezoaică. Spre sfârşit, încercă şi ea să fie tandră ca el. „Şi eu de-abia aştept să te văd. Viaţa mea s-a schimbat foarte mult, dar nu într-atât încât să mă descotorosesc de prietenii din tinereţe. Poate sunt ducesă acum, dar am rămas încă o fetiţă căreia uneori i-e dor de ţara de baştină. Te rog, vino la Lulworth, mi-ar face mare plăcere să te revăd. Cu drag, Cora Wareham." Reciti biletul, iar apoi adăugă un post-scriptum: „De-abia aştept să te prezint soţului meu".

Îi adresă scrisoarea lui Teddy la Traveller's Club şi sună clopoţelul ca să vină valetul. După ce trimise scrisoarea, o citi şi pe cea de-a doua. Aceasta s-a dovedit o relatare indiscretă a ce se întâmplase la Londra până atunci. Doamna Wyndham era acum protectoarea gemenelor Tempest din San Francisco, nişte fete pe cât de bogate, pe atât de obraznice, care aveau mereu câţiva peţitori de viţă nobilă. „Draga mea Cora", îi scria doamna Wyndham, „tinerele ştiu de minunata ta căsătorie şi nu vor să se mărite cu nimeni mai prejos de un duce. Adesea se întreabă dacă să-şi petreacă restul verii în Europa, unde ar fi mai simplu să devină prinţese. Degeaba le-am atras atenţia că un marchiz sau un conte de aici, din Anglia, e la fel cu orice prinţ de pe continent, pentru că, de când ai ajuns tu ducesă, tot ce vor e să găsească un soţ cu un rang mai mare ca al tău."

Cora zâmbi citind aceste rânduri. Ştia că doamna Wyndham era îngrijorată că îşi pierdea multe protejate, care plecau la Paris sau în Italia, unde se găseau prinţi

şi duci din belşug. Winaretta Singer, moştenitoarea fabricantului de maşini de cusut, se dusese glonţ la Paris să-şi facă intrarea în societate şi se căsătorise cu prinţul de Polignac la opt săptămâni după ce ajunsese acolo. Prinţii din Anglia cu sânge albastru nu se lăsau încă tentaţi de banii americancelor, dar Cora nu o invidia pe noua prinţesă de Polignac. Societatea pariziană i se părea mai puţin primitoare decât cea din Londra. Datorită mai multor guvernante franceze, Cora vorbea destul de fluent limba, dar chiar şi aşa, îi era greu să înţeleagă flecăreala de bonton de la Paris. Pe deasupra, umbla vorba că toţi francezii aveau amante, indiferent dacă erau căsătoriţi sau nu. Îşi aminti că văzuse o femeie superbă în Bois de Boulogne. Purta o rochie de mătase lila în dungi, bordată cu dantelă neagră, dar Cora fusese vrăjită de mersul ei de felină. Se mişca atât de graţios, încât Cora se uita la ea fascinată cum păşea plutind pe aleile cu pietriş din Bois de Boulogne. Când o întrebase pe Madame St. Jacques, însoţitoarea lor de la Paris, cine era acea femeie, îi spusese fără ocolişuri că era Liane de Rougement, aflată momentan sub protecţia baronului Gallimard: „deşi se vorbeşte că ar vrea să îl schimbe cu ducele de Ligne". Cora încercase să-şi ascundă uimirea. Ştia că existau asemenea femei, bineînţeles, dar nu se aşteptase ca o doamnă atât de impecabil îmbrăcată, plimbându-se fără nici o grijă alături de crema societăţii pariziene, să fie una din ele. Nu, nu o invidia pe prinţesa de Polignac.

Citi printre rânduri restul scrisorii de la doamna Wyndham. Deşi înţelegea de ce această femeie simţea nevoia să specifice genealogia tuturor pe care-i menţiona – „Noaptea trecută m-am dus la familia Londonderry; marchiza este o Percy, înrudită cu familia Beauchamp prin mama ei", informaţie pe care Madeline Wyndham o considera esenţială dacă ducesa americană voia să se încadreze cu adevărat în noul ei mediu –, dar pe Cora aceste detalii o plictiseau. Doar penultimul paragraf îi atrase atenţia. Doamna Wyndham descria reprezentaţia *Tableaux Vivants* pe care Lady Salisbury o dăduse ieri ca să ajute Crucea Roşie. Tablourile reprezentau femei

celebre din istorie. Ducesa de Manchester o juca pe regina Elisabeta, Lady Elcho, pe Boadicea într-o căruță trasă de ponei adevărați, dar piesa de rezistență era Charlotte Beauchamp în rolul Ioanei d'Arc – „la repetiții arăta minunat îmbrăcată în oștean". Dar între repetiția cu costume de dimineață și spectacolul propriu-zis, Charlotte Beauchamp se făcuse nevăzută. „În cele din urmă, i-a luat locul Violet Paget, dar nu se putea compara cu Lady Beauchamp. Îmi dădeam seama că Sir Odo, care era în public, habar n-avea ce se întâmplase cu soția lui, deși spunea că se plânsese dimineața că o durea capul. Mie, una, mi se părea că plesnea de sănătate la repetiția cu costume. Altețele Lor Regale și-au exprimat îngrijorarea."

Pe Cora o surprindea această poveste. Nu putea să-și închipuie ce ar fi împiedicat-o pe Charlotte să fie piesa de rezistență a reprezentației date în fața prințului și a prințesei de Wales. Nu i se părea plauzibil ca o simplă durere de cap să o împiedice pe Charlotte să participe la un asemenea eveniment. Anumite roluri din *Tableaux Vivants* ale lui Lady Salisbury erau râvnite. Rolurile principale erau pentru frumoasele acelui timp. Cora se gândi că se întâmplase ceva grav, care să nu-i permită lui Charlotte să pășească pe scenă îmbrăcată în costumul Ioanei d'Arc, doar cu ciorapi lungi în picioarele ei subțiri.

La sfârșitul scrisorii, după ce îi sugerase Corei să le primească pe cele două moștenitoare – „vei vedea că te stimează foarte mult" –, doamna Wyndham scrisese: „Am auzit că ducele tocmai s-a întors în țară. Cred că ești foarte fericită să îl ai din nou acasă. Sper că acel scandal cu Louvain a fost dat uitării și îți poți ocupa din nou poziția cuvenită în societate."

Cora puse scrisoarea jos și se rezemă de spătarul scaunului – o durea mai tare spatele. Ea era ultima care aflase de întoarcerea soțului ei. Chiar și doamna Wyndham știa mai multe despre ce făcea bărbatul ei decât ea. Era umilitor. Se ridică anevoie și începu să se învârtă cu pași mici prin cameră. Când se opri să se uite pe fereastra ce dădea spre peluzele care coborau în mare, zări două

silete – una roz şi una verde – care se îndreptau spre casa de vacanţă. Nu puteau fi decât soacra ei şi Sybil. Vederea îi era prea slabă ca să le distingă trăsăturile, dar se simţi mult mai bine închipuindu-şi-o pe ducesa Fanny dând, în pavilion, peste statuia lui Eros şi a lui Psyche de Canova. Era o operă superbă, dar Cora era încredinţată că soacra ei nu va fi de aceeaşi părere.

Şirul gândurilor îi fu întrerupt de un junghi groaznic în spate, de parcă nişte degete de fier îi sfâşiau măruntaiele. Puse o mână pe rama ferestrei ca să se sprijine, iar durerea se mai potoli. Sir Julius îi spusese că, dacă avea dureri puternice la intervale regulate, atunci copilul era pe drum. Îşi lipi fruntea de geam şi respiră încet, încercând să alunge gândurile ce o asaltau. Nu voia să nască azi, voia să fie pregătită, parfumată şi fermecătoare, cu colierul de perle negre la gât, când va apărea soţul ei în prag. Chiar dacă nu o mai iubea, tot voia să arate cât se poate de bine, dar, pe când cele două siluete intrau în casa de vară, fu scuturată de un alt junghi puternic şi-şi dădu seama că nu avea cum să controleze ce i se întâmpla. Trase de cordon şi se simţi uşurată când o văzu pe Bertha venind, câteva clipe mai târziu.

– Bertha, trebuie să-l chemi pe Sir Julius. Cred că mi-a venit sorocul. Cora tresări. Du-te până la poştă şi trimite-i o telegramă să vină de îndată.

Bertha se uită îngrijorată la ea.

– Bineînţeles, domnişoară Cora, dar credeţi că este bine să vă las singură? Vreţi să le chem pe ducesă şi pe Lady Sybil?

Cora făcu o grimasă.

– Nu, sub nici o formă. Nu vreau să văd pe nimeni, mai ales pe ducesă. Nu vreau să-şi bage iar nasul. Trebuie să iei şareta şi să te duci la poşta din Lulworth cât mai repede posibil. Trimite telegrama şi aşteaptă răspunsul. Cu puţin noroc, Sir Julius o să vină cu trenul de după-amiază.

Bertha ezită. Văzuse că domnişoara Cora se făcuse albă ca varul la faţă, iar la rădăcina părului avea broboane de sudoare, dar Bertha ştia că n-are rost să se certe cu ea.

În drum spre grajduri, se întrebă dacă să le spună ceva servitorilor, poate lui Mabel; dar apoi își dădu seama că nu se putea baza pe nimeni. Bugler va afla totul, iar după aceea îi va spune și ducesei Fanny. Ducesa Fanny afla destul de repede cam tot ce se întâmpla la Lulworth. Era cu ochii în patru la cele mai mici detalii, la fel ca doamna Cash.

La cuierul dintre scara pentru servitori și ușa din spate ce dădea spre grajduri se afla o oglindă murdară. Bertha se uită în ea, își aranjă pălăria în cel mai favorabil unghi, astfel încât borul să-i umbrească ușor ochii.

Domnul Veale, dirigintele poștei, a fost surprins să o vadă pe Bertha. De obicei, grăjdarul aducea telegramele de la castel. Evident că înțelegea de ce venise servitoarea: conținutul telegramei era secret. O privi iscoditor pe camerista ducesei în timp ce îi înmâna formularul. Auzise de ea de la nepoata lui, care lucrase la castel în magazia cu alimente. „Ducesa îi dă rochiile ei abia purtate; nici nu-ți dai seama că e slujnică după cum arată." Domnul Veale, care se uita în sus la Bertha – era un pic mai înaltă decât el –, își spuse că era adevărat, căci doar nuanța mai închisă a pielii ei o deosebea de o doamnă.

Bătu mesajul la telegraf – „Vă rog veniți imediat, Cora Wareham". Când termină și primi confirmarea de la oficiul poștal din Cavendish Square, se uită din nou la servitoare.

– A ajuns, domnișoară...

– Jackson.

Vocea cameristei era profundă, iar accentul, puternic.

– Domnișoară Jackson, o să trimit pe unul din băieți cu răspunsul.

Bertha scuturâ din cap.

– Ducesa mi-a zis să aștept.

Domnul Veale simți că-l mănâncă pielea sub gulerul tare al uniformei. Îl supărase insinuarea că băieții lui nu erau considerați destul de încredere să ducă un mesaj confidențial. Voia să protesteze, dar se gândi că ducesa și servitoarea ei erau străine. Nu știau cum mergeau lucrurile aici.

– Ei bine, luaţi loc, domnişoară Jackson.

Vorbi rar ca să fie sigur că fata îl înţelege şi îi făcu semn spre băncuţa de lemn de la perete.

– Mulţumesc, dar prefer să iau o gură de aer. O să dau o raită prin sat.

Domnul Veale se uita la ea cum stătea în prag, deschizându-şi umbreluţa de soare. Din acest unghi, întoarsă cu spatele la el, arăta ca o doamnă.

Bertha se plimba în tihnă pe strada ce ducea spre sat. Nu fusese la Lulworth decât o dată sau de două ori de când veniseră la castel. În puţinele ei zile libere, prefera să meargă prin parc, să stea în camera ei sau să citească reviste ilustrate. Era o stradă destul de drăguţă, pe care casele erau construite din acelaşi fel de piatră, majoritatea cu acoperişuri de stuf, deşi cele mai mari aveau acoperiş de tablă. Domnişoara Cora spusese că sunt pitoreşti, dar Berthei i se păreau nişte dărăpănături. Streşinile arătau ca sprâncenele stufoase ale bătrânilor. Îşi învârti umbrela. Culoarea acesteia se asorta cu bluza. Domnişoara Cora le comandase în acelaşi timp; nu purta o umbrelă decât dacă i se asorta cu rochia.

Bertha îşi dădea seama că lumea se uita la ea în timp ce se plimba pe stradă. Câteva femei puneau rufele la uscat, căci era o zi frumoasă, iar banca din faţa cârciumii Square and Compass era, ca de obicei, plină de bătrâni. Când venise prima oară la Dorset, fusese mirată de cât de scunzi erau sătenii. În America era înaltă, nu foarte înaltă, dar în sat se simţea ca o uriaşă. Adesea vedea la muncile câmpului bărbaţi care îi ajungeau doar până la umăr. Bertha se uită la casele cu acoperişuri teşite şi uşi joase şi se întrebă dacă locuitorii aveau destul spaţiu în care să crească. Când trecu de o frânghie cu rufe, văzu cât de peticite şi uzate le erau bluzele şi jupoanele; îi aminteau de cele puse la uscat în Carolina de Sud. Îşi netezi fustele, materialul catifelat aducându-i aminte că nu mai trăia în sărăcie. Dacă nu ar fi ajutat-o părintele şi doamna Cash, ar fi întins şi ea cârpe pe frânghie, ca femeile astea. Se întrebă dacă mama ei primise ultima scrisoare de la ea şi banii. Îi trimisese douăzeci

și cinci de lire, adică o sută douăzeci și cinci de dolari. Câte mame aveau oare fiice care să le trimită așa o sumă mare de bani? Gândul acesta și foșnetul fustei de mătase o făcură să uite că nu mai știa nimic de mama ei de când venise în Anglia și că, indiferent cât se concentra, nu-și mai putea aminti chipul ei.

Se întoarse spre poștă. Domnul Veale stătea în prag, făcându-i cu mâna.

– A venit răspunsul, domnișoară Jackson.

Îi dădu telegrama. „Vin cu trenul de 5, Julius Sercombe." Bertha simți cum se relaxează și puse telegrama în buzunar.

– Asta e tot, domnișoară Jackson?

Domnul Veale o privea curios.

– Da, vă mulțumesc.

– Sper că totul e bine la castel. Cred că toți sunt încântați că se întoarce ducele.

Bertha dădu din cap că da, apucă frâiele, știind că stăpâna ei număra minutele până la întoarcerea ei. Dirigintele de poștă își drese emoționat glasul.

– Vă rog să-i transmiteți toate cele bune Alteței Sale și să-i spuneți că am fi onorați dacă ar veni în vizită la poștă. Aș fi încântat să-i arăt telegraful, atunci când dorește. Este ultimul model, la fel ca oricare din metropolă.

– Așa voi face, iar acum, vă rog să mă scuzați, spuse Bertha și biciui măgarul. De ce oare își închipuia acest individ că domnișoara Cora ar vrea să-i viziteze poșta? Poate avea impresia că avea ceva de câștigat din asta.

Porni pe drumul care urca de la poștă până la porțile castelului. Auzi clopotele bisericii bătând sfertul de oră – plecase de o oră și jumătate. Spera că domnișoara Cora nu avea probleme. Mai biciui o dată măgarul. Vedea la o sută de metri în fața ei un bărbat mergând pe marginea drumului. Avea un mers sprinten, brațele și picioarele fiindu-i puternice, capul și-l ținea sus, atât de diferit de bătrâneii care își târșâiau picioarele în fața cîrciumii. Era bine îmbrăcat, purta un sacou închis la culoare și un melon. Avu minunatul sentiment că-l recunoaște, așa că trase de hățuri, îndemnând măgarul să meargă mai repede. Pe când distanța dintre

ei se micşora, îşi simţi stomacul contractându-se şi obrajii înroşindu-i-se.

– Jim! strigă ea cu entuziasm în glas.

Bărbatul se opri şi se întoarse. Pentru o clipă, crezu că se înşelase – era mai bronzat şi mai slab decât şi-l amintea, dar apoi îşi scoase pălăria de pe cap şi alergă înspre ea.

– La tine mă gândeam, spuse el şi îi zâmbi.

Avea riduri în jurul ochilor şi al gurii, dar îşi aminti privirea pe care i-o arunca acum. Îi zâmbi şi ea şi întinse mâinile spre el.

– Ce noroc să te întâlnesc pe drum! spuse el după câteva minute. Mă tot gândeam cum să dau de tine.

Se sui în şaretă lângă Bertha, mâinile lor atingându-se pe când ea trăgea de hăţuri.

– Ce-ar fi să ne oprim un pic în pădure până să urcăm la castel? îi şopti el la ureche. O, Bertha, ce bine-mi pare că te revăd! O luă de mână, iar pe ea o trecură fiori de plăcere. Se rezemă de el şi îl lăsă să ia hăţurile. El mână măgarul în pădure, la marginea parcului. Ea îl privi cum sare din şaretă cu agilitate şi leagă frâiele de un copac. Tenul îi era mai închis decât şi-l amintea ea, iar părul mai deschis la culoare, dar avea aceeaşi expresie pe chip, ochii albaştri fiindu-i la fel de înfocaţi şi de strălucitori. Îi întinse mâna, iar ea ezită o clipă, căci îi venise în minte faţa albă a Corei, dar acum o trăgea jos şi ea nu se mai gândi decât la el.

În cele din urmă, se smulse din braţele lui.

– Nu putem... nu... nu acum.

Încercă să-l îndepărteze, dar el se aplecă să o sărute pe gât.

– Am aşteptat îndelung clipa asta...

Vocea lui Jim se pierdea în părul ei.

– Ştiu, dar domnişoara Cora e pe cale să nască şi nu e nimeni cu ea. Trebuie să mă întorc.

Dar Jim nu slăbi strânsoarea.

– Rămâi cu mine, Bertha. Ea are un soţ şi o droaie de servitori. Eu te am doar pe tine. N-ai idee cât de mult te-am dorit.

Îi simţea degetele care încercau să-i deschidă nasturii de la guler.

Se îndepărtă de el şi-l privi fix.

– Dar ducele nu e aici şi Cora nu vrea să afle nimeni, până nu vine doctorul.

Jim încetă să-i mai treacă nasturii minusculi de sidef prin butoniere.

– Ducele nu este la Lulworth? o întrebă el fără tragere de inimă.

– A trimis o telegramă în care scria că ajunge în seara asta. Credeai că e deja aici?

Bertha se simţea agitată. Oare se certase Jim cu ducele, oare îşi pierduse slujba?

– Credeam că a ajuns deja. Când am văzut că nu s-a întors dimineaţa, am crezut că a venit aici şi a uitat să trimită după mine. Se încruntă. Alteţa Sa nu va fi încântată să se întoarcă la club şi să constate că am împachetat şi am adus totul aici. Oricum, n-am ce să mai fac. Îi zâmbi Berthei. O să-i spun că nu am putut să mai stau departe de tine. Va înţelege.

Bertha era fericită că-i zâmbea, dar nu putea să nu-i fie milă de Cora. Scutură din cap.

– Trebuie să mă întorc, Jim. I-a venit sorocul şi are nevoie de mine.

Dar Jim o trase spre el şi o ţinu strâns.

– Nu are nevoie de tine cum am eu.

Îi auzea respiraţia întretăiată. Simţea gulerul scrobit cum se înmoaie. Se relaxă o clipă, gândindu-se cât de bine le era împreună, apoi se întoarse şi sări în şaretă. Nu credea că Jim o va lăsa să plece de bunăvoie şi ştia că nu-i va fi greu s-o convingă să rămână cu el.

capitolul 23

Crenguţa cu cireşe

Bertha nu mai bătu la uşă. Intră direct şi o găsi pe Cora sprijinită de şemineu, cu mâinile întinse şi faţa schimonosită de efortul pe care îl făcea ca să nu ţipe.

Sybil stătea lângă ea cu o batistă înmuiată în apă de colonie.

– Te rog, Cora, lasă-mă să o chem pe ducesa Fanny, o ruga ea pe Cora.

Cora avea respiraţia întretăiată.

– Nu... vreau... să... se.... bage.

Iar apoi durerea trecu, se ridică în picioare şi se uită la Bertha.

– Sir Julius e pe drum, domnişoară Cora. O să vină repede.

Bertha ar fi vrut s-o ţină de braţ pe stăpâna ei, s-o calmeze, dar se abţinu din cauza lui Sybil.

– Slavă Domnului! Nu ştiu cât mai pot să îndur.

Tresări, căci începea o altă contracţie.

– Mă scuzaţi o clipă, domnişoară Cora, spuse Bertha. Cred că ştiu ce v-ar alina durerea.

Se duse în grabă pe coridor, coborî pe scara de serviciu fără covor până la camerele de dincolo de sala de mese a servitorilor. Bătu la uşa cămării unde ştia că îl va găsi pe Bugler. Acesta îşi suflecase mânecile şi curăţa un sfeşnic de argint.

– Domnule Bugler, ducesa are nevoie de cheia de la dulăpiorul cu medicamente. Întinse mâna. Atunci, îşi dădu seama că face o greşeală. Lui Bugler nu-i plăcea impertinenţa: el era răspunzător de dulăpiorul cu medicamente.

– Pot să întreb de ce nu m-a chemat ducesa însăşi?

Bertha îşi stăpâni emoţia.

– Nu se simte bine, domnule Bugler. Momentan nu vrea să vadă pe nimeni.

Bugler puse încetişor sfeşnicul jos şi îi făcu semn Berthei să vină cu el. Spera că el va înţelege importanţa a ceea ce trebuia să facă. Când deschise dulăpiorul cu medicamente, care era sub acela unde se ţinea cea mai valoroasă veselă, ea se repezi într-acolo, sperând să vadă imediat sticla, dar Bugler i-o luă înainte. Se postă în faţa dulapului, obligând-o să-i ceară sticluţa cu medicamentul împotriva tusei, patentat de Hallston.

I-o dădu fără prea mare tragere de inimă.

– Domnişoară Jackson, să mi-o aduci imediat ce nu mai are nevoie Alteţa Sa. Nu vreau să las sticluţele împrăştiate. Unele servitoare sunt foarte nesăbuite.

O pironi pe Bertha cu privirea, dar ea îşi ţinu privirea în jos, luând sticluţa în cel mai respectuos mod cu putinţă; îşi îndoi şi genunchii un pic, schiţând o plecăciune. I-a mers la fix, iar Bugler n-a mai scos o vorbă, i-a întors spatele şi s-a uitat din nou la sticluţele din dulăpior.

Bertha merse cât de repede putea, fără să alerge pe coridor, până la scara servitorilor. Pe când trecu de uşa ce dădea spre bucătărie, auzi un cor de voci ce-i urau bun venit lui Jim. Servitorii de la castel îl plăceau foarte mult – era un băiat de prin partea locului, care izbândise multe. Nu l-ar mai fi primit cu căldură, se gândi Bertha, dacă ar fi ştiut că e iubitul ei.

Grăbindu-se să urce scările – fustele nu-i permiteau să suie două trepte deodată –, făcu un pas greşit şi se împiedică, iar sticla îi căzu din mână. Pentru o fracţiune de secundă crezu că se va sparge de pardoseala din lemn, dar sticla maro era făcută special să reziste la şocuri şi căzuse intactă. Medicamentul contra tusei conţinea o mare cantitate de eter care, potrivit legendelor de pe front, liniştea orice fel de dureri. Bertha luase şi ea pentru o durere de dinţi când venise prima oară în Anglia şi se mirase cât de puţin o mai duruse după aceea. Nu fusese tentată să mai ia din medicament după ce o lăsase durerea, dar ştia că multe fete ţineau o sticlă sub pernă. Una dintre slujnicele de la castel luase atât de mult, încât, înainte de Crăciun, avea ochii sticloşi şi mâinile lac de sudoare, aşa că îi scăpase din mâini un întreg serviciu de ceai pe podeaua camerei de spălat vase. Salariile fetelor pe un an reprezentau o mică parte din cât costa acel serviciu de ceai, aşa că fusese dată afară. Când s-a făcut curat în camera ei, s-au desoperit sub saltea zece sticle goale de medicament contra tusei, patentat de Hallston. De atunci, toate medicamentele patentate erau ţinute în acel dulăpior.

Cora se plimba de colo-colo prin cameră, ţinându-se de Sybil, când se întoarse Bertha. Strâmbă din nas pe când luă doctoria, dar, în câteva minute, Bertha văzu

că stăpânei sale începuseră să i se înceţoşeze ochii. Sybil o duse să se aşeze în şezlong şi, odată întinsă acolo, Bertha începu să-i desfacă fundele şi şireturile de la rochia pentru ceai şi să-i descheie nasturii de la cizmele din piele de căprioară.

Când se pierdu efectul eterului, Cora îşi dădu seama ce făcea servitoarea ei.

– Bertha! Vreau să arăt bine când ajunge soţul meu. Te ocupi tu, nu?

Bertha zâmbi.

– Nu vă faceţi griji, domnişoară Cora.

Cora întinse mâna ca să mai primească puţină doctorie.

Când Sir Julius a sosit de la Londra patru ore mai târziu, toţi sătenii erau convinşi că ducesa intrase în travaliu. În faţa cârciumii, bărbaţii care fumau din pipe de lut erau de părere că un băieţel sănătos era o veste bună, deoarece trebuiau cheltuiţi mulţi bani pentru a se ameliora situaţia de pe moşie, în caz că se voia ca moştenitorul să intre în posesia a ceva. Auziseră cu toţii de averea imensă a ducesei, dar până acum casele lor nu fuseseră reparate, şanţurile nu fuseseră secate şi nici nu fuseseră plantaţi copaci. La magazin, cu toţii vorbeau despre cum să se îmbrace la cina care se dădea în cinstea noului moştenitor al ducatului. Unele mame se întrebau dacă fiicele lor vor lucra în camerele copilului, iar taţii de familii mari sperau că nevestele lor vor fi angajate ca doici. Weld, şeful de gară, era sigur că la botez vor veni reprezentanţi ai regalităţii, aşa că se gândea ce aranjamente florale să facă, iar starostele bisericii nu ştia care din clopotari era mai vrednic să dea vestea cea mare.

La castel, servitorii nu ştiau dacă să pregătească totul pentru sosirea iminentă a ducelui sau să se strângă în bucătărie şi să speculeze ori de câte ori Bertha cerea o găleată cu apă caldă sau lenjerie curată. Aceste discuţii erau doar pur teoretice, întrucât nici bucătăreasa, nici doamna Softley nu născuseră vreodată – apelativul „doamnă“ li se dăduse odată cu slujba, iar servitoarele erau, desigur, nemăritate. Domnul Bugler fusese nevoit

să reamintească personalului de mai multe ori că stăpânul lor trebuia să sosească din clipă în clipă şi că în camera de muzică nu era aprins focul.

În apartamentele ducesei erau perioade de linişte, punctate de ţipete ce se succedau la intervale din ce în ce mai scurte pe măsură ce se însera. Poate că ţipetele ar fi fost mai sfâşietoare dacă Sir Julius nu ar fi fost adeptul anesteziei la naştere. Adusese cu el provizii suficiente de cloroform. Nu era de acord cu ideea că suferinţa fizică era un lucru necesar la naştere – o pedeapsă ce se abătuse asupra femeilor de când Eva muşcase din măr – şi, din câte ştia el, clientele lui de viţă nobilă îi împărtăşeau părerea. Nu văzuse nici o naştere în care femeia să fi refuzat uşurarea imensă pe care i-o aducea cloroformul.

Travaliul ducesei mergea încet, dar era de aşteptat, în cazul unei prime naşteri. Era un pic încurcat că ducesele nu se aflau acolo. Dacă întâmpina probleme, avea nevoie de acordul soţului pentru orice procedură necesară. Ducesa de Buckingham, cea de două ori ducesă, îi spusese deja că ducele voia „neapărat" un moştenitor, dar Sir Julius adusese pe lume suficienţi copii de nobili ca să ştie că dorinţele soacrei nu erau aceleaşi cu ale soţului. Spera să nu fie nevoit să facă nici o alegere. Îi plăcea de ducesa americană. Când îi spusese de spitalul pe care-l construia pentru ca şi femeile sărace să nască în siguranţă, ea îl ascultase cu atenţie şi îi promisese o sumă care îi schimbase planurile. Avea şi alte paciente, femei cu bani şi poziţie socială, care organizaseră campionate de whist, bazaruri şi chiar concerte pentru a strânge fonduri, dar bănuia că ele făceau aceste lucruri în propriul lor interes, şi nu pentru că ar fi fost filantroape din fire. Banii strânşi nu aveau nici o legătură cu efortul depus sau cu numărul de hăinuţe comandate. Apreciase foarte mult sinceritatea ducesei când venea vorba de bani.

Se înserase de-a binelea, şi nu era nici un semn din partea copilului sau a tatălui. Cora era într-o lume a durerii în care, uneori, se cufunda în uitare. Câteodată îşi recăpăta cunoştinţa, căci era săgetată de durere, iar apoi simţea dulcele miros al cloroformului, care îi aducea iar somnul binefăcător. În cele din urmă, se trezi

străfulgerată de o durere atât de intensă, că i se păru că e despicată în două, apoi o auzi pe Bertha spunându-i că totul va fi bine, şi pe urmă, nimic.

Când îşi reveni, auzea frânturi de conversaţie:

„... cu siguranţă nasul unui Maltravers."

„... naştere grea, a trebuit să folosesc forcepsul..."

„Are tenul închis, ca tatăl său."

Apoi, auzi un alt sunet, care o făcu să-şi revină de-a binelea: plânsul cristalin al copilului ei.

Deschise ochii şi îşi văzu soacra, care arăta ca o cioară albastră, ţinând în braţe o mogâldeaţă înfăşată. Cora făcu un efort să se ridice în capul oaselor, iar Bertha îi puse o pernă la spate.

Încercă să vorbească, dar era răguşită.

– Copilul meu... şi întinse braţele. Cea de două ori ducesă se uită prin cameră după Sir Julius şi lăsă copilul mai jos ca să-l vadă Cora.

– Iată-l pe marchizul de Salcombe.

Cora încercă să-i ia copilul, dar ducesa făcu un pas în spate.

– N-ai de gând să-ţi revii un pic, Cora? o întrebă ea cu asprime.

Cora scutură din cap.

– Dă-mi-l, îi şopti ea.

Ducesa se uită din nou la Sir Julius şi spuse:

– Cu bucurie vă spun, ducesă, că aveţi un băieţel sănătos... Apoi, îi făcu semn ducesei Fanny, aşa că aceasta nu avu ce să facă şi i-l puse Corei în braţe.

Cora se uită la feţişoara zbârcită, la ochii lăptoşi, la cele câteva fire de păr de pe căpşor şi îl luă în braţe.

Era noapte, iar Cora aţipise un pic, cu bebeluşul în braţe. Cea de două ori ducesă plecase, iar acum nu mai rămăsese cu ea decât infirmiera pe care o adusese Sir Julius şi care îşi făcea de lucru în jurul leagănului sculptat şi aurit pe care doamna Cash îl trimisese cu o săptămână înainte. Cora abia mai putea să-şi ţină ochii deschişi când auzi primele clopote. Sunetul se propaga atât de clar în toată valea, încât Cora nu auzi uşa deschizându-se; îşi strânse bebeluşul mai tare ca să-l ferească

de zgomot, iar apoi simți o mână pe obraz; Ivo îngenunchease lângă ea atingând cu buzele căpșorul fiului lor.

– Ai un fiu, îi spuse ea.

El îi luă mâna liberă și i-o sărută. Pe dată își dădu seama că era foarte tandru. Nu era deloc furios sau stânjenit. Se întorsese la ea. Avea să fie soțul pe care-l știa din luna de miere, iar acum și tatăl copilului ei. Așteptarea luase sfârșit. Uită de toate grijile și frământările când văzu ce multă iubire era în privirea lui. Simțea nevoia să-i dea ceva în schimb.

– Cred că pe copilaș trebuie să-l cheme Guy, după fratele tău.

El nu spuse nimic, apoi se ridică în picioare și se uită pe fereastră. Timp de câteva clipe groaznice, Cora a crezut că făcuse o gafă, căci Ivo nu prea vorbea de fratele său, dar ea simțea că e mereu în gândurile lui. Voia să-i arate că înțelege ce pierdere suferise, dar nu făcuse decât să-i aducă aminte de durerea lui. Era pe punctul de a-l striga pe nume, când el se întoarse spre ea. Fața îi era în întuneric, iar ea nu-i putea discerne trăsăturile, dar tonul lui nu lăsa nici o umbră de îndoială.

– Îți mulțumesc, Cora. Acum am tot ce-mi doresc.

Și se așeză lângă ea, iar ea reuși, în cele din urmă, să-i inspire mirosul dulce și misterios.

capitolul 24

Protocoale

Cora se uită din nou să vadă cum erau invitații așezați la masă. Registrul roșu, din marochin, cu despărțituri pentru fiecare loc din jurul mesei, fusese cadoul de nuntă de la doamna Wyndham. Era prima oară când îl folosea și își dorea ca doamna Wyndham să fie aici – ea știa dacă Lady Tavistock, nevasta unui baron, avea un rang mai mare decât Sybil, fiica unui duce. Bineînțeles că lui Sybil nu i-ar fi păsat unde stătea, atâta timp cât era lângă Reggie, dar orice încălcare a etichetei din partea

Corei ar fi fost criticată de către detractorii ei, în special de ducesa Fanny.

Prinţul de Wales stătea doar două nopţi şi venea fără prinţesă, dar călătorea împreună cu doi ofiţeri de la palat, un secretar particular şi opt servitori. Cora primise instrucţiuni minuţioase şi enervante de la soacra ei despre cum să-l primească pe prinţ. Felul lui preferat de mâncare era sufleul de homar, îi plăcea să bea brandy după cină, nu vin de Porto, şi nu accepta nici un fel de întârziere între felurile de mâncare. Va dori să joace bacara după cină, iar Cora trebuia să se asigure că vor veni suficienţi jucători experimentaţi, care ştiau că prinţului trebuia să i se lase impresia că a câştigat datorită priceperii sale. Îi plăcea să pună în cadă săruri de baie, să aibă puţină friptură rece de pui lângă pat, în caz că i se făcea foame în timpul nopţii, iar drapelul regal trebuia să fie arborat pe castel cât timp stătea acolo.

Cora fusese încântată când primise scrisoarea de la ducesa Fanny în care scria că prinţul voia să-i fie naş fiului ei. O asemenea favoare lăsa de înţeles că treaba cu Louvain nu-i afectase prea mult reputaţia. După aproape un an de izolare la Lulworth, dorea din tot sufletul să se întoarcă la Londra, dar Ivo ridicase din umeri când auzise veştile.

– E o bătaie de cap în plus, dar nu putem refuza.

În consecinţă, Cora încercă să nu-i arate lui Ivo cât o încânta vizita prinţului, dar faţă de mama ei nu avea de ce să se ascundă. Familia Cash, care ajunsese în Lulworth la câteva zile după ce născuse Cora, se întorsese la Newport la sfârşitul verii, deoarece doamnei Cash îi era greu să stea într-o casă unde nu era stăpână; dar se răzgândise când aflase că va sta la masă lângă prinţul de Wales. Doamna Cash îi trimisese o telegramă domnului Worth la Paris, în care-i cerea rochii noi; pe deasupra, îi trimisese şi perlele ca să i le înşire din nou.

Cora luă de pe masă cartonaşul pe care scria Teddy Van Der Leyden. Îi va fi şi el naş micuţului Guy. Când îi sugerase ideea lui Ivo, acesta, spre suprinderea ei, zâmbise şi îi spusese:

– Evident că are nevoie şi de un naş american. Ce fel de om e? Sper că deţine măcar o linie ferată.

Cora îi spusese că Teddy provenea dintr-o veche familie de newyorkezi care nu deţinea nici o cale ferată, nu că ar fi fost ceva în neregulă cu asta, dar el era, de fapt, artist. Ivo se uitase la ea mai de aproape, iar apoi râse.

– Un pictor american! Mama o să fie încântată.

Amândoi căzuseră de acord ca Sybil şi Reggie să fie şi ei naşi; Cora spera că astfel Reggie o va cere mai repede de nevastă pe Sybil, iar Ivo vedea în asta un prilej de a o enerva pe mama lui, dar când Cora rostise numele lui Charlotte Beauchamp, Ivo ezitase.

– Chiar crezi că Charlotte este nimerită să-l îndrume în viaţă? N-ai dori pe cineva mai integru? De Odo ce zici?

Dar Cora insistase.

– Îmi place de Charlotte, măcar nu e plictisitoare.

Ivo se întorsese cu spatele la ea şi, uitându-se pe fereastră, spusese:

– Dacă asta vrei, Cora, eu nu mă împotrivesc.

Cora hotărî să-l aşeze pe Teddy lângă Charlotte diseară. Bineînţeles că ea va sta lângă prinţ, însă credea că lui Teddy are să-i placă de Charlotte; la urma urmei, îi făcuse portretul chiar Louvain, eroul lui, dar habar nu avea unde să o aşeze pe mama ei. Reggie Greatorex era bine poziţionat, dar ştia că doamna Cash se va simţi ofensată să nu stea aproape de prinţ, însă, din cauza protocolului, va trebui să o pună pe ducesa Fanny lângă Alteţa Sa Regală. Aşa că hotărî să o aşeze pe mama ei de partea cealaltă, astfel încât prinţul să-i vadă partea din faţă nevătămată, iar pe tatăl ei îl va pune lângă cea de două ori ducesă, ca să vadă dacă flirtează cu ea.

În cele din urmă, termină cu aşezarea invitaţilor. Ar trebui să aibă o secretară care să scrie pe toate cartonaşele, o fată drăguţă care să se ocupe de corespondenţa ei şi care să ştie cum să se adreseze unui baronet. Mama şi soacra ei îi sugeraseră acest lucru, dar Cora nu voia o englezoaică cu nasul mare şi cu haine lălâi, care să-i spună tot ce nu ştia. Se săturase să fie socotită ignorantă de oamenii care lucrau pentru ea. Se săturase de micile

pauze pe care le făcea Bugler, prin care îi dădea de înțeles că încălcase o regulă nescrisă din codul de bune maniere. Când poruncise ca tuturor femeilor din castel să le fie adus mic dejunul în cameră, el făcuse o pauză, iar apoi îi spusese:

– Alteța Voastră, la Lulworth se obișnuiește ca doamnele să coboare la micul dejun.

Cora se uitase urât la el.

– A sosit vremea unor noi reguli în castel. Nu am nici cea mai mică intenție să cobor la micul dejun și mi se pare nedrept să-mi oblig musafirele să facă asta.

Îi făcu semn să plece, dar Bugler nu voia să se urnească din loc.

– Mulțumesc, Bugler, asta e tot.

El se uita într-un punct aflat undeva pe lângă genunchii ei. Ea observă un fir de păr care îi ieșea din nas.

– Scuzați-mă, Alteță, dar mă întrebam dacă ducesa de Buckingham știe de această schimbare.

Bugler se uita tot în jos, vorbind pe un ton neutru, însă din care reieșea clar ce insinua.

– Bugler, nu obișnuiesc să o consult pe ducesă în legătură cu deciziile pe care le iau, nu că asta ar fi treaba ta. Poți pleca.

Bugler se retrase, lăsând-o pe Cora să se simtă prost pentru că reacționase așa. Se consolă cu gândul că-l va concedia după botez. Voia s-o facă de mult timp, dar nu îndrăznise cât era Ivo plecat. Acum că se întorsese, era vremea să ia taurul de coarne. Cora se uită în sus la portretul lui Eleanor Maltravers, care atârna pe peretele opus biroului ei. Încă nu se obișnuise să aibă acest portret în camera ei. Fusese înainte în holul ce ducea spre turnul nordic, într-o boltă întunecată. Cora găsise acel tabloul într-o zi din timpul exilului său, când cutreiera castelul, și fusese mirată. Purta o rochie oranj din satin, cu un decolteu adânc, portretul fiind realizat înainte să primească porecla de „doamna în gri". Cora credea că Eleanor avea cam aceeași vârstă cu ea când fusese pictată, dar nu putea să-și dea bine seama, căci tabloul era plin de praf și mizerii. După ce stătuse puțin pe gânduri, trimisese portretul la frații Duveen în Londra

pentru recondiționare, gândindu-se că Ivo nu se va opune dacă ea voia să restaureze un tablou pe care nimeni nu-l mai băgase în seamă de sute de ani. Uitase de portret, dat fiind că avusese atâtea emoții cu venirea copilului pe lume și cu întoarcerea lui Ivo, așa că se mirase când primise lada. Ivo se încruntase când văzuse însemnul fraților Duveen pe ladă.

– Iar ai făcut cumpărături, Cora? o întrebă el.

Cora scuturâ din cap. Îi făcu semn valetului să deschidă lada, mușcându-și buza de jos pe când acesta scotea cuiele din lemn. Ivo stătea în prag, scărpinându-și încet câinele pe cap și fredonând o melodie a lui Gilbert[1] și Sullivan[2]. Cora își ținu respirația când valetul începu să dea jos ambalajul; prezența lui Ivo o neliniștea. Apoi, tabloul a fost scos la iveală. Pielea îi era albă acum, rochia îi strălucea, în fundal ieșeau în evidență multe detalii, după ce fusese restaurat, inclusiv ogarul făcut covrig pe o pernă verde cu ciucuri. Ivo se opri din fredonat și se apropie de tablou ca să-l vadă mai bine.

– E chiar Eleanor? o întrebă el, cercetând tabloul. E o frumusețe.

Cora aștepta să spună ceva dezaprobator, dar apoi se întoarse spre ea și zâmbi.

– Ești o fată deșteaptă, Cora. Am trecut de multe ori pe lângă acest tablou, dar nu cred că m-am uitat vreodată cu atenție la el. Îți mulțumesc că m-ai făcut să-l văd în toată splendoarea lui.

Îi puse mâna pe umăr și simți cum trupul ei se relaxa. Nu voia ca el să știe cât de emoționată fusese, așa că spuse pe un ton foarte vesel:

– Domnul Fox crede că e pictat de Van Dyck. Chipul, cu siguranță, chiar dacă restul a fost terminat în atelier. Ea îl luă de mână. Aș vrea să-l pun în camera mea, nu te superi, nu?

– Bineînțeles că nu mă supăr. Ce norocoasă este Eleanor. Ai transformat-o dintr-o fantomă într-o frumusețe. Cred că ar trebui să restaurăm toate tablourile.

---

[1] Libretist (1836–1911) (n.tr.)

[2] Compozitor (1842–1900) (n.tr.)

Este timpul să ne schimbăm perspectiva. Îi legănă mâna. Tu eşti noua mea mătură. Vreau să înlături toate umbrele, tot colbul. Eşti singura destul de curajoasă pentru a face aşa ceva.

– Curajoasă? făcu Cora. Nu văd nici un pericol în a curăţa nişte tablouri.

Îşi apropie faţa de a lui, bucurându-se că o aprobă.

– Nu pentru tine, draga mea, de aceea sunt atât de fericit că mi-eşti soţie.

Îşi amintea acest moment ori de câte ori vedea o sprânceană ridicată sau un oftat din partea servitorilor atunci când sugera nişte schimbări în regulile după care era condusă casa. Poate nu le plăceau ideile ei, dar nu conta, de vreme ce Ivo era de acord. Dacă voia să se despartă de trecut, atunci nimeni şi nimic nu-i va sta în cale. Nu avea de gând să fie o doamnă în gri, lâncezind prin unghere. Va fi stăpâna de la Lulworth.

Sună clopoţelul să vină doamna Softley. Voia să inspecteze camerele pentru oaspeţi ca să se asigure că erau în condiţii excelente, dar, în acel moment, intră Ivo pe uşă. Călărise şi-şi dădea jos haina în drum spre ea. O sărută uşor pe gură.

– Bună dimineaţa, ducesă. Cum merg planurile de bătaie? Se uită peste umăr la amplasament. Şi eu lângă cine stau?

– Lângă mama mea şi Lady Tavistock.

– Adică între Scylla şi Caribda? Atunci, suferinţa-mi va fi scurtă. Înălţimii Sale nu-i place să stea prea mult la cină. Promite-mi că nu trebuie să joc cărţi cu el. E un jucător atât de prost, încât uneori mi-e greu să-l las să câştige.

O mângâie pe Cora pe gât, deasupra gulerului înalt al bluzei sale. Îi luă cealaltă mână şi i-o sărută.

– Promit că nu te voi obliga să joci cărţi cu el. Mă gândeam că poate ai vrea să cânţi la pian după cină. Le voi duce pe doamne în galeria cea lungă.

Îi simţea degetul alunecându-i pe şira spinării, sub mătasea subţire. Când era singur cu ea o atingea tot timpul. Aceste ultime săptămâni la Lulworth cu Ivo şi bebeluşul fuseseră cele mai fericite clipe din viaţa ei,

de la luna de miere încoace. Când se gândi cât de îngrijorată fusese înainte de întoarcerea lui, aproape o pufni râsul. De când se întorsese, fusese soţul perfect. Nici măcar prezenţa părinţilor ei sau a ducesei Fanny nu îi stricaseră ploile. Cea de două ori ducesă dăduse dovadă de o delicateţe ieşită din comun invitându-i pe domnul şi pe doamna Cash la Conyers înainte de botez. Pe Cora o luase prin surprindere invitaţia ducesei, dar Ivo îi spusese:

– Ducesa Fanny a trecut, cu siguranţă, peste aversiunea faţă de americani sau, mai bine zis, faţă de bărbaţii din America. Aproape îmi pare rău pentru mama ta.

Cora nu înţelesese imediat sensul vorbelor sale, dar apoi scutură din cap.

Ivo râsese de ea.

– Îmi pare rău, Cora, ţi-am jignit cumva sensibilităţile puritane? Iar apoi, pe un ton mai serios: Din păcate, aşa face ea.

– Crezi că ar trebui să-i spun mamei?

– Dumnezeule, nu. Lasă totul să meargă de la sine. Oricum, vreau să fim doar noi doi.

Cora nu putu să-l refuze.

Acum, Ivo îi scotea o şuviţă de păr din coc. Ridică mâna să-l oprească.

Mai trebuiau făcute multe lucruri. Se întoarse spre el şi spuse:

– Vino cu mine în camera copilului. Vreau să-ţi arăt ceva.

El lăsă mâinile în jos, prefăcându-se învins.

– Cum doreşti, draga mea, cum doreşti.

O urmă pe hol până în camera copilului. Nu aici stătuse el când era mic, ci în partea de nord a casei, la un etaj superior. Cora decisese să-l instaleze pe micuţul Guy şi pe femeile care se ocupau de el în camerele de lângă ea; nu suporta să-l ştie departe de ea. Doica bombănise la început că îşi pierduse „sanctuarul" cu scară proprie, pe care se ajungea în sala de mese pentru servitori, dar Cora îi mărise salariul cu zece lire pe an, aşa că femeia nu mai avusese nimic de obiectat.

Bebeluşul stătea în leagănul din lemn aurit pe care îl cumpărase doamna Cash din Veneţia. Ivo râsese când îl văzuse şi spusese că, probabil, fusese făcut cel puţin din bucăţi ale Sfintei Cruci. În ciuda protestelor dădacei, Cora se duse la leagăn şi-şi luă bebeluşul în braţe. Îi simţea greutatea pe umăr, şi degetele care îi umblau prin păr, la fel cum făcuse şi tatăl cu câteva minute înainte...

– Mi-a zâmbit azi-dimineaţă, Ivo! Deschide bine ochii şi vezi dacă-ţi zâmbeşte şi ţie.

Ivo întinse braţele ca să-şi ia copilul.

– Tinere, îi zâmbeai frumoasei tale mămici? Văd că ai gusturi la femei.

Cora radia de fericire şi mândrie. Când Ivo era cu copilul, constata că ochii săi, atât de întunecaţi de obicei, deveneau luminoşi, cu pete aurii. Ştia că Ivo îşi dorise un moştenitor, dar nu-şi închipuise că va fi atât de încântat să fie tată. Dădaca Snowden îi spusese cu reproş în glas că nu mai văzuse până atunci un bărbat care să-şi petreacă atâta timp în camera copilului.

Se aşeză lângă el şi îi zâmbi copilului, care stătea în braţele tatălui său. Micuţul îi zâmbi şi îşi arătă gingiile.

– Ivo, a zâmbit micuţul!

Se uită spre chipul soţului ei şi văzu că era tare emoţionat, iar gura lui avea o expresie pe care nu o putea descifra.

– Cred că va fi un băiat tare fericit, spuse Cora.

– Fericirea-i un talent, spuse Ivo încetişor, iar apoi îşi sărută fiul pe creştet şi i-l dădu dădacei Snowden, care stătea în prag, încercând să-şi ascundă nemulţumirea că cei doi erau acolo.

– Îţi mulţumesc, dădacă, spuse Ivo. Guy trebuie să se odihnească până mâine.

– Nu vă faceţi atâtea griji, Alteţa Sa se va odihni suficient.

Cora era mirată ori de câte ori i se spunea copilului „Alteţa Sa". Lui Ivo i se părea ridicol ca mama ei să cumpere un leagăn pentru copil, dar nu găsea deloc ciudat ca o mogâldeaţă să primească un titlu nobiliar. Se uită la rochiţa de botez care era aşezată pe masă.

Rochița era în familie de generații întregi, o purtaseră atât Ivo, cât și tatăl lui. Mătasea se îngălbenise odată cu trecerea timpului, iar dantela avea pete cafenii, ca mâinile unei bătrâne, dar Cora nici nu îndrăznea să sugereze altă rochiță.

Ivo o aștepta pe hol. O luă de mână și o duse în dormitor. Această cameră nu intrase în planul de restaurare al Corei. Brocartul albastru de la baldachin era prăfuit, zdrențuit, iar draperia era mototolită și îngălbenită în locul în care o bătuse soarele.

– Acum eu îți voi arăta ceva, draga mea.

O îndemnă să se așeze pe unul din scaunele din lemn sculptat. Ivo se duse până la birou și descuie un sertar, din care scoase o punguță de catifea. Veni la ea și goli conținutul pungii în poala ei. Soarele ce pătrundea prin fereastră făcea pietrele prețioase să strălucească, orbindu-i pe amândoi. Corei îi luă ceva timp să-și dea seama că era un colier care avea în mijloc un smarald cât un ou de prepeliță.

– L-am cumpărat în Hyderabad. M-am gândit că e demn de o ducesă. Cora își duse mâinile la gât ca să-și atingă perlele pe care le purta aproape tot timpul. Scoate-le și pune-l pe acesta.

Cora își scoase ascultătoare colierul de perle, iar el îi puse noul colier la gât. Era greu și o înțepa, după ce purtase perlele cele ușoare. O luă de mână și o duse în fața oglinzii înalte. Oglinda era veche, cu sticla un pic vălurită, dar acel colier era superb. Smaraldul îi ajungea deasupra sânilor; fațetele în formă de lacrimi îi dădeau o strălucire ca aceea a unui iaz verde foarte adânc și plin de mușchi, și un aspect de cascadă. Era cel mai minunat lucru pe care îl văzuse vreodată; nu se compara cu nici una din bijuteriile mamei sale.

– E uimitor, Ivo.

Se întoarse în ambele direcții, admirând irizațiile verzui ale smaraldului. El stătea în spatele ei și o luă de umeri.

– Chiar și Nizam a fost impresionat. S-a oferit să-mi dea de două ori suma pe care am plătit-o pentru el, dar i-am spus că numai ție ți s-ar potrivi, pentru că ești singura femeie care nu poate fi eclipsată de acest smarald.

– Chiar şi mama ar fi invidioasă, spuse Cora.

– Şi a mea, îi zâmbi Ivo. E cadoul perfect.

În acea seară, Cora purta o rochie de brocart auriu cu dantelă argintie. Materialul strălucitor îi punea în evidenţă nuanţa arămie a părului, iar smaraldul de la gât îi făcea ochii verzi. Stătea la fereastra din galeria cea mare discutând cu tatăl ei, iar când şi când se mişca astfel încât razele soarelui ce apunea să-i cadă pe colierul de la gât, împrăştiind reflexiile nestematelor pe tavanul boltit. Când Teddy intră în încăpere, stătea sub propria ei constelaţie. Rămase o clipă pironit locului, complet vrăjit. Fata zvăpăiată pe care o cunoştea devenise acum o femeie splendidă. Părea mai înaltă decât o ştia el. Avea o siguranţă pe care nu o mai văzuse la ea. Simţea că, în sfârşit, se maturizase. Se bucura că se schimbase atât de mult; spera să-i poată rezista. Această femeie ca o regină i-o va scoate, până la urmă, din minte pe fata care îl rugase să o sărute, într-o noapte, la Newport.

Valetul îi anunţă numele, iar Cora se repezi la el cu braţele întinse.

– Dragul meu Teddy, nu-mi vine să cred că eşti aici! Se întinse să-l sărute pe obraz, iar el îi simţi parfumul exotic al părului, pe care şi-l amintea de când stătuseră pe terasa de la Sans Souci. Atunci, îşi dădu seama că nu se schimbase nimic – oricât de maiestuoasă sau de nobilă putea fi Cora, tot era femeia pe care dorea să o ţină în braţe.

Ţinându-i mâinile în ale ei, Cora îi zâmbi conspirativ.

– Cred că acum suntem ca nişte veri care se sărută, pentru că amândoi suntem americani aflaţi pe meleaguri străine.

– Într-adevăr, ducesă.

Teddy îi pronunţă titlul pe un ton grav.

– Te rog, mai ales tu trebuie să-mi spui tot Cora. Sunt aceeaşi fată.

Ea râdea, dar Teddy simţi neliniştea în vocea ei.

– Dacă eşti sigură că am acest drept...

Îşi însoţi spusele cu un zâmbet, dar problema era serioasă. Nu ştia exact ce răspuns i-ar fi plăcut. Observă

cicatricea minusculă de la încheietura pe care i-o sărutase odată și se întrebă, nu pentru prima dată, ce făcuse cu scrisoarea pe care i-o trimisese înainte să se mărite. Oare o păstrase ca pe un suvenir – împăturită cu grijă într-un compartiment secret al unei casete de bijuterii sau ascunsă într-un volum de poezii? Ori o rupsese și o aruncase în foc? Bineînțeles că nu-i răspunsese, nici nu se așteptase la așa ceva, dar se întreba ce expresie avea pe chip când îi citise scrisoarea. Cora se uită în ochii lui o clipă, iar Teddy își dori atât de mult să o sărute, încât a trebuit să-și strângă mâinile la spate ca să nu se ducă la ea și să o ia în brațe. Cora probabil că a simțit asta pentru că s-a dat puțin înapoi și i-a spus pe un ton ferm:

– Vino să-mi cunoști soțul până nu coboară prințul.

Teddy o urmă până la șemineu, unde ducele vorbea cu un alt bărbat și cu roșcata pe care și-o amintea de pe vapor. Nu știa dacă ducele își va aduce aminte cum arăta, dar pe când se apropia de el, se gândi că, de obicei, ducii nu prea se uitau cu luare-aminte la străini.

Cora veni între ei și făcu prezentările. Teddy își dădea seama că era tulburată, ceea ce îl bucura. Voia să vadă că mai simțea ceva pentru el, o cât de mică schimbare în atitudinea ei aristocratică.

– Bine ați venit la Lulworth, domnule Van Der Leyden. Este prima oară când vizitați Anglia? Ducele era curios, nepărând să-l recunoască pe Teddy. Arăta altfel decât atunci când se plimba de colo-colo pe *SS Berengaria*. Părea mai relaxat acum, cum spuneau francezii; părea să se simtă bine în pielea lui.

– Nu, am mai fost aici în urmă cu optsprezece luni, când mă întorceam în America. Cred că am călătorit pe același vapor. Îmi amintesc numele dumneavoastră din declarația vamală.

Ivo se încruntă.

– Ce păcat că nu am făcut cunoștință. Mi-ați fi putut spune toate secretele Corei. Știu foarte puține despre viața ei din America.

Se uită fix la Teddy, iar acesta din urmă se strădui să-i înfrunte privirea. Ducele se uita cu luare-aminte la el, de parcă ar fi știut ce sentimente are Teddy pentru

nevasta lui. Teddy se gândi cum să îşi atace rivalul; ducele era cu vreo doi centimetri mai înalt, dar Teddy credea că el e mai puternic.

Cora, care fusese foarte atentă la acest schimb de replici, interveni şi-l apucă pe Teddy de încheietură.

– Dacă aveam secrete, Teddy nu le-ar fi divulgat! Noi, americanii, suntem foarte discreţi.

– Cora, nu ştiu cum sunt alţi americani, dar eu sigur aşa sunt, spuse Teddy.

Cora îl apucă şi mai strâns de încheietură.

– Teddy, acum trebuie să vorbeşti cu mama. Nu mai poţi amâna.

Teddy încuviinţă spre duce şi spuse:

– Nu constituie un secret faptul că trebuie să asculţi de americance.

Ducele zâmbi amuzat.

– Din experienţa mea, toate femeile se aşteaptă să fii supus.

Teddy ajunse în faţa doamnei Cash, care se uită la el cu o lipsă totală de entuziasm. Nu-i plăcea să-şi aducă aminte de accident. Îi spusese Corei că prezenţa lui Teddy la Lulworth era de prost gust.

– Cum se mai simt mama şi sora dumneavoastră, domnule Van Der Leyden? Se întoarse uşor, astfel încât Teddy să vadă partea frumoasă a feţei.

– Amândouă sunt foarte bine, mulţumesc, deşi cred că le-aţi văzut mai curând decât mine. Eu sunt în Europa de peste un an.

– Da, am auzit că eraţi la Paris – pictaţi.

Doamna Cash accentuă ultimul cuvânt, dar Teddy nu şovăi.

– Da, aşa e. Am studiat cu Menasche.

– Şi vreţi să vă mai întoarceţi la New York, domnule Van Der Leyden? Cred că mamei dumitale îi e foarte greu să-şi ştie singurul fiu plecat.

– Biblioteca Publică din New York m-a însărcinat cu executarea unei picturi murale, aşa că mă întorc acasă în toamnă.

Cora bătu din palme la auzul acestei veşti.

– E minunat, Teddy! Sunt atât de fericită pentru tine. Sigur va fi ceva splendid. Ce vei picta?

Teddy își dădea seama că era, într-adevăr, interesată și că mamei ei nu-i plăcea asta.

– Încă nu m-am hotărât. Mă gândeam să zugrăvesc mitul Persefonei. Sper să-mi pozezi tu, Cora. Ai fi exact ce-mi trebuie.

Teddy voise să-i facă un compliment, așa că se miră când văzu teama de pe fața Corei.

– Ce păcat că locuiesc aici! Ar fi ceva să fiu imortalizată pe pereții unei biblioteci publice.

Teddy se pregătea să-i spună că putea lucra după schițe, când auzi zgomot de respirații, foșnet de rochii, iar valetul anunță:

– Alteța Sa Regală, prințul de Wales.

Teddy făcu un pas înapoi. Nu voia să pară nerăbdător să-l cunoască pe prinț. Spera că va fi imun la farmecul regalității, deși nu se putea abține să nu se uite îndeaproape la prinț. Era mai mărunt decât își închipuise Teddy și mult mai rotofei. Chiar și smochingul pe care îl purta prințul în loc de frac nu putea să-i ascundă rotunjimile. Avea un barbișon ca Vandyke și cerceta încăperea cu doi ochi albaștri și reci, doar întredeschiși.

Prima persoană cu care a vorbit a fost o doamnă blondă, care i-a făcut o plecăciune atât de exagerată, că aproape a atins cu fruntea podeaua de la picioarele prințului. Acesta zâmbi și îi sărută mâna femeii când ea se ridică.

– Ducesă Fanny, ce bine că vă văd într-un loc care vă e atât de cunoscut. Teddy observă că zâmbetul începuse să se șteargă de pe fața Corei, care făcea reverența rigid, aproape tremurând – stângace față de grația altor femei. Dar prințul păru să nu observe și spuse:

– Da, sunt foarrrte încântat să mă întorc aici și să mă aflu într-o companie atât de încântătoare. Acum, Cora îl conducea pe prinț printre invitați până la mama ei. Doamna Cash a făcut o reverență demnă, în timpul căreia nu și-a plecat capul, ci și-a ținut spatele drept și s-a uitat tot timpul la prinț. În ciuda reverenței, era clar, din felul mândru în care înclina doamna Cash capul,

ca întâlnise, în cele din urmă, pe cineva de același rang cu ea. Prințul îi lăuda fiica.

– Nu știu ce ne-am face fără voi, americanii.

Doamna Cash închise ochii pe jumătate de parcă ar fi fost de acord.

Cora se uită la Teddy, iar el făcu un pas în față fără nici o tragere de inimă.

– Alteță, vi-l prezint pe domnul Van Der Leyden, unul dintre prietenii mei din copilărie și nașul fiului meu.

Teddy se gândi pentru o clipă să rămână ferm pe poziții, dar cum prințul stătea în fața lui, simți cum se încovoaie, de parcă ar fi fost tras în jos de forța gravitațională a regalității.

– De unde sunteți din America, domnule Van Der Leyden?

– Din New York... domnule. Teddy nu putea să spună „Alteța Voastră".

– Ce oraș plin de enerrrgie! Mi-ar plăcea tare mult să mă întorc, dar zilele astea mi-e imposibil. Am prea multe responsabilități. Datoria înaintea plăcerrrilor, ce să-i faci?

Teddy se uită la trupul mătăhălos al prințului și la ochii cu pleoape lăsate și se întrebă la cât de multe plăceri renunțase prințul de dragul datoriei. Nu era genul de față pe care ar fi vrut să o picteze.

Pe când prințul continua cu mult calm, Teddy se uită în sus și văzu că ducele îl cerceta cu privirea și, spre surprinderea lui, încuviință imperceptibil din cap, ca și cum i-ar fi comunicat că îi citise gândurile și era de acord.

Prințului i s-a oferit un pahar cu șampanie, dar el a refuzat și s-a întors spre Cora.

– Drrraga mea ducesă americană, ce-ar fi să bem un cocktail? M-am întâlnit cu un domn încântător din Louisiana, care mi-a arătat cum să pregătesc o băutură din whisky, maraschino[1] și șampanie. Ce mi-ar plăcea să mai gust din nou așa ceva! Prințul părea nostalgic, deși era perfect conștient că fiecare capriciu îi va fi satisfăcut.

[1] Lichior de vișine sau de cireșe amare (n.tr.)

Cora îi făcu semn lui Bugler. Câteva clipe mai târziu, doi valeţi intrară pe uşă cu o tavă pe care erau sticle, o carafă şi un vas mare de punci.

Prinţul se ocupă de prepararea băuturii.

– O parte whisky cu o parte de maraschino şi două părţi de şampanie. Acum, ducesă Fanny, vreau să gustaţi din asta. Şi dumneata, doamnă Cash. Să-mi spuneţi dacă are gustul potrivit. Se apropiară ambele femei, ducesa Fanny cu nerăbdare, iar doamna Cash cu reticenţa specifică republicanilor. Prinţul turnă o sticlă de Pol Roger în amestec, apoi umplu două pahare cu băutura respectivă şi le oferi fiecărei doamne. Ducesa Fanny sorbi din al ei şi spuse:

– Este delicios, sire, deşi e mai tare decât sunt eu obişnuită.

– E minunat, strigă prinţul, cu buza de jos lucind. Dumneavoastră ce părere aveţi, doamnă Cash?

– Cred că ar fi mai bun dacă am pune nişte mentă proaspătă.

Prinţul se uită la ea surprins; adeseori cerea păreri sincere, dar nu era obişnuit să le şi primească. Urmă o scurtă pauză, pe durata căreia se întrebă dacă demnitatea îi fusese lezată, apoi râse şi spuse:

– Acuma ştiu de ce americancele sunt gazde atât de bune, doamnă Cash. Sunt foarte atente la detalii. Să adăugăm şi mentă!

Teddy făcu un efort să nu zâmbească. El era obişnuit să o vadă triumfând pe doamna Cash, dar cei prezenţi, nu. Observă că femeia blondă, despre care acum ştia că e ducesa Fanny, se uita cu atenţie la doamna Cash, de parcă şi-ar fi reconsiderat adeversara.

Prinţul tocmai îi oferea un pahar Corei, când valetul anunţă:

– Sir Odo şi Lady Beauchamp. Teddy îl văzu pe prinţ cum se crispează; îşi aminti ce indicaţii îi dăduse Cora în scrisoare.

„Prinţul de Wales încalcă toate regulile, dar se aşteaptă ca toţi ceilalţi să se comporte exemplar. Nu suportă oamenii care întârzie, deşi prinţesa este cunoscută pentru lipsa ei de punctualitate. Aşa că te rog să cobori

la cină imediat după ce te îmbraci. Noi, americanii, trebuie să avem cele mai alese maniere, ca să ieşim basma curată din orice încurcătură."

Totuşi, cei doi nu păreau deloc jenaţi. Bărbatul era roşu în obraji, cu ochii albaştri bulbucaţi scânteindu-i, cu buzele întredeschise care-i dezveleau dinţii albi şi mici. Făcu o plecăciune elegantă în faţa prinţului, etalându-şi buclele blonde.

– Trebuie să mă iertaţi, domnule, dar soţia mea nu s-a putut hotărî dacă să îmbrace o rochie de culoarea lichiorului sau una mov. Nu s-a urnit din loc până nu mi-am dat cu părerea, şi mi-a fost foarte greu. Arăta splendid în amândouă, aşa că, până la urmă, a decis să şi-o pună pe cea roşie, după cum vedeţi.

Îi făcu semn soţiei sale, care făcu o reverenţă adâncă, arătând foarte mult din decolteul ei generos.

– Alteţă, îi şopti ea, ridicându-şi capul de un blond strălucitor ca să se uite la prinţ cu un zâmbet indiferent.

– Gazda trebuie să vă ierte, bineînţeles, deşi tind să fiu de acord cu Sir Odo. A meritat aşteptarea. Prinţul îi făcu un semn lui Lady Beauchamp. Rochia era dintr-un satin stacojiu brodat cu negru într-un model complicat, cu albine, furnici şi scorpioni, care apărea de mai multe ori. Decolteul şi poalele erau bordate cu mărgele negre ca smoala, care tremurau uşor la fiecare mişcare. Era o rochie dramatică, exagerată chiar, dar Lady Beauchamp era persoana potrivită pentru aşa ceva, se gândi Teddy. Îşi ţinea capul sus, iar Teddy îi vedea linia lungă a gâtului, care se oprea la claviculă. Era superbă şi extravagantă. Teddy se gândea la Salomeea, care ţinea în mână, ca pe un trofeu, capul Sfântului Ioan Botezătorul, dar nu doar profilul ei perfect îi atrăgea privirea. O mai văzuse pe această femeie în urmă cu un an, stând pe peronul gării Euston împreună cu ducele. Nu uitase niciodată cum îi luase bărbatului mâna şi i-o pusese în manşon – ce gest intim în public! Nu uitase conturul delicat al obrazului şi felul în care se uita la duce. Era o imagine care îi venea mereu în minte, pentru că văzuse chipul unei femei care-şi lua adio de la bărbatul pe care-l iubea.

capitolul 25

Eros şi Psyche

Sala boltită de ospeţe de la Lulworth se afla în cea mai veche aripă a castelului. Acolo se ajungea pe nişte scări şubrede şi, chiar şi în serile de vară, în încăpere era cu câteva grade mai rece decât în restul casei din cauza din pereţilor şi a pardoselii din piatră. Astăzi însă, atmosfera ca de cavou se mai dezmorţise de la căldura emanată de cele douăsprezece sfeşnice suflate cu argint de pe masă şi de la mirosul dulce al buchetelor de iasomie de la ferestre. Sala scânteia când lumina răspândită de lumânări cădea pe paharele de cristal, pe briliantele ce atârnau de sfeşnice şi pe diamantele de la gâtul femeilor, dar căldura şi lumina erau doar temporare, pentru că un curent rece de aer trecea uneori peste un umăr sau peste un gât gol, făcând-o pe respectiva persoană să tremure de frig. Aici, nu se pusese accent pe confort, deoarece această încăpere servise drept temniţă pentru sălbaticii baroni medievali care se luptau pe vremuri să intre în graţiile regelui, nu pentru aristocraţii rafinaţi de la sfârşitul secolului. Pe cea mai mare parte din pardoseală era aşternut un covor Aubusson, dar în rest se simţea sub tălpi piatra rece şi aspră. Valeţii înşiraţi prin încăpere ştiau asta; stăteau în acel spaţiu rece aşteptând să tragă scaune, să umple pahare şi să servească mâncare oaspeţilor cărora le păsa mai mult de limbile de ciocârlie în aspic decât de ei.

Teddy îşi goli paharul. Ştia că bea prea repede, dar avea nevoie de curaj pentru seara care-l aştepta. Îl tulburase să o revadă pe femeia de pe peronul gării. Avusese nevoie de toată stăpânirea de sine de care era în stare un newyorkez de familie bună ca să nu reacţioneze când Cora îl rugase să o conducă pe Lady Beauchamp la cină. Charlotte îşi dăduse seama că era cam încurcat, dar crezuse că din altă cauză, aşa că îi spusese:

– Nu vă faceţi griji, domnule Van Der Leyden, rochia asta e doar ca să le iau ochii oamenilor. Nu mușc. Şi îşi puse o mână în mănuşă neagră pe braţul lui,

prefăcându-se docilă. La masă, avu parte de răgaz când ea se întoarse să discute cu bărbatul din dreapta ei. Teddy făcea conversaţie cu Lady Tavistock, care stătea în stânga lui, dar ştia că atunci când va termina supa de ţestoasă, nu mai avea scăpare din ghearele lui Charlotte Beauchamp.

Lady Tavistock nu îi mai arăta lui Teddy prea mult interes de când aflase că nu era un american bogat. Când i-a spus că e artist, manifestase tot atâta curiozitate ca şi când ar fi vizitat un azil pentru orbi.

– Minunat! Nu am mai întâlnit nici un artist până acum, adică nu în societate. Bineînţeles că draga noastră ducesă Cora are o slăbiciune pentru pictori. Mă aflam la casa Bridgewater când a dezvelit Louvain portretul. Ce senzaţie! Aruncă o privire în capătul mesei, unde Cora îl asculta pe prinţul de Wales şi încuviinţa din cap. Ce mă bucur s-o văd din nou printre noi!

Teddy nu prea înţelegea ce voia să spună, dar poate că nici nu trebuia. Lady Tavistock era ca una dintre prietenele apropiate ale mamei lui: femei care învăţau de mici copile cum să reuşească în societate. Urmăreau succesul ca floarea-soarelui ce se înclină după soare, dar odată ce lumina şi căldura dispăreau, nu aveau nici un pic de milă. Se simţea uşurat, dar şi vinovat. La Paris avea impresia că scumpa lui Cora era invincibilă, dar iat-o criticată de o femeie limitată, ca Lady Tavistock.

Tot încerca să-şi dea seama ce căuta Lady Beauchamp la Lulworth. Oare aflase Cora de legătura dintre ea şi soţul ei? Mai erau oare împreună? Ştia că la Paris era ceva obişnuit să ai o aventură cu o femeie măritată şi bănuia că şi aici, dar nu şi-o închipuia pe Cora purtându-se frumos cu amanta soţului ei. Rivalitatea ar fi o noţiune complet nouă pentru ea – fusese crescută să fie cel mai râvnit trofeu, nu o femeie care se face că nu vede.

Observă că Odo Beauchamp, care stătea în faţa lui, bea şi mai vârtos ca el. Teddy se întrebă cât de multe ştia despre soţia lui şi despre duce. După cum îi scăpărau ochii când se uita la ei, Teddy credea că avea unele suspiciuni.

Intră un valet ducând un aparat de argint cu un bulon mare într-o parte - Teddy se gândi că arată ca o presă pentru cidru -, dar, judecând după zumzetul de voci din jurul lui, își dădu seama că era o mașină de bătut carnea și că aveau să mănânce *caneton à la Rouennaise*[1], o delicatesă foarte apreciată de prinț. Teddy se uita la majordomul care învârtea bulonul aparatului și strângea sângele într-o cană din argint.

- Rațelor li se frânge gâtul ca să nu se piardă nici o picătură de sânge, îl auzi el pe Odo Beauchamp.

Teddy se îndoia că acelei Cora care mereu luase în râs mesele sofisticate date de mama sa îi plăcea acest spectacol pompos. Își amintea ce-i scrisese: „Sunt încă o tânără căreia îi e dor de țara ei de baștină". Se întrebă dacă ea știa cumva că era înșelată. Părea atât de fericită lângă prinț, însă Teddy era oarecum bucuros că viața Corei nu arăta atât de perfectă ca acel smarald superb ce-i atârna la gât.

Valetul îi oferi o porție de rață în sos de vin și sânge. Teddy se uită la lichidul roșu din farfurie și-și dădu seama că Charlotte Beauchamp îi spunea ceva.

- Domnule Van Der Leyden, Cora mi-a spus că vă știți din copilărie.

Vorbea în șoaptă și se uită la el de parcă viitorul ei depindea de răspunsul lui.

- New Yorkul este un oraș minunat, dar în același timp foarte mic. Eu și Cora am fost pe la aceleași petreceri, picnicuri și lecții de dans, de mici copii. Am învățat-o să meargă pe bicicletă, iar ea m-a ajutat să nu mă mai fac de râs când dansam cotilion la balul guvernatorului. Amândoi făceam tot felul de năzbâtii.

- Da? Atunci mă mir că ați lăsat-o așa ușor să plece de lângă dumneavoastră. E destul de greu să renunți la primul tău „complice".

Își coborî pleoapele pe jumătate, iar Teddy simți pentru o clipă ardoarea femeii care-și luase rămas-bun de la iubitul ei.

---

[1] Specialitate din Normandia - friptură de rață de Rouen presată până e scos tot sângele, servită cu sos de vin și sânge (n.tr.)

– O, Cora a fost mereu sortită să facă lucruri măreţe! spuse el pe cel mai normal ton de care era în stare. Ştiam că timpul petrecut cu simplii muritori va fi limitat.

Se uită la obrazul acoperit de văl al doamnei Cash.

Charlotte înţelese pe dată la ce se referea el şi se aplecă să-i şoptească:

– Are un aer de regină, nu-i aşa? Cred că sărmanul prinţ se simte destul de complexat.

– Credeţi-mă, la New York, doamna Cash nu este considerată aşa de importantă.

Charlotte râse, iar ardoarea îi trecu.

Teddy nu avea nici un dubiu că acea femeie şi ducele avuseseră parte de clipe intime. Se întrebă dacă această relaţie mai continua şi acum. Obişnuia să ghicească intenţiile oamenilor după limbajul trupului; Charlotte făcea intenţionat unele mişcări, după cum lua paharul cu vin şi cum îşi întorcea umărul ca să ajungă cu faţa la el. Lui Teddy i se părea că e o femeie care ştie foarte bine ce vrea.

– Sper că nu vreţi s-o ademeniţi pe nevasta mea pe un iaht cu aburi, domnule Van Der Leyden. Teddy se uită peste masă, la faţa lui Odo Beauchamp, ai cărui obraji roşii nu se potriveau cu buzele lui subţiri. Voi, americanii, cu jucăriile voastre extravagante, îngreunaţi viaţa unor englezi plictisitori ca mine.

Ridică paharul, îl goli, iar Teddy îşi dădu seama că îi tremura puţin mâna când îl puse iar jos.

Teddy pufni în râs.

– Domnule, îmi pare rău să vă dezamăgesc, dar nu am iaht cu aburi, vagon de tren sau maşină. Nu vă pot atrage nevasta decât cu ceea ce spun, deşi nu am talent la conversaţie.

Odo se aşeză mai bine pe scaun, şi Charlotte spuse:

– Odo, nimeni nu poate spune despre tine că eşti plictisitor.

Această remarcă îl bucură pe soţul ei, care îşi scuturâ buclele blonde, ca şi cum ar confirmat adevărul spuselor ei, dar Teddy îşi dăduse seama că era gelos şi se îndoi din nou de caracterul femeii care stătea lângă el. Distinse un scorpion brodat pe mâneca ei roşie, bufantă.

N-avea cum să știe dacă era un avertisment sau o replică la multele ironii pe care le făcea Odo la adresa ei.

La o oră și un sfert după ce se așezeseră la masă, Cora se pregătea să îi facă semn mamei sale că era timpul ca doamnele să se retragă, când o văzu pe cea de două ori ducesă ridicându-se de pe locul ei și uitându-se prin sală. Cora strânse din dinți; nu-i venea să creadă că soacra ei era atât de lipsită de scrupule încât să preia ea controlul, dar știa că nu trebuia să se supere, așa că spuse pe cel mai mieros ton cu putință:

– O, ducesă Fanny, vă mulțumesc mult că ați preluat inițiativa. Mă încânta atât de mult discuția cu Alteța Sa, că aș fi rămas aici toată noaptea. Se ridică în picioare și se bucură că era puțin mai înaltă decât soacra ei. Doamnelor, urmați-mă!

Valeții făcură un pas în față, iar femeile se ridicară, foșnind din rochiile de mătase. Bărbații își părăsiră și ei locurile. Prințul o însoți pe Cora până la ușă, dat fiind că stătea în dreapta ei. În acest timp, îi șopti:

– Purrrtați un alt rrrrăzboi amerrrican de independență, ducesă?

Cora se uită la bărbatul gras, ai cărui ochi sclipeau de răutate.

– Doar dacă am aprobare regală, domnule.

Prințul o cercetă pe Cora cu privirea și dădu imperceptibil din cap.

– Mereu am fost de părere că Lumea Nouă va izbândi, în cele din urmă.

Bărbații nu zăboviră multă vreme în sala de ospețe, ci se alăturară curând femeilor în galeria cea lungă. Ivo intră ultimul, iar Cora observă că îl nemulțumea ceva, pentru că avea umerii încordați și riduri în jurul gurii. Se întrebă ce se întâmplase după ce plecaseră doamnele din încăpere.

Ivo a jucat bacara cu prințul, apoi a plecat și el.

– Poate vrea să cânți la pian, Ivo, îi zise ea, iar apoi adăugă în șoaptă: Astfel, nu va trebui să vorbești cu nimeni.

El încuviinţă.

– E atât de evident? Nu cred că-l mai suport pe Odo Beauchamp nici o secundă. Nu mă deranjează când e treaz, dar când bea e îngrozitor. Ai dreptate, o să cânt până mă calmez şi pot să-l privesc din nou în ochi.

Se duse în camera de muzică.

Cora se uită prin încăpere ca un soldat în recunoaştere, încercând să depisteze eventuale primejdii. Prinţul juca bacara cu domnul Cash, Ferrers, comisul lui, şi cu ducesa Fanny. Cora spera ca tatăl ei să nu uite că trebuia să joace cât putea de bine, înainte de a pierde în faţa prinţului. Teddy se uita la portretul celui de-al patrulea duce alături de părintele Oliver; mama ei discuta cu Charlotte, Odo şi Lady Tavistock, iar Reggie şi Sybil stăteau într-un colţ, prefăcându-se că joacă şah.

Cora se duse unde stătea mama ei. Odo le spunea despre o piesă pe care o văzuse la Londra. Corei i se părea că arată ca o păpuşă, cu obrajii roşii şi ochii lui albaştri. Odo se opri o clipă din vorbit, tocmai când se auzi pianul din camera de muzică – Cora se gândi că era o nocturnă de Chopin.

Odo îşi întoarse capul în direcţia de unde venea muzica.

– Nu credeam că e aşa un romantic. Tu aveai idee, Charlotte? Pe când se întorcea spre soţia lui, Cora îşi dădu seama că se clătina uşor şi îşi dădu seama că Ivo avusese dreptate: era beat.

– Cântă cu sentiment.

Tonul lui Charlotte era neutru.

– Este mai mult decât atât, Charlotte. Ai crede că suferă.

Pe Cora o nelinişti tonul lui Odo.

– Sper că nu, Sir Odo, spuse ea. Ce fel de soţie aş fi atunci? Râse şi se întoarse spre Charlotte. Charlotte, vreau să strâng câţiva ciclişti pentru mâine. Mă gândeam să luăm prânzul la pădure, iar cei care vor să meargă pe bicicletă pot veni cu noi. Ce părere ai?

Charlotte zâmbi.

– Cred că sunt singura femeie din Anglia care încă n-a învăţat să meargă pe bicicletă. Nici măcar nu am haine potrivite pentru aşa ceva.

Cora era cât pe ce să-i ofere ceva cu împrumut, când Odo zise:

– Ai uitat de costumul ăla minunat cu care erai îmbrăcată când ai întruchipat-o pe Ioana d'Arc. E perfect pentru mersul cu bicicleta. Ce păcat că invitaţii lui Lady Salisbury nu au apucat să-l vadă. Cu toţii au fost foarte dezamăgiţi. Charlotte, mai spune-mi o dată de ce nu ţi-ai făcut apariţia atunci. Ce te durea – capul? Te-a durut aşa rău că nici nu m-ai lăsat să te văd, iar acum, plesneşti de sănătate. Îi luă mâna soţiei sale şi i-o sărută. Cred că îţi priieşte aerul din Lulworth.

Cora o văzu pe Charlotte cum îşi trage mâna şi şi-o şterge ca să înlăture urma buzelor lui, apoi se întoarse spre Cora de parcă soţul ei nu i s-ar fi adresat.

– Dacă-mi dai ceva de îmbrăcat, o să încerc să mă sui pe bicicletă. Dar dumneavoastră, Lady Tavistock, doamnă Cash? Veţi fi acolo când mă fac de râs?

– Eu am învăţat să merg pe bicicletă cu câţiva ani în urmă, spuse doamna Cash, dar cred că o să vă las pe voi, tinerii. Sunt prea multe dealuri pentru gustul meu.

Lady Tavistock încuviinţă.

Odo se aplecă spre soţia lui.

– Dacă mergi pe bicicletă, draga mea, atunci vin şi eu. Charlotte simţi câţiva stropi de salivă pe obraz. Nu vreau să te mai faci nevăzută. Este foarte greu să ţin pasul cu soţia mea, le spuse oamenilor care se adunaseră în jurul lor.

Ridicase tonul, iar nota provocatoare din glasul lui se simţi în toată încăperea. Cora îl văzu pe Teddy întorcându-se şi pe jucătorii de cărţi ridicându-şi privirile. Ştia că trebuia să rezolve cumva situaţia – mama ei se uita urât la ea, de parcă i-ar fi spus că era de datoria ei să facă ceva. Odo se clătina mai tare acum şi era din nou pe cale să izbucnească. Cora se uită la Charlotte, dar femeia avea privirea aţintită în podea. Trebuia să arate că era o gazdă bună. Toţi erau curioşi să vadă cum va face faţă acestei situaţii.

Făcu un pas în față și își puse mâna pe brațul lui Odo, spunând pe cel mai fermecător ton de care era în stare:

– Trebuie să fiu de acord cu tine; cu toții facem eforturi să ținem pasul cu soția dumitale. Ea este etalonul la care aspirăm toți. Sunt sigură că, în câteva săptămâni, vom purta toate rochii pe care mișună insectele, pentru că, atunci când Charlotte Beauchamp dă tonul, noi nu putem decât să facem ca ea. Acum însă vreau să veniți cu mine, Sir Odo. Avem o nouă statuie în casa de vară și vreau să vă aflu părerea. Și pe a ta, Teddy. Vreau să știu cum apreciază doi cunoscători statuia lui Canova în lumina lunii.

Odo se uită la ea cu ochii mijiți, dar se lăsă condus din încăpere de un valet, iar Teddy îi urmă. Charlotte nu-și ridicase privirea din pământ de când începuse acel schimb de replici. Acum, își înălță privirea spre doamna Cash.

– Fata dumitale are atâtea calități, doamnă Cash.

Doamna Cash încuviință, mândră ca o regină.

– Cred că am educat-o atât de bine, încât își poate găsi locul oriunde.

Încă mai era cald afară. Cora simțea parfumul trandafirilor la fiecare adiere sărată ce venea dinspre mare. Mai trebuia să treacă o zi sau două până să fie lună plină. Astrul nopții lumina piatra albă din care era făcută casa de vară. Cora îi făcu semn să plece valetului care ținea o lampă în mână.

– Cred că ar trebui să admirăm casa în lumina lunii.

Merseră până la casa de vară pe aleea cu pietriș, care scârțâia cu zgomot sub tălpi. Odo se mai liniștise și nu scoase o vorbă până se opriră în fața pavilionului care avea un acoperiș sub formă de clopot, susținut de șase coloane. În spatele coloanelor de piatră, Psyche era adusă din nou la viață de sărutul lui Eros, iar bustul ei gol se răsucea ca să-i întâlnească buzele. Cora cumpărase statuia de la Duveen pe nevăzute (bineînțeles că numai după ce i-a verificat proveniența). Auzise că Ivo admirase o statuie de Canova la Veneția și se gândise că s-ar

putea să-i placă. După ce a fost scoasă din ambalaj, fusese oarecum suprinsă şi tulburată de braţele musculoase ale lui Eros şi de arcuirea trupului lui Psyche în dorinţa de a ajunge la buzele iubitului ei. În timpul zilei, statuia era superbă, dar acum, în lumina blândă a lunii, avea un caracter foarte intim. Razele de lumină argintie ce se răsfrângeau asupra trupurilor din marmură o făceau pe Cora să se simtă nelalocul ei, de parcă i-ar fi privit într-o clipă extaz.

Odo făcu un pas în faţă şi îşi trecu mâna peste şoldul gol al lui Psyche.

– Ce statuie minunată! Nu-i aşa, domnule Van Der Leyden? E aproape la fel de frumoasă ca doi îndrăgostiţi adevăraţi.

– Tehnica este fără cusur, spuse Teddy cu prudenţă. Se simţea stânjenit să stea în faţa acelei statui alături de Cora. Ştia că-l adusese aici ca să-i poată face faţă lui Odo, dar îi era greu să nu se gândească la altă noapte sub clar de lună în Newport, când îşi întorsese faţa spre el, ca Psyche înspre Eros.

– Mă bucur că e pe gustul dumitale, Sir Odo. Cred că se potriveşte de minune aici, în casa de vară, spuse Cora, dorindu-şi ca Odo să-şi ia mâna de pe statuie.

– Cred că şi lui Ivo îi place, spuse Odo. Mi se pare un bărbat care apreciază formele feminine.

Teddy îşi căuta tabachera. Când aprinse un chibrit, văzu flacăra galbenă din ochii lui Odo.

– Pot să-ţi iau şi eu una?

Cora se uită la ţigara lui.

– Cum să nu?

Îi oferi el tabachera.

– Mama ar fi oripilată dacă m-ar vedea acum.

Se aplecă să-şi aprindă ţigara, iar smaraldul de la gâtul ei aruncă scântei. Teddy o văzu cum ducea ţigara la buze.

– Atunci nu-i vom spune, nu-i aşa? Teddy se uită la Odo. Cred că putem ţine acest secret.

Dar Odo nu voia să se uite la el. Îşi sprijinea obrazul roşu de marmura albă din care era făcută aripa lui Eros.

Cora răsuflă uşurată.

– Teddy, mai ţii minte petrecerea de la Goelet, unde ţigările erau făcute din bancnote de o sută de dolari? Crezi că au fumat mulţi?

Teddy râse.

– Eu sigur nu. De fapt, cred că nimeni. Toţi milionarii ăia din Newport iau banii mult prea în serios ca să le dea foc.

– Acum mi se pare o chestie de prost gust, nu-i aşa? spuse Cora cu ezitare în glas. Atunci, mi se părea ceva şic.

Scoase un rotocol subţire de fum.

– *Autre temps, autre moeurs*[1], spuse Teddy. Multe lucruri par diferite aici. Se uită fix în ochii ei. Dar unele lucruri sunt exact la fel.

Cora ştia ce voia să spună şi se încruntă, de parcă i-ar fi întunecat frumoasele amintiri. Aruncă ţigara pe iarbă şi o strivi cu piciorul.

– Trebuie să mă duc înăuntru să văd ce face prinţul, spuse ea.

Teddy o văzu intrând în casă şi se trezi că-şi ţine respiraţia.

– Ce scenă emoţionantă! Vocea lui Odo îl făcu să tresară, iar Teddy se înecă de la fum. Din păcate pentru tine, cred că ducesa e singura femeie din Anglia care e îndrăgostită de soţul ei. Este frumoasă, bogată şi credincioasă. Ce prost ai fost că ai lăsat-o să-ţi scape!

Teddy îşi încleştă pumnul în buzunar. Ştia că nu trebuia să muşte momeala, dar nu se putu abţine şi-i spuse:

– Dar nu voiam să mă însor cu ea pentru banii ei.

– Ce om de onoare eşti! Odo era sarcastic. Încă mai atingea şoldul rece al lui Psyche. Nevasta mea s-a căsătorit cu mine doar pentru bani. Era frumoasă, iar eu, bogat. Mi s-a părut o afacere bună, dar soţia mea nu s-a ţinut de promisiune. Trebuia doar să joace rolul soţiei în public, nu-mi păsa ce făcea în particular, dar nu a fost în stare să păstreze discreţia. Mi-am dat seama

[1] Ce vremuri, ce moravuri (n.tr.)

că ține la duce – dar cu toții avem o slăbiciune, chiar și eu. Chicoti. Dar și-a arătat sentimentele în public. Asta nu pot să i-o iert.

Teddy își mai aprinse încă o țigară. Nu-i oferi una și lui Odo.

– De ce ai venit aici? îl întrebă el. Mă gândeam că e ultimul loc în care vrei să te afli.

– Era o ocazie prea bună ca să o pierd, bătrâne. Știam că mi se va ivi, și iat-o. Nu numai scumpa mea nevastă se poate purta urât în public. Chiar vreau să fac scandal.

Chicoti din nou și se îndreptă spre casă.

Teddy înțelese ce voia să facă și vru să-l apuce de braț, dar Odo se mișcă mai repede. O zbughi în spatele statuii și spuse:

– Să nu mă oprești, căci nu e în interesul tău. Când vechea ta prietenă, ducesa, își va da seama ce se petrece sub nasul ei, atunci își va dori să fie consolată de „un bun prieten".

Teddy încercă să-l apuce din nou, dar Odo intui ce voia să facă și se ascunse în spatele unui stâlp. Amândoi erau foarte beți, dar Teddy părea foarte neîndemânatic, în timp ce Odo se ținea bine pe picioare. Teddy încercă din nou să-l prindă de braț, dar Odo se trase înapoi, iar Teddy căzu la pământ și se lovi la cap. Zăcea la pământ uimit, simțind gust de granit în gură. Parcă înota sub apă; toate gândurile și sentimentele pluteau în jurul lui ca argintul-viu, imprevizibile, parcă refuzând să se adune. Era conștient că trebuia să reacționeze, că trebuia să pună capăt acelui scandal, dar se simțea incapabil, pentru că știa că Odo avea dreptate. Și se disprețuia pentru asta.

Cora se uită din ușă la galeria cea lungă. Prințul încă mai juca bacara, părintele Oliver stătea de vorbă cu mama ei, iar Lady Tavistock, Sybil și Reggie nu se clintiseră din loc – și nici piesele lor de șah, din câte se vedea –, în timp ce Ivo încă mai cânta în camera de muzică. Se întreba unde era Charlotte – nu o învinovățea dacă se retrăsese la ea în cameră ca să scape de Odo. Încercă să-și închipuie cum era căsnicia lor. Oricine își dădea seama că nu sunt fericiți, dar când apăreau împreună

în public, alcătuiau o pereche așa de reușită, că nimeni nu-și putea lua ochii de la ei. Se întreba despre ce vorbeau când erau singuri. Nu aveau copii, deci nu-i legau prea multe. Merse prin galerie până când ajunse la camera de muzică. Voia să-l vadă pe Ivo ca să-și aducă aminte ce norocoasă era.

Cânta o bucată pe care nu o știa, ceva impetuos, cu un ritm alert. Intră în camera de muzică și, spre surprinderea ei, o văzu pe Charlotte stând lângă pian. Nici unul din ei nu se uită la Cora. Când Ivo ajunse la sfârșitul unui pasaj glissando lent și unduitor, Cora o văzu pe Charlotte cum se apleacă și îi întoarce foaia de la partitură. Făcu acest lucru cu abilitate și, din câte vedea Cora, nu-și aruncau nici o privire; totuși, era ceva intim în acea mișcare, ce anticipa și satisfăcea o dorință nerostită, fără să fie nevoie de vreun gen de comunicare, lucru care o tulbură pe Cora mai mult decât orice schimb de priviri. Rămase acolo, în prag, încercând să nu dea glas groazei ce o cuprinsese, încercând să zâmbească și să întindă mâna – într-un cuvânt, să fie ca înainte –, când simți un suflu cald în ceafă și auzi vocea lui Odo.

– Par un cuplu atât de reușit, nu? Parcă se înțeleg de minune.

Cora simți că i se face rău când își auzi propriile gânduri rostite de altcineva. Tocmai voia să plece de acolo, dar Odo continuă:

– Ce păcat că suntem și noi aici. Îi deranjăm!

Odo îi vorbea în șoaptă, dar era atât de aproape de ea, încât îi era imposibil să pretindă că nu-l auzise.

Întoarse puțin capul și zise:

– Eu nu sunt geloasă, Sir Odo. Charlotte și Ivo sunt prieteni de-o viață. Nu mă aștept să renunțe la toate cunoștințele ca să-mi facă mie pe plac. De altfel, nevasta ta mi-e simpatică. Nu ar trebui ca soțul și soția să aibă aceleași gusturi?

Odo nu spuse nimic, iar Cora așteptă ca el să spună ceva – nu avea să înceapă ea, nu va face nimic pentru a scoate de la el secretul care îi înroșea obrajii puhavi. Dacă Odo pleca acum, s-ar fi prefăcut că nu s-a întâmplat nimic, că n-a văzut-o pe Charlotte aplecându-se peste

Ivo de parcă îi aparţinea sau că Ivo continua să cânte fără să se uite în sus, pentru că ştia că Charlotte va întoarce pagina la momentul potrivit. Cora îşi atinse smaraldul de pe piept. Putea să se prefacă, se gândi ea. Avea să-şi pună mâna pe umărul soţului ei şi să-i sugereze să cânte ceva din *La Belle Hélène*[1], dat fiind că prinţului îi plăcea foarte mult Offenbach; avea să le zâmbească amândurora, fără să facă valuri, apoi prinţul îi va mulţumi pentru minunata serată şi se vor duce cu toţii liniştiţi la culcare. Aşa va face şi nu se va mai gândi la cele întâmplate.

Dar Charlotte se aplecă din nou să întoarcă altă pagină, iar pe buzele ei subţiri înflori un surâs triumfător. Odo gâfâia acum, iar Cora ştia, chiar dacă se vedea plutind cu graţie prin galeria cea lungă, ca un general care-şi comanda trupele, că el îi va strica petrecerea şi că asta o bucura.

Odo făcu un pas în spate şi se întoarse, astfel încât următoarea lui remarcă să fie auzită de toţi cei din galerie.

– Ducesă, nu cred că v-ar mai plăcea de soţia mea dacă aţi şti unde s-a dus în ziua spectacolului organizat de Lady Salisbury. S-a furişat ca o căţea în călduri ca să se vadă cu soţul dumitale la docuri. Nici măcar nu a inventat o scuză credibilă. Nu că ar fi crezut-o cineva, dat fiind că toţi ştiau unde se duce. Poate nu sunt eu un om rezonabil, dar cred că ar fi trebuit să aştepte până după spectacol. La început, Odo vorbise încet, dar se înfuriase treptat, aşa că acum ţipa. Muzica se opri, iar Cora simţi cum o apăsa tăcerea ce se lăsase. Nu era în stare să-şi ridice privirea şi să-şi vadă groaznica bănuială confirmată pe feţele tuturor celor de acolo – era sigură că toată lumea ştia de Charlotte Beauchamp şi de soţul ei. Toată lumea, mai puţin ea.

În cele din urmă, cineva rupse tăcerea.

– E timpul să vă duceţi la culcare, Sirrr Odo. Vă puteţi cere scuze dimineaţa, când vă veţi dezmetici. În vocea

[1] Operă bufă în trei acte a compozitorului Jacques Offenbach. Libretul este semnat de Henri Meilhac şi de Ludovic Halévy. (n.tr.)

prinţului se simţea dispreţul. Acum, ducesă Cora, poate îmi arrrătaţi şi mie statuia de Canova. Simt nevoia să iau o gură de aer.

Cora simţi că o atinge cineva pe braţ şi văzu că prinţul nu mai avea acea indolenţă în ochii lui albaştri, ci părea oarecum îngrijorat. Îşi stăpâni emoţia şi reuşi să îngaime:

– Într-adevăr, este o seară minunată, sire.

Prinţul zâmbi aprobator şi o luară amândoi prin galerie. Ea se uita drept înainte, nedorind să i se şteargă zâmbetul tipic american de pe buze. Când ajunseră la uşă, auzi în spatele ei o rumoare din ce în ce mai puternică.

Pe scări se întâlniră cu Teddy, care observă semnele purpurii de pe pieptul Corei, care aruncau văpăi roşii pe smaraldul verde-închis. Îşi dădu seama că Odo se dăduse în spectacol. Cora era supărată, iar gura i se strâmbase într-un surâs sinistru; se uită prin el şi coborî treptele cu prinţul, dorind să se facă nevăzută. Teddy simţi cum îi transpiră palmele, pentru că se simţea vinovat. Ar fi putut să-l oprească pe Odo să intre în casă, avusese prilejul, dar nu făcuse nimic. Urcă scările până la galerie, încercând să nu se gândească la umerii fragili ai Corei şi la acel zâmbet sinistru. Nimeni nu se uită la el când intră pe uşă, căci invitaţii se strânseseră în grupuri; doar Odo stătea singur, cu mâinile pe genunchi, de parcă ar fi alergat. Nimeni nu vorbea cu el şi nici nu se uita la el; era ca un boxer care se prăbuşise după ce pierduse o rundă, dar publicului nu-i păsa. Teddy ezită o clipă. Apoi, îl văzu pe duce la pian şi pe Charlotte Beauchamp lângă el. Nu se uitau unul la altul, păreau două stane de piatră, care aşteptau ca vraja să fie spulberată.

Teddy se duse la Odo şi-l bătu pe umăr. Odo privea în gol, cu obrajii roşii ca sfecla şi ochii lui albaştri injectaţi, dar zâmbi când îl observă pe Teddy lângă el.

– Aţi ajuns prea târziu, domnule Van Der Leyden. Aţi pierdut toată distracţia.

Pumnul pe care i-l dădu Teddy îl trimise pe Odo la podea. Când se ridică, îi curgea sânge din nas, dar continua să zâmbească.

– Nu știu ce am făcut să merit așa ceva. Ar trebui să-mi fii recunoscător, băiete.

Teddy voia să-l pocnească din nou, dar simți o mână pe brațul lui. Era Greatorex, prietenul ducelui.

– Lasă-l în pace, nu merită, spuse Reggie. Mai este și beat. Așteaptă să se trezească.

Teddy îl lăsă să-l ia de acolo.

– Bugler, du-l pe Sir Odo în camera lui. Nu se simte bine, spuse o femeie pe un ton poruncitor.

Bugler pocni din degete, iar doi valeți îl luară pe Odo de coate și-l duseră prin galerie. Odo nu contenea să zâmbească.

– Am încercat să-l opresc să intre, spuse Teddy. A fost chiar atât de rău?

Reggie se uită la el și zise:

– Destul de rău. Beauchamp e un bădăran.

Teddy oftă.

– Trebuia să-l pocnesc în grădină.

– Poate că da, dar nu te privește, nu? Reggie se uită spre duce. Teddy îi urmări privirea și văzu că ducele se ridică în picioare și închide pianul. Ignorând-o pe Charlotte, care stătea cu spatele la galeria cea lungă, se duse spre invitați și îi privi, zâmbind cu tristețe.

– Cred că ne-am distrat suficient pe ziua de azi, așa că eu mă retrag. Făcu o reverență în direcția doamnei Cash și a ducesei Fanny și o luă prin galerie cu pași mari, apăsați și ritmici.

Teddy se uită la Charlotte Beauchamp. Se întrebă cum va reacționa ea la ceea ce se întâmplase. Se întoarse cu fața, iar el știu răspunsul – zâmbea și, spre deosebire de duce, părea încântată.

Veni plutind spre el.

– Mărturisesc că vă sunt datoare, domnule Van Der Leyden. Nu-i sunt fidelă lui Odo, dar o merită. Bea până nu mai știe de el. Nu m-ar deranja dacă doar s-ar ameți, dar devine insuportabil. Sărmana Cora! O să-l fac pe Odo să-și ceară scuze mâine-dimineață, asta dacă îndrăznește să se mai arate la față.

Își puse mâna pe brațul lui Teddy, ca să-i arate că pe toți îi lega ceva, chit că le plăcea sau nu.

Pe Teddy îl impresionă curajul ei. Se uită la doamna Cash şi la ducesa Fanny să vadă dacă o vor provoca, dar ambele femei păreau uşurate că lucrurile reveniseră la normal.

Teddy făcu o mică plecăciune prin care voia să-şi arate admiraţia faţă de comportarea lui Charlotte şi-i făcu semn unui valet să-i aducă ceva de băut. Servitorul îi aduse un pahar plin cu brandy. Tocmai îl dădea pe gât când veni lângă el domnul Cash.

– Foarte bine ai procedat, Teddy. Ticălosul a meritat-o. L-aş fi pocnit eu, dar soţia nu mi-ar fi iertat-o niciodată.

Ridică din umeri ca să arate cât de neputincios era în faţa soţiei sale.

Teddy îşi termină băutura.

– Plăcerea a fost de partea mea, zise Teddy. Se uită la chipul arătos şi îngăduitor al bărbatului mai în vârstă şi simţi cum îl cuprinde furia şi dispreţul. Cu toţii se vor preface că nu s-a întâmplat nimic, vor uita de toate neplăcerile şi-şi vor continua viaţa senini ca nişte lebede care înoată într-o apă împuţită. Iar Cora va fi nevoită să înoate cu ei şi să nu se uite în jos niciodată. Lăsă paharul din mână, dar în loc să ajungă pe masă, acesta căzu, spărgându-se când se izbi de pardoseala de piatră.

Se uită la cei care se întorseseră să vadă de unde venea zgomotul.

– Cred că m-am săturat, spuse el.

capitolul 26

Niciodată umilită

Vestea ieşirii nepotrivite a lui Odo ajunsese la urechile servitorilor înainte ca prinţul şi Cora să facă jumătate din drumul până la casa de vară. Valetul era atât de dornic să spună ce ştia, încât uită să pună jos tava grea de argint pe care o purta, şi stătea acolo cu ea în mână, plină cu pahare, pe când le povestea ce se petrecuse sus. Servitorii care trebăluiau sus duceau budinca în camera doamnei Softley, aşa că nu auziseră vestea din prima,

dar servitoarea îi puse în temă după ce aduse vinul de Madeira şi cozonacul.

– ... Iar tânăra ducesă a stat acolo tot timpul, până când Înălţimea Sa a venit şi a dus-o în grădină. Ce credeţi că se va întâmpla, doamnă Softley? o întrebă fata în casă, cu răsuflarea întretăiată.

Menajera termină de turnat vinul de Madeira în paharele mici de cristal.

– Gata, Mabel! Ştii că nu-mi place deloc să se bârfească în aripa servitorilor. Întoarce-te la muncă ! Dar când Mabel plecă, spuse: Odo Beauchamp mi s-a părut întodeauna un bădăran. Charlotte nu trebuia să se mărite cu el. Bărbaţii de teapa lui nu se schimbă. Se uită la Bertha, care stătea lângă camerista lui Lady Beauchamp. Mai bine te duci sus, domnişoară Jackson. Şi tu la fel, domnişoară Beauchamp. Am nişte săruri în dulap dacă aveţi nevoie.

Bertha se ridică fără tragere de inimă. Ştia că i se spusese să plece pentru ca servitorii de la Lulworth să vorbească netulburaţi între ei. Încercă să întâlnească privirea lui Jim, dar el se uita la mâinile sale, cu maxilarul încordat. Ieşi cât de încet putu, dar el tot nu-şi ridică privirea. Zăbovi pe coridor, spunându-i celeilalte cameriste că trebuia să aducă o altă cămaşă de noapte de la spălătorie. Văzu şirul de clopoţei de deasupra uşii; când va suna domnişoara Cora, se va duce sus, dar mai întâi voia să discute cu Jim.

În cele din urmă, el veni pe coridor împreună cu Bugler. Bertha crezu că majordomul o va vedea, dar se opri la cămară şi intră acolo. Când Jim trecu pe lângă spălătorie, Bertha îl apucă de braţ, iar el o strânse la pieptul său şi o sărută. Fata încercă să-l îndepărteze, deşi simţea, ca de obicei, dorinţa de a-l strânge mai tare.

– Nu acum, Jim. Nu aici.

– Dar când, domnişoară Jackson? o întrebă Jim. Locuim în aceeaşi casă, dar te văd atât de rar, că aş putea sta şi în India. Vorbea calm, dar ea îi simţi frustrarea din voce. La început, fusese captivant: sărutările pe furiş, îmbrăţişările pe fugă pe coridoarele goale, dar toate acestea nu puteau dura la nesfârşit. Jim nu mai

vorbise despre căsătorie de când se întorsese acasă şi, deşi Bertha îl dorea, nu voia să-şi rişte slujba fără să fie sigură că o cere de nevastă.

– Nu te-ai uitat la mine când eram acolo, Jim. Ştiai de duce şi de Lady Beauchamp?

Jim nu scoase o vorbă, iar Bertha intui răspunsul.

– De ce nu mi-ai spus? Ar fi trebuit să ştiu şi eu. Aş fi putut...

Se opri.

– Nu puteai să faci nimic, Bertha, şi ăsta-i adevărul gol-goluţ. De-aia nu ţi-am spus. Ceea ce fac ei sus e treaba lor. Nu trebuie să ne amestecăm. Oricum, îţi puteai da seama şi singură. Nu ai făcut-o doar pentru că-i ţii mereu partea domnişoarei Cora. Nu-i de aici, Bertha, iar ducelui îi plac femeile de prin partea locului.

Bertha începu să se enerveze.

– Păi, şi asta-i dă dreptul s-o înşele pe domnişoara Cora? Îl împinse cu mâna. Nici eu nu sunt de-aici, în caz că ai uitat.

Jim o luă de mână.

– Nu mi-o lua în nume de rău, Bertha. Dar pentru mine tu nu vei fi niciodată o străină. Suntem sortiţi să fim împreună.

Îşi lăsă mâna moale într-a lui.

– Sărmana domnişoară Cora, o să-i fie foarte greu. Avea impresia că ştie totul.

– Ducele e un mister, spuse Jim. Uneori îmi aruncă apa pentru bărbierit în faţă, că-i prea rece, alteori îmi dă douăzeci de guinee ca să-mi cumpăr haine noi. Uneori se poartă foarte urât cu mine, nu-mi vorbeşte frumos, alteori e foarte drăguţ cu mine, vrea să ştie dacă am o iubită, dacă vreau să fiu servitor toată viaţa. Erau zile când îmi venea să mă arunc de pe vapor şi să vin acasă înot – dacă aş fi ştiut să înot, râse el. La întoarcere a fost mai bine, cred că voia să ajungă acasă. Ştiu sigur că nu voia să o vadă de îndată pe Lady Beauchamp. Abia am sosit la club, că a şi primit un bilet în care i se cerea să vină la ea. Părea destul de cătrănit şi l-a aruncat cât colo.

– De unde știai că bilețelul era de la Lady Beauchamp? Ți-a spus el?

– Nicidecum! Eu l-am luat de jos după ce plecase el și atunci am văzut că era de la ea. Scria doar „Te aștept" și semna cu un C.

– Dar de unde știai că era de la Lady Beauchamp? „C" poate veni și de la Cora, spuse Bertha.

– Era scris pe hârtie simplă, fără antet, nu avea nimic. De ce să nu se semneze ducesa? Oricum, știam că e de la ea. A venit să-și ia rămas-bun de la el înainte să plecăm la nuntă, în America. A mers cu el în trăsură tot drumul până la gară. Arăta de parcă se ducea la înmormântare. Începu să sune un clopoțel. Bertha se uită peste umărul lui Jim și văzu că era clopoțelul care corespundea camerei ducesei.

– Trebuie să plec, mă cheamă domnișoara Cora.

Se îndepărtă de el, dar Jim o ținea de mână.

– Trebuie să plecăm curând, Bertha. Să ne încercăm norocul. Până nu e prea târziu.

Bertha se uită în ochii lui, dar apoi sună din nou clopoțelul și auzi pași pe coridor.

Se întrebă dacă o ceruse de nevastă.

– Trebuie să-mi termin trusoul, spuse ea zâmbindu-i.

Jim făcu ochii mari și era cât pe ce să deschidă gura, când se auzi din nou clopoțelul, și ușa de la cămară, deschizându-se.

– Pe mai târziu, spuse Bertha.

În budoar, Cora se învârtea de colo-colo, tot trăgând de colierul de la gât. Încuietoarea i se prinsese în păr și voia neapărat să o desfacă. Mai trase o dată de ea, iar colierul se rupse, diamantele împrăștiindu-se peste tot în încăpere. Bertha deschise ușa, iar Cora țipă la ea:

– Pe unde ai umblat? Uite ce s-a întâmplat, n-am putut să mi-l scot singură. Cora știa că e irațională, dar era atât de furioasă, încât trebuia să țipe la cineva. Bertha începu să strângă diamantele strălucitoare:

– Nu vă faceți griji, domnișoară Cora. Nu va fi greu de reparat.

– Las-o baltă, doar ajută-mă să-mi scot rochia asta groaznică.

Cora se tot agita în rochia de brocart auriu. Bertha se ridică încetişor, dar din felul în care o făcu, i se simţi reproşul. Puse cu zgomot pietrele preţioase pe măsuţa de toaletă, aşezându-le într-o grămăjoară ordonată.

Cora ţipă de nerăbdare. Parcă avea furnici pe tot corpul, însă când, în cele din urmă, Bertha îi desfăcu şireturile corsetului, îşi simţi pielea rece şi lipicioasă. Se uită la ea în oglindă. Avea două pete roşii în obraji, dar buzele îi erau livide. Tremura, dar nu mai simţea fierbinţeala şi iritarea care puseseră stăpânire pe ea în urmă cu câteva minute; acum îi era frig şi se simţea obosită. Voia să se întindă, să închidă ochii şi să uite tot ce se întâmplase. Se gândi la prinţul care o condusese cu grijă prin grădină, spunându-i din nou despre Blondin, care traversase Cascada Niagara pe sârmă.

– Ce micuţ era! Credeam că o să-l dărâme jetul de apă. Recunosc că a trebuit să închid ochii de câteva ori. Prinţul se oprise să admire statuia de Canova. Apoi am făcut cunoştinţă cu el. Era foarte calm, căci făcuse o plimbare prin parc. L-am întrebat care e trucul lui, iar el mi-a spus că cel mai important lucru e să te uiţi mereu înainte, să te gândeşti la următorul pas şi să nu te uiţi niciodată în jos. Era atât de sincer când vorbea, de parcă mi-ar fi dezvăluit un secret. Cunosc atâţia oameni care-mi spun tot felul de lucruri, dar pe el nu l-am uitat niciodată. Făcu o pauză. Ce statuie superbă, ducesă! Voi, americanii, aveţi atâta rafinament! Nu pomeni nimic de ieşirea lui Odo din galerie, dar Cora intui că îi dăduse un sfat.

Cora auzi uşa deschizându-se. Ştia că era Ivo. Altcineva ar fi bătut la uşă. Îşi ridică privirea şi, spre surprinderea ei, văzu că el zâmbea. Părea foarte relaxat, de parcă acesta era sfârşitul unei seri perfecte.

– Aici te ascundeai! Credeam că prinţul te-a răpit. O tachina. Eşti o gazdă minunată, draga mea. Nimeni nu se poate plânge că se plictiseşte la vreo serată dată de tine.

Privirile li se întâlniră. Îi zâmbi calm; ochii îi erau prea întunecați ca să-i intuiască starea de spirit. Avu satisfacția să-l vadă uitându-se la grămăjoara de diamante strălucitoare care zăcea pe măsuța de toaletă și tresărind.

– Nu vreau să vorbesc cu tine, spuse ea încetișor. Nu acum, poate după botez.

Ivo veni spre ea și se lăsă în jos ca să fie cu fața la același nivel cu a ei, de parcă s-ar fi adresat unui copil. Zâmbetul nu i se șterse de pe chip.

– Nu te îmbufna, Cora! Nu-ți stă în fire. Sper că nu l-ai luat pe Odo în serios. Toată lumea știe că-i place să stârnească scandaluri. Mulți nici nu-l primesc în casele lor, dar țin minte că tu ai insistat să-i inviți pe soții Beauchamp.

Ridică din umeri.

Cora făcu un pas în spate.

– Ce s-a întâmplat în această seară nu a fost din vina mea, spuse ea nervoasă.

– Știi că prietenul tău american l-a pus pe Odo la pământ după ce ai plecat? Cam mulți bădărani la petrecerea asta, nu crezi?

Încă zâmbea, dar Cora observă că îi tremura bărbia.

Bertha, care se ascunsese după șifonier, ca să n-o vadă Ivo, hotărî că acum era timpul să-și facă apariția, până nu discutau mai mult decât trebuia în prezența ei. Tuși, ieșind de acolo cu lizeuza și cu cămașa de noapte a Corei și punându-le pe pat. S-a prefăcut că nu a auzit nimic.

– Asta e tot, Alteța Voastră? o întrebă ea cu un firicel de glas pe Cora, îndreptându-se spre ușă.

Cora ridică mâna s-o oprească.

– Nu, vreau să rămâi. Se întoarse spre Ivo. Ducele se pregătea să plece.

Se întrebă dacă va spune ceva, dar el zâmbea, de parcă nu era nimic în neregulă.

– Trebuie să-ți păstrezi forțele pentru ziua de mâine. Somn ușor, Cora.

Se întoarse cu spatele și le lăsă singure, închizând ușor ușa în urma lui.

Cora se întinse din nou pe pat. Nu înţelegea ce se întâmplă. Ivo se comporta de parcă nu se întâmplase nimic, iar dacă da, vina era doar a ei. Acest lucru o enerva, dar îi şi dădea speranţă. Oare Ivo s-ar fi mâniat pe ea dacă acuzaţiile lui Odo erau adevărate? Dar apoi îşi aminti, aproape fără să vrea, poziţia în care stăteau Ivo şi Charlotte la pian şi intimitatea creată între ei. I se făcu frig din nou şi îşi puse lizeuza. Ea şi Ivo fuseseră atât de apropiaţi de când se întorsese acesta. Neînţelegerile care le tulburaseră primele zile de căsnicie păreau să se fi rezolvat. Iar acum, într-o singură seară, nu mai era jumătatea ei, ci un bărbat pe care nu-l cunoştea deloc.

Bertha o văzu pe Cora ghemuită pe pat şi frângându-şi agitată mâinile. Văzu mirarea de pe chipul stăpânei sale şi se întrebă dacă să-i spună ce ştia despre duce şi Lady Beauchamp, dar auzi vocea lui Jim – „Nu e treaba noastră, Bertha" – şi ezită.

– Vă e frig, domnişoară Cora. Nu aţi vrea să vă aduc nişte lapte cald?

Cora se uită la ea recunoscătoare.

– Da, îţi mulţumesc Bertha, ar fi minunat.

Apoi, se rezemă de maldărul de perne şi închise ochii.

Când Bertha intră în bucătăria servitorilor, se lăsă tăcerea.

– Daţi-mi nişte lapte cald pentru ducesă, vă rog, o rugă Bertha pe una din servitoarele de la bucătărie, care se uita la ea cu un aer vinovat. Când fata o zbughi după lapte, Bertha se uită la cupa de argint de pe raftul de sus. În fiecare an avea loc un meci de crichet între cei din castel şi locuitorii din sat. În acest an câştigase castelul. Bertha nu prea înţelegea regulile jocului, dar îi plăcuse să-l vadă pe Jim alergând pe teren, cu mânecile suflecate, cu braţele lui puternice şi lungi. Se simţea foarte mândră de câte ori vreo mişcare de-a lui stârnea ropote de aplauze. Nu-şi putea închipui aşa ceva petrecându-se în America: stăpânii şi servitorii să facă parte din aceeaşi echipă. Acum se uită însă la cei care o cercetau curioşi cu privirea, vrând să afle orice despre ducesa

americană; aceasta era casa ei deocamdată, dar se simțea la fel de străină ca la Newport. Se simțea tot timpul nelalocul ei, femeia care întrerupea mereu conversația, care-i făcea pe oameni să se simtă stânjeniți. Își amintise de căsuța unde crescuse, dar și acolo ar fi acum o străină, cu rochia ei din mătase și cu accentul din Nord.

Se concentră înadins asupra cupei până când servitoarea îi aduse laptele. Urcă pe scara de serviciu cu tava până în dormitorul ducesei, sperând să-l vadă pe Jim, dar nu era nici țipenie de om. Pe când mergea pe coridorul ce ducea la camera domnișoarei Cora, auzi o ușă închizându-se și ceva roșu de partea cealaltă a ușii. Bertha tresări. Oare chiar se dusese Lady Beauchamp la domnișoara Cora? După tot ce se întâmplase? O luă spre dormitor cât de repede putu pentru a nu răsturna tava cu laptele cald și deschise ușa. Se panicase degeaba. Cora dormea dusă, fața îi era liniștită, brațele întinse. Berthei i se părea că e aceeași fetiță care îi ceruse să o învețe cum să sărute. Puse laptele pe noptieră și își înveli stăpâna, înfășurând-o într-un cocon de pânză. Apoi îi îndepărtă Corei o șuviță de păr de pe față.

În cameră era întuneric, dar razele lunii se strecurau printr-o mică despărțitură dintre perdele. Cora deschise ochii fără tragere de inimă, căci nu voia să se trezească atunci când era încă atâta liniște în jurul ei. Voise să doarmă neîntoarsă până dimineață, când forfota și problemele urgente din timpul zilei aveau să-i alunge pentru moment gândurile negre, dar acum era perfect trează și îi veneau în minte scene din seara trecută – cum se aplecase Charlotte să întoarcă paginile, cum îi șoptise Odo la ureche, cum o atinsese prințul pe braț, cum zâmbise sfidător Ivo, cu ochii goi. Se ridică din pat și aprinse lampa de gaz de pe noptieră. Își puse pe ea lizeuza – se va duce în camera copilului. Voia să simtă trupușorul cald al lui Guy și să-i miroasă căpșorul moale și pufos. Măcar fiul ei era o certitudine.

În camera copilului mirosea a eucalipt și a bebeluș. Cora intră și puse jos lampa de gaz. Îl auzea pe Guy sforăind în pătuțul lui aurit. Prin ușă auzi sforăitul mai

puternic al dădacei. Se duse spre Guy şi-l ridică, legănându-l la pieptul ei. Încercă să se gândească doar la mirosul dulce al căpşorului său şi la micile pauze din respiraţia lui, dar nu putea să-şi şteargă din minte felul în care Charlotte întorcea paginile partiturii. Îşi aminti ce expresie avea ducesa Fanny după izbucnirea lui Odo. Nu era şocată sau mirată, ci, mai degrabă, calcula în minte cât de mare fusese răul pe care îl făcuse acesta.

Cora strânse copilul mai tare în braţe, la gândul că toţi, în afară de ea, ştiau de infidelitatea soţului ei. Ignoranţa i se părea aproape la fel de chinuitoare ca trădarea lui Ivo. Se simţea ca un arbust care începea să prindă rădăcini, căutând stabilitate şi hrană, dar care se izbea de un mare gol. Se gândi la servitori, la Sybil, chiar şi la doamna Wyndham – oare ştiau cu toţii că soţul ei iubea altă femeie? Oare zâmbiseră cu toţii şi îi neteziseră lui Ivo calea spre căsătoria cu femeia foarte bogată pe care se întâmplase să o întâlnească în acea zi în Paradise Wood?

Apoi se gândi la Charlotte, „prietena" ei, singura femeie din Londra pe care o invidia pentru garderoba ei. Credea că erau egale – ca aspect, vestimentaţie şi poziţie socială. Se remarcaseră una pe cealaltă printre celelalte femei prost îmbrăcate. Oare se prefăcuse Charlotte tot timpul? Îşi aminti cum stătea în altă încăpere, în întuneric, în noaptea dinaintea nunţii şi găsise acel bilet în trusa de toaletă. „Îţi doresc o căsnicie la fel de fericită ca a mea." Chiar şi atunci i se păruse un bilet răutăcios şi îl rupsese. Încercă să se gândească la alte semne pe care le ignorase. Oare ea era de vină?

Copilul scoase un strigăt ce o sperie, iar Cora îşi dădu seama că-l ţinea prea strâns la piept. Încercă să slăbească strânsoarea, se duse la fereastră şi trase perdeaua. Luna era deasupra mării, făcând-o să strălucească precum sideful. Vedea umbra în formă de clopot a casei de vară ce se întindea peste pajiştea argintie. Umbra turnului cu acoperiş metalic se profila pe iarbă ca o tijă. Dar oare putea ea să meargă înainte ca Blondin, să nu se uite niciodată în jos?

Apoi, simți o mână pe umăr și răsuflarea cuiva în ureche. Se întoarse. Chipul lui Ivo era în întuneric, dar îl auzi spunându-i:

– Cora, ți-am zis că am tot ce-mi doresc. Și, deși nu-l vedea ochii, îi auzi rugămintea din voce și nu-i putu rezista. Îl lăsă să-și pună brațele în jurul ei și al lui Guy și se lipi de el în timp ce o săruta pe păr și pe frunte. Și ea își dorea același lucru ca el.

capitolul 27

Apoi s-au șters toate zâmbetele de pe fețe

Primul lucru pe care l-a simțit Teddy când s-a trezit de dimineață a fost că îi zvâcnea mâna dreaptă, în locul unde degetele sale se izbiseră de nasul lui Odo Beauchamp, însă pulsației calde și dureroase i-a urmat un val de rușine. Nu regreta că-l lovise pe Odo, omul o meritase, dar acum își dădea seama că ceea ce i se păruse nobil seara trecută era, dacă se gândea mai bine, o dovadă de egoism. Nu reușise să-l împiedice pe Odo să dezvăluie acel groaznic secret, iar el își înăbușise sentimentul de vină prin violență. Se gândi la ce-ar spune mama lui dacă ar ști că lovea baroneți englezi. I-ar fi rușine de lipsa lui de stăpânire de sine, dar ar fi oripilată de sentimentele care îl mânaseră. Pe când încerca să-și întindă degetele lovite, Teddy deveni conștient că omul pe care îl pocnise nu era adevăratul vinovat, ci ducele însuși.

Ușa se deschise și intră un valet cu apă caldă și prosoape, care aranjă toate cele necesare pentru bărbierit în fața oglinzii. Când se apropie Teddy, îi văzu mâna și tresări compătimitor.

– N-ați vrea să vă dau cu o alifie, sir? Nu arată deloc bine.

Teddy înțelese din privirea atotștiutoare a valetului că fusese și el în galerie ieri-seară.

– Ba da, zise el cu tristețe în glas, mă doare mai rău decât mă așteptam.

Valetul luă această aprobare ca pe o invitație și continuă:

– Nu-i mare lucru, sir, însă ar trebui să-l vedeți pe tipul ăla! Valetul lui a urcat și a coborât scările toată noaptea cu biftecuri și gheață, iar azi-dimineață a trebuit să-i facă bagajele, căci Sir Odo pleacă la Londra. Trebuie să meargă la doctor, crede că are nasul rupt.

Din zâmbetul valetului, Teddy deduse că toată lumea era la curent cu ce pățise Sir Odo.

– Nu credeam că l-am lovit așa rău, spuse el.

– Nici n-ați făcut-o, sir, dar el poate s-a gândit că nu i se mai dorește prezența la castel. Valetul se uită la Teddy să vadă dacă nu-l va mustra că bârfește, apoi îi dădu briciul. De Lady Beauchamp îmi pare rău. Orice păcate ar avea, căsnicia cu un asemenea om trebuie să fie iadul pe pământ. Verișoara mea a fost servitoare la ei și mi-a spus niște chestii șocante, cum n-am mai auzit în cincisprezece ani de serviciu.

Teddy ar fi vrut să-l întrebe ce vină avea Sir Odo, dar se bărbierea și nu putea să deschidă gura.

– Ea mi-a spus că era multă nefericire în casă. Chiar dacă salariul era bun, tot a plecat după șase luni.

Valetul îi întinse lui Teddy un prosop.

– Vă duceți în excursia pe bicicletă? Să vă dau sacoul?

Teddy încuviință.

Valetul îi pregăti hainele, apoi întrebă:

– Asta-i tot, sir?

Teddy căută prin buzunare o monedă și i-o întinse.

– E foarte drăguț din partea dumneavoastră, dar nu pot s-o iau. Socot că ne-ați făcut tuturor de aici o favoare pocnindu-l pe Sir Odios.

Teddy nu se grăbi să se îmbrace. O fi plecat Odo Beauchamp, dar tot n-avea nici un chef să-l vadă pe duce la micul dejun. Acum, regreta că îi scrisese Corei și-i acceptase invitația. Ar fi făcut mai bine s-o lase în pace. Avusese o ocazie unică la Newport și nu profitase de ea. Ea nu-i răspunsese la scrisoarea trimisă înainte de nuntă, dar atunci fusese prea târziu să-i spună că o iubește.

Măcar să nu fi şovăit aşa mult să-i spună ce văzuse în gara Euston, căci i-ar fi fost de mai mult folos Corei decât o declaraţie de dragoste în plus, dar nu voise să-şi murdărească mâinile. Trăsese încă nădejde că fata va renunţa la ducele ei, stricându-i mamei sale planurile, doar pentru că el, Teddy, o iubea şi voia s-o ia de soţie. Acum însă se confrunta cu urmările propriei lui delicateţi: Cora se măritase cu un om pe care nu-l cunoştea cu adevărat şi, chiar mai rău, o făcuse din dragoste. Teddy îşi aminti cum se schimbase la faţă când se dusese s-o vadă la New York, cum îşi pierduse minunata ei siguanţă de sine. Şi ieri-seară observase, din poziţia umerilor ei fragili, cât de tare o duruseră dezvăluirile lui Odo. Ar fi trebuit s-o avertizeze, dar atunci nu se gândise s-o protejeze pe Cora, nu voise decât ca ea să-l aleagă de bărbat.

Se uită pe fereastră la grădina de pe terasa de jos, cu fântâni şi statui. Ieri-seară o auzise pe Lady Tavistock spunându-i ducesei Fanny, care studia cu privirea straturile de flori scânteietoare: „Este aşa frumos! Spune şi tu, Fanny, că îţi place. Până la urmă, sunt bune de ceva moştenitoarele din America şi banii lor." Oare îşi dădea Cora seama, se întrebă el, ce fel de târg făcuse? Era sigur că nu.

Iar acum, când ştia cu ce fel de om se măritase, oare ce va face mai departe? Va continua să se simtă destul de fericită purtând titlul nobiliar pe care îl cumpărase cu banii ei? De la fereastră, Teddy văzu un om care curăţa fântânile de noroiul depus acolo de ploile de primăvară. Se simţi furios pentru Cora; fusese păcălită pentru ca fântânile din Lulworth să poată fi curăţate. Merita, se gândi el, mult mai mult. El nu-i putea oferi toate acestea - fântâni, şi scări de marmură, şi prinţi, dar sentimentele lui pentru ea erau sincere: el iubea femeia, nu moştenitoarea. Putea să-i ofere o portiţă de scăpare. Scandalul ar fi imens pentru amândoi. El va trebui să-şi părăsească postul de la Biblioteca Publică din New York, dar o va face ca să-i arate ce mult o iubeşte. Renunţase la ea pentru arta lui, dar acum era convins că o va pune pe Cora pe primul loc.

Da, se gândi el, avea să acţioneze. Lumea n-avea decât să fie revoltată că îi oferea iubirea unei femei măritate. Încercă să nu se gândească la ochii albaştri încărcaţi de reproş ai mamei sale sau la severitatea pioasă a prietenilor ei din Washington Square. Nu era un oportunist sau un adulterin, ci un bărbat care ar sacrifica totul pentru a o salva pe femeia iubită.

Se văzu în oglindă şi zâmbi văzând expresia hotărâtă de pe faţa lui. Apoi, începu să coboare scările ca să-i întâlnească pe celalalţi participanţi la excursia pe bicicletă.

Prinţul de Wales a fost primul care a pornit călare pe bicicletă de-a lungul aleii cu pietriş. Nu-şi ţinea bine echilibrul, dar a reuşit să treacă de prima curbă nevătămat. Nimeni nu îndrăzni să râdă de silueta corpolentă care se îndepărta clătinându-se, prinţul fiind foarte sensibil când venea vorba de greutatea sa, aşa că oricine spera să rămână în graţiile lui trebuia să pretindă că a văzut un bărbat zvelt, cum se credea el încă. Comisul prinţului, colonelul Ferrers, porni al doilea, cu o viteză calculată în aşa fel încât să rămână în urma Majestăţii Sale. Apoi au plecat Sybil şi Reggie, acesta din urmă mergând aproape de ea, în caz că fata avea vreun accident. Cora şi Teddy erau ultimii excursionişti, căci doamnele mai în vârstă refuzaseră să-şi rişte demnitatea, Charlotte Beauchamp nu-şi făcuse încă apariţia, iar Ivo susţinuse că are treabă pe moşie.

Cora trecu repede înaintea lui Teddy. Îşi dădea seama că prietenul ei voia să discute cu ea despre ce se întâmplase noaptea trecută, dar nu prea avea chef. Încă mai simţea braţul lui Ivo în jurul mijlocului ei când îi salutase pe oaspeţi de dimineaţă, ceea ce o făcuse să zâmbească radioasă chiar şi atâtor oameni curioşi. Le ignorase toate întrebările nerostite şi îşi făcuse planurile pentru această zi ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Mama ei dăduse din cap aprobator şi chiar ducesa Fanny îşi înclinase capul cu graţie, dar Cora ştia că nu era prea sigură pe sine, însă nu-şi putea permite să-şi lase

privirea în jos. Observă că Teddy se străduia să-şi ascundă sentimentele, aşa că îl înfruntă ca o ducesă ce era.

– Ce mult mă bucur că te revăd, Teddy! Sunt aşa încântată că ai să-i fii naş micuţului Guy; nu vreau ca el să fie în întregime englez. Nu-ţi face griji în privinţa ceremoniei, va fi cât se poate de simplă. Ritul catolic este foarte asemănător cu cel episcopalian.

Teddy nu-i răspunse imediat, apoi zise:

– Nu în privinţa ceremoniei îmi fac eu griji.

Cora mări un pic viteza, iar pietricelele începură să sară de sub roţi. Teddy veni lângă ea. În cele din urmă, ea lăsă deoparte manierele de ducesă şi îi spuse iritată:

– N-ai făcut decât să înrăutăţeşti lucrurile ieri-seară, lovindu-l pe Odo Beauchamp. Ştiu că ai vrut să faci bine, dar nu vezi că toată lumea a fost... stânjenită? Teddy observă că vocea Corei era mai piţigăiată şi că începuse să prindă accent britanic. A fost o greşeală că l-am invitat pe Odo, dar voiam neapărat să vină Charlotte. Ea e prietena mea de suflet, ştii?

Cora încetini puţin, nu voia să se apropie prea mult de ceilalţi.

– Aşa crezi? Şi dacă ţi-aş spune că ea e ultima persoană din lume care îţi merită prietenia?

Cora frână şi se opri, derapând pe pietriş. Se uită la el cu seriozitate.

– Nu te-aş băga în seamă. Dacă Charlotte n-a avut noroc în căsnicie, asta nu înseamnă că nu trebuie să aibă prieteni.

Pe Teddy îl enerva atitudinea Corei. Lucrurile nu mergeau aşa cum îşi închipuise. Crezuse că inima Corei va fi frântă după dezvăluirile din seara trecută, că ea va fi distrusă de trădarea soţului ei, dar, în schimb, părea să-l învinuiască pe el pentru ce făcuse. Oare chiar începuse să aparţină acestei lumi britanice, care lui i se părea o mare liniştită într-o noapte întunecată, a cărei suprafaţă calmă ascundea curenţi puternici? Se hotărî să plonjeze şi, luând-o pe Cora de mână, spuse:

– Vrei să negi chiar şi faptul că soţul tău este amantul lui Charlotte Beauchamp?

Cora îşi trase mâna şi îi răspunse cu îndrăzneală:

– Cum poți să fii sigur de așa ceva, Teddy? Îi cunoști pe soțul meu și pe Charlotte Beauchamp abia de o zi. Dacă eu cred că nu e nimic între ei, cum poți să afirmi altceva?

Soarele ieși din nori și Cora trebui să-și mijească ochii ca să-l vadă mai bine pe însoțitorul ei. Teddy n-o văzuse niciodată atât de urâtă, cu fața schimonosită de furie, ascunsă parțial de acei ochelari caraghioși de biciclist; dar găsi această urâțenie subită mai demnă de iubire decât era femeia îmbrăcată impecabil de ieri-seară.

– N-am nici un drept să spun ceva. În afară de faptul că țin la tine și nu suport să te înșele cineva.

Amândoi rămaseră tăcuți câtva timp. Cora trase adânc aer în piept și își reluă manierele de ducesă.

– Prințul trebuie să fi ajuns până acum la cortul pentru picnic. Să mergem după el, altfel mama îl va invita la Newport. Se urcă mândră în șa.

Teddy o întoarse cu fața spre el. Cora se zbătu să scape, dar el o ținea bine, așa că trebui să-l asculte.

– Nu, Cora, nu te pot lăsa să pretinzi că nu s-a întâmplat nimic. Tu nu ești fata care să trăiască în umbra cuiva. Meriți să-ți duci viața la lumina zilei, fără ascunzișuri. Soțul tău și Lady Beauchamp te-au mințit în tot acest timp. I-am văzut împreună în gara Euston înainte să vină el să se însoare cu tine. Atunci nu știam cine sunt, dar mi-au lăsat o impresie atât de puternică, încât ieri, văzând-o pe Lady Beauchamp, am recunoscut-o imediat.

Cora dădea din mâini, făcând un gest pe care el și-l aminti. Era ca și cum ar fi vrut să alunge orice lucru neplăcut.

– Nu te înțeleg. De ce faci așa ceva?

Și Teddy observă că ea clipea repede.

– Pentru că te iubesc, Cora, spuse el așa încet, încât crezu că ea nu-l auzise. Te cunosc și te iubesc. Am venit aici cu gândul să-ți fiu prieten și nimic mai mult, dar acum, când văd în ce situație ești pusă, cum ai fost înșelată – toți acești vulturi din jurul tău, care îți vor banii – trebuie să-ți spun ce gândesc. Asta nu este viața pe care

ar trebui s-o ai, Cora – să le faci pe plac prinţilor şi să te necăjeşti dacă vreo ducesă sulemenită o ia înaintea alteia. Nici unul din ei nu face nimic, doar trăncăneşte şi bârfeşte. Sigur că au case frumoase şi maniere perfecte, dar cum poate să-ţi placă să trăieşti într-o lume ca asta, bazată pe minciună?

Cora întorsese capul, dar el ştia că-l ascultă. Când se gândi pentru scurt timp la mama lui şi la ce mult ar dezamăgi-o cu acest sentimentalism nelalocul său, simţi o undă de regret pentru cariera de succes pe care ar fi făcut-o ca pictor în New York, dar, având-o pe Cora în faţa lui, nu putea să dea înapoi.

– Cora, hai să fugim împreună. Te iubesc, nu pentru banii tăi sau altceva. Am putea avea o viaţă fără minciuni, fără subterfugii, în care să fim deschişi şi sinceri unul faţă de altul. Ne-am putea stabili în Franţa sau Italia, printre oamenii care nu dau doi bani pe ducese sau reguli. Odată, ţineai la mine, Cora. Nu cred că nu mai ai nici un sentiment pentru mine.

Într-un târziu, ea întoarse capul să-l privească.

– Sentiment? Am vrut să mă căsătoresc cu tine, dar tu erai prea speriat. Acum e prea târziu.

El încercă să protesteze, dar se opri când îi văzu expresia sălbatică de pe faţă.

– Încetează, te rog!

Însă el avu mulţumirea să îi zărească o lacrimă în colţul unui ochi. Se gândi că înţelese ce-i spusese.

Apoi, Cora scutură din cap şi zise:

– Trebuie să-l ajungem din urmă pe prinţ. Nu-i place să aştepte.

Şi se îndepărtă de el, cu roata din faţă legănându-se dintr-o parte în alta, de parcă nu-şi putea ţine prea bine echilibrul. Teddy o urmă.

Prânzul fusese pregătit la umbra a doi fagi. Pe faţa de masă albă, frunzele alcătuiau un model dantelat, cu jocul lor de lumini şi de umbre. Masa urma să fie servită în cortul pe care îl comandase Cora de la Londra. Ştia că prinţul nu e dispus la concesii în privinţa mâncării, doar pentru că luau prânzul în aer liber. În cort erau un butoi cu stridii în gheaţă, homari, caviar, terină

à la Vichy, limbi de ciocârlie în aspic, plăcinte cu vânat, rugu, mai multe sortimente de înghețată și o lampă cu spirt pe care se făceau omlete soufflé; de băut erau șampanie, vinuri albe din Germania, vinuri de Bordeaux și de Sauterne și brandy, precum și ceai la gheață și bragă rece. Cora spera că era destulă gheață; la Newport, soarele dogorea așa tare vara, că toată mâncarea de acest fel devenea, până la urmă, călduță sau se făcea o baltă în jurul ei. Aici era cel puțin o climă temperată. Observă că, dacă se concentra asupra felurilor de mâncare, încercând să-și amintească exact ce comandase, reușea să-și alunge alte gânduri. Putea Teddy să respingă acest stil de viață ca fiind superficial, dar tot ce dorea ea era să treacă cu bine de această zi, să fie destulă gheață și oaspeții să nu stea tăcuți. La urma urmelor, ea era cea de care depindea reușita acestui prânz.

Prințul se și așezase alături de Lady Tavistock. Spre ușurarea Corei, mama ei se lăsa vrăjită de comisul prințului. Ducesa Fanny flirta cu tatăl ei, deși sclipirea din ochii ei sugera că îl ținea și pe prinț sub supraveghere. Reggie îi dădea lui Sybil „lecții" de mers pe bicicletă, care constau în a alerga pe lângă ea cât pedala, ținând-o strâns de mijloc. Părintele Oliver stătea rezemat pe scaunul său, cu ochii pe jumătate închiși, deși Cora bănuia că trăgea cu urechea la conversațiile din jurul lui. Îl văzu pe Teddy trăgându-și un scaun lângă preot.

Ivo trebuia să fie pe drum. Cora încercă să distingă micuțele arătătoare din aur cu nestemate de la ceasul ei de mână: era aproape ora unu. Când plecase dimineață de lângă ea, Ivo îi promisese că nu va întârzia la prânz.

– Nu-ți face griji, ducesă Cora, voi veni la timp și mă voi prezenta onorabil.

De obicei, nu-i plăcea când îi spunea „ducesă Cora" cu acea sclipire ironică în ochi – bănuia că o compară cu maică-sa – dar în acea dimineață, nu prea i-a păsat de comparație. Se uită după el în lung și în lat pe întinderea verde a parcului, sperând că nimeni n-o vedea strâmbând din nas ca să poată zări ceva cu ochii ei miopi. Avu impresia că văzuse ceva mișcându-se la jumătatea distanței, dar nu îndrăzni să stea acolo cu fața schimonosită,

ca a unui gargui. Bugler era la câţiva metri de ea, aşa că îi făcu semn să se apropie.

– E cumva ducele cel care vine spre noi?

Bugler dădu din cap aprobator şi îi spuse:

– E şi o doamnă cu el, Înălţimea Voastră. Nu pot fi sigur de la distanţa asta, dar cred că e Lady Beauchamp. Îşi permise să schiţeze un zâmbet. O să le spun să mai pună un tacâm.

Cora se uita ţintă la siluetele care se apropiau pe iarba cea verde. Când intrară în raza ei vizuală, observă că Charlotte era îmbrăcată în alb şi avea în mână o umbreluţă roz, iar cealaltă îi era pusă pe braţul lui Ivo. Nu putea să le vadă feţele, dar îşi închipui că nu vorbeau. Ştia că ar trebui să plece de acolo, dar înaintarea lor spre ea o hipnotiza, era atât de domoală şi de constantă.

Auzi pe cineva tuşind în spatele ei. Era colonelul Ferrers.

– Cred, ducesă, că prinţului i s-a făcut foame.

Cora tresări.

– Sigur, ce distrată sunt!

Îi făcu semn lui Bugler să înceapă servitul şi se apropie de prinţ.

– Iertaţi-mă, sire, că v-am făcut să aşteptaţi. V-aş face o plecăciune să mă scuz, dar cred că ar fi caraghios în costumul ăsta. După cum vedeţi, ducele şi Lady Beauchamp vin spre noi, dar o să-i pedepsim pentru întârziere, începând să mâncăm chiar acum.

Cora începu să-i aşeze pe oaspeţi la masă, punând-o pe mama ei lângă prinţ şi pe Teddy lângă Sybil. Ea stătea în capul mesei, între prinţ şi Reggie. Acesta din urmă nu trebuia întreţinut, iar prinţul avea să fie subjugat de maică-sa; Cora voia să-i poată observa pe ceilalţi meseni, fără să fie nevoită să vorbească. Era încremenită. Dimineaţa se simţise foarte sigură pe Ivo, iar acum îi punea din nou la încercare încrederea în el.

Când ajunse la masă, Ivo se înclină în faţa celorlalţi.

– Ce privelişte încântătoare! Am crezut că am dat de o oază în deşert. Deoarece n-am nici un amestec în asta, pot să afirm că e un ospăţ minunat. Mi se părea

că un prânz în aer liber înseamnă nisip şi musculiţe. Cora, nu încetezi niciodată să mă uimeşti cu principiile tale americane despre confort!

Cora înclină din cap spre mama ei. Nu era prea sigură pe ea ca să-i răspundă.

– Ei bine, e adevărat că cei din ţara mea nu văd nici un motiv pentru care să sufere, zise doamna Cash, încântată că i se oferea prilejul să deschidă discuţia. În opinia mea, nu există scuze pentru lipsa de confort. În caz că te gândeşti puţin, planifici şi repeţi la timpul potrivit. Acasă, fac totul pentru ca picnicurile şi excursiile cu bicicleta să decurgă la fel de bine ca şi cum ar avea loc la Sans Souci. Nu văd nici un motiv ca invitaţilor să le fie prea frig sau prea cald, sau să aibă cel mai mic disconfort. Sunt foarte pretenţioasă în această privinţă, dar musafirii mei sunt întotdeauna mulţumiţi. Îi adresă prinţului un zâmbet călduros. Sper să vă conving în curând să vă întoarceţi în America, Majestate. Am primit până acum destule capete încoronate din Europa, printre care pe Marele Duce Alexandru al Rusiei şi pe prinţul moştenitor al Prusiei. Cred că dacă vine şi Alteţa Voastră, aş putea să vă asigur tot confortul.

Prinţul luă o porţie mare de caviar înainte să răspundă.

– Nici nu mă îndoiesc, doamnă Cash. Tot timpul i-am crezut pe amerrricani cei mai ospitalieri oameni din lume, atât acasă la ei, cât şi în străinătate. Sunt încredinţat că amfitrioanele americance, precum fiica dumneavoastră, fac multe ca să-şi binedispună musafirii. Când mă duc la o petrrrecere dată de o americancă, ştiu dinainte că mâncarea va fi delicioasă, atmosfera antrenantă, femeile îmbrăcate după ultimul răcnet al modei şi caviar din belşug. Zâmbi pofticios, iar în ochii săi mici şi albaştri se văzu că înţelesese atât încântarea doamnei Cash, cât şi furia ducesei Fanny la auzul discursului său. Dar, din păcate, nu avem programată nici o vizită în Amerrrica în viitorul apropiat. Regina, slavă Domnului, e bine mersi. Totuşi mă aştept să fiu chemat la datorie în orice clipă.

Prințul părea solemn acum, dar Ferrers, sesizând o schimbare în dispoziția acestuia, o întrebă pe doamna Cash ce auzise despre noile mașini electrice.

Cora se adunase după șocul pe care îl avusese când îl văzuse pe Ivo venind cu Charlotte. Încercă să-și alunge din minte ieșirea lui Odo și dezvăluirile lui Teddy. Ivo probabil că o adusese pe Charlotte intenționat, se gândi ea. Își lua revanșa pentru seara trecută. Bârfele ar fi încetat dacă el o însoțea pe Charlotte în public, sub ochii soției sale. Așa că îi zâmbi lui Charlotte, care spuse:

– Mă tem că Odo a plecat de lângă mine. Avea treburi urgente în oraș. Își cere scuze față de toți, dar a insistat ca eu să rămân la botez. Sper că asta nu dă peste cap numărul de invitați.

Cora aproape că nici nu auzi ce spunea Charlotte, fiind șocată de cât de bine arăta femeia. Obișnuita ei nepăsare ursuză fusese înlocuită de o neașteptată vigoare. Era din nou femeia pe care o pictase Louvain în chip de fascinant animal de pradă.

– Cred că o să ne descurcăm. Sunt sigură că ducesa Fanny și Lady Tavistock vor revizui așezarea invitaților până la cină. Amândouă doamnele au râs, iar Cora a fost încredințată că procedase bine, până când l-a văzut pe Teddy uitându-se la ea. Simți o durere surdă care începea de la ceafă. Trebuia să treacă neapărat de această după-amiază.

După prânz, Cora decise să se întoarcă la castel cu brișca trasă de măgăruși. Nu mai voia să rămână între patru ochi cu Teddy. În plus, avea nevoie de timp să se pregătească pentru botez. Spre mirarea ei, o văzu pe soacra ei ajutată se se urce pe locul de lângă ea. Ivo trimisese trăsura cea mare pentru celelalte doamne, iar Cora se aștepta să se ducă singură acasă, dar ducesa Fanny insistase ca domnul Cash să meargă în trăsură cu soția lui, susținând că un drum cu brișca trasă de măgari îi va aminti de „frumoasele zile din trecut", când își petrecuse mult timp cutreierând domeniul ducal.

Cora porni la drum în tăcere. Avea prea multe în minte ca să mai converseze cu ducesa Fanny.

– Asta mă poartă în trecut, la Lulworth, zise ducesa. Am fost aşa fericită aici. Oftă cu nostalgie, dar singura reacţie a Corei a fost să dea bice măgarului. Ducesa Fanny îşi urmă vorba pe cel mai blând ton al ei. Când te-am văzut întâia dată, Cora, m-am întrebat dacă ştiai ce înseamnă să fii stăpână la Lulworth. Credeam că eşti prea încăpăţânată, prea voluntară ca să înţelegi ce sacrificii ţi se vor cere. Cu Ivo nu e uşor de trăit, iar eu bănuiam că nu ai răbdarea necesară s-o scoţi la capăt cu el. Credeam că o englezoaică ar fi înţeles mai bine ce se cerea de la ea, dar recunosc că m-am înşelat. Puţine femei ar fi privit cu atâta calm purtarea lui Charlotte. Nu te-ai lăsat condusă de sentimente.

Cora se uită la muştele care roiau în jurul capului măgarului şi la coastele lui care se mişcau într-un ritm constant.

– Dacă îmi permiţi să-ţi dau un sfat, a sosit timpul să ai o discuţie cu Charlotte. Trebuie să-i spui răspicat că nu vei tolera un asemenea comportament revoltător. Spune-i că ai sprijinul prinţului şi al meu şi că, dacă ea şi mizerabilul ăla de soţ al ei nu pot păstra discreţia, se va trezi fără nici un prieten. Cred că va înţelege, adăugă ducesa Fanny şi îşi puse mâna pe braţul Corei. Şi nu-ţi face griji, Ivo nu se va amesteca. Acum că i-ai dăruit un fiu, pare în culmea fericirii. La urma urmelor, femeile ca Charlotte sunt aşa de obositoare...

Cora trase de hăţuri şi opri măgarul.

– Mulţumesc pentru sfat, ducesă Fanny, dar prefer să mă ocup singură de treaba asta. Îi dădu hăţurile ducesei. Cred că am să cobor acum şi o să fac o scurtă plimbare pe jos. Sper că n-aţi uitat să struniţi un măgar.

Sări din brişcă şi se îndepărtă cât de repede putu, până nu mai văzu vehiculul şi nici privirea surprinsă a celei de două ori ducesă. Se aşeză un pic pe iarbă şi îşi puse capul între genunchi.

Când, în cele din urmă, şi-a ridicat capul, a zărit marea prin deschizătura dintre dealuri şi a simţit o dorinţă nebună de a se arunca în apă şi de a înota, eliberată de întreaga povară care o apăsa, dar, când se uită în cealaltă direcţie, văzu drapelul regal fâlfâind pe castel şi auzi

ceasul de la capelă bătând jumătatea de oră. Doica îl va îmbrăca pe micuțul Guy în rochița de botez, învelindu-i trupușorul agitat în dantela îngălbenită. Și la Guy se gândea, și el făcea parte din viața ei. În curând se vor strânge cu toții în jurul cristelniței din capelă; singurul lucru pe care îl putea face acum era să se întoarcă acasă, apoi să se îmbrace și să zâmbească atâta timp cât era botezat fiul ei. Nu avea să-și plece ochii, nu acum.

capitolul 28

Inserarea

Cora se gândise la toate detaliile botezului, de la florile din capelă la bomboniere le albe-argintii, dar nu reflectase asupra ceremoniei în sine. Normal că-și pierduse răbdarea în biserică, dorindu-și ca repetiția și ritualul să meargă mai repede, ca să poată pleca de acolo. Astăzi însă, stând lângă cristelniță, era mulțumită că nu i se cerea decât să dea din cap în tăcere. Auzi rostit întregul nume de botez al pruncului: „Albert Edward Guy Winthrop Maltravers". Făcuse obiecții la Albert, dar ducesa Fanny îi spusese:

– Dacă vrei ca prințul de Wales să-i fie naș, trebuie să-i dai copilului și numele lui. Nu va trebui să-i spui așa; nici prințul nu face mare caz de numele Albert, dar este o dovadă de respect față de el.

Cora se uită la șirul de nași. Prințul de Wales spunea „Amin!" cu voce foarte tare, Sybil și Reggie schimbau priviri complice când își rosteau jurămintele, Teddy se uita țintă la ea când a promis că îl va crește pe copil în adevărata credință, în timp ce ochii lui spuneau că are să aibă grijă de amândoi. Cora își coborî privirea, căci nu suporta să se gândească acum la ce îi oferea Teddy, după care se uită la Charlotte și o văzu uitându-se la micuț cu o intensitate care o șocă. Nu era doar privirea goală pe care o aruncă o femeie fără copii pruncului altcuiva; era în ea ceva de animal de pradă la pândă, care se pregătea să atace.

Pe Cora o luă ameţeala, şi începură să-i tremure picioarele, aşa că îl apucă de braţ pe Ivo ca să nu cadă. El o privi şi îşi puse mâna pe a ei. Cora simţi că i se umple gura cu salivă; înghiţi de mai multe ori şi se uită la cer prin cupola de sticlă. Se străduí să nu intre în panică; trebuia să treacă peste toate.

Îl văzu pe părintele Oliver uitându-se la ea şi îşi dădu seama că voia ca ea să-l ia pe Guy. Se întrebă o clipă dacă era în stare să-l ţină pe micuţ, căci se simţea aşa slăbită, dar întâlni privirea lui Charlotte şi întinse braţele să-şi ia fiul.

Îşi ţinu privirea aţintită asupra copilului cât timp toţi se strângeau în jurul lui să-l admire. Era, fără umbră de îndoială, fiul lui Ivo, feţişoara lui fiind dominată de nasul de roman al tatălui său. O auzi pe ducesa Fanny spunând:

– Are profilul neamului Maltravers.

Părintele Oliver încuviinţă, adăugând că are ceva din al patrulea duce.

De parcă i-ar fi făcut o mare onoare, cea de două ori ducesă întinse intenţionat braţele să-şi ia nepotul, iar Cora i-l dădu fără tragere de inimă. Spre încântarea ei, Guy începu să urle în clipa când îl luă ducesa în braţe, iar ea nu a fost în stare să-l liniştească deloc. Cora observă că ducesa se supărase, şi era cât pe ce să i-l ia înapoi, când interveni Ivo, care îi spuse mamei sale pe un ton voios:

– Văd că nu ţi-ai pierdut îndemânarea. Apoi îl luă pe micuţul Guy şi şi-l puse pe umăr, dantela veşmântului lung de botez căzându-i ca o cascadă pe haina neagră. Hohotele de plâns ale lui Guy se potoliră, transformându-se în sughiţuri. Corei îi venea să râdă şi să-şi înconjoare cu braţele soţul şi fiul, dar stând între Teddy şi Charlotte, nu se putea mişca.

Ce bine era să ieşi afară ca să te întorci acasă împreună cu participanţii la botez şi să iei ceaiul! Toţi sătenii erau înşiruiţi de-a lungul potecii care ducea spre castel, şi pe când trecea prinţul vorbind cu Ivo, care îl ţinea în continuare pe micuţ în braţe, mulţimea izbucni în urale: „Dumnezeu să-l aibă în pază pe prinţul de Wales!" şi „Dumnezeu să-l aibă în pază pe ducele de Wareham!",

după care unul mai deştept zise: „Ducesa are mai multă nevoie de mila lui Dumnezeu". Prinţul şi ducele erau prea în faţă ca să audă aceste ultime cuvinte, dar nu şi Cora, care era lângă doamna Cash. Cora îi aruncă o privire mamei sale ca să vadă dacă auzise şi ea, dar se afla pe partea desfigurată a doamnei Cash, aşa că nu putu să-i citească nimic pe chip. Corei îi ardeau obrajii. Gândul că sătenii îşi băgau nasul în viaţa ei era de nesuportat. Voia să se uite în jur şi să-l găsească pe cel care făcuse acea remarcă, dar nu arătă nimănui că o afectase aşa mult.

O auzi pe mama ei spunând:

– Trebuie să te felicit, Cora, ai organizat totul de minune. Lulworth arată cu totul altfel. Desigur, servitorii de aici sunt atât de pricepuţi, încât nu trebuie să-i supraveghezi tot timpul, aşa cum fac eu acasă. Totuşi, ai făcut viaţa de aici mult mai confortabilă. Când mă gândesc cum era înainte! Se înfioră. Aşa cum a spus însuşi prinţul, noi, americanii, avem aşa o înclinaţie spre ospitalitate, pe care e uşor s-o apreciezi ca el, când te învârţi pe aici. Poate că eu şi domnul Cash vom închiria o casă în Londra pentru sezonul următor.

Cora simţea privirile fixe ale sătenilor înşiraţi de-a lungul drumului ca pe nişte lovituri. Se întoarse spre mama ei.

– Eu, mamă, mă gândeam să vin acasă pentru câteva săptămâni. Ar fi aşa de bine să-mi revăd vechii prieteni, în faţa cărora de-abia aştept să mă mândresc cu micuţul Guy. Mă gândeam să vin cu tine când vei pleca de aici.

Doamna Cash nu-i răspunse imediat, iar Cora îşi dori să stea de partea cealaltă a mamei sale ca să-i poată citi gândurile pe faţă.

– Păi, sigur că mi-ar plăcea să ne faceţi o vizită. Ştii cât îmi iubesc nepotul, pe marchiz. Doamna Cash făcu o pauză respectuoasă după ce rosti acest titlu. Dar eşti convinsă că soţul tău vrea să facă această călătorie? De-abia s-a întors dintr-una.

– Mă gândeam să vin singură, spuse repede Cora, doar eu şi micul Guy. Ivo are aşa multe de făcut aici...

– Dar locul unei soţii este lângă bărbatul ei, Cora. Indiferent ce dorinţe ai, datoria ta e să stai cu el şi să-l sprijini. Sunt sigură că te-am educat ca să ştii că în viaţă există lucruri mult mai importante decât plăcerile tale.

Doamna Cash se opri din vorbit. Cora îi văzu strălucind ochiul sănătos.

– Nu cred, mamă, că Ivo s-ar supăra, zise ea.

– Aiureli, Cora. Aici nu e vorba de supărare. Sunteţi soţ şi soţie, despre asta e vorba.

– Dar e prea greu, mamă. Toţi de aici se cunosc de o viaţă, eu sunt o străină pentru ei. Nici nu ştii ce mult îmi doresc să fiu în altă parte, unde să nu mă bârfească nimeni pentru accentul sau greşelile mele.

„Şi pentru căsnicia mea", îşi spuse Cora în gând.

Doamna Cash îi luă mâna i-o strânse tare. Nu era un gest afectuos.

– Şi crezi că dacă vei veni acasă, după un an de căsnicie, fără soţul tău, lumea nu va bârfi pe seama ta? Te asigur, Cora, că oamenii vor vorbi altfel despre tine. Nimic nu ar bucura mai mult societatea din New York decât să vadă că fiica mea, ducesa, a dat greş în căsnicie. Nu te pot lăsa să strici tot ce m-am străduit să fac, pentru că tu nu te poţi descurca cu soţul tău. Îmi pare rău, Cora, dar asta-i treaba ta, nu a mea.

Doamna Cash lăsă mâna Corei şi se duse să discute cu ducesa Fanny şi cu domnul Cash, care tocmai le ajunseseră din urmă.

Cora se opri să-şi deschidă umbreluţa de soare. Prefera să o privească insistent mulţimea decât să mai stea de vorbă cu mama ei. Aproape că sparse mânerul de fildeş în graba de a o deschide; îi tremurau mâinile atât de tare, că nu reuşea să o desfacă. Urmă o clipă de răgaz, căci razele soarelui erau deja filtrate de mătasea crem. Cora inspiră adânc şi încercă să se liniştească. Ar fi trebuit să se aştepte ca mama ei să reacţioneze în acest fel, şi totuşi, era şocant că ea îşi punea poziţia socială mai presus de fericirea fiicei sale. Îşi pipăi colţurile gurii să vadă dacă putea să schiţeze

un zâmbet. Apoi simți o mână pe umăr și auzi un chiot de bucurie.

– Știu c-ai să mă urăști că fac astăzi așa ceva, dar nu mă pot abține. Sybil îi luă Corei mâna și i-o legănă cu entuziasm. Scumpa mea Cora, m-a cerut în căsătorie și am acceptat! Sybil era în culmea fericirii. O să ne anunțăm logodna la ceai. Te rog să nu te superi că pun în umbră botezul lui Guy, dar dacă e aici prințul, mama mea vitregă n-are să facă o criză de isterie. O, sunt așa de fericită, că nu-mi mai încap în piele!

Cora simți că i se destind trăsăturile.

– Dragă Sybil, mă bucur mult pentru tine. Sunt sigură că ai să fii foarte fericită. Voi doi erați destinați unul celuilalt. Unde e Reggie? Vreau să fiu prima care îl felicită.

Apăru și Reggie, iar cei trei intrară în casă împreună. Pe când urcau scările spre terasă, Sybil le-o luă înainte să-și aducă o batistă.

– Sunt sigură că am să plâng.

În timp ce Sybil urca scările în fugă, Cora îi zise lui Reggie:

– Întotdeauna am sperat să se întâmple așa. De ce v-a luat atât de mult timp?

Reggie râse.

– N-am idee. Înainte, credeam că un bărbat trebuie să realizeze ceva în viață și apoi să se însoare, dar pe urmă mi-am dat seama că tot ce făceam nu-i aducea fericire lui Sybil, așa că nu mai avea nici un rost să așteptăm. N-o să avem nici un ban, dar cred că ei nu-i pasă de asta, iar noaptea trecută, mi-am dat seama ce se putea întâmpla dacă nu luam o hotărâre. Nu vreau s-o pierd pe Sybil.

Ochii lui Reggie scăpărară spre locul în care stătea Charlotte Beauchamp cu Lady Tavistock. Cora îi urmări privirea.

– Nu, asta n-o să te ajute cu nimic, zise ea pe un ton cât mai vesel cu putință. Trebuie să-i spui lui Ivo. Va avea satisfacția să vadă ce mutră va face mama lui când va afla că își va pierde doamna de companie.

Vestea logodnei îi aduse Corei buna dispoziție necesară pentru a sta în fruntea mesei la ceaiul oferit cu ocazia

botezului. S-a tăiat tortul şi s-a băut ceai şi şampanie în cinstea lui Guy. După toasturi, Reggie s-a ridicat în picioare şi şi-a anunţat logodna cu Sybil. Ivo a mai cerut şampanie, şi mesenii au băut în cinstea cuplului – toţi, cu excepţia ducesei Fanny, care s-a prăbuşit la pământ cu graţie. Sybil era să dea fuga la ea, dar Ivo a oprit-o şi a cerut nişte săruri. Şi-a aşezat mama din nou pe scaunul de pe care căzuse şi i-a dat pe la nas cu sărurile. Când a început să dea semne că îşi revine din leşin, el a spus:

– Haide, mamă, nu te necăji atâta că o pierzi pe Sybil. După ce pleacă ea, ai să poţi pretinde că eşti cu zece ani mai tânără, aşa că nimeni nu va îndrăzni să spună că ai mai mult de 35 de ani.

La auzul acestor cuvinte, ducesa îşi miji ochii, iar prinţul de Wales râse cu atâta poftă, că o molipsi şi pe ea, care nu ezită să zâmbească în momentul în care el luă cuvântul:

– E greu de crezut că acum eşti bunică, Fanny. Pentru mine vei fi întotdeauna o tânără zveltă şi graţioasă.

Ducesa îşi duse mâinile la talia bine strânsă în corset şi spuse:

– Aşa sper, sire, şi oftă teatral. Neavând însă cum să se mai poarte ca înainte, adoptă o atitudine nobilă în timp ce Sybil sporovăia cu Cora despre văluri şi domnişoare de onoare.

După ceai, prinţul şi-a luat rămas-bun; lua trenul de noapte spre Balmoral. În timp ce Cora îl conducea la trăsură, se opri să privească peste dealuri la culorile blânde ale înserării care se pogora în zare.

– E un loc minunat, ducesă. Mi-a plăcut întotdeauna mai mult ca altele, iar acum că sunteţi aici, îl găsesc şi mai ferrrrmecător. De-abia aştept să mă întorc.

Cora zâmbi şi îi făcu o plecăciune, dar, când trăsura ieşi, în cele din urmă, din raza ei vizuală, simţi că i se înmoaie picioarele şi, cu siguranţă, ar fi căzut, dacă Ivo nu ar fi stat în spatele ei.

– Ce îţi şoptea prinţul adineauri, Cora, că ţi-a venit să leşini? Sper să ştie că noua ducesă de Wareham nu e la ordinele lui. Sau te-ai simţit atrasă de Tum Tum?

Cu toate că, judecând după felul în care a mers astăzi pe bicicletă, nu cred că are multe de oferit.

Cora își dădea seama că Ivo o tachina, dar era în vocea lui o amărăciune care o șoca. Oare chiar era gelos pe prinț? Se trase de lângă el și spuse:

– Mă doare rău capul, Ivo, mă duc să mă întind. Îmi pare rău, dar va trebui să te descurci fără mine în seara asta.

– Nu-ți face griji, sunt sigur că maică-mea va fi nespus de încântată să preia rolul de castelană. Sau s-o rog pe mama ta? Ce idee! Ivo îi puse mâna pe obraz. Să chem doctorul? Nu cred că pot sta prea mult timp fără tine.

– Nu, sunt sigură că am să mă simt mai bine după ce mă odihnesc. A fost o zi obositoare.

– Cea mai obositoare, zise Ivo și o luă de braț, apoi urcară treptele până la intrarea în castel.

Bertha tocmai se pregătea să se alăture celorlalți servitori de frunte care se strângeau să sărbătorească în felul lor botezul, când o opri pe coridor un băiat care îi întinse un pachet.

– Domnișoară Jackson, este pentru dumneavoastră. Îl scutură. E din America.

Bertha luă pachetul de la el. Pachetul fusese redirecționat de mai multe ori. Fusese trimis la New York, la Londra și, în sfârșit, sosise aici, în Dorset. Numele și adresa expeditorului erau „Rev Caleb Spragge, Carolina de Sud". Simți că i se usucă gura. Duse pachetul în camera de călcat și îl puse pe o masă. Găsi o foarfecă și tăie sfoara cu care era legat. Rupse hârtia maronie în care era împachetat și scoase la iveală o cutie de carton de aproximativ 60 de centimetri lungime și 30 de centimetri lățime. Bertha auzea forfota și zgomotul făcute de servitori pe coridor; dorea să iasă și să li se alăture, nu voia să deschidă cutia, dar apoi văzu grămada de sfori și noduri bine făcute și își dădu seama că trebuia să afle ce era înăuntru.

Scoase capacul. Înăuntru era o scrisoare şi ceva ce părea îmbrăcăminte învelită în hârtie pânzată. Deschise scrisoarea – era din 12 martie, de acum patru luni.

Dragă Bertha,

Cu mare regret trebuie să te anunţ că mama ta a murit ieri. Era suferindă de câtva timp şi cred că a fost fericită să se ducă, în sfârşit, la Atotputernicul. Vorbea adesea de tine şi era tare mândră că ai reuşit în viaţă. Acum câteva luni începuse să-ţi facă această cuvertură, pe care a terminat-o cu o zi sau două înainte să moară. A lucrat-o cu multă dragoste.

Îmi pare rău să fiu acela care îţi dă veşti aşa de proaste, dar consolează-te cu gândul că mama ta se află acum într-o lume mai bună.

Prietenul tău sincer,

Caleb Sprągge

Bertha se sprijini de masă. Ştiuse, desigur, când venise în Anglia, că n-are să-şi mai vadă mama, dar, pusă în faţa faptului, îi veni să leşine din cauza pierderii suferite. Desfăcu ambalajul de hârtie pânzată şi scoase cuvertura. Nu era mare, poate de mărimea unei mese, formată din douăsprezece pătrate, patru în lungime şi trei în lăţime, din fâşii de material ţesute una de cealaltă în jurul unui motiv central. I se strânse inima când văzu o bucată de bumbac cu dungi albe şi albastre, din fusta mamei sale, iar în partea cealaltă, un fragment de material din şalul pe care i-l trimisese chiar ea. În fiecare pătrat găsea câte o amintire din viaţa de care îşi aducea vag aminte, o fâşie decolorată dintr-o salopetă, o bucăţică de material dintr-un sac de făină, pe care scria *ash's finest flo*. Bertha recunoscu în centrul unui pătrat o bucată din baticul roşu cu alb cu care îşi strângea mama ei părul mereu răvăşit. Îmbinările erau îngrijite şi regulate în unele locuri ale cuverturii, dar în altele erau făcute în grabă, de parcă mama ei de-abia aştepta să-şi termine lucrul. Îi trimitea fiicei sale un mesaj şi n-avea să renunţe până nu era întreg. Nu ştia să scrie sau să citească, aşa că acea

cuvertură era testamentul ei, darul de despărțire pentru singurul ei copil. Bertha și-o ridică în dreptul feței, simțind mâinile mamei sale în materialul cald și moale. Pentru prima dată de când părăsise Carolina de Sud, o podidiră lacrimile.

Sună clopoțelul și intră Mabel.

– Ducesa nu se simte bine, domnișoară Jackson. Vă cheamă sus la ea. Văzu expresia de pe fața Berthei și se opri. Vă simțiți rău? Ați primit vești proaste?

Părea dornică să afle mai multe.

Bertha încuviință din cap.

– Da, veștile sunt proaste, dar totul s-a întâmplat cu mult timp în urmă.

Împături cu grijă cuvertura și o ambală din nou în hârtia pânzată. Urcă în camera ei și o puse pe pat. Numai după aceea coborî în apartamentul Corei.

Când intră Bertha, Cora ședea pe scaunul de la fereastră, cu obrazul lipit de geam. Își despletise părul și coama arămie și grea îi acoperea umerii ca o blană de animal. Își pierduse aspectul de ducesă, se gândi Bertha.

– Ah, iată-te! Am o durere de cap îngrozitoare, Bertha.

Vocea îi era slabă și nesigură.

Bertha turnă niște apă de colonie pe o batistă și i-o puse Corei pe frunte.

– Mulțumesc. Cora își ridică o clipă privirea spre ea, de parcă ar fi vrut să se decidă asupra unui lucru, apoi o întrebă: Bertha, ai fost vreodată îndrăgostită?

Bertha încremeni, întrebându-se unde voia să ajungă stăpâna ei.

– N-aș zice, domnișoară Cora.

Cora scutură din cap.

– Păi, n-ai întâlnit pe nimeni care să fie și bun, și rău, care să te facă să-l iubești într-o clipă și să-l detești în cealaltă? Cineva care să te facă să te simți minunat, dar și îngrozitor, și să nu știi niciodată la ce să te aștepți din partea lui?

Cora își trecea mâinile prin păr, răsucindu-l pe degete cu atâta forță, că i se albiră articulațiile din lipsa

circulației. Bertha se gândi că singura persoană care se potrivea cu cea descrisă de stăpâna ei era chiar domnișoara Cora, care reușea de minune să fie și bună, și rea, dar nu era un gând pe care să-l rostească. Știa că stăpâna ei se referea la duce, așa că nu se încumetă să-i răpundă.

– Cred că sunt pe lume o mulțime de persoane pline de contradicții, domnișoară Cora.

– O, dar el nu numai că-i plin de contradicții, dar se și poartă de parcă ar vrea să-mi distrugă echilibrul interior. Cora făcu o pauză. N-ar trebui să vorbesc cu tine despre asta, tu ești camerista mea, iar el e soțul meu, dar nu mai știu ce să cred.

Bertha văzu că unul dintre degetele Corei se învinețise, iar ea și-l scoase încetișor din păr.

– De ce nu vorbiți cu doamna Cash? Ea știe mai multe despre viața de cuplu decât mine, domnișoară Cora.

– Am încercat. Tot ce vrea mama e să aibă o fiică ducesă. Nu-i pasă cum mă simt.

Cora își lipi capul de geam.

Bertha n-avea ce să-i spună, pentru că era adevărat.

– Nu mai știu ce fel de om e Ivo. Câteodată cred – nu, știu – că mă iubește, dar în clipa următoare devine cu totul altul. Ieri-seară, înainte să aibă Odo ieșirea aceea, am observat ceva între Ivo și Charlotte. Știu că este ceva și am senzația că nu au loc de mine. Totuși, când Ivo îmi spune că mă iubește, îl cred, dar nu ne poate iubi pe amândouă, nu?

Se uită implorator la Bertha, ca și cum răspunsul cameristei ar fi avut puterea de a-i hotărî soarta. Bertha dorea să-i alunge Corei temerile, dar nu putea s-o mintă. Era sigură că Jim are să se supere pe ea pentru ce avea de gând să facă, dar nu putea îndura s-o vadă pe domnișoara Cora chinuindu-se atâta.

– Domnișoară Cora, dacă vă spun ceva, promiteți să nu vă supărați pe mine?

Bertha se așeză la fereastră, pe scaunul din fața stăpânei sale, ca să se poată uita în ochii ei.

– Sigur, de ce m-aș supăra pe tine?

– Pentru că n-are să vă placă ce o să vă spun. Vreți să continui?

– Da, da. Nu cred că lucrul pe care ai să mi-l spui tu poate fi mai rău decât ce îmi închipui eu.

O lacrimă se scurse pe obrazul Corei, dar ea nu păru s-o bage în seamă.

Bertha își vârî mâna în corsaj și scoase perla de la Jim din locul său de lângă inimă.

– O recunoașteți, domnișoară Cora?

Cora luă perla și și-o rostogoli în palmă.

– Pare să fie din colierul meu, dar nu se poate, doar dacă cineva l-a rupt...

Aruncă o privire alarmată spre măsuța ei de toaletă.

– Nu, colierul dumneavoastră e intact. Perla este din alt șirag, la fel cu al dumneavoastră.

Cora își puse perla între dinți ca s-o verifice.

– De-ajuns! Ce legătură are asta cu mine?

Ținu perla într-o mână și cu cealaltă se frecă la gât, acolo unde trebuia să stea colierul. Se gândi cum i-l pusese Ivo în acea după-amiază, la Veneția.

– Tot ce pot să vă spun, și îmi pare rău că eu sunt cea care v-o spune, este că Lady Beauchamp are un șirag de perle negre la fel cu al dumneavoastră. S-a rupt într-o seară la Sutton Veney și eu... Bertha se opri din vorbit; nu voia să-i spună Corei că Jim furase perla. A fost în seara în care nu v-ați mai întors de la vânătoare. Îl purta la cină și s-a rupt. Cred că le-a strâns pe toate cu excepția ăsteia.

Cora vorbi rar, de parcă încerca să pună lucrurile cap la cap.

– Vrei să spui că Ivo l-a dăruit lui Charlotte același colier ca și mie?

Se încruntă.

– Da, așa a făcut.

Cora se ridică și se duse la măsuța de toaletă. Luă colierul din cutia din marochin verde. Compară perlele cu cea din mâna ei.

– E la fel.

Se întoarse și se uită la Bertha.

Bertha se ridică şi ea ca să fie faţă în faţă cu stăpâna ei. Nu-şi dădea seama din expresia Corei dacă avea s-o învinovăţească pentru ce spusese. Străpunsese zidul invizibil de deferenţă dintre ele, spunând ce ştia. Apoi, se gândi la toate lucrurile pe care nu i le spusese niciodată mamei sale şi hotărî să nu se oprească. Procedase astfel, neţinând seama de sfatul lui Jim, nici chiar de propriul ei interes, spunându-i domnişoarei Cora ceva care, probabil, nici nu voia să audă, dar apoi îşi aminti ce sigură pe ea şi ce strălucitoare era Cora odată, şi ce posomorâtă şi lipsită de vlagă părea acum. Era doar o cameristă, dar ţinea la stăpâna ei. Nu avea să stea cu mâinile-n sân.

– Mai e ceva, zise ea. Cu puţin înainte de nuntă, aţi primit o scrisoare de la domnul Van Der Leyden. Mama dumneavoastră nu voia să citiţi nimic din ce ar fi putut să vă tulbure, aşa că am păstrat eu scrisoarea. N-am citit-o şi nici nu i-am dat-o coniţei; m-am gândit că ar trebui să ştiţi.

Bertha spera că domnişoara Cora nu-i va cere scrisoarea, dar stăpâna ei nu părea să fi auzit ce-i spusese. Îşi tot făcea de lucru cu perlele.

– De ce nu mi-ai spus până acum?

Gesticulă, cu perlele în mână.

Bertha ezită.

– Nu am socotit necesar, domnişoară Cora. Cât timp eraţi fericită, de ce-aş fi făcut-o?

– Şi de ce-mi spui tocmai acum?

– Pentru că acum cred că trebuie să ştiţi adevărul, domnişoară Cora.

Corei îi scăpară din mână perlele, care căzură cu zgomot pe masa de lemn.

– Da, aşa cred şi eu. Închise ochii pentru o clipă, apoi îi deschise larg şi îşi scoase pieptul înainte, de parcă s-ar fi trezit dintr-un somn profund. Se uită în oglindă şi se strâmbă. Vreau să-mi faci iar un coc. Se aşeză la măsuţa de toaletă şi îi dădu peria Berthei. Îi întâlni în oglindă privirea Berthei. Iar apoi vreau să afli dacă Lady Beauchamp s-a dus la culcare. Cred că a sosit timpul să-i fac o vizită.

Bertha încuviinţă din cap şi începu să-i perie părul de culoarea bronzului, care se trezea la viaţă la fiecare atingere. După ce părul îi străluci ca o coroană de flăcări, Cora puse mâna pe braţul Berthei.

– Ajunge, mulţumesc, spuse ea.

capitolul 29

Îmblânzirea unui căluţ de mare

Camera lui Charlotte Beauchamp era în partea veche a castelului, într-unul din turnurile de deasupra galeriei. Cora nu vrusese s-o cazeze acolo, căci partea aceea din casă nu era încă modernizată, dar când discutase despre cazarea musafirilor cu Bugler, majordomul îi spusese că Lady Beauchamp prefera odaia din turn. Şi când Charlotte îi scrisese că acceptă invitaţia la botez, adăugase: „Te rog, poţi să-mi dai fosta mea odaie din turnul cel vechi? Era camera mea cât am stat la Lulworth şi îmi aduce aminte de acele zile fericite." Cora nu dăduse prea mare importanţă acelei rugăminţi, doar se mirase că poate cineva să dorească o cameră în cea mai friguroasă parte din castel. Acum însă, pe când urca treptele uzate de piatră din turn, îşi dădea seama că Charlotte îşi reclama teritoriul. Totodată, odaia era prea izolată, aşa că Sir Odo trebuia cazat în altă parte.

Cora frecă între degete perla neagră pe care i-o dăduse Bertha. Ar fi dorit s-o facă praf, dar acum o strângea bine şi se bucura de furia pe care i-o stârnea. Gândul că Ivo îi dăruise lui Charlotte un colier la fel ca al ei o făcea să lovească fără milă dalele de piatră din drumul ei. Fusese înşelată: nu numai că-i ascunsese legătura lui cu Charlotte, dar nici sentimentele lui pentru ea nu erau adevărate. Ţinuse la colier ca la un talisman, păstrase în suflet amintirea acelei după-amiezi din Veneţia în toate lunile lungi şi întunecate ale exilului ei la Lulworth. Atunci, îl simţise cu totul al ei, dar acum, când urca pe bâjbâite scara de piatră, nu mai avea această consolare.

Nu mai era doar al ei. Poate că o iubise în felul lui, dar nu era nimic deosebit în asta; tot ce-i dăduse fusese raţia ei de iubire, nimic mai mult sau mai puţin. Nu s-a gândit să-i dea şi alt cadou.

Se opri în faţa uşii de la camera lui Charlotte. Lângă ea se afla un suport metalic cu card înăuntru, pe care scrisese chiar ea, cât putea de frumos, „Lady Beauchamp". Cora scoase hârtia şi o rupse în bucăţele. Bătu la uşă şi intră fără să mai aştepte răspuns.

Camera era în întuneric, însă Cora putu distinge la fereastră silueta lui Charlotte, scăldată în lumina lunii. Era clar că aştepta pe cineva, căci se întoarse imediat ce intră Cora, cu braţele întinse, ca şi cum ar fi venit în întâmpinarea acelei persoane. Când o lumină o rază de lună, Cora văzu că purta un neglijeu făcut dintr-un material argintiu şi bordat cu puf de lebădă. Părul foarte blond i se revărsa strălucitor pe spate, făcând-o să pară o nimfă a apelor, eterică şi transparentă.

Cora aprinse lampa de gaz de pe masă şi ajustă fitilul în aşa fel încât flacăra aurie să pună în umbră aura scânteietoare a lui Charlotte. Voia să se uite la ea aşa cum trebuie. Când erau prietene, eleganţa şi frumuseţea lui Charlotte îi bucuraseră ochii, aşa cum o delecta şi aspectul armăsarului ei de rasă, Lincoln, sau statuia lui Eros şi a lui Psyche din casa de vară. Corei îi plăceau lucrurile frumoase, iar Charlotte era, fără îndoială, una din cele mai atractive femei din cercul ei. Majoritatea englezoaicelor arătau ofilite, dar Lady Beauchamp avea o piele aşa de netedă şi lucioasă, ca o orhidee. Corei nici nu-i trecuse prin minte să invidieze ţinuta sau hainele superbe ale lui Charlotte, dar acum nu o mai privea ca pe o prietenă, ci ca pe o rivală. Charlotte era cu cinci ani mai mare ca ea, dar timpul nu o afectase, dimpotrivă îi făcuse chipul mai expresiv. Aveau cam aceeaşi înălţime şi, în ciuda tuturor după-amiezilor petrecute în dispozitivul de îndreptat spatele, Cora ştia că Charlotte era mai graţioasă ca ea. Când trecea printr-o încăpere, se mişca aşa de uşor că părea să plutească. „Arată mai mult a ducesă decât mine", se gândi Cora, necăjită.

Charlotte încercă să-şi ascundă uimirea că o vedea pe Cora în locul celui pe care îl aştepta.

– Ce mult mă bucur că te simţi mai bine, Cora! Am auzit că ai o migrenă groaznică. Aveam de gând să-ţi aduc un *cachet fièvre*[1] – mi s-au trimis de la Paris, pentru că le consider singurele eficace, dar m-am gândit că dormi.

Rostea vorbele tărăgănat, ca de obicei, dar mâinile i se tot jucau cu puful de lebădă de la neglijeu.

Cora întinse mâna în palma căreia era perla neagră.

– Cred că e a ta.

Charlotte îi aruncă o privire Corei, apoi luă perla din mâna ei.

– Cred că asta e cea care lipsea, dar n-am fost niciodată sigură. După ce am rupt colierul, n-am mai avut curajul să îl refac. Îşi înclină capul într-o parte. Dar tu nu-ţi porţi colierul, Cora. Sper că această descoperire să nu te fi descurajat, adăugă ea zâmbind cu gura până la urechi, ca să i se vadă gropiţele.

Cora voia să spună ceva, dar gropiţele lui Charlotte o făcură să amuţească de furie. Charlotte gesticulă în direcţia ei.

– Acum, ştii ce înseamnă, Cora. Să fii a doua la rând. Pufni în râs. Ştii ce rare sunt perlele de culoarea şi mărimea astea? Dumnezeu ştie cum de-a reuşit Ivo să facă rost de un al doilea colier.

Cora vorbi aproape pentru sine.

– Nu-mi vine să cred că nu mi-am dat seama până acum. Ce proastă am fost!

Charlotte n-o băgă în seamă; se tot învârtea prin cameră, dar tot cu mişcări graţioase, în ciuda agitaţiei care o cuprinsese.

– Trebuia să-l port când eram departe unul de altul, ca să-mi amintesc de el. N-am înţeles de ce ţi-a dăruit şi ţie perle de acelaşi fel. Voia oare să mă chinuiască? Ştie să fie crud. Nu m-a iertat niciodată că m-am măritat cu Odo, chiar dacă ştia că n-aveam încotro, chiar dacă ştia ce fel de om era el. Charlotte trase adânc aer în piept.

---

[1] Pastilă împotriva gripei (în limba franceză, în original)

Apoi, ai apărut tu: o tânără americană care nu știa și nu înțelegea nimic. Am crezut la început că te-a luat pentru bani, dar când te-am văzut la Conyers că purtai perle negre, mi-am dat seama că mă pedepsea. M-am răzbunat, ți l-am adus pe Louvain. Știam că ești exact acel gen de fată frumoasă și răsfățată pentru care Louvain ar fi fost irezistibil. Eram convinsă că, odată ce Ivo te va vedea așa cum ești cu adevărat, se va întoarce la mine.

Întoarse capul spre Cora și îi zâmbi iarăși, arătându-și dinții mici și albi.

Cora își dădu seama că ea aflase de sărutul din atelierul lui Louvain. Îi era rușine că femeia aceea știa cum se comportase, dar nu fusese decât un sărut.

– Ivo e soțul meu, Charlotte, spuse ea, fie că-ți place sau nu. S-a însurat cu mine, avem un copil. Cred că mă iubește.

Cora se gândi la îmbrățișarea de noaptea trecută din camera fiului lor.

– Așa e, zâmbi Charlotte, făcând iar gropițe. Doar pentru că ți-ai cumpărat un titlu și toate astea, adăugă ea, făcând un gest spre odaia din turn, nu înseamnă că i-ai cumpărat și dragostea. Normal că ți-e recunoscător că ai salvat Lulworth și i-ai dăruit un fiu. I-ai făcut viața mai ușoară în multe privințe, dar Ivo nu e genul de bărbat care să se așeze la casa lui. Da, tu ești soția lui, dar eu sunt femeia pe care o iubește. Din nefericire, nu e un lucru pe care să-l poți cumpăra.

Cora nu mai suporta s-o asculte. Luă lampa de pe masă și o azvârli cu putere în Charlotte, dar femeia se feri și lampa se izbi de oglinda din spatele ei, spărgând-o. Parafina se scurse pe podea și tot covorul luă foc. Cora se uită cum flăcările cuprindeau partea de jos a draperiei. Charlotte își strânse pe corp neglijeul și se duse la ușă.

– Văd că trebuie să-mi găsesc alt loc de dormit, zise ea, părăsind încăperea. Poate că suni să vină cineva. Sigur că îți poți permite să reconstruiești castelul din temelii, dar soțul tău este foarte atașat de acest loc, așa cum arată acum.

Cora trase cât de tare putu de cordonul clopoţelului, dar nu veni nimeni. Realizând că nu putea avea încredere în Charlotte să dea alarma, puse mâna pe cana cu apă şi o aruncă peste materialul în flăcări, dar focul nu se stinse decât parţial. Cora înhăţă cuvertura de catifea de pe pat şi o azvârli peste pălălaie. Brocartul sfârîi uşor sub cuvertură. Materialul pârlit mirosea ca părul ei atunci când fierul de frizat era prea încins. Călcă în picioare grămada de catifea până când fu sigură că focul era stins.

Odaia era acum în întuneric, dar când dădu să iasă, luna ieşi din nori şi, în lumina argintie, distinse ceva mic pe cearşaf. Cora se gândi că putea să fie o perlă din colier, dar când se aplecă s-o ia de acolo, îşi dădu seama că era, într-adevăr, o perlă, însă una mică. Era montată în aur şi avea un beţişor care intra în butoniera unei cămăşi. Cora o aruncă scârbită şi părăsi camera în fugă. Bâjbâi prin coridorul întunecat, fiindcă n-avea lumânare, şi dădu nas în nas cu cineva care venea din cealaltă direcţie.

– Cora? Era vocea lui Teddy. Chiar tu eşti?

Cora nu spuse nimic, doar îşi lăsă capul pe sacoul de lână al lui Teddy. Mirosea a fum de trabuc. Se sprijini de omul solid şi cald şi se simţi în siguranţă.

– Dar tremuri, Cora, ce-ai păţit? Tocmai mă duceam la culcare, când am auzit o bufnitură puternică. Asta nu e camera ta. Ce făceai aici?

Teddy părea îngrijorat şi o ţinea pe Cora în braţe. Cu o mână o mângâia pe păr, iar cu cealaltă o strângea mai bine în braţe. Au stat aşa în tăcere câtva timp, apoi, cu vocea înăbuşită din sacoul lui, Cora spuse:

– Mă bucur că eşti aici.

Pe urmă, i se smulse din braţe şi se uită la el. Pe chipul trist al Corei, ochii negri îi păreau adânciţi în orbite.

– Mi-ai scris o scrisoare înainte de nuntă, spuse ea, dar n-am primit-o niciodată, Teddy. Mama nu voia s-o citesc, însă acum aş vrea să ştiu ce mi-ai scris.

Teddy îi luă o mână şi i-o sărută.

– Îţi spuneam că cel mai mare regret al meu era că te-am părăsit în acea noapte la Newport, că am plecat

de teamă, deoarece credeam că voi fi mereu în inferioritate din cauza banilor tăi, dar când am ajuns la Paris, mi-am dat seama că fusesem un laș. Da, îmi urmam ceea ce credeam că e vocația mea, dar pierderea ta m-a costat prea mult. Și apoi ți-am oferit dragostea mea, chiar dacă știam că e prea târziu.

Ea dădu din cap și îi puse mâna pe obraz.

– Nu te-aș fi ascultat atunci, dar acum e altceva. Nu mai pot să îndur. Am fost așa o proastă, Teddy. Credeam că pe mine mă vrea, dar putea fi oricine în locul meu, cu condiția să fie bogată.

Teddy îi strânse mâinile.

– Părăsește-l, Cora, lasă totul în urma ta. Eu te doresc doar pe tine și o să am grijă de tine.

Ea îi aruncă o privire.

– Dar trebuie să înțelegi că nu mai sunt fata pe care ai lăsat-o în Newport. M-am schimbat. Am un copil, și pe el nu-l pot părăsi. Nu vreau ca Guy să crească aici. Trebuie să-l ajuți și pe el, nu numai pe mine.

Teddy îi luă mâinile în ale sale.

– Dacă asta vrei, Cora, așa voi face. N-am să te mai dezamăgesc încă o dată.

Amândoi auziră ceasul de la capelă bătând ora unu în noaptea întunecoasă.

Când se întoarse în camera ei de sus, Bertha o aștepta. I se tăie respirația când o văzu pe Cora cu rochia și cu mâinile pline de funingine. Se uită la stăpâna ei, sperând să-i dea o explicație, dar Cora parcă îi alungă cu mâna întrebarea nerostită.

– Vreau să-mi faci o valiză, doar cu un schimb de haine și o cămașă de noapte, și mai lasă loc pentru lucrurile lui Guy. Plec la Londra cu el, dar e un secret, Bertha. Nu vreau să afle nimeni unde mă duc.

Bertha își stăpâni emoția.

– Și vreți să vin și eu cu dumneavoastră, domnișoară Cora?

– Desigur. Va trebui să mă ajuți să am grijă de Guy. Nu pot să-l las aici și n-am de gând s-o iau pe afurisita aceea de doică.

– Vom sta mult acolo?

Bertha se sprijini cu mâna de masă.

– Pentru totdeauna.

Bertha începu să tremure, dar Cora nu observă ce agitată e, şi continuă, aferată:

– După micul dejun, o să-l iau pe Guy la o plimbare prin parc. Vreau ca tu să iei brişca trasă de măgar şi să vii după mine la cotitura dinaintea căsuţei. De acolo, vom merge la gară şi vom lua trenul de Londra. Domnul Van Der Leyden va rezerva camere la hotel pentru mine. Nu vreau să fiu găsită.

Berthei îi căzu faţa. Din cauza ei se întâmpla asta; nu se gândise la urmări. Oricum, va trebui să plece de lângă cel pe care îl iubea. Nu mai avea familie, ci numai pe Jim şi pe domnişoara Cora. Crezuse mult timp că îi poate avea pe amândoi, dar acum nu mai spera la aşa ceva. Acum, trebuia să aleagă.

Cora, din câte vedea ea, era prea agitată ca să doarmă. Bertha puse apă într-un lighean, o spălă pe faţă şi pe mâini şi îi aduse o cămaşă de noapte curată.

– Ar trebui să vă odihniţi acum, domnişoară Cora. Mâine veţi avea nevoie de toate forţele.

O ajută pe Cora să se bage în pat şi îi spuse noapte bună.

Când ajunse la uşă, o auzi pe Cora spunând:

– Crezi că fac ce trebuie?

Bertha nu ştia dacă putea să pretindă că nu o auzise.

– Bertha? o chemă iar Cora cu vocea tremurându-i uşor.

Bertha se uită la ea din uşă.

– Nu ştiu dacă faceţi bine, dar ştiu că nu veţi fi fericită până nu acţionaţi şi socot că trebuie să mergeţi înainte.

Apăsă pe clanţă şi ieşi. Nu mai avea timp de Cora în seara asta.

Bertha nu mai fusese niciodată în camera lui Jim. Servitorii dormeau în odăile de la demisol, cât mai departe posibil de servitoare, care îşi aveau camerele la mansardă. Bertha nici nu ştia care era camera lui. În schimb, era convinsă că, dacă dădea nas în nas cu Bugler, la ora asta din noapte, bântuind prin zona

rezervată bărbaţilor, avea să fie imediat concediată, dar asta era ultima ei grijă.

Coridorul pe care se aflau camerele servitorilor era luminat doar de o lampă. O luă de-a lungul lui, ascultând sforăiturile şi mormăielile care veneau din spatele uşilor închise, ca să vadă dacă le recunoştea pe ale lui Jim, dar toate păreau la fel. Dădu de camera lui doar ghidându-se după ghetele puse în faţa uşii pentru a fi luate şi curăţate de băiatul de serviciu. Doar Jim şi domnul Bugler aveau privilegiul să li se facă ghetele, iar picioarele lui Jim erau mult mai mari decât ale majordomului.

Se mai uită o dată pe coridor, apoi deschise uşa şi se strecură înăuntru. Era o noapte caldă şi Jim stătea întins pe burtă, acoperit doar până-n talie cu un cearşaf. Bertha nu rezistă tentaţiei de a-şi plimba mâinile pe spatele lui până jos, spre fese. El tresări, se trezi din somn şi o apucă de mână.

– Bertha! Ce-i cu tine aici?

Jim se întoarse cu faţa la ea. Fata observă că era gol sub cearşaf.

– Voiam să vorbesc cu tine, spuse ea.

El o trase în pat şi începu s-o sărute. După o clipă, îi zise:

– Atunci, hai să vorbim, dar mâinile lui îşi făceau de lucru cu nasturii de la bluza ei.

Bertha încercă să spună ceva, dar nu reuşi. Nu voia să se gândească la altceva în afară de mâinile lui Jim pe trupul ei şi la senzaţia pe care i-o procura atingerea pielii lui de a ei. Venindu-i în întâmpinare, el descheie şi ultimul nasture şi începu să-i desfacă şireturile de la corset.

După ce-i scoase totul de pe ea, Jim îi şopti la ureche:

– Eşti sigură, scumpa mea?

Iar ea îl luă în braţe drept răspuns.

Ştia că, mai târziu, n-are să-i mai îngăduie plăcerea de a sta ocrotită în braţele lui. Începu să-şi caute hainele prin întuneric. După ce se îmbrăcă, îl zgâlţâi pe Jim să se trezească.

– Jim, trebuie să-ţi spun ceva.

El se îndepărtă de ea, somnoros.

– Nu acum, Bertha.

– Ba da, trebuie să mă asculți. Am venit la tine să-ți spun că ducesa pleacă azi-dimineață la Londra și mă ia cu ea. Încerca să nu ridice tonul, dar nu-și putea stăpâni emoția. Nu se mai întoarce, Jim. Îl părăsește pe duce. Cred că vrea să fugă cu domnul Van Der Leyden.

La auzul acestor cuvinte, Jim se trezi de-a binelea și îi luă mâna.

– Nu trebuie să pleci cu ea, Bertha. Dacă hotărăște să se întoarcă în America? Cum s-o lași pe domnișoara Cora să-ți distrugă viața după bunul ei plac? Locul tău e lângă mine.

Vorbea în șoaptă, dar vocea îi era evident furioasă.

Bertha se smulse de lângă el.

– Nu pot s-o părăsesc așa. Știi, eu sunt aceea din cauza căreia s-au înrăutățit lucrurile. I-am arătat perla neagră din colierul lui Lady Beauchamp, cea pe care mi-ai dat-o tu. Mi-a părut rău de ea – toată lumea a mințit-o. Am vrut să-i spun măcar eu adevărul.

Jim îi lăsă mâna.

– Are familie, Bertha. Tu nu ești decât camerista ei.

– Dar are nevoie de mine. Sunt sigură că are. Nu are pe nimeni așa de apropiat.

– Și asta ce-a fost? întrebă el, făcând semn spre pat. Un fel de premiu de consolare?

Ea își feri privirea.

– Eu... te-am dorit, Jim.

Întinse o mână să-l mângâie, dar el i-o îndepărtă.

– Dar eu te doresc tot timpul. Și acum pleci. Dacă vrei să te duci cu ea, nu pot să te opresc, dar nu știu dacă am să te mai văd vreodată.

Se întoarse cu spatele la ea și își îngropă fața în pernă.

Bertha îi puse mâna pe umăr și îi spuse:

– Te iubesc, Jim.

El dădu cu pumnul în pernă.

– Atunci, nu pleca. Se ridică din pat și o luă de umeri. Mărită-te cu mine, Bertha! Am putea să plecăm la Londra. Pot să-mi iau o slujbă de servitor într-un hotel.

Putem începe o nouă viaţă. Nu mă părăsi doar pentru că răsfăţata aia de stăpână a ta nu se poate lipsi de tine.

Bertha se ridică în picioare.

– Domnişoara Cora n-a fost întotdeauna uşor de suportat, dar nu pot s-o las baltă acum. Se gândi la cuvertura de pe patul ei. Domnişoara Cora era singura familie care îi mai rămăsese – le uneau timpul şi împrejurările. Vieţile lor erau îngemănate. Bertha ştia totul despre stăpâna ei, de la aluniţa de pe omoplatul drept până la felul în care îşi dădea părul din ochi când era nervoasă. Îi ghicea Corei dispoziţia după cum îşi ţinea umerii, ştia ce avea să spună după cum îşi curba buzele. Nu conta prea mult pentru ea că stăpâna ei nu făcea acelaşi lucru. Cora îi era cunoscută; casa ei era unde era a Corei.

Ştia că Jim nu avea cum să înţeleagă, oricât i-ar explica. Va râde de ea; îi va spune din nou că ei erau aici doar ca să cureţe mizeria. Crezuse că se va simţi altfel după ce i se va dărui lui Jim, dar acum, îşi dădea seama că dorinţa nu e suficientă. Nici chiar cererea lui în căsătorie nu-i schimba sentimentele.

Avea atâtea lucruri să-i spună, dar auzi zgomot pe coridor şi nu mai reuşi să facă altceva decât să-şi lipească buzele de chipul lui posac şi s-o zbughească de acolo.

Pe coridor, îl văzu pe băiatul de serviciu aplecându-se peste pantofii lui Bugler. Îşi puse un deget la buze, iar el dădu din cap aprobator. Se căută în buzunar până găsi o monedă de şase penny. I-o puse băiatului în mână, fără să spună nimic, şi o luă la fugă pe coridor cât de repede putea.

capitolul 30

Un nume vechi de nouă sute de ani

Copilaşul dormea. Cora îi auzea sforăitul uşor în timp ce împingea căruciorul pe alee cu pietriş cât de încet putea. Nu voia să se trezească şi să înceapă iar

să plângă. Dădaca Snowden se încruntase când îi spusese că îl scoate ea la plimbare.

– Dar, Înălțimea Voastră, marchizul doarme. Întotdeauna doarme la această oră.

Însă Cora îl luase din leagăn și îi poruncise dădacei să pregătească imediat căruciorul bebelușului.

Trecuse de casa de vară și acum se pregătea să intre pe alee. Se uită în sus și văzu capela de pe colină. Vederea ei o făcu să realizeze ce multe lăsa în urma ei. În această clădire de piatră cenușie rămâneau multe din bucuriile și dezamăgirile ei. Tocmai voia să mai arunce o ultimă privire, când îl auzi pe micul Guy scoțând un țipăt înăbușit și înțelese că trebuia să se grăbească înainte ca el să se trezească de-a binelea.

Cora împinse cu grijă căruciorul pe alee și înaintă cât de degajată putea. Pe această porțiune din drum era cel mai expusă; oricine s-ar uita în jos din castel, s-ar mira că ducesa se aventura așa departe de casă când își plimba copilul. Servitorii ar putea s-o considere drept altă dovadă a purtării ei excentrice de americancă, dar, dacă o vedea Ivo, ar bănui că ceva nu este în regulă. Se liniști la gândul că Ivo călărea întotdeauna la această oră, și totuși mări viteza când urcă dealul; odată ce trecea de vârf, nu mai putea s-o vadă nimeni de la castel. De acolo se zăreau casele în formă de frunză de trifoi de la poarta nordică, de pe coama cealaltă; în vale se întindea pădurea Conger, unde o aștepta Bertha.

Cora știa că Bertha nu prea aproba această fugă, dar nu avea ce să facă. Nu mai suporta să-l vadă pe Ivo; știa că, dacă îl mai întâlnea, i se va risipi toată siguranța. Nu va fi niciodată în stare să accepte ce făcuse el, pentru că mai era încă puternic atrasă de soțul ei, și nu voia să șovăie. Fusese folosită, înșelată, umilită. De câte ori se gândea la colier și la gropițele lui Charlotte, îi venea să spargă ceva. Cum de putuse să uite că întodeauna era vorba de bani? O luase de nevastă pentru că era bogată și se folosise de ea ca s-o pedepsească pe femeia pe care o iubea cu adevărat.

Împinse așa de tare căruciorul, că Guy se trezi și începu să scâncească. Îl mângâie pe obraz și încercă să-l

potolească. Alinat de vocea mamei, copilaşul închise din nou ochii. Cora îşi încleştă mâinile pe bara căruţului şi o luă pe deal în sus. Aproape ajunsese la cărarea ce ducea în pădure, unde trebuia s-o aştepte Bertha. Simţea stropi de sudoare scurgându-i-se pe spate; părul începea să i se lipească de faţă. Şi, în cele din urmă, păşi sub bolta formată de crengile copacilor şi simţi aerul răcoros, cu parfum de muşchi, din pădure. O luă pe cărarea cu iarbă până auzi un măgar fornăind...

– Tu eşti, Bertha?

Bertha veni spre ea pe jos. Păşea încet, iar faţa îi era umflată şi posomorâtă. Cora se enervă puţin. De ce era Bertha atât de supărată? Nu ea îşi părăsea soţul.

– Am să-l ţin eu pe Guy ca tu să poţi mâna măgarul. Ai luat nişte hăinuţe pentru copil?

– A trebuit să le iau de la spălătorie. N-am putut să intru în camera lui. În vocea Berthei se citea supărarea. Nu sunt toate curate.

– Nu-i nimic, o să cumpărăm altele de la Londra.

Cora încercă să pară veselă. Scoase din cărucior copilul adormit şi se urcă în şaretă, pe locul din spate. Bertha se sui în faţa ei şi luă hăţurile în mână. Brişca porni pe cărare, merse puţin, apoi se opri. Cora o auzi pe Bertha icnind. Întoarse capul şi îl văzu pe Ivo mângâind distrat botul măgarului.

– Unde pleci, Cora? Nu cred că animalul ăsta are destulă putere să te ducă prea departe. Dar văd şi un bagaj. Poate mergi la gară. Se dădu la o parte ca să le lase să treacă. Cora se întrebă cum de a ştiut unde erau. Se uită la Bertha, dar pe faţa ei nu se citea nimic.

– Ei bine, n-am să te opresc dacă vrei să iei trenul, însă, Cora, să ştii că eu nu sunt Barbă-Albastră. Dacă vrei să părăseşti castelul, eşti liberă s-o faci. O ştii şi tu.

Ducele se duse la locul unde şedea Cora şi o privi cu ochii săi căprui, în care nu se putea citi nimic, în întunericul din pădure.

Ea scutură din cap.

– Nu pot fi sigură de nimic în privinţa ta, Ivo.

Guy scoase un țipăt, iar Cora începu să-l legene. Ivo se aplecă peste ea și puse mâna pe capul copilașului. Acesta se opri din țipat.

– Nu am venit să te opresc, dar aș vrea să vorbesc cu tine. Își stăpâni emoția. Vino să facem o plimbare. Am ceva să-ți spun.

Cora nu-l auzise niciodată pe Ivo cerându-i ceva cu atâta sinceritate. Încercă să se gândească la gropițele lui Charlotte, la butonul cu perlă neagră de pe cearșaf, la Teddy și la scrisoarea pe care n-o citise niciodată, dar tot ce putea să vadă era mâna mare a soțului ei care îl mângâia pe cap pe fiul ei.

Simți în ceafă privirea arzătoare a Berthei și auzi măgarul fornăind și dând din copite.

– Te rog, Cora, spuse Ivo aproape în șoaptă.

– E prea târziu, Ivo. Orice ai avea să-mi spui, e prea târziu.

Se uită la copil în timp ce îi spuse asta, străduindu-se să-și controleze expresia feței.

Ivo ridică tonul.

– Chiar din clipa în care te-am văzut, am știut că ești o fată curajoasă, Cora, dar acum fugi de mine. N-ai destul curaj să asculți ce am să-ți spun?

Cora se ridică de pe locul ei.

– Betha, ia căruțul și du copilul acasă. O să te anunț când vreau să plec.

Bertha coborî din șaretă, iar Cora i-l puse în brațe pe micuțul Guy. Apoi, se întoarse spre soțul ei.

Ivo șovăi o clipă, după care se urcă lângă ea și luă hățurile.

Au mers în tăcere, unul lângă altul, pe drumul ce ducea spre mare. Când au ajuns la stânci, Ivo o luă la stânga.

Cora se întrebă dacă Ivo avea de gând să vorbească odată. Măgarul se trudea să urce panta abruptă, dar numai când au ajuns în vârful dealului, s-a întors Ivo cu fața la ea.

– Am vrut să te aduc aici, Cora, ca să-ți explic.

Cora se uită în jos, la țărmul care se întindea în fața ochilor ei. Chiar sub ei era un golf format de niște stânci

care parcă îmbrăţişau marea. Valurile săpaseră în piatra cenuşie două găuri, aşa că stâncile arătau ca un şarpe de mare. Apa intra şi ieşea din deschizături, formând inele concentrice care vălureau suprafaţa netedă a mării.

– Asta-i Durdle Door. Eu şi Guy înotam adesea aici când eram copii. Trebuie să te foloseşti de un truc pentru a înota prin găuri. Trebuie să te laşi purtat de valuri, altfel te poţi zdrobi de stânci. Reuşeam să trecem prin deschizătura cea mare, dar într-o zi, când aveam unsprezece ani, l-am provocat pe Guy să înoate prin cea mică. E mult mai greu, pentru că între tine şi stânci e un spaţiu de doar câţiva centimetri. Vedeam că Guy se codea, dar am insistat, am râs de el, până l-am făcut să încerce. Mi-amintesc că s-a scufundat mult sub apă, pentru ca valurile să nu-l izbească de stânci, dar deschizătura era atât de îngustă, că nu l-am văzut ieşind pe cealaltă parte. Am aşteptat un minut, apoi altul, după care am început să mă îngrijorez. Poate îl luase curentul şi îl izbise de stânci, iar el leşinase. L-am strigat, dar nu mi-a răspuns. Şi acum îmi aduc bine aminte ce îngrozit am fost. Îşi suflecă mâneca să-i arate Corei cum i se ridicaseră perii negri de pe braţ. L-am mai strigat de câteva ori, însă, pe urmă, mi-am dat seama că trebuia să mă duc să-l caut. Mă cam codeam, dar m-am gândit că, dacă eu îl trimisesem pe Guy acolo, tot eu trebuia să mă duc după el. Dacă era vorba de moarte, ar fi fost drept să murim amândoi. Făcu o pauză şi amîndoi se uitară în jos la marea care intra şi ieşea din canalele săpate în stânci. M-am scufundat cât de adânc am putut, ţinând ochii deschişi să văd dacă Guy nu se blocase undeva, dar apa era tulbure, aşa că vizibilitatea era foarte redusă. Am rămas sub apă un pic cam mult, aşa că m-a luat curentul şi a început să mă târască spre stânci. Mi s-a prins piciorul în ceva şi n-am mai putut să mă misc, plămânii îmi explodau şi m-am gândit că mă înec, dar apoi am simţit că mă ia cineva de umeri şi mă scoate de acolo. Când văzuse că nu-l aştept, Guy înotase înapoi la deschizătura cea mare, ghicise ce se întâmplase şi venise să mă salveze. Dacă ar fi ezitat, nu aş mai fi aici.

Ivo se întoarse s-o privească pe Cora. Mi-a salvat viaţa, dar eu l-am omorât.

Cora se uită la el uimită.

– Dar credeam că a murit într-un accident la călărie.

– Da, aşa a fost, însă Guy era un călăreţ excelent. A vrut să-şi frângă gâtul.

– N-ai de unde să ştii, Ivo. Pe Cora o îngrijora tristeţea profundă din vocea lui. Ivo stătea acum pe una din stânci, iar ea se gândi că era prea aproape de marginea prăpastiei.

– Ştiu foarte bine. A fost din cauza lui Charlotte. Cora înlemni. Vezi, ea a fost primul şi singurul lucru care ne-a despărţit. Când a venit la Lulworth, avea doar şaptesprezece ani şi era încântătoare. Observă expresia de pe faţa Corei. Era altfel pe atunci. Sper că nu şi-a pierdut... toate speranţele. Se opri o clipă, apoi continuă. Eu eram vrăjit de ea, iar ea mă plăcea. Dar şi Guy, pe care nu-l interesau femeile, s-a îndrăgostit nebuneşte de ea. Nu flirta cu ea, nici măcar nu-i vorbea; doar o adora, de parcă ar fi fost una din sfintele lui. La început, ea nu şi-a dat seama de sentimentele lui, dar eu, da. În vara aceea, am făcut tot ce-am putut să fie a mea. Voiam să mă însor cu ea înainte să strice Guy totul. Vezi, ştiam că Charlotte nu ar ezita. Mă iubea, cred, dar nu destul ca să dea cu piciorul rangului de ducesă. Mama a observat ce se petrecea şi a dus-o pe Charlotte la Londra pentru sezonul de baluri. N-o voia ca ducesă mai mult decât te-a vrut pe tine, Cora.

Schiţă un zâmbet şi mai făcu un pas spre buza prăpastiei.

– Aş prefera, spuse Cora, să ascult continuarea poveştii aşezaţi acolo.

Îi arătă un bolovan de calcar la peste zece metri mai încolo. Ivo păru uluit.

– Chiar crezi că vreau... O, nu, Cora, m-ai înţeles greşit.

Dar Cora se urcă în brişcă, luă hăţurile şi mână măgarul de pe stâncă. Când se uită în spate, văzu că Ivo o urmează.

– Apoi, a murit tatăl meu şi ne-am întors la Lulworth pentru înmormântare. Toţi îl jeleam, dar nu mai puteam face nimic, în afară de a ne uita unul la altul.

Ivo se aşeză lângă Cora pe bolovan şi începu să arunce cu pietricelele de la picioarele lui înspre stâncă.

– Mama s-a dus la Conyers să se asigure că va avea un nou soţ. A lăsat-o pe Charlotte aici; cred că nu voia să se interpună nimeni între ea şi duce. Şi, odată plecată maică-mea, nimic nu l-a mai oprit pe Guy să se ţină de Charlotte ca scaiul. Ea a observat şi l-a încurajat, dar nu m-a părăsit nici pe mine – mersesem prea departe ca să facă aşa ceva. Charlotte îl asculta pe Guy povestindu-i despre neamul Maltravers şi despre trecutul lor glorios de catolici, iar apoi venea să se întâlnim într-un loc unde nu puteam fi găsiţi.

Ivo aruncă o piatră mai mare, care se lovi de marginea stâncii şi sări de câteva ori, înainte să dispară în hău.

– Amândoi ştiam că Guy are s-o ceară de nevastă şi că ea o să accepte, ceea ce ne făcea nechibzuiţi. Nu ne puteam întâlni în castel din cauza servitorilor, aşa că ne duceam la capelă. Trebuia să fiu mai precaut, dar m-am întrebat mereu dacă, în adâncul sufletului meu, nu voiam să fiu prins.

Cora se uită la chipul lui, dar el avea privirea aţintită spre mare.

– Într-o după-amiază, Guy ne-a găsit în balconul orgii. Nu mai putea fi nici o îndoială. Fratele meu n-a spus nimic, pur şi simplu a plecat. Ar fi trebuit să fug după el, dar eram mulţumit că ne-a găsit împreună. Acum, nu avea să se mai însoare cu Charlotte. Când calul s-a întors fără el în acea seară, mi-am dat seama ce se întâmplase, ce făcusem.

Cora îi puse o clipă mâna pe braţ.

– La o zi după înmormântarea lui Guy, Charlotte m-a întrebat când ne căsătorim. „Acum nu ne mai opreşte nimic", mi-a spus ea. Nu-şi putea ascunde satisfacţia, şi am urât-o pentru asta. I-am spus că noi l-am omorât pe fratele meu. Când şi-a dat seama că n-am să mă însor niciodată cu ea, a plecat şi s-a măritat cu Odo, pentru că era cel mai bogat bărbat pe care îl putea găsi.

Ar fi trebuit s-o opresc, știind că acea căsătorie era de la bun început sortită eșecului, dar nu mai voiam să am de-a face cu Charlotte. N-am mai văzut-o timp de un an, apoi am întâlnit-o la vânătoarea de pe domeniul Myddleton. Mi-a spus ce rău îi mergea și am iubit-o mai mult pentru că suferea. Am reluat legătura, dar a fost o mare greșeală – amândoi încercam să scăpăm de nefericire, însă nu eram fericiți. Își puse mâna la ochi. Ironia sorții a fost că te-am întâlnit datorită lui Charlotte. Dacă nu eram cu ea în acea zi în Paradise Wood, nu te-aș fi găsit zăcând acolo.

Cora își luă capul în mâini; de-abia atunci își dădu seama ce tare o ardea fața, pentru că până atunci nici nu băgase în seamă dogoarea soarelui.

– Deci ai fost cu ea în pădure.

Încercă să se ridice, dar Ivo o obligă să rămână pe loc.

– Nu-ți dau voie să pleci acum. Te rog, lasă-mă să termin de vorbit.

Ea îi dădu ascultare.

– Când te-am întâlnit, am crezut că mi se iveşte o ocazie. Erai așa frumoasă, și nu aveai pe nimeni, și...

– Bogată? interveni Cora.

– Da, bogată, dar, scumpa mea Cora, nu erai singura moștenitoare în căutarea unui titlu nobiliar, deși erai, făcu un gest semnificativ, pe departe cea mai bogată. Bineînțeles că trebuia să iau de nevastă o femeie cu bani, dar nu averea ta o doream, ci pe tine. Nu aveai să fii niciodată ca maică-mea sau ca Charlotte. Tu nu poți să ții un secret și nu ești o mare mincinoasă, ca ele. Habar n-ai cum să-ți ascunzi sentimentele.

Cora închise ochii; simțea soarele căzându-i pe pleoape.

– Atunci, trebuie să știi cum mă simt acum.

– Ești furioasă pentru că te simți umilită, dar nu-ți găsesc nici o vină pentru asta. Ar fi trebuit să-ți spun de legătura mea din trecut cu Charlotte, dar dacă o făceam, însemna să recunosc și ce-i făcusem lui Guy.

– Legătura din trecut sau din prezent?

Cora se miră câtă furie era în vocea ei.

Ivo se ridică şi se aşeză în faţa ei, cu soarele în spate. Cora se întrebă dacă o făcuse intenţionat, ca să nu-i vadă faţa.

– Tot nu înţelegi, Cora? Aş da orice pe lume să n-o mai văd niciodată pe Charlotte. Îţi aduci aminte de perlele pe care ţi le-am dat la Veneţia?

Cora înclină un pic din cap.

– Cândva, îi dădusem un colier ca acela lui Charlotte. Ţi-am dăruit acelaşi gen de colier ca să-i arăt că te iubeam pe tine acum. Am vrut să-şi dea seama că nu te luasem pentru bani, ci pentru că te iubeam.

– Dar ce cruzime din partea ta! exclamă Cora fără să vrea.

– Poate, dar voiam neapărat să scap de ea. Totuşi, s-a răzbunat împrietenindu-se cu tine şi prezentându-ţi-l pe acel pictor.

– Dar n-a fost nimic între noi, Ivo. Se opri o clipă. Louvain a încercat o dată să mă sărute, asta a fost tot.

Ivo scutură din cap, parcă alungându-i vorbele.

– Am fost aşa de mânios pe tine în acea noapte. Compania aceea vulgară, portretul, totul. Am crezut că întreaga seară era menită să-ţi mângâie orgoliul şi, în acelaşi timp, nu pregetai să mă umileşti. Parcă te preschimbai în maică-mea. Ivo râse. Charlotte o ştia, desigur. Trebuia să-mi dau seama că, deşi erai poate un pic vanitoasă şi, cu siguranţă, nesăbuită, erai totuşi perfect nevinovată în toată povestea aceea. Mi-a luat luni de zile să înţeleg ce se întâmplase, de fapt. Chalotte mi-a scris când eram în India, şi am început să-mi dau seama ce plănuia ea. Vezi, copilul o făcea să-şi iasă din minţi.

Cora îşi aminti privirea răutăcioasă pe care o aruncase Charlotte la botez.

– Când m-am întors în Anglia, a dat de mine. M-a implorat să reluăm relaţia. I-am spus că nu pot să mai fiu niciodată cu ea. După aceea, am venit acasă şi te-am găsit cu micuţul.

Ivo culese o romaniţă de pe dâmb şi începu să-i smulgă petalele.

– Probabil că a fost încântată când ai invitat-o la Lulworth. Trebuia să te opresc, dar nu ştiam cum.

Restul poveștii îl știi. Ea l-a îndemnat pe Odo să facă scena aceea. Cred că ar sacrifica totul, numai să mă vadă nefericit. Dacă mă părăsești, atunci ea va câștiga.

Cora se ridică în picioare. Vedea țărmul întinzându-se în ambele direcții și nu știa care era drumul spre casă. Stătea acum cu fața la Ivo, să-i vadă ochii.

– Ieri-noapte am fost la Charlotte în cameră. Am găsit pe pat unul din butonii tăi.

– În patul ei? Ivo era uluit. Ești sigură că era al meu? Cora, îți jur că nici nu m-am apropiat de patul lui Charlotte de când ne-am căsătorit. Trebuie să mă crezi. Știu că ți-am ascuns unele lucruri din trecut, dar nu te-am mințit niciodată.

– Sunt sigură că era al tău. Cora pronunța cuvintele rar și cu tristețe. Se urcă pe locul ei din brișcă. Mă întorc. Trebuie să prind trenul. Lovi crupa măgarului cu biciul, iar acesta o porni în direcția castelului.

– Cora, te rog! Așteaptă!

Ea nu se uită în jur, ci mai dădu un bici măgarului. Ivo alerga pe lângă brișcă.

– Nu știu cum de a ajuns acolo. Nu m-am dus niciodată în camera ei, dar ea a venit în a mea. Chiar înainte de cină. I-am spus că n-avem ce vorbi, dar s-a repezit la mine. Ei bine, s-a pus în genunchi în fața mea. Am dat-o deoparte, dar i s-a prins părul de cămașa mea. Ne-am luptat. Probabil că butonul s-a agățat de părul ei.

Cora se uită la el de la înălțime. Văzu o broboană de sudoare pe fruntea lui. Își dădu brusc seama că nu-l mai văzuse niciodată asudând, dar nu se opri.

Ivo alergă în fața trăsurii și ținu măgarul de cap.

– Asta-i tot. Nu mai am secrete față de tine. Dacă vrei să pleci și să fii cu americanul tău, n-am să te opresc. Îi citi uimirea pe față. Știu totul, Cora. Camerista ta i-a spus lui Harness, care a venit imediat la mine. Este îndrăgostit de Bertha și nu vrea s-o piardă. Dădu trist din umeri, întărind asemănarea dintre stăpân și valet. Ai putea fi fericită cu Van Der Leyden, pare destul de serios, dar, Cora, el nu are nevoie de tine așa cum am eu, el e liber să se ducă unde vrea, să facă orice dorește, dar eu nu pot fi decât ducele de Wareham. Doar

tu poţi aduce lumina în viaţa mea. Înainte să apari, trăiam într-o lume plină de secrete şi minciuni, dar tu nu eşti aşa, Cora, tu trăieşti la lumina zilei, iar eu vreau să fiu ca tine. Se opri un pic, de parcă se mira de ce spusese. Nu-mi pot imagina acum viaţa fără tine, nu mă mai pot întoarce unde am fost. Dacă mă părăseşti acum, sunt pierdut.

Ducele se opri din vorbit. Cuvintele i-au fost acoperite de zbuciumul mării de sub ei. Ochii îi erau mai negri, cu pupilele imense. Îi tremura puţin bărbia. Cora întinse mâna şi îl trase spre ea.

De îndată ce se pierdu brişca din vedere, Jim se întâlni cu Bertha. Îşi puse mâna pe braţul ei, dar ea se smuci şi merse mai departe, împingând căruciorul.

– A trebuit s-o fac, Bertha.

Bertha nu-i răspunse, ci îşi văzu de drum, cu ochii aţintiţi la copilaşul adormit.

Jim mergea pe lângă ea, rugând-o din priviri să nu-l respingă.

– Am crezut că te va duce departe de mine şi se va termina povestea noastră. I-am spus ducelui că vreau să mă însor cu tine şi că, dacă îmi dă o recomandare, am să-i zic ce planuri are nevastă-sa.

Bertha se uită la el pentru prima dată.

– N-aveai nici un drept să faci asta, Jim.

Jim o privi senin.

– Vreau să fii soţia mea, Bertha. Nu puteam să te las să pleci.

Bertha opri căruciorul şi se întoarse cu faţa spre el.

– Dar era decizia mea, nu a ta.

Jim îi luă mâna pe care o ţinea pe căruţ.

– Dar voiai să faci un lucru greşit, Bertha. Voiai să renunţi la mine doar pentru că îţi părea rău de o femeie care nu avea nevoie de compasiunea ta.

Bertha îşi trase mâna.

– Crezi că ea ar face acelaşi lucru pentru tine, Bertha? Crezi că preţioasa ta Cora ar ridica un deget pentru tine? Jim îşi apropie faţa de a ei. Nu i-ai vorbit de mine,

așa-i? Pentru că știi că nu i-ar plăcea. Ei nu-i pasă ce simți tu, cât timp ești acolo să faci tot ce îți poruncește.

Bertha știa că el are dreptate până la un anumit punct. Corei nu i-ar plăcea să audă că are un drăguț.

– Poate că nu-i vorba despre domnișoara Cora, ci despre mine, Jim. Trase adânc aer în piept. Ieri am aflat că a murit maică-mea. Ea era singura mea familie, dar acum nu mai e. Am stat cu domnișoara Cora în fiecare zi din ultimii opt ani. Da, nu sunt decât camerista ei, dar, dacă o părăsesc, înseamnă să las totul în urmă. Spui că vrei să te căsătorești cu mine, dar nu uita că eu sunt o străină aici; viața nu va fi ușoară pentru noi. Poate că îmi doresc un viitor pe care să-l pot înțelege.

Jim o luă de bărbie ca s-o facă să se uite la el.

– Amintește-ți că la New York îți era frică și să mă ții de mână în public! Chiar vrei să te întorci acolo? Nimeni nu se va uita la noi în Londra, unde e plin de străini. Și mie mi-e teamă, Bertha. Am fost servitor toată viața, dar socot că împreună avem șanse.

Bertha amuți; începu să împingă căruciorul pe aleea cu pietriș, înspre casă. El nu se clinti de acolo, iar când se uită în urmă, îl văzu pe cărare, cu pălăria în mâini, pe care și-o răsucea mereu. Bertha se opri în loc. El purtase melonul acela în ziua în care se întorsese din India. Doar că atunci fusese frumos, cu părul și mai blond și pielea puternic bronzată. Își dădea seama că începea să-și structureze în jurul lui amintirile învălmășite. Îl strigă cu voce tare și hotărâtă.

– Vino cu mine, Jim, trebuie să duc copilul înapoi în camera lui. Apoi, poate ne vedem.

El își aruncă pălăria în aer în așa fel că îi ateriză pe cap și alergă după ea.

În acea zi, veneau trei trenuri din Lulworth, iar Teddy trebuia să aștepte la fiecare. Cora îi spusese că îi va trimite o telegramă la club, dar, după ce rezervă camere la hotel, se hotărî să meargă direct la gară. Voia să-i ureze bun venit în noua ei viață, voia s-o scoată din aburul și agitația din gară și s-o ducă direct spre viitorul luminos ce o aștepta.

Se uită la ceasul din gară – următorul tren trebuia să sosească în cinci minute. Își scoase tabachera. Se gândi cum fumase Cora în întuneric în casa de vară de la Lulworth, cum atingea țigara cu buzele. Își aminti cum o ținuse în brațe noaptea trecută, cu umerii ei fragili, cu urechile ei mici și delicate.

Un hamal se plimba pe peron, fluierând o melodie, despre care Teddy credea că este *Onward Christian Soldiers*[1]. O femeie cu o pălărie de paie se frecă pe față cu o batistă ca să-și scoată pata de funingine. Pe peron se formase un petic de lumină care venea printr-o gaură în acoperișul de sticlă. Teddy se uită în sus și văzu grauri care intrau și ieșeau în zbor prin scheletul de oțel al structurii. În fața lui era un poster care făcea reclamă stațiunii Weymouth, un loc minunat, unde „aerul marin îți redă sănătatea, iar împrejurimile sunt pitorești". Aruncă mucul pe peron și îl strivi sub călcâi. Nu mai suporta să aștepte. Când va sosi Cora, când o va vedea în carne și oase, era sigur că îi va dispărea golul din stomac, care îl avertiza că viața lui va lua o nouă întorsătură, că din momentul în care trenul va trage în gară, el va fi întotdeauna cunoscut ca bărbatul care fugise cu Cora Cash.

Auzi șuieratul locomotivei și peronul se umplu de abur când intră trenul de Weymouth. Teddy se dădu înapoi să facă loc pasagerilor care coborau – familii care se întorceau din vacanța petrecută la mare, doi bărbați purtând pălării negre cu panglici de doliu, care veneau sigur de la o înmormântare, o bătrână doamnă cu un mops în brațe. Mulțimea începu să se rărească. Teddy observă acum că ușile de la vagoanele de clasa I era toate deschise. Crezu că văzuse un cărucior care era coborât pe peron, dar când se mai risipi aburul, își dădu seama că era un scaun cu rotile. I se tăie respirația pentru o clipă. Dacă nici în acest tren nu era Cora, asta însemna că nu mai vine. I se uscă gura și tuturor îndoielilor de mai înainte le luă locul un gol imens ce pândea în inima lui. Apoi, văzu două femei venind spre el, ambele

[1] Marș cântat de soldații care plecau la război (n.tr.)

purtând pălării cu voal pentru călătorie; una din ele era de înălțimea Corei, cealaltă mergea ușor în urma unui hamal care împingea un căruț cu o grămadă de bagaje. Teddy se îndreptă spre ele, grăbind pasul până aproape că alerga. Apoi se opri, cu inima bubuindu-i în piept. Trebuie să fie Cora, se gândi el; femeia se îndrepta să-i vorbească, dar n-o mai văzuse niciodată pe Cora așa de grațioasă. Își ridică vălul și el văzu cât se poate de clar o buclă de păr blond.

– Domnule Van Der Leyden, ce surpriză plăcută! Charlotte Beauchamp îi zâmbi pieziș, întărind astfel faptul că amândoi pierduseră un anumit joc. Mă tem că nu pe mine mă așteptai, continuă ea. Teddy o privi pe când spunea asta, iar Charlotte bătu în retragere când îl văzu așa dezamăgit.

– Nu, spuse el.

Ea îi puse o mână înmănușată pe braț. Își ridică privirea spre el și observă că avea ochii roșii. El își văzu durerea și regretul oglindite în ochii ei albaștri și mari. Ce straniu, se gândi el, că această femeie, care îi displăcuse așa mult, era singura care îl înțelegea acum.

Ea își înclină capul într-o parte și clipi de mai multe ori, de parcă îi intrase ceva în ochi.

– Vă înțeleg deznădejdea, domnul Van Der Leyden. Știu ce înseamă să pierzi ființa pe care o dorești cel mai mult pe lume. Trebuie să fiți tare și să așteptați. Tot ce trebuie să faceți este să așteptați. Spunând aceste vorbe, Charlotte Beauchamp înclină din cap și ieși din gară, cu servitoarea după ea. Teddy o urmări cu privirea, mirându-se cum de confundase mersul ei grațios cu cel apăsat al Corei.

Nu mai era nimeni pe peron acum, dar Teddy nu se îndura să plece din locul unde, cu câteva ore în urmă, își făcea iluzii asupra viitorului. Un porumbel zbură de pe acoperiș și începu să se rotească la picioarele lui, confundându-l poate cu o statuie. Reuși cu greu să se miște, cu fiecare pas făcut simțindu-se și mai trădat. Charlotte Beauchamp îi spusese să aștepte, dar ce anume? se întrebă el. Un pas grăbit pe vreun peron sau dimineața în care nu va mai simți durerea sfâșiindu-i pieptul?

*

În camera copilului, Charlotte își trase ușor degetul din pumnișorul micuțului ei. Adormise acum. Începea să se întunece și, în curând, trebuia să se îmbrace pentru cină. În camera ei, Ivo dormea. Se așeză pe pat alături de el, punându-și capul lângă al lui, ca al ei să fie primul chip pe care îl va vedea când se va trezi. Fața îi era destinsă și avea un aspect senin, chiar cu ochii închiși. Cora se întrebă dacă reușise să-și cunoască soțul. Bănuia acum, iar acest gând o emoționă, că el avea nevoie de protecția ei, dar apoi el se agită – probabil visa, căci i se mișcau ochii sub pleoape, pe urmă înțepeni, de parcă ar fi primit o lovitură invizibilă. Poate că n-avea să-l cunoască niciodată cu adevărat. Cu un an și jumătate în urmă, acest gând i s-ar fi părut de nesuportat, dar acum știa că nimic nu e sigur în viață, ba chiar îi plăcea această idee. De când venise în Anglia, învățase să prețuiască acele rare, dar frumoase zile însorite care răzbăteau prin ceață și noroi, iubindu-le tocmai pentru că erau întâmplătoare. Puteai să trăiești într-o țară cu o climă mai plăcută, se gândi ea, dar nu puteai avea bucuria neașteptată pe care ți-o dădea o rază de lumină ce pătrundea prin draperii, promițând o nouă zi minunată.

mulțumiri

Personajele din această carte sunt în cea mai mare parte fictive, dar împrejurările în care se găsesc, nu. Când e vorba de Epoca de Aur, cu cât mai fantastică este o împrejurare, cu atât mai probabil e să fie reală. A existat cu adevărat o revistă numită *The Titled American Lady*, iar publicațiile de scandal din New Yorkul anilor 1890 erau la fel de obsedate de viața celebrităților ca *Heat* de astăzi. Iată câteva cărți care au suprins atmosfera acelei epoci agitate: *The Glitter and the Gold* de Consuelo Vanderbilt Balsam, *The Mrs Vanderbilt* de Cornelius Vanderbilt jr., *The Memoirs de Lady Randolph Churchill*, *The Decline of the English Aristocracy* de David Cannadine, *The Duke's Children* de Anthony Trollope, *The Shuttle* de Frances Hodgson Burnett, *The Buccaneers* de Edith Wharton și *Consuelo and Alva* de Amanda Mackenzie Stuart.

Oricine e familiarizat cu coasta Dorsetului știe că există un castel Lulworth, a cărui grandoare am exagerat-o, dar ducele de Wareham și familia lui sunt, desigur, imaginari. Cititorii care cunosc capetele încoronate din secolul al XIX-lea își vor da seama că mi-am permis o libertate în cronologie – prințul Eddy a fost trimis în India în 1888, nu în 1894 – dar nu am rezistat tentației de a-l introduce în intriga romanului.

Scrierea acestei cărți mi-a luat o mulțime de timp și trebuie să le mulțumesc celor de la London Library și South West Railway London (de pe linia Crewkerne) pentru că mi-au oferit un spațiu liniștit în care să-mi desfășor această activitate. În tot acest timp, am fost încurajată de cititorii mei credincioși și perspicace, și anume Tanya Shaw, Emma Fearnhamm, Ottilie Wilford, Richard Goodwin, Jocasta Innes, Sam Lawrence și Kristie Morris.

Amy Finnerty, căreia îi mulţumesc pe această cale, mi-a furnizat informaţii despre stilul de viaţă american din acea perioadă. Le sunt profund recunoscătoare lui Tabitha Potts pentru sugestiile în privinţa subiectului, precum şi lui Paul Benney pentru ideile pe care mi le-a dat în privinţa portretelor literare. N-aş fi putut avea un agent mai bun decât Derek Johns, şi a fost o bucurie să lucrez cu Harriet Evans, deşi pentru scurt timp. Cele mai sincere mulţumiri ale mele se îndreptă spre Mary-Anne Harrington, atât talentată, cât şi răbdătoare, şi spre Hope Dellon, ale cărei e-mailuri mi-au dat idei excelente. Îi mulţumesc şi lui Marcus şi Lydiei pentru că m-a trimis într-o vacanţă după ce am terminat romanul. Mi-a făcut foarte bine.